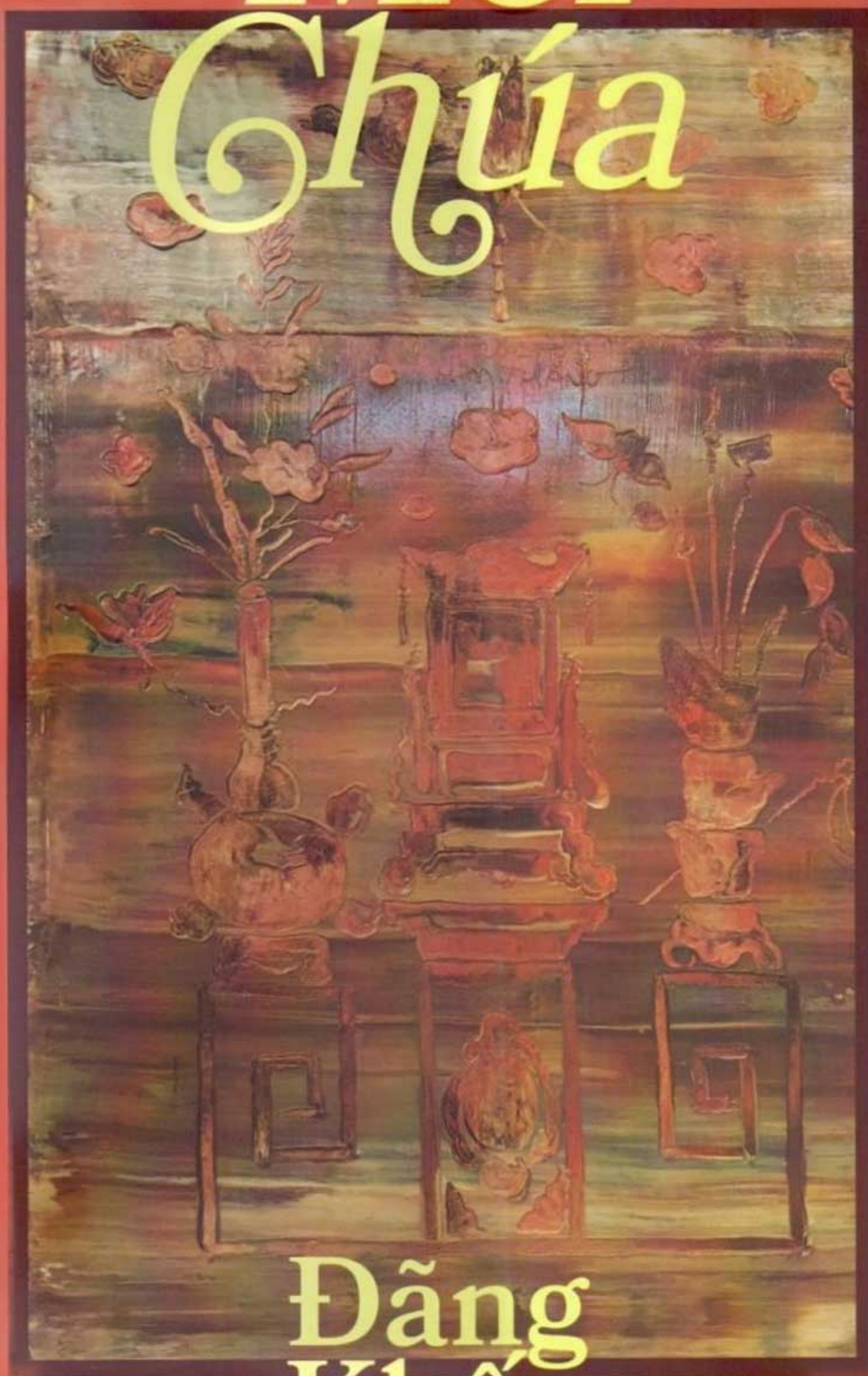

Mỗi Chứa

Đặng
Khâu

Đặng Khấu

Mỗi Chứa

Tiểu thuyết

HÀ MẠNH THẮNG *minh họa*

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Kính cẩn tưởng niệm:
Ba mươi năm ngày mất của Bà nội
Hai mươi năm ngày mất của Mẹ
Mười lăm năm ngày mất của Bố
Và để kính lễ Đức Ngài linh thiêng,
người luôn trở lại thế gian
trong những giấc mơ của tôi.

LỜI TÁC GIẢ CHO LẦN XUẤT BẢN ĐẦU TIÊN

Từ bé tôi luôn đau khổ với cái tên Đãng của mình. Cô giáo chủ nhiệm hỏi tôi học lớp năm thì bảo tôi có một cái tên khi gọi thấy đau hết cả miệng! Nó luôn bị biến thành Đãng, thành Dũng, ngay cả khi tôi đã cẩn thận đánh vần cho người gọi, người đọc, người chép nào đó từng âm tiết một, nói rõ luôn cả dấu ngã. Vậy mà có tới 99 phần trăm sau đó vẫn cứ nhầm! Nhưng nếu chỉ thế thì cũng chưa phải quá bi kịch. Tôi suýt còn gặp nạn lớn chỉ vì cái tên có âm trúc trắc đó. Tôi đã kể điều này trong một bài viết có đầu đề *Nhớ lại để cười*, thuật lại căn nguyên ra đời của truyện ngắn *Người khác* đẩy tai ương. Đôi khi tôi nghĩ, đời mình khốn nạn ngay từ cái tên.

Muôn sự chỉ tại bố. Bố tôi là người luôn muốn sơ lược hóa tổ đa mọi chuyện. Đặt tên con, có gì mà phải cầu kỳ, khi nó chỉ như một thứ ký hiệu để gọi và phân biệt người này với người kia. Tên anh họ tôi là Vinh, ra đời trước mấy tháng, thì tên anh ruột tôi còn phải chọn đâu xa mà không là Quang (Vinh Quang), sau Quang là Đãng (Quang Đãng), quá thuận miệng và dễ nhớ. Chấm hết. Chẳng cần phải mang theo nghĩa bóng nghĩa gió nào cả.

Nào ngờ, khi đọc bộ *Lịch sử triết học Trung Quốc* của Phùng Hữu Lan, tôi sướng phát điên khi thấy cái tên mình, khô khốc và khó phát âm thế, hóa ra cũng có nghĩa nếu luận theo tiếng Hán. *Đãng*, được Phùng Hữu Lan giải thích là *trừ hại*. Ô kìa, chả lẽ chớ ngáp phải ruồi là chuyện có thật! Một cái tên đặt cốt cho có, hoàn toàn ngẫu hứng dựa theo một cái tên khác, lại mang một ý nghĩa không đến nỗi nào. Từ đó tôi cứ thấy âm i một thứ khoái cảm rất trẻ con.

Nhưng phải mới đây, nhờ Cục xuất bản In và Phát hành, tôi mới nhận ra giá trị hiển nhiên của cái tên bố đặt cho, gọi là tên cúng cơm. Cục nhắc Nhà xuất bản bằng một công văn có số má đảng hoàng⁽¹⁾, yêu cầu Nhà xuất bản nghiêm khắc nhắc tôi không được tiếp tục dùng cái tên Tạ Duy Anh khi ký biên tập, mà nhất định phải là Tạ Viết Đăng, như ghi trong chứng chỉ hành nghề. Đã là luật thì không có chuyện du di, chiếu cố. Vốn cũng là người thượng tôn pháp luật có phần còn thái quá, bản tính lại nhất, tôi răm rắp chấp hành mà không dám có ý kiến gì. Thế là bạn bè bắt buộc phải làm quen với cái tên Đăng bị chính tôi biến thành ra lạ hoắc với cuộc đời chả ra gì của mình.

Để chuộc lỗi bất kính với cụ thân sinh, đồng thời cho bạn bè thấy, rằng cái tên Đăng cũng xứng đáng là cái tên đặt cho người, chứ không chỉ là một ký hiệu vô hồn, tôi quyết định lấy tên cúng cơm của mình, ghép thêm chữ Khấu, thành Đăng Khấu, làm tên tác giả cho lần in đầu tiên của cuốn sách này, vốn được viết để tưởng niệm ông bà hai bên, bố và mẹ, gọi là báo đáp công sinh thành, dưỡng dục, che chở, phù trợ của các cụ. Ngoài chút tình riêng ấy, chẳng vì bất cứ điều gì khác.

Nay xin kính báo bạn đọc xa gần và mong mọi người rộng lòng thứ lỗi cho sự rắc rối không do cố ý này.

Hà Nội tháng 3 năm 2017

ĐĂNG
(Tạ Duy Anh)

1 Công văn số 102/CXBIPH-QLXB ngày 19 tháng 02 năm 2016.

VÀO CHUYỆN

Tôi biết mình không có năng khiếu văn chương, vì thế chưa bao giờ mơ trở thành nhà văn. Theo định hướng của bố, tôi quyết định tập trung vào lĩnh vực tài chính. Là con của một doanh nhân nổi tiếng thành đạt và giàu có, tôi có mọi điều kiện để vào bất cứ trường đại học nào tốt nhất trên thế giới. Nhưng đất nước mà tôi đến du học thì lại được quyết định bởi văn học.

Vào năm cuối cấp của chương trình trung học phổ thông, sau mỗi giờ lên lớp qua loa về môn ngữ văn vốn rất buồn tẻ, cô giáo dạy văn của tôi lại tạt ngang sang mục kể chuyện. Cho đến tận giờ này, dù đã đi gần khắp thế giới, tôi vẫn không tìm được ai có khả năng kể chuyện hấp dẫn như cô. Cô hơi bị gù ở phần vai, nhưng bù lại, có một khuôn mặt đẹp mê hồn. Mỗi khi tưởng tượng về Đức mẹ Maria hoặc các nữ thần, gương mặt thánh thiện của cô lại choán lấy tâm trí tôi. Khi cô cất giọng kể, mọi con mắt chúng tôi đều dán vào cặp môi xinh đẹp của cô còn trái tim thì muốn lao ra khỏi lồng ngực. Với tôi, đôi khi là sự buốt nhói ở títt đầu đó trong những mạch máu nhỏ li ti bị quá tải. Tôi cứ nhất định tin rằng cô là thiên sứ. Cặp mắt ấy, khoe miệng ấy và đặc biệt là thứ giọng trong và vang, không thể là người thường mà có được.

Hồi đó, khi nghe cô giáo dạy văn kể về tác phẩm *Jane Eyre* của nữ tác giả người Anh Charlotte Bronte⁽¹⁾, tôi cứ mơ ngày nào đó được đến tận xứ sở của bà nhà văn đó. Sau này tôi có

1. Charlotte Bronte: (21 tháng 4 năm 1816 - 31 tháng 3 năm 1855) nữ tiểu thuyết gia Anh, là chị cả trong gia đình có ba chị em nổi tiếng, tác giả của những tiểu thuyết xếp vào hàng kinh điển của văn học Anh. Charlotte Bronte, người dùng bút danh Currer Bell, được biết đến với tác phẩm *Jane Eyre*, một trong những tiểu thuyết tiếng Anh nổi tiếng nhất mọi thời đại.

điều kiện tìm hiểu thêm để biết, bà là chị cả của một gia đình có ba chị em gái tài năng và đoán mệnh. Cuối cùng, khi bố tôi đưa ra cho tôi các lựa chọn, chẳng hiểu sao tôi thấy cơn lên từng đợt gió hú của miền Bắc nước Anh, như mô tả trong tiểu thuyết *Wuthering Heights* của Emily Bronte⁽¹⁾. Bản thân bà tác giả cũng là một thiên sứ khác đối với tôi. Và nó có sức hút mê muội không thể nào cưỡng nổi.

Tôi kể ra như vậy chỉ để nói rằng, văn chương và tôi có một mối liên hệ mang tính số phận đầy bí hiểm. Bởi vì cuối cùng, dù không muốn, tôi vẫn phải cầm bút để làm cái công việc không thể gọi khác là viết văn.

Đây thực sự là công việc bất đắc dĩ, sau khi tôi đọc trọn vẹn cuốn tiểu thuyết tư liệu có tên *Mối Chúa*, của một ông nhà văn sống ẩn mình, rất hãn hữu xuất hiện trước đám đông, chỉ trong vòng một đêm. Căn cứ vào sự trang trọng trong lời ông ta đề tặng thần tượng của mình với biệt danh lấy tên một nhà thơ Mỹ nổi tiếng, có thể thấy *Mối Chúa* là tác phẩm rất tâm đắc của tác giả. Nhưng với tôi thì nó, cái quyển sách tôi đọc chỉ trong trọn vẹn một đêm ấy, sẽ còn là sự thách đố bản lĩnh và khả năng kiềm chế. Đó cũng sẽ là cái đêm xáo trộn nhất của tôi về mặt cảm xúc, kể từ sau hôm bố tôi từ trần. Tôi tưởng mình vừa được sống lại cả một phần đời không chỉ của mình, mà của cả những người gắn bó với mình thông qua hệ *gen* đầy bí ẩn. Trong cuốn sách vừa nói, tôi nhận ra mình trong nhân vật Việt. Nhiều chỗ đọc lên tôi thấy nóng hết cả mặt, cứ như tôi đang ngắm mình trong gương, với đầy đủ những đường nét cần phô ra và giấu đi của cơ thể. Rồi cả những suy nghĩ nữa. Đặc biệt, chẳng hiểu sao tác giả lại biết rất chi tiết về chuyện tình của tôi. Tuy nhiên, phần viết về bố tôi, thì, phải nói thật, khiến tôi lên cơn sốc. Tác giả rõ ràng có chủ ý cho bạn đọc biết nhân vật chính của câu chuyện là ai, mặc dù tên bố tôi được viết tắt. Vì thế, tôi tin rằng, bất cứ bạn đọc nào cũng

1. Emily Bronte (30 tháng 7 năm 1818 - 19 tháng 12 năm 1848) là tiểu thuyết gia và là nhà thơ người Anh. Bà nổi tiếng với cuốn tiểu thuyết duy nhất *Đối gió hú*. Tác phẩm này được xem là một kiệt tác trong văn học Anh. Trong ba chị em nhà Bronte sống sót cho đến khi trưởng thành, Emily là người thứ hai, cô cả là Charlotte và em út là Anne. Emily Bronte xuất bản dưới bút danh Ellis Bell, một cái tên nam giới.

sẽ đọc cuốn sách trong tâm thế đang thâm nhập vào một hồ sơ cá nhân, với sự tò mò không thể bỏ dở. Chỉ đơn giản bởi vì nhân vật ấy đã quá nổi tiếng với họ, qua cuộc đời thật rất đáng ghen tị và qua vô số sự thêu dệt, cả thân ái lẫn ác ý, có lẽ ác ý là chính. Tôi không quan tâm đến những sự kiện được nêu ra, nhất là một số *scandal* tình ái gắn với bố mình vốn đã b báo chí, mạng xã hội khai thác triệt để. Chỉ có điều, dưới ngòi bút của tác giả, bố tôi có nguy cơ trở thành một kẻ giống với nhân vật Xuân Tóc Đỏ¹⁾ trong cảm nhận của bạn đọc, hơn là một nhân vật của thời đại mới: trí thức-doanh nhân, với tất cả niềm vinh quang và những bi kịch cay đắng nhưng vẫn vượt qua một cách đầy sức mạnh, để kiến tạo nên một hệ giá trị mới, như ý tác giả muốn. Sự thành tâm của tác giả là không thể nghi ngờ. Vì thế có thể nói, cuốn sách là minh chứng sinh động cho tình trạng lực bất tòng tâm của người viết. Cũng có thể, chính tâm cỡ của nhân vật, đặt trong những nhứt các quan hệ, đã khiến tác giả bối rối và mất kiểm soát. Vẫn thường xảy ra như vậy trong sáng tác nghệ thuật, như chính lời cô giáo tuyệt vời của tôi nói cách đây hàng chục năm nhưng hồi ấy tôi không nhập tâm. Rằng, khi nhân vật quá cỡ, thì tác giả có thể bị cộm bởi chính cái bóng của nó. Trong lời đầu sách, tác giả cũng thể hiện sự khiêm tốn khi nói trước về khả năng này. Nhưng tôi cho rằng, do dựa vào những thông tin bị bóp méo những thông tin bề nổi được chủ động tạo ra để tung hỏa mù những thông tin đã qua bộ lọc đầy định kiến của người khác... khiến tác giả đã bị lạc hướng mà không biết khi căn cứ vào đó để tạo tình cách nhân vật chính - nhân vật Mr. N. Ông ta là bản *copy* của bố tôi trong phần tiểu sử, cách ăn nói, hành xử suy nghĩ (thế mới tệ!), nhưng sự thăng tiến để trở thành giàu có... thì lại gắn với kiểu dạng người mà Xuân Tóc Đỏ là vị tước sư. Vì nó là tiểu thuyết tư liệu, nên việc thẩm định hàng loạt sự kiện - vốn có thật - và bản chất của những sự kiện ấy, kể cả bối cảnh mà nó ra đời, không gian nó tồn tại đương nhiên là

1. Xuân Tóc Đỏ: nhân vật trong cuốn tiểu thuyết *Số đỏ nổi tiếng* của nhà văn Vũ Trọng Phụng, đã thoát thai khỏi tác phẩm để bước vào đời sống, đại diện cho một hạng người xuất thân hèn mạt, bị lưu manh hóa nhưng thăng tiến nhanh nhờ gặp may.

quan trọng do tính thể loại đòi hỏi, thì lại rất hơi hợt, nhiều sự kiện được nhìn bằng sự thiên lệch, thậm chí xuyên tạc, dù có thể không cố ý.

Tôi sẽ không đưa ra bình luận, cũng không có ý định gặp tác giả để tranh luận về những chuyện đó, với hy vọng ông ta sẽ bổ sung khi tái bản. Làm thế tôi tự nhận mình là kẻ yếu đuối và vô lý. Và lại, trừ những điều đã nói, cuốn sách thực sự rất đáng để đọc. Nhiều kiến giải gắn với một vài sự kiện lịch sử nằm ngoài hiểu biết của tôi nhưng đáng tin về mặt logic và suy đoán, không thể nói là không thú vị. Cũng nhờ cuốn sách tôi mới biết thêm về tiểu sử, hành tung, sở thích, thói quen và nguyên nhân cái chết của một vài nhân vật mà, với tư cách người trong cuộc, tôi không thể có được sự khách quan. Hay như nhờ *Mối Chứa* nên tôi có cơ hội nhìn từ xa những nhân vật hàng ngày gắn bó với mình, ít ra là trên phương diện quan sát thuần túy, để định hình họ trong tâm trí mình. Một trong những nhân vật như thế sẽ phủ bóng lên cuộc đời chúng tôi và sẽ còn bám theo chúng tôi cả khi ông ta biến mất khỏi thế gian này.

Tuy nhiên, trên tổng thể, với những gì liên quan đến gia đình mình một cách rõ ràng, tôi không thể dễ dàng chấp nhận nội dung cuốn sách như nguyên bản. Nhưng tôi có thể làm được gì để nói với những ai đã đọc *Mối Chứa* rằng, nhiều sự thật về gia đình tôi không phải như cuốn sách mô tả? Đó hầu như là một việc làm vô vọng! Bởi tuy tác giả lấy khuôn mẫu từ chúng tôi, bao gồm cả những sự kiện liên quan với nhiều người (rồi quý vị sẽ thấy), lẫn các chi tiết đời tư có khả năng chỉ dẫn cho bạn đọc rằng đó là chúng tôi, không thể chệch đi đâu được, nhưng xét đến cùng thì họ vẫn không phải là chúng tôi trên phương diện pháp lý! Không thể quy tội bội nhọ, vu cáo người khác cho tác giả, để bắt ông ta phải chịu trách nhiệm nào đó. Tính chất nguy hiểm này của văn chương đã khiến nó bị cảnh giác và trả giá đau đớn suốt chiều dài lịch sử kể từ khi xuất hiện - tôi đọc được ở đâu đó điều này. Nhưng nguy hiểm hơn lại ở chỗ, ngay cả một bạo chúa có thể đốt cháy thành La Mã chỉ trong một đêm, có thể treo cổ bất cứ gã văn nhân hay triết gia nào, cũng bất lực tuyệt đối trước việc bắt mọi người chối bỏ hoặc không tin cuốn sách văn học nào đó đã khiến ông ta nổi

điên. Bao chúa còn thế hướng hồ tôi! Cuối cùng tôi đi đến quy định viết lại về bố mình, bằng hẳn một cuốn sách khác.

Chính là bản tường thuật mà quý vị sắp đọc.

Đây là công việc cực kỳ khó khăn bởi sau khi mọi việc x ra (chính là nội dung mà tôi kể lại của cuốn tường thuật mà mong bạn đọc kiên nhẫn chờ), tôi trở thành đối tượng bị b chỉ, các đối tác sẵn lòng khắp nơi. Nhưng khó khăn còn ở khía cạnh tâm lý. Liệu rồi chính tôi có làm tởm hơn hình ả của bố mình so với chân dung của ông trong *Mối Chúa*, nếu sử dụng những kể lại này thiếu đi bố cục nghệ thuật, rời rạc và nhẽo, thiếu hấp dẫn và chẳng mấy đáng tin với bạn đọc? C thà cứ để mọi người cảm nhận về bố như mô tả trong *Mối Chúa* còn hơn viết lại mà không hơn gì! Ý nghĩ u ám này khiến tôi n nhiều thời gian để do dự.

Nhưng rất may cho tôi là trong suốt thời gian đánh v với chữ nghĩa, tôi luôn có sự trợ giúp hào hiệp của nhà văn L (tôi xin được kính cẩn viết tắt tên ông), một người thường khi phụ nữ chết khiếp nhưng sẽ không hề vòng vo khi chỉ ra cho những chỗ cần phải sửa chữa hoặc viết lại. Ông cũng can dự k toàn diện và khó chịu vào việc tạo nên bố cục của cuốn sách. Ông khiến tôi sau đây muốn từ bỏ vĩnh viễn ý hướng cầm b tiếp, bằng chính vẻ mặt khắc khổ như bị trời đày của ông. Ng văn, như những gì tôi thấy qua ông, không dành cho người y bóng vía và hám danh.

Đó là lý do ra đời cuốn sách mang tính tường thuật n. Nói là tường thuật, tôi chỉ muốn hàm nghĩa nó được kể lại thu túy, một cách trực tiếp và thấy thế nào thì nói lại y như vậy. T không dám coi nó là một tác phẩm văn học, mà chỉ như n phụ lục đi kèm, với ý đồ đính chính hoặc bổ sung, tùy từng n cảnh và từng sự kiện, vào tiểu thuyết *Mối Chúa*. Một cách n đó có thể hiểu là tôi muốn viết lại *Mối Chúa*, theo cách thức c tôi và trên cơ sở những sự thật tôi có. Tôi sẽ để nguyên những trích ra từ *Mối Chúa* khi thấy nếu mình có kể lại thì cũng khô đặc sắc hơn - cả về độ chính xác của sự kiện lẫn nội dung đư miêu tả - so với những gì tác giả của *Mối Chúa* đã đạt đư. Những phần như vậy đều được tôi ghi chú rõ ràng để không có thể lầm lẫn. Rất may cho tôi, tiểu thuyết *Mối Chúa* tác giả c

tiêu đề riêng cho từng chương, còn tường thuật của tôi thì ngắt đoạn bằng việc ghi rõ tên văn bản kèm chữ số La Mã.

Vì vậy, bạn đọc sẽ rất ngạc nhiên, có thể khó chịu nữa và tôi xin được thú lỗi trước về điều này - khi thấy trong cuốn sách, ở một vài chỗ, có hai giọng kể biệt lập, giữa hai con người không hề liên quan gì đến nhau (tận giờ này, sau vô vàn cảm xúc xáo trộn gây ra bởi *Mối Chúa*, tôi vẫn chưa có ý định gặp tác giả của nó) nhưng cùng đề cập đến một chủ đề, một sự kiện hoặc nhân vật nào đó. Và mặc dù những đoạn như thế không nhiều, chỉ chiếm một phần nhỏ dung lượng của những gì tôi sẽ tường thuật, nhưng để tôn trọng tác giả - vì ít ra thì ông cũng đã mất rất nhiều công để thu thập tư liệu về bố tôi, dòng họ nhà tôi và nhiều chỗ với một thiện cảm rõ ràng, hơn nữa tác phẩm của ông là nguyên nhân để có bản tường thuật này, lại cũng đã ăn sâu vào trí nhớ một số độc giả - tôi vẫn lấy đầu đề cuốn tường thuật là *Mối Chúa*. Nhưng do lòng trước tới một sự lẫn lộn thảm họa nào đó, cho cả tác giả tiểu thuyết, người viết tường thuật lẫn bạn đọc, nên tôi mong bạn đọc mặc nhiên coi đây là tiểu thuyết *Mối Chúa bản phụ*, nghĩa là luôn còn ở đâu đó một tiểu thuyết *Mối Chúa bản chính*.

Bây giờ tôi xin được bắt đầu bản tường thuật.

TƯỜNG THUẬT - I

Vào giây phút bố tôi hấp hối, may mắn là tôi được ở bên ông. (Trong *Mối Chứa*, tác giả để con trai ông - là Việt - đang đàm phán với một đối tác nước ngoài ở châu Âu, nghe điện thoại báo tin bố mất và tái mặt khiến người giúp việc của khách sạn, nơi diễn ra đàm phán, phải rút cho một cốc nước cùng viên thuốc trợ tim.) Tôi cảm nhận rất rõ có một sự giằng xé nào đó vẫn bám chặt lấy bố, ngay cả khi ông đã đến sát ranh giới của một thế giới khác. Tôi không biết có cái thế giới nào nữa, ngoài thế giới này, như người ta vẫn mô tả về nó theo cách của mình. Nhưng nếu cái thế giới ấy có thật, thì giờ này chắc hẳn là bố tôi vẫn còn suy tư về những gì mà ông mang theo từ trần gian.

Tôi luôn có cảm giác mình gần đoán được ý nghĩ của bố. Và chỉ thế thôi. Có lúc, khi bố cứ đưa mắt nhìn về phía ảnh ông bà nội tôi treo ở chính giữa phòng khách, tôi đã định liều mạng hỏi xem bố muốn căn dặn tôi điều gì. Nhưng hy vọng về một sự thần diệu nào đó kéo bố trở về cõi trần gian ở phút chót, đã ngăn tôi làm điều đó. Vì thế, với tôi, bí mật lớn nhất chính là ánh mắt của bố. Nhất định là nó chất chứa điều gì đó rất quan hệ với chúng tôi, gồm mẹ, tôi và em gái tôi.

Nhưng, như đã nói, bố tôi đem theo mọi bí mật xuống mồ.

Đám tang của ông xứng đáng là một sự kiện xã hội, xét ở mức độ quan tâm của dư luận. Toàn bộ các nhà mặt đường có sạp hàng đều tự nguyện đóng cửa khi xe tang người quá cố đi qua. Lúc còn sống, bố tôi luôn hào phóng với họ trong những dịp lễ, tết, hoặc khi phải đóng góp vào một loại quỹ nào đó. Hàng ngàn người đưa tiễn bố, kéo dài cả cây số, như một sự báo đáp lại tấm lòng của ông. Báo chí thì đồng loạt đưa tin bằng những dòng tít bắt mắt, như thể bố tôi là một nhân vật của công

chúng. Đến vĩnh biệt bố và chia buồn với chúng tôi, hầu như có đủ mặt những nhân vật tầm cỡ trong giới đại gia và cả vài chính khách. Nhiều người vốn là đối tác, bạn làm ăn bố. Nhiều người chắc chắn là đối thủ. Những người này đến tiễn biệt một người từ nay không còn cơ hội cản đường họ, họ dùng mưu mẹo hất họ ra khỏi những thương vụ béo bở. Trừ khi đó hẳn cũng không ít người, cho đến khi bố mất vẫn là túc thân tín của ông. Nhìn mặt họ là có thể đoán ra. Phần đều như nhìn thấy cánh cửa đang đóng sập trước mặt, với xôn quanh là những con linh cầu luôn đối máu. Vì thế, họ biểu lộ cả sự thương xót lẫn tức giận. Có lẽ vì bố đã bội ước với họ từng thế bồi - chuyện này thì tôi chứng kiến - sẽ cùng sống cùng chết!

Nhưng tôi biết, điều thiên hạ tò mò nhất là sau khi bố rời cái đế chế do Mr. Nam - vàng, tên bố tôi là Nam, được viết là N. trong tiểu thuyết *Mối Chia* - dựng nên sẽ tiếp tục tồn tại như thế nào và cái khối tài sản khổng lồ ông để lại được tính kế ra sao?

Báo chí đang rất đói tin. Tôi sẽ phải nhớ điều đó.

Khi không còn có bố ở trên đời, đối mặt với di sản khổng lồ hoang ông để lại - đó hoàn toàn là cảm giác thực của tôi - tôi thấy bố thật là cao lớn về tầm vóc. Tôi sống trong cảm giác tận tụy của đứa trẻ cô cút! Bấy giờ tôi mới tự hỏi: bố điều hành nào khiến cái guồng máy cực kỳ phức tạp có thể chạy trơn tru để ngày ngày nhả ra tiền bạc? Rất nhiều tiền bạc. Vô kể.

Nhiều lúc có vé chính bố cũng ngạc nhiên về điều này. Những ai không sống cùng thời với chúng tôi, những người đời kiếm tiền theo cách bòn mót từng đồng, tích góp ngày sang ngày khác để có một khoản nhỏ, sẽ không bao giờ hiểu được nổi cách mà bố tôi lấy tiền của thiên hạ dễ dàng như thế nào. Có ai mà lại không ao ước được ở địa vị của bố? Tôi hiểu điều đó khi nhìn vào mắt của những người quen với bố, từ mặt cha mẹ lũ bạn tôi và cả từ những nổi hằn học mà đối tượng của bố không cần che giấu.

Vậy mà, sau khi bố qua đời, bỗng một hôm tôi nhớ lại lần bố rủ tôi đi chơi trong một khu rừng, vốn là nơi bố có dự định sẽ đầu tư xây một khu nghỉ dưỡng năm sao. Khi ông

nói ra mồm điều gì, thì điều đó chỉ còn chờ thời gian để hiện hình. Nhưng hôm ấy ông không tính toán công việc như thói quen, mà dành cả tâm trí để tận hưởng không gian thanh bình của khu rừng. Bố nhìn theo một đàn chim bay trên trời về nơi xa xôi nào đó và thở dài. Sau đó tôi nghe thấy bố lẩm bẩm: Rồi cuối cùng cũng sẽ gặp nhau ở nơi xa xôi ấy...

Cứ như ông vừa đọc một câu thơ mang phong vị siêu thực.

Tôi tò mò hỏi bố đang định nói với tôi điều gì, nơi ấy trong ý nghĩ của bố là nơi nào, thì thay vì trả lời tôi, bố hỏi:

- Con có dự định gì cho tương lai chưa?

Thấy tôi có vẻ khó nói, bố xua tay:

- Không cần phải trả lời bố ngay. Bố muốn con suy nghĩ cẩn thận và nghiêm túc về con đường mà con sẽ bước vào.

Tôi mạnh dạn hỏi:

- Thế con đường mà bố đang đi, có khiến bố hài lòng không?

Bố cầm một viên đá mỏng ném thia lia trên mặt hồ, điểm nhấn cho khu *resort* tương lai, reo lên như trẻ con khi thấy viên đá cứ nháy trên mặt nước rất lâu trước khi chìm xuống đáy. Bố hào hứng nói với tôi:

- Hồi bé tụi ta chả có trò gì ngoài những trò tự tạo. Nghèo lắm con trai ạ. Nghèo đến nỗi quần áo chẳng che hết thân chứ nói gì đến đồ chơi. Ném thia lia là một trò chơi không mất tiền mua, lại có thể rèn luyện thể lực, luyện mắt và kỹ năng khéo léo. Chỉ cần có hai đĩa trở lên là có thể chơi cả ngày không chán.

Bố giảng giải một hồi trước khi trở lại chủ đề mà chúng tôi đang trao đổi.

- Bố sẽ kể cho con nghe một chuyện, rồi con sẽ suy nghĩ cho bản thân mình. Mà thôi, để lúc khác. Hôm nay bố và con đi chơi cho thật thỏa thích. Lâu lắm rồi bố mới lại được sống cho mình.

Bố tôi không bao giờ làm việc gì mà lại thiếu chủ ý. Vì thế tôi đoán rằng, ông định nói với tôi - đưa con trai đầu lòng mà ông đặt nhiều hy vọng - điều gì đó hệ trọng. Nhưng rồi có thể ông cân nhắc lại và quyết định không nói. Năm đó tôi vừa học hết kỳ một chương trình đại học, tại một trong những trường danh tiếng của nước Anh và về nghỉ hè. Trong đầu tôi chưa hề

có ý nghĩ nghiêm túc nào về con đường mà mình sẽ bước trong tương lai. Kể cả chuyện đàn bà. Nhưng tôi là đứa trẻ khám phá. Trước vấn đề gì đó, tôi thường lưu tâm rất lâu hiểu và tự thỏa mãn mình bằng một kiến giải nào đó. Chẳng hạn từ nhiều năm trước, lúc ấy tôi còn bé, có những sự cố khiến tôi phải quan tâm tìm hiểu. Khi đó báo chí nhắc nh đến những dự án mà bố tôi chuẩn bị đầu tư, bằng thứ giọng khó đoán là họ ca ngợi hay nhắc nhở về tính mạo hiểm. Có vừa bước vào nhà khi đêm đã khuya, với vẻ mặt vô cùng mệt mỏi và chán nản, bố tôi đứng yên để mẹ đỡ áo khoác ngoài, ngã phịch xuống chiếc ghế bọc da bò tốt do một đối tác t bố, nói là thừa từ xứ Catalan bên Tây Ban Nha. Hằng ngày rất thích dùng tay miết nhẹ lên mặt ghế, như người lái bò lôi vẫn thường miết lên mõng con bò mỗi khi định lường nó đáng chừng nào tiền. Nhưng hôm ấy, bố có vẻ rất khó chịu với cái mặt ghế quá căng cứng. Ông thể hiện điều đó bằng cách cứ nhắc mõng di chuyển từ đầu này sang đầu kia, y như có gì đó cộm lên dưới lớp da. Uống một hơi hết cốc nước mẹ b đến, bố thở trút ra cùng với một lời than thở mà tôi rất ít n thấy từ bố:

- Muốn bỏ hết, mệt kinh khủng!

Mẹ rất biết phải làm gì khi đó: im lặng ngồi xuống bên Chỉ sự im lặng của mẹ mới là liều thuốc tốt nhất làm bố hạ con bực tức. Mẹ có cặp mắt thấu hiểu mọi chuyện trên đời, n là những gì liên quan đến bố. Bố vẫn nói bố biết ơn mẹ vì nh việc, trong đó có việc sinh hạ cho bố hai đứa con mà bố ưa và im lặng mỗi khi bố gặp chuyện khó chịu gì đó. Ở vị thế bố, trong một xã hội đang quay cuồng vì tiền bạc, không giờ thiếu những bóng hồng bao quanh. Mẹ biết điều đó. biết rằng ngoài mẹ ra, bố ngủ với khá nhiều phụ nữ xinh tại những khu du lịch sang trọng, cả trong lẫn ngoài nước, mà bố qua đêm. Mẹ biết một vài người trong số đó. Họ là c viên, ca sĩ, người mẫu, nhà báo, thậm chí - như tôi biết - cả cô hoa hậu nữa.

Với đàn bà, bố nổi tiếng là hào phóng.

Vì thế, tôi không bao giờ hình dung ra, mỗi khi nằm đầu vào tay bố, mẹ nghĩ gì, bố nghĩ gì và họ thường nói

nhau chuyện gì khi mà những tin đồn về bố ngày nào cũng đến tai mẹ. Nhưng tôi biết chắc một điều, dù bố có ngủ với cả một ngàn phụ nữ, thì người mà bố yêu nhất vẫn là mẹ.

Hôm ấy, sau khi im lặng ngồi bên bố, mẹ lặng lẽ chuẩn bị quần áo, bật sẵn nước nóng để bố tắm rửa. Sau đó mẹ trải giường và đi nằm trước. Có thể, như mọi khi, mẹ biết là hôm nay bố rất cần mẹ để giải tỏa nỗi phiền muộn. Không ai làm được điều đó ngoài mẹ.

Nhưng tôi đã đoán nhầm. Tối hôm đó mẹ ngủ riêng. Sáng hôm sau mẹ dậy rất sớm, chuẩn bị quần áo thơm tất cho bố, nhét vào túi mấy mẫu sâm dẻo, một viên thuốc bổ dành cho những người kém ăn mà lại luôn phải làm việc quá bữa, một thếp giấy ăn, loại cực mềm vẫn dùng tại những khách sạn hạng sang. Lần đầu tiên tôi tò mò muốn biết tất cả những việc kỳ lạ đó giúp bố làm chuyện gì. Có vẻ như bố đang chuẩn bị trải qua một cuộc sát hạch cam go nào đó.

Từ trong phòng thờ, mùi hương trầm nghi ngút tỏa ra cùng với những lời thì thầm của bố trong bộ lễ phục khá đắt tiền. Cả chuyện đó nữa cũng luôn nằm ngoài khả năng phán đoán của tôi. Trên bàn thờ, ngoài những người chắc chắn là các cụ tổ của tôi (sau này tôi được biết hóa ra họ chẳng liên quan gì với tôi về máu mủ), có cả tượng của một yếu nhân. Mỗi khi quý xuống thành kính ngược lên, bố cầu xin điều gì và bố có tin vào những lời cầu xin ấy được nghe thấy ở tận nơi xa xôi nào đó của cõi bên kia? Tôi không thể biết. Không bao giờ biết. Nhưng lần nào từ trong phòng thờ bước ra, mặt bố cũng như vừa được giải thoát khỏi một gánh nặng ngàn cân.

Hôm đó cũng thế. Bố bước ra và hỏi mẹ vài câu. Bố cảm thấy rất hài lòng với hành trang mà mẹ chuẩn bị. Bấy giờ bố mới nhắc lên một chiếc cặp căng phồng đặt sẵn dưới chân ghế. Bố tần ngần giây lát, bật khóa, nhìn vào trong cặp cũng giây lát rồi đóng ngay lại. Suy nghĩ một lát, bố lại mở ra. Lần này bố dốc tuột xuống chiếu cả một tập phong bì. Chúng có độ dày không đồng đều. Bố phân loại ra thành mấy thếp riêng, ngồi nhẩm tính gì đó. Rồi bố bảo mẹ làm thêm cho bố năm cái nữa. Không, mười cái - bố lẩm bẩm: "Mẹ cái lữ chó, sao mà chúng thính mũi đến thế, chỉ thoáng cái là ngửi thấy mùi tiền". Mẹ không chen

ngang bằng những câu hỏi, như là mẹ biết hết mọi chuyện. Mẹ chăm chú với việc bố yêu cầu. Mẹ hầu như đã quá thành thạo với công việc ấy, chỉ một loáng đã thấy bà cầm một thếp tiê Mỹ, chia đều nhau bằng các kẽ ngón tay. Rồi mẹ nhét từng phôi ấy vào phong bì, gấp mép lại, đưa lên miệng nhấm nước bọt dọc theo mép giấy trước khi dính kín chúng. Mẹ làm điều đó khéo như một nghệ nhân chuyên dán quạt lụa, chỉ cần sơ ý là chiếc quạt thành phế phẩm. Trong khi mẹ lạng lẽ xếp những chiếc phong bì thành tập riêng, thì bố vẫn tiếp tục nhấm tính, dùng cả ngón tay để cộng trừ gì đó. Bố làm như vậy ngay cả khi mẹ đã xong việc và đứng chờ. Chỉ cần cái ngoắc tay của bố là mẹ l biết hiểu phải làm gì.

Nhưng đây mới chỉ là màn dạo đầu. Bố ngồi uống tách cà phê sữa, ăn qua loa mấy thứ mẹ nấu mà tôi biết có một bát cháo tổ yến để tăng lực, rồi mới vào phòng mang ra một gói vuông vức, bọc giấy hồng có thắt nơ, nhét sâu và túi áo khoác. Lại có gì nữa đây? Tại sao đã có cả thếp dày phong bì tiền, lại còn thêm cái gói vuông vức ấy mà tôi biết rõ nó là thứ gì? Tôi đành áp mặt xuống gối và để cho ý nghĩ bay vu vơ ra phía ngoài cửa sổ, nhớ những ngôi sao cuối cùng chuẩn bị tắt nốt trước khi bình minh lên.

Có tiếng bánh xe lăn lạo xạo ngoài đường, chính xác để từng tích tắc. Mẹ chỉnh lại cổ áo cho bố lần nữa, trước khi nói nhỏ: "May mắn nhé!" Bố cũng đáp nhỏ: "Hy vọng thế".

Cánh cửa xe sập nhẹ, rất nhẹ, không phải cái cách bố vẫn đóng cửa mỗi khi lên xe. Chiếc xe xa dần. Tôi nhồm nhanh dậy. Qua cửa sổ, tôi chỉ thấy hai cái đèn hậu màu đỏ và chúng cứ mờ mất hút ngay sau lối rẽ. Trời còn mờ tối và lạnh. Chẳng hiểu có việc gì mà bố phải đi sớm đến vậy.

Vấn đề là bố đi đâu, ở đó bố làm gì? Câu hỏi ấy luôn đi kèm với vẻ mặt im lặng đầy hỏi hớp của mẹ, một chút chua chát bị nén xuống của bố và nhất là nó lại gắn với những cái phong bì dày bí ẩn? Tại sao bố phải chuẩn bị những cái phong bì ấy? Rồi còn cái gói vuông vức bọc giấy hồng có buộc nơ nữa?

Buổi tối trở về, giống những hôm trước, bố lại buông phịch tấm thân đồ sộ xuống mặt ghế, chiếc cặp da lép kẹp nhưng cái gói vuông vức thì vẫn còn nguyên. Mẹ lại làm công việc của mẹ

khí vào sáng sớm hôm sau. Tôi lại nằm trong màn ngó ra, bí mật theo dõi. (Không phải hôm nào tôi cũng dậy vào giờ ấy, nhiều hôm ngủ quên luôn). Có lúc hình như bố muốn bỏ cuộc. Bằng chứng là ông ôm lấy vai mẹ, hỏi:

- Minh có cần phải khổ mãi thế này không? Cái gì chúng ta cũng có, có rất nhiều mà sao chưa khi nào anh thấy hạnh phúc. Liệu anh có làm khổ lây cả em không?

Đáp lại, mẹ nép vào ngực bố, tay vỗ vỗ vào phần vai phía trên:

- Hôm nay sẽ may mắn. Anh có sống cho mình anh đâu.

Bố buông mẹ ra, nói khe:

- Cảm ơn mình!

Có lần, đã đi ra đến cửa, bố bỗng quay vào ôm ghì lấy mẹ, hôn như dính vào môi mẹ, toàn thân rung lên như sắp nổ tung.

- Chúng mình đi đâu đi em. Đến một nơi thật xa, thật yên tĩnh. Chỉ có hai chúng ta và các con. Bỏ lại hết. Anh sẽ tuyên bố nghỉ để đi chữa bệnh. Ai muốn nhận cái gánh của nợ này anh cũng mặc. Đi châu Âu, đi Nhật, đi châu Phi sống hoang dã... cứ đi hẳn khỏi nơi này, rồi đến đâu tính đến đó, em chọn đi và em quyết đi.

Bố nói như sợ không còn cơ hội để nói. Mẹ chỉ khẽ lắc đầu, nước mắt chạy quanh cặp mắt từng hút hồn cánh đàn ông - như lời bố nói - của mẹ.

- Em lấy anh khi anh không một cắc trong túi, có trời làm chúng. Đây là thời gian em hạnh phúc nhất. Anh có thể nhìn vào mặt hai đứa con để kiểm chứng điều đó. Chúng đều giống anh như đúc, đều thông minh và có thiên lương. Giờ anh là người giàu có và cho mẹ con em thành những người giàu có. Vậy mà có vẻ em chưa thấy đủ, cứ hùa với thiên hạ đẩy chồng vào cuộc tranh giành? Nếu ai nghĩ thế thì em kệ. Nhưng nếu anh có lúc nào nghĩ thế thì coi như em đã chết rồi...

Mẹ khóc thút thít. Bố phải nói những lời hối lỗi, ôm chặt lấy mẹ, hôn khắp lên mặt mẹ, nơi vẫn còn đầm những giọt nước mắt. Rồi bố nhặt cái cặp căng phồng lên, xốc lại cổ áo, nét mặt có phần hăm hở trở lại. Chỉ đến khi bố lên xe và tiếng xe lăn lạo xạo trong màn sương sớm tĩnh lặng, mẹ mới ngồi xuống và khóc rung cả hai bờ vai.

Nhiều buổi sáng như vậy trôi qua cuộc đời non nớt của tã và nó thường đi kèm với câu hỏi: Điều gì đang xảy ra với bố m thế nhỉ?

Bố mất, không để lại di chúc - ít ra là như những gì tã biết chính thức - nhưng tôi đương nhiên là người kế vị cái chủ chủ tịch công ty của bố, dựa theo số cổ phần mà bố và mẹ tã nắm giữ trong đó phần lớn đã kịp chuyển sang tên tôi. Tôi đ đủ lớn, đủ trưởng thành để gánh cái gánh nặng đó. Nhờ bố đ tâm huấn luyện ngay từ khi còn đang là sinh viên, tôi không cảm thấy lo sợ khi ngồi vào chiếc ghế bố vẫn ngồi. Nhưng tã biết rõ đó là công việc không dành cho mình, vì nó luôn quá sữ chịu đựng của tôi. Học hành trong một môi trường mọi thứ đều rõ ràng, minh bạch, nay tôi phải quen dần với những việc bất thân mình rất ghét. Ngồi vào ghế của bố tôi mới biết ông chắ nhiều quyền như mọi người vẫn tưởng. Điều hành công ty thự sự là những gương mặt ẩn mình trong bóng tối, ngay cả tôi cũng không biết rõ họ gồm những ai. Xung quanh tôi lại có rất nhiều người chủ làm le chiếm đoạt tài sản của người khác. Nhiều k muốn một đêm xé nát những gì chúng tôi đang sở hữu. Tôi biẽ rõ điều đó không phải cần qua mẹ nói. Họ là những chiến hữ của bố tôi nhưng như những gì tôi biết và phỏng đoán thì h cũng là những người khiến ông phải xuống mồ sớm. Chính ã nghi này đã giúp tôi can đảm hẳn lên. Bao nhiêu công sức b gây dựng, băng mồ hôi và có thể cả máu, không thể để rơi và tay kẻ khác một cách dễ dàng.

Tôi quyết định nhập cuộc trong sự khó chịu của một và người. Một số khác thì coi việc tôi kế vị cũng giống như lấp và cái khoảng trống mà ít gây xáo trộn nhất. Nghĩa là với họ, tã chỉ có danh mà không có thực. Nhưng tôi đã thể là sẽ không ch phép bất cứ ai công khai bắt nạt hay dất mũi mà không phải tr giá. Dòng máu của bố tiếp tục cuộn chảy trong những mao mạch li ti của tôi. Tôi khiến cho mọi người bất ngờ khi nhanh chóng thông thạo công việc, thứ mà trước đây vài tháng tôi hoàn toàn là người ngoài cuộc. Việc đầu tiên là tôi rà soát cả núi giấy tờ b mình để lại và cứ dần dần hình dung ra những việc ông làm mà giờ đây đến lượt tôi sẽ phải tiếp tục. Tôi biết rõ là mình ch tồn tại khi sống với thế giới bố từng sống. Cũng qua quá trình

rà soát đám hồ sơ, tôi biết thêm nhiều chuyện khuất tất liên quan đến tiền bạc, gắn với hàng chục vụ chạy chọt và với khá nhiều cái tên cụ thể. Trong công ty họ vẫn mặc nhiên được coi là các bố già, những papa, đám trưởng lão... Nhiều người trong đó góp vốn thực tế bằng quyền lực hay vị thế của gia đình. Tôi biết chuyện này qua sách vở, như là một phần của lịch sử công ty, nhất là ở những quốc gia đang phát triển. Nhưng thực tế diễn ra lắt léo hơn nhiều. Đó thực sự là những con kền kền trọc đầu không có khả năng thương xót con mồi, kể cả khi nó đã bị phanh thây, xác đã bốc mùi. Và tôi được nhắc nhở là phải tránh xa họ, như tránh xa cái thế giới vô hình không thể động tới. Mọi việc thuộc trách nhiệm của mình thì cứ làm nhưng đều do họ đưa ra quyết định cuối cùng trong hậu trường.

Mãi rồi thì tôi cũng hiểu ra rằng, đó đã và đang là một phần của lịch sử.

Ngay sau khi kế vị chức chủ tịch của bố, tôi đã được các thành viên trụ cột, những papa trong hội đồng các trưởng lão, những con sói già, lưu ý về một dự án sân gôn mà công ty đang theo đuổi, vì tiền bạc và cả vì danh giá, hiện ở giai đoạn hoàn tất thủ tục để có thể triển khai. Nói cụ thể thì thế này: sân gôn đó là một hạng mục nằm trong quy hoạch thuộc về một thành phố du lịch trong tương lai. Chủ trương đã được phê duyệt. Giấy phép đầu tư sẽ cấp cho doanh nghiệp nào đủ khả năng về tài chính, với phương án thiết kế, giải pháp công nghệ, kế hoạch kinh doanh, khả năng bảo vệ môi trường tốt nhất. Điều đó có nghĩa sẽ có nhiều đối tác cùng cạnh tranh. Tuy nhiên đó chỉ là về mặt lý thuyết. Trên thực tế, thì công ty của bố nắm chắc phần thắng nhờ sự khôn ngoan của những người nhìn xa trông rộng, với triết lý đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Chúng tôi tham gia ngay từ khâu quy hoạch, tư vấn chính sách di dời, định giá đền bù, dự báo những rủi ro về an sinh... và phương án hỗ trợ người dân chuyển đổi nghề nghiệp. Nhưng rồi thì tôi cũng biết, những hoạt động mang tính công khai bề nổi ấy chẳng quyết định được bất cứ điều gì. Vì thế, tiện thể, mọi người đặc biệt nhắc tôi là cái dự án ấy công ty đã đổ ra cả núi tiền, liên quan đến nhiều người, quyết định đến sự tồn tại tiếp theo cũng như vị thế không thể cạnh tranh của đế chế mang tên Mr. Nam.

Toàn bộ câu chuyện sẽ còn làm mệt óc quý vị, bắt đầu từ cái dự án này.

Bố tôi có tiếng là người giỏi đón đầu các thời cơ, nhìn ra những lợi ích tiềm tàng khi chưa ai nghĩ đến. Ông có trong tay nhiều công cụ, để từ hàng chục năm trước đã biết rằng vùng đất nào rồi sẽ thành vàng, thành kim cương. Sân gôn mà chúng tôi đang theo đuổi, là một trong những dự án như vậy. Nếu quý vị nào còn lưu trong trí nhớ một chút thôi, sẽ thấy khoảng mười năm về trước, cái vị trí mà chúng tôi sẽ xây sân gôn còn thuộc một vùng nông thôn lạc hậu, quanh năm đói kém, chẳng mấy ai ngó ngang gì đến. Nhưng chỉ bố tôi và các cộng sự của ông biết, cái vùng đất ấy sắp sáp nhập vào với một thành phố lớn. Tất nhiên ông không nghiêm nhiên biết, mà phải mua thông tin bằng rất nhiều tiền. Bố được cho biết rằng cái vùng đất ấy trước sau cũng trở thành khu vực ngoại thành nằm trong một quy hoạch lúc đó vẫn còn trong bí mật. Bản quy hoạch đó có thể chưa hình thành, thậm chí còn lâu mới hình thành nhưng quan trọng là trước sau nó cũng ra đời. Bố tôi được đảm bảo chắc chắn như vậy và với một doanh nhân lão luyện như ông, với sự trợ giúp của các papa thì không thể để tuột mất món lợi kếch xù. Chỉ những đế chế đủ mạnh mới dám vươn tay ra xa như vậy, lì lợm chờ đợi như vậy, đành rằng bản thân bố cũng thừa hiểu nó có một tỷ lệ rủi ro nhất định. Chẳng hạn giả sử cái sân gôn mới chỉ là đề xuất vu vơ của ai đó chứ chưa có trong bất cứ bản quy hoạch nào? Giả sử người đưa ra đề xuất khi ông ta hay bà ta chẳng còn tí quyền lực nào, hoặc tệ hơn vừa mới chết hay mất chức? Cũng không thể loại trừ tình huống có con cá mập nào đó đã hót tay trên bằng cách lái quy hoạch theo một hướng khác, không có cá sân gôn? Mọi chuyện đều có thể, luôn quá sức với ai non gan. Sở dĩ bố thành công vì ông biết kiên nhẫn, dám mạo hiểm và tin vào phán đoán cũng như quyết tâm của mình.

Nhưng lý do chính khiến ông phải lao vào hành động, như sau này tôi biết, không phải như những gì mọi người nghĩ.

Giờ đây là lúc tôi phải kế thừa những phẩm chất cũng như học lại nhiều bài học từ bố. Trước hết tôi triệu tập một cuộc họp các thành viên hội đồng. Mẹ tôi cũng có mặt, với tư cách

hổ tử. Nói chung, đều là những lời xã giao nhưng đủ để thấm thiết và đều toát lên mong muốn được gắn bó lâu dài.

Trong số những lá thư hồi đáp mà phần nhiều tôi không biết mặt người gửi (hầu như họ trả lời với tư cách cá nhân, không ghi chức vụ và tên cơ quan), tôi đặc biệt để ý tới lá thư có chữ ký khá đơn giản, thậm chí cấu thả chỉ bao gồm một nét loăng ngoảng như cái lò xo, để tên bên dưới là Mr. Đại. Nội dung thư chỉ vồn vện mấy chữ tô đậm như sau:

Chúc mừng cậu đã lớn.

Hãy xứng đáng với người bố tài giỏi mà mọi người nể phục và đã suốt đời vì sự nghiệp của Công ty, vì quyền lợi của cổ đông và vì con cái. Mong sớm được gặp mặt tân chủ tịch.

(Trong *Mối Chứa*, hoàn toàn không hề có chi tiết này, một chi tiết quan trọng với những gì sẽ diễn ra với tôi.)

Tôi cứ nhìn vào hai chữ nửa Tây nửa ta, cố gắng tập trung như để nhớ lại chuyện gì đó nhưng mọi thứ cứ mù mịt, lúc ẩn lúc hiện, y như ảo ảnh trong sương mù được tạo ra bởi sự rối loạn thị giác. Mr. Đại, ông ta có vẻ như đã từng là một phần của cuộc sống mà tôi đang thừa hưởng? Trong ký ức xa lác xa lơ, hình như tôi đã có ấn tượng về cái tên chẳng có vẻ gì là bí ẩn kia. Mr. Đại, ông ta là ai nhỉ? Có thể hỏi mẹ được không? Kỳ lạ là chính mẹ cũng nói rằng không biết (nếu tinh ý có thể thấy bà khá lưỡng lự), mà chỉ báo với tôi là bà có cảm giác như rất nhiều lần ông ta bước ngang qua ngôi nhà của cha mẹ, ngồi bên mâm cơm lúc cuối ngày, tham gia vào những quyết định quan trọng của công ty. Trong bảng lảng của hoàng hôn hay bình minh, mẹ đều thấy hình bóng của một nhân vật vô hình nhưng không thể nào gọi tên. Đôi khi có cảm giác đấy là một cái bóng khổng lồ. Mẹ nói là mẹ chỉ có cảm giác ấy mà không đưa ra căn cứ. Làm sao có thể đưa ra căn cứ khi mẹ chỉ ở trong hậu trường nhìn ra. Mẹ lần lượt nhớ lại từng khuôn mặt. Liệu người này, người kia có phải chính là Mr. Đại? Mẹ nhớ như vậy là vì mỗi lần bất ngờ vội vã ra khỏi nhà, ông cứ hốt hoảng như bị gọi đi làm nhiệm vụ nguy hiểm nào đấy. Nhiều lúc đã nửa đêm, khi mẹ quay sang bố thì thấy ông vẫn triền miên với ý nghĩ nào đó và

cố nén lại. Và khi đó mẹ nghe thấy bố nhắc thăm đến Mr. Đại hay một cái tên na ná như thế. Hình như thiếu ông ta thì mọi việc đều không thành.

Lần này thì tôi nhận ra mẹ có vẻ rất khó khăn khi nói với tôi những nhận xét như vậy.

Thôi được, tôi sẽ phải cố đoán xem những công việc mẹ làm như tôi nhìn thấy những buổi sáng hôm nào - mà có lúc tôi cứ ngỡ mình nằm mơ - trong khi bố thì đi đi lại lại, có liên quan gì đến nhân vật bí ẩn kia không. Hồi đó tôi chỉ coi đấy là công việc của bố. Rồi sau đấy là một vài ám ức khi cứ phải chịu những ngày dài chúng tôi ăn cơm thiếu bố trong bữa tối. Mẹ có vẻ không hề lo lắng, như là mẹ biết bố đang ở đâu, làm gì với cái công việc mà mẹ biết là việc của bố, luôn có hàng đồng người giúp việc cùng làm.

Sau đó tôi đi du học, hoàn toàn thoát ra khỏi môi trường quen thuộc với những hình ảnh mà tôi đã kể lúc đầu.

Giờ thì tôi bắt buộc phải nhớ lại, thực ra là nối lại những hình ảnh tạm đứt quãng suốt hàng chục năm. Sẽ có rất nhiều gương mặt. Nhưng trước khi lần lượt nhớ lại họ, đối diện với họ, tôi cần phải biết về Mr. Đại. Ông ta thực chất là ai và gắn với bố tôi bằng mối quan hệ thế nào nhỉ?

Hóa ra tôi sẽ không hề dễ dàng để sớm biết rõ tất cả những gì mà tôi cứ thấy mờ mờ ảo ảo đi kèm với cái tên không hề có chút nhịp điệu nào khi gọi.

Nhưng việc đó để sau.

Tôi được thúc giục là không nên chậm trễ. Nhiều con cá mập khác đang nhòm ngó những miếng mồi sắp thuộc về chúng tôi? Nhiều con khác đã ở rất gần, chờ chúng tôi buông miếng mồi ra là lao vào tha đi mất. Cơ hội không có nhiều, nếu để tuột qua thì không thể có lại.

Trước hết tôi sẽ phải thu xếp thời gian để về tận cái nơi sẽ là mặt bằng cho dự án sân gôn bố tôi đang theo đuổi. Khi bố tôi còn sống, ông đã thiết lập được mối quan hệ dựa trên lợi ích nhân tiên (tức là ngay trước mắt nếu đồng ý hợp tác) với đám cán bộ cấp huyện ở địa bàn ấy. Thuận lợi nhất là hầu như đám cán bộ này tồn tại vĩnh cửu. Nghĩa là sau năm, mười năm có việc đi đâu quay lại, họ vẫn ngồi ở những vị trí cứ như là

dành riêng cho họ suốt đời. Rất ít xáo trộn, hoặc chỉ mang t tráo đổi hình thức. Phần lớn lãnh đạo cấp này thuộc diện l nhàng, dưới đá lên, trên ép xuống và họ biết rõ hình ảnh nh nhuốc của mình trong mắt cấp trên, cấp dưới. Họ không cần cú sự tôn trọng hình thức nào. Vì thế, mục tiêu lớn nhất của là lợi ích cá nhân, nói thẳng ra là họ chỉ cần tiền. Nó phải đ bảo mức tối đa trong thời gian họ đương chức. Còn về sau l quả ra sao thì phải rất lâu mới hiện hình. Khi đó đã có người tiếp chịu thay và họ cũng đủ cách để vượt qua.

Ông Huyện trưởng - mà tôi đã biết mặt trong vài lần theo bố trong vai trò trợ lý - có dáng người lòng không, r quắt với vẻ tinh ranh của con cáo thành tinh. Xuất thân từ r anh phó cối, ông ta leo lên chức huyện trưởng khi vượt c rất nhiều nấc thang, bằng cách cứ thật chậm chạp thôi như chắc chắn. Cần thì bò bằng cả tứ chi. Cần nữa thì bò bằng l như kiểu ốc sên. Cuối cùng cũng đến đích. Nhưng rủi cái là chúng tôi triển khai dự án sân gôn, thời gian giữ chức huy trưởng của ông, chỉ còn vừa đủ một phần ba nhiệm kỳ. Ng là không nhiều thời gian để ông khề khà. Xin cứ nói toẹt ra. 1 ông, mọi việc đều có thể nói toẹt ra từ miệng. Vòng vo, lịch chí phí thì giờ mà dễ gây hiểu lầm. Mỗi việc có người cần r và, ông thường hỏi: "Vụ này tôi được bao nhiêu?" Lúc đầu n có vẻ sống sượng, nhưng lâu rồi cũng thành quen. Triết lý s của ông Huyện là việc của ai người ấy biết.

Ông ta luôn cho thấy trong tay có mọi thứ mà bố tôi c Ông có thể bán lẻ và bán sỉ, tùy vào ý muốn của bố tôi. Tôi rằng cần biệt thự ven một cái đầm nước, nơi con đường l thành vòng cung mềm mại khiến không gian trở nên rất đ mà ông ta mới khánh thành là bằng tiền của bố tôi - thực ra p nói là tiền của công ty mà bố làm chủ tịch. Tôi đoán như 1 khi nghe hai người nói chuyện vào hôm ông mời bố con tôi thăm và cứ kêu ca về vài thứ còn thiếu. Một kiểu mời khéo đặc trưng. Ông Huyện trưởng sẽ ở lại đó những hôm trời đ sức khỏe tốt, tất nhiên với một phụ nữ mà ông có thể chọn đám nhân viên. Nghe mọi người kháo nhau ông ngủ với l hết những phụ nữ dưới quyền, bất kể già hay trẻ. Nhưng ng tình mà ông nâng niu nhất là một cô giáo dạy thể dục ở trư

cấp ba huyện. Cô này có ông chồng cùng nghề nhưng mắc bệnh lao, luôn phải xa vợ. Người cô lẩn như một con cá trắm, ánh lên màu của sôcôla. Hai người mèo chuột với nhau từ một dịp đại hội thi đua yêu nước của huyện.

Ông Huyện trưởng luôn tuyên bố ủng hộ tối đa dự án của bố, bằng trách nhiệm và bằng lương tâm của một người lãnh đạo luôn đặt lợi ích quốc gia lên trên hết. Ông hứa sẽ dùng mọi cách để thuyết phục và chỉ đạo địa phương phải bàn giao mặt bằng nếu cái dự án ấy có thực và ông mong ngày mong đêm nó có thực.

- Một câu nói của tôi, bằng cả xe tiền của anh nhá!

Trước cả sự có mặt của tôi, ông Huyện trưởng cố cho thấy là mình nói đùa, nhưng người tiếp nhận thì phải đọc vị ra thứ ông ta găm vào đó. Tôi thấy sau khi nói câu đó, mắt ông ta nhìn bố tôi cực kỳ đĩ thõa. Cứ như là hai người đã lòng thòng đi guốc vào bụng nhau, cùng chung nhau cả những sở thích riêng tư. Đáp lại, bố gật đầu bảo: "Tôi hiểu điều đó mà". Nhưng lúc đã ở nhà, bố bảo tôi: "Ông ta chỉ thạo mỗi một việc thôi". Lát sau ông chữa lại: "À không, có thể cả vài việc khác nữa..."

Giờ đây những công việc tiếp theo với ông Huyện thuộc về tôi và lời nói của bố hồi nào giúp tôi biết phải làm gì.

Nhưng tiền không phải là vỏ hến. Tôi sẽ không phóng tay như bố, nhất là với những kẻ ăn tiền chuyên nghiệp. Theo tư vấn của những quân sư mà trước kia bố tin cậy, thì tôi không cần phải qua huyện. Cấp đó bố tôi đã dọn sạch sẽ rồi. Dọn bằng tiền, ô tô và gái còn trinh, như rất lâu sau đó tôi biết. Tôi chỉ còn, một mặt phải đối đầu trực tiếp với các chủ đất ruộng và một số người có cả đất vườn, nằm trong quy hoạch dự án, mặt khác phải có sự chuẩn thuận chính thức của cấp cao hơn ở tí đâu đó. Ông Huyện trưởng cũng từng nói úp mở rằng, nếu người dân biểu tình ngăn cản doanh nghiệp, ông ta có rất ít vũ khí để chống lại họ và nếu cấp cao hơn không phê duyệt, không phải là lỗi của ông ta. Ông ta không chấp nhận bị trừ quyền lợi trong cả hai tình huống. Tức là ông ta chỉ đóng vai trò đồng lõa, hay trong một vài trường hợp là "ngậm miệng ăn tiền". Mọi việc đều do chủ dự án lo liệu từ đầu đến cuối.

Thật là một nước cờ khôn ngoan kiểu phó cối.

Theo như trong bản vẽ thì khu sân gôn có một cái hồ nước hình con sao biển, nằm giữa những vạt đất nhô lên theo hình bát úp, vốn là hồ nuôi thả thủy sản cung cấp thực phẩm cho một vùng. Giờ nó nằm trong tay hai anh em ông chủ cơ sở nuôi cá, theo hợp đồng thuê khoán của huyện. Nghe nói họ bỏ ra không ít công sức để khai phá mới có một cái hồ rộng, đẹp và để lại nhiều thu hoạch như hiện nay. Linh hồn của sân gôn là cái nước. Thiếu nó, dự án coi như bị đổ hoặc vô giá trị.

TƯỜNG THUẬT - II

Theo kế hoạch từ ở nhà, tôi quyết định dành ra trọn một ngày chỉ để đi thực tế về vùng đất sắp thử thách sự nghiệp của tôi. Đó là một vùng bán sơn địa, phong cảnh rất đẹp và còn khá nguyên vẹn. Phần đồng bằng, do nhận đất màu theo mưa trút xuống từ những quả đồi xung quanh nên vô cùng màu mỡ. Dễ dàng nhận ra đây là một thôn quê trù phú. Có đủ các loại sản vật nông nghiệp tìm thấy ở chợ phiên. Người dân không hề có cảm giác là mình rồi sẽ phải từ bỏ nơi này để đến sinh sống tại bất cứ nơi nào khác. Tôi hiểu rõ tình huống ấy.

Bỏ qua huyện, trước tiên, tôi cùng những người từng giúp việc cho bố tôi đến chào xã giao mấy ông cán bộ xã, cầu thân với quan bán nha. Tôi đã kịp thuộc câu thành ngữ: "Quan ở xa, bán nha thì gần". Đây là thú tục mang tính nguyên tắc mà bố tôi thiết lập, như một triết lý làm ăn. Hầu hết các quan xã đang ngồi chơi *tá lá*, như một thú giết thời gian không bao giờ chán. Một số còn lại, có vẻ kém hơn về vị thế thì đang ngồi nói chuyện tình dục. Chủ yếu thay nhau kể về cách gạ gẫm đàn bà cùng các chiến tích chăn gối. Những người đàn bà, có chồng cũng như sắp sửa có chồng, đều bị đem ra lột truồng trong tưởng tượng, để thỏa mãn thói dâm dật mồm. Rồi cười hô hố khi ai đó đưa ra một bình luận đầy kích động. Thấy chúng tôi, họ chẳng quá vồn vã nhưng rõ ràng là không hề thờ ơ. Cuối cùng tôi cũng tiếp cận được ông Xã trưởng, là người của chính cái làng Đồng mà tôi đang muốn xua tất cả họ đi. Trong bộ trang phục khá cầu thả, ông ta cứ như vừa từ trong *toa-let* bước ra. Nhìn hết thấy chúng tôi một lượt, trước tiên ông hất hàm ra hiệu đám nhân viên bên dưới giải tán, ai về với việc của người ấy. Tôi cảm nhận từ hành động của ông ta một uy quyền thực sự nào đó. Rồi ông ta vừa thủng thẳng về phòng

của mình, vừa nhìn dây ghế bảo chúng tôi ngồi xuống đó. R không nói thêm một lời, ông Xã trưởng tự tay pha trà trong k mắt vẫn nhìn ra ngoài. Mãi sau ông mới cất tiếng:

- Các bác về thẳng đây hay đã qua huyện?

- Chúng tôi từ phố về luôn đây. Mục đích của chúng tôi để bàn với các bác những việc liên quan đến dự án sắp tới.

- Các bác uống nước đi - ông Xã trưởng đưa tay xoa cằm. Cũng có nghe huyện nói xa nói gần là Nhà nước sắp xây ở đây một cái sân gôn. Mẹ kiếp, sao xây lăm sân gôn thế hả các bố? (đuối bà con chúng tôi chạy dạt tóc gáy đến bao giờ?

- Cũng là có ý tốt với bà con thôi - một người trong đội của tôi nhanh nhẩu lên tiếng.

- Ý tốt là ý gì? - ông Xã trưởng hỏi bằng thứ giọng không ngữ điệu - Không phải là chiếm ruộng đất, xóa sổ những bờ ruộng mật rồi đem trồng cỏ, đổ cát, tưới hóa chất để nó thành đất chết sau khi đuối người dân như đuối gà và biến họ thành cừu vụn, bới rác cả loạt đấy chứ?

Nói rồi ông ta cười vánh lên, kiểu cười mỉa của người chỉ nghe những chuyện nhảm tai nhưng không tiện nói thẳng.

- Không thể thám thế đâu bác ạ - Tôi chán nản tiếp tục cuộc chuyện với tay Xã trưởng có gương mặt vẹo vọ vì mấy cơn sẹo, chả biết do chiến tranh hay do đánh nhau - từ nông dân phần lớn bà con sẽ thành nhân viên phục vụ. Chỉ thay đổi một chút trang phục là mọi chuyện sẽ khác xa. Trước kia là thóc, ngô, khoai và cá, nếu có thêm chút gì đó là mấy con chim trời và c là bao nhiêu cũng chả bõ bèn gì, thì nay quy tuốt tuột ra tiền. Từ tiền có thể mua bất cứ thứ gì, chắc chắn là nhiều hơn mấy sản vật lèo tèo kia đấy.

- Hơ hơ... - ông Xã trưởng cười khô khốc - nghe mà sướng cái lỗ tai quá. Nhưng mà bao giờ thế hả ông tư bản? - tự dưng ông ta đổi giọng chế nhạo, nhìn thẳng vào tôi - Thế kỷ sau. Hay chờ khi chúng tôi mồ yên mả đẹp? Anh thì có thể còn sống mà hưởng thụ, chứ những người tuổi tôi thì chắc chết hết rồi. Nhưng nếu được thế thì cũng đáng mừng. Chỉ có điều... N thật nhé, chúng tôi chán nghe lời đường mật lắm rồi. Chán đi tận óc rồi. Tiện thể nói đến sự thật, vậy chứ tôi hỏi, có ai nói chuyện với anh về những việc mà *những ông lớn* làm ở xã của chúng t

không? Những chuyện kinh thiên động địa cả đấy. Rồi thì thế nào anh cũng phải biết, nên tôi tạm gác lại ở đây. Trở về chuyện của anh, đầu tư cái dự án sân gôn này. Nói cho nhanh là bao nhiêu năm chúng tôi chẳng cần sân gôn vẫn sống tốt. Mong các ngài biến đi và để chúng tôi yên. Đó là ý nguyện hòa bình của bà con chúng tôi.

- Chúng tôi có muốn làm thế cũng không được nữa rồi - tôi đã kịp học được lời nói của những kẻ bạo quyền, quyết định đưa ra cây gậy ngay từ đầu - Chắc bác biết thế nào là chủ trương chứ? Việc này ngay cả huyện cũng không có vai trò gì nhiều - tôi chỉ tay lên trời - ở tít trên kia bác nhé.

Nhưng tôi nếm ngay sai lầm của mình, khi ông Xã trưởng không giống như tôi hình dung. Nghe tôi nói xong, không mấy may biến đổi nét mặt, ông ta hát hàm:

- Trên kia là trên nào, đừng có mà dọa chúng tôi. Trời nào đứng về phía những kẻ cướp bóc? Đế quốc thực dân còn không dọa nổi, mấy ông mấy bà là con muỗi! Hôm trước ngay tại văn phòng Huyện trưởng, tôi đã nói rõ là chúng tôi không cần sân gôn để con em chúng tôi thành điếm hết. Đến cỏ cũng chẳng còn nguyên là cỏ, mà là thuốc độc, con cháu chúng tôi trước sau cũng đi ăn mày trong hình thể dị dạng. Huyện trưởng nghe vậy cũng dọa tôi như anh vừa dọa ấy. Tôi chỉ vào mấy cái sẹo này bảo với Huyện trưởng - ông ta khiến tôi nhìn vào mấy cái sẹo - Anh xem đây, mẹ kiếp, may mà hồi đó đạn nó đi chệch, chứ đi thẳng thì vỡ mẹ nó gáy bằng cái bát, óc phòi ra từ lâu rồi. Mực xương ở Trường Sơn đời tám hoánh nào rồi. Nhưng đạn nó cũng ngán, nên không chết, tức là phải sống tiếp. Mà sống đến ngần này thì chết lúc nào chả được. Nếu Huyện trưởng muốn, tôi cởi áo quan xã ngay trước mặt trả cho ông ta tức khắc, có hơn gì kiếp thẳng mồ đâu mà tiếc.

- Ý bác định nói điều gì?

- Là đừng có ai nuôi ý định giết chúng tôi lần nữa, vì nó phí tiền thuê sát thủ. Bài học còn nhãn tiền ra đấy. Các anh muốn chiếm đất chờ lên giá rồi bán lại thì cứ nói, đây chúng tôi biết hết rồi. Chúng tôi khó nhằn hơn anh tưởng đấy.

- Có ai định giết các bác đâu? Đang bàn cách để các bác sống đàng hoàng hơn đấy chứ...

- Thôi đủ, thế này là tốt rồi, chúng tôi sẽ tự biết cách làm cho nó tốt hơn. Mà anh là ai mới được chứ, trông anh giống giống...

Tôi giới thiệu mình là người kế nghiệp bố tôi, người đã từng gặp ông Xã trưởng. Ông ta có vẻ bất ngờ một chút rồi nói:

- Thế thì may cho tôi rồi, tôi đỡ phải ra gặp ông cụ nhà anh. - Ông Xã trưởng lục tủ lòi ra một gói nhỏ, chỉ nhìn qua tôi đã biết trong đó chứa thứ gì, vì nó chính là một trong những cái gói mẹ tôi vẫn cẩn thận nhét vào cặp bố tôi mỗi khi ông ra khỏi phòng - Tiện có anh về, cũng coi như ông cụ thân sinh của anh đang ở đây, tôi xin gửi lại. Chưa bao giờ tôi có số tiền này nhưng nó không bao giờ đủ để làm biến mất mấy cái sẹo trên mặt tôi.

Tự dưng gặp cái bố Xã trưởng có khẩu khí triết lý này, tôi đâm ra lo lắng cho công việc sắp tới. Cái gì mà mua được bằng tiền thì có nghĩa là còn rất rẻ - có lần bố tôi nói như vậy. Còn tôi thì thuộc câu ngạn ngữ Anh: Cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua bằng rất nhiều tiền. Tôi lòi trong cặp ra mấy cục như vậy, giọng cố làm ra thân mật bảo với ông Xã trưởng:

- Bố tôi chẳng may lâm bệnh mất rồi, - tôi thấy ông ta chớp chớp mắt - trước khi mất, ông ấy muốn chuyển đến bác mấy cái gói này. Lời dặn của người sắp chết thì không thể làm sai. Tôi chỉ là người chuyển hộ, mong bác giúp tôi hoàn thành tâm nguyện của người quá cố.

- Tôi chia buồn với anh nhé, đột ngột quá - ông Xã trưởng cảm thấy có chút ân hận - Hỏi ông ấy về đây còn hồng hào đỏ đần lấm cơ mà, sao vội ngã bệnh mà ra đi nhanh vậy.

Ông Xã trưởng cúi xuống trong khi nói. Rồi ông ấy ngẩng phắt lên nhìn tôi:

- Ý nguyện cuối cùng của bố anh chắc không chỉ là chuyển giúp mấy cái gói này. Nhưng tôi nói rồi, bao nhiêu với tôi vẫn là quá ít so với những gì mà chúng tôi mất đi - giọng ông ta dịu xuống - đừng làm thế anh thanh niên đẹp trai và trông rõ là nhân từ ạ. Tôi biết cụ thân sinh ra anh là người tốt, đàng hoàng. Tôi trông anh cũng rất có cảm tình. Nhưng đừng bắt con cái chúng tôi thành lũ mèo hoang để bọn săn người bắn tia. Tôi biết có những kẻ cả đời chỉ làm mỗi một việc là vác chim đi phá trình gái nhà lành, cộng lại để khoe chiến tích; tôi biết có những kẻ

chỉ đến để phun ra một đống giang mai, sida và trăm thứ nhơ nhớp khác. Rồi chúng nó sẽ bu về đây khiến tôi phải rào làng kháng chiến thì rất không hay. Anh cầm lại giúp. Cả những gói này nữa, anh cũng mang đi giúp cho.

- Bác vẫn chưa chịu hiểu bản chất của sự việc. Này nhé, dù có xây sân gôn, hay xây cái gì khác, cũng đều nhằm vào lợi ích của các bác cả đấy chứ. Cái hồ nước tự nhiên kia, mỗi năm cho các bác bao nhiêu tấn cá? Đồng ruộng manh mún kia mỗi năm cho các bác bao nhiêu tấn lúa? Máy trăm con gà con vịt liệu có đủ để các bác đổi đời? Để con cái các bác được học ở những trường tốt nhất? Hay cứ khiến họ oán hận các bậc phụ huynh thiếu thức thời. Tôi đã vào vài gia đình trước khi đến đây, gần như trăm phần trăm vườn tược bỏ hoang, chuồng trại trống không, chỉ đầy cứt chó và cây dại, chả có thu hoạch gì.

Tôi dừng lại để thăm dò phản ứng của ông Xã trưởng trước khi nói tiếp bằng thứ giọng mẹ mìn:

- Nhưng nếu sau đây thành sân gôn, ngoài số công ăn việc làm cho thu nhập cao gấp vài lần làm ruộng mà lại ăn trắng mặc trơn, ngoài hệ thống đường sá nâng cấp, ngoài hàng chục lợi ích đi kèm khác mà ngay cả bác và tôi giờ đây cũng không ngờ tới, sẽ có cả chục nhu cầu dịch vụ: nào là ăn uống, đi lại, nhà nghỉ, mát-xa, nhật bóng gôn, bán hàng lưu niệm... Các bác cứ tha hồ móc túi bọn lâm tiền rừng mỡ mà không máy may sợ lương tâm cắn rứt. Bọn họ là tư bản thì cũng là người, chứ có phải cọp đâu mà sợ. Cứ móc thả sức đi. Nhưng lợi ích không chỉ có thế. Lợi ích lớn nhất chưa chắc đã phải là tiền...

- Ô hô, anh làm tôi sắp phát khóc rồi đây này - ông Xã trưởng công khai nhạo báng và điều đó khiến tôi bắt đầu muốn thể hiện quyền lực - Nếu anh kể thêm những thứ sau, tôi sẽ thể tất phần nào. Đó là vài ngàn người sẽ bị nhốt vào một khu, như người ta nhốt khỉ, muốn làm gì để có miếng đút vào miệng cũng mặc cha chúng mày. Ai bảo chúng mày sinh ra là nông dân! Ai bảo chúng mày tin vào những lời đường mật! Đó là mấy trăm héc ta đất, nước sẽ nhiễm độc, chẳng còn cây con gì sống được. Ngoài vài chục đũa may mắn đi xách túi, kéo xe, che lọng, lau chân, mân chim, làm đĩ đực... - xin lỗi được nói thật rõ - cho các ông các bà lâm tiền rừng mỡ tha hồ sai bảo để mỗi ngày có

vài trăm ngàn, còn lại là đi nhặt rác, bán tròn nuôi miệng, làm tương cướp, nghiện hút... Ấy, chưa hết đâu. Nói anh thông cảm, sẽ chả có cái cứ gì như anh vừa vẽ ra đâu. Kết cục là chúng tôi sẽ chết dần chết mòn trong bệnh tật, khi các anh đã vắt kiệt mọi thứ. Tôi vừa nói chưa hết những tai họa, là tôi muốn nhắc đến cái thực tế đau lòng: cả một vùng sinh thái trên trời thì chim bay, dưới nước thì cá lội, mọi người sống với nhau hiền hậu... bỗng thành một vùng đất chết. Chết tiết chết tộc. Người nhìn người như thú rừng. Đất của chúng tôi, từ ngàn đời, nhưng chúng tôi đặt chân vào phải cúi xuống van lạy xin xỏ, phải lau chân cho thật hết mùi bùn. Các anh ban cho gì thì được nấy. Tôi còn chưa nói đến những hậu quả khác, vì thế là quá đủ. Giờ tôi hỏi anh, anh bảo tiền chưa chắc đã là lợi ích lớn nhất, vậy anh cố sống cố chết thuyết phục chúng tôi nhường mặt bằng cho các anh làm sân gôn, là vì cái gì? Chắc chắn không phải là đạo đức rồi, xin lỗi vì đã nói toẹt ra như vậy.

- Thôi được, tôi hy vọng bác sẽ nghe thấy ý tốt của chúng tôi. Giờ nói mãi cũng vô ích. Mọi việc còn phải bàn bạc chán chứ đã làm ụch một cái đâu. Mới chỉ là chủ trương, chẳng qua chúng tôi muốn lo xa cho các vị. Bác cứ cầm mấy cái gói kia đi, lần sau gửi lại chúng tôi vẫn chưa muộn mà.

- Thế anh chưa biết rằng, chúng ta chỉ là bạn lần này nữa là hết hay sao. Từ lần sau, các anh sẽ là kẻ thù của chúng tôi nếu cứ còn đến đây lải nhải về cái sân gôn chết tiết của các anh. Tôi không nói đùa đâu. Trong cả mớ quan lớn quan bé mất dạy, chỉ biết vơ vét để ăn cho no ẻnh ra, cũng phải còn có thằng không thèm tiền để mất dạy nốt như tôi. Không tin anh cứ thử mà xem.

Từ chỗ tay Xã trưởng ra, tôi sống trong một tâm trạng rất rối rắm. Tôi muốn tìm hiểu cận kề xem ông ta là ai mà ghê gớm như vậy. Trong trường hợp quyết triển khai dự án, ông ta là một vật cản đáng kể. Mặt khác, những lời tay Xã trưởng nói một cách rành mạch, thẳng tưng như tên bắn nhưng rõ ràng là đầy cảm xúc, đầy nỗi niềm, không hoàn toàn có thể bỏ ngoài tai. Tôi đã kịp đi một vòng để xác nhận hai điều: bố tôi thực sự là một nhà đầu tư có tầm nhìn và ông cực kỳ sành sỏi khi lựa chọn cách tiếp cận đúng thời điểm. Tại sao ông lại nhìn thấy một cái sân gôn hiện đại, đầy tính thời thượng vào lúc chưa một ai thậm chí

để ý tới cái vùng đất gồ ghề, bị bỏ quên từ cả ngàn năm này. Chỉ lùi lại chục năm trước, khi chưa có cuộc chuyển đổi lịch sử, ngay cả bảo dân phố mua đất ở đây cho chó của họ ỉa, họ cũng không màng. Vậy mà nó đang là miếng mồi béo bở của cả một bầy cá mập không vây giới sẵn tiền bằng mọi giá. Sân gôn nằm ở đây không chỉ đắc địa, mà còn phong cảnh hữu tình cực kỳ lãng mạn. Bố đã đón bắt rất chính xác xu thế kinh doanh và nhu cầu xã hội khi đưa ra một quyết định rõ ràng là mạo hiểm.

Trước đây, vài lần theo bố về tận thực địa, tôi quan sát thấy toàn bộ cái hình ảnh sân gôn và triển vọng của nó thu hút mọi ý nghĩ của ông. Có lẽ vì thế mà ông không đếm xỉa gì đến những điều mà tay Xã trưởng vừa nói. Ở bất cứ dự án nào cũng gặp những tay anh hùng kiểu nông dân như vậy. Vấn đề là không có công thức chung khi xử lý. Vì thế, kinh nghiệm của dự án này, chỉ có thể tham khảo cho dự án kia mà thôi. Tôi bỗng thấy thêm được một phần bản lĩnh của bố. Trong những trường hợp tương tự, không mấy khi ông tỏ ra bức xúc, nôn nóng. Ông hành động như đang thực thi một bổn phận nào đó. Vì thế, cái cuộc sống của hàng ngàn người sau khi có sân gôn, chưa bao giờ ám ảnh bố tôi. Đơn giản ông coi việc đó là của người khác. Ông chỉ có nhiệm vụ góp vào sự tăng trưởng chung. Ai thiệt, ai lợi hoặc cách nào để chia đều lợi ích không phải là việc của ông.

Tôi sẽ phải trình bày toàn bộ thực tế khó khăn của việc triển khai dự án trong cuộc họp với các đối tác vào tuần sau. Nhưng trước hết tôi cần phải tìm kiếm một khoảng yên tĩnh để suy xét những điều ông Xã trưởng nói như bắn ra từ trong miệng. Lúc ấy tôi chưa hình dung được tầm cỡ của những điều ông ta nói. Bởi vì vật cản lớn nhất lại đến từ một hướng khác.

TƯỜNG THUẬT - III

Tôi trở lại gặp ông Huyện trưởng. Thực ra đây là lần tôi chính thức ra mắt ông ta sau khi kế tục cương vị của bố tôi. Những lần trước, trong vai trò trợ lý, tôi chỉ là cái bóng của bố vì thế nghiêm nhiên ông Huyện trưởng coi tôi là nhân vật ngoài rìa, cậu con trai của ông chủ tư bản, tức là một thằng trẻ ranh dưới mắt ông ta. Bất chấp tôi từng là tiến sĩ kinh tế ở một quốc gia danh giá về giáo dục và vị thế cường quốc chính trị, những gì tôi nói góp vào, thậm chí còn không mấy may lọt tai ông. Lần đầu tiên tôi hiểu thế nào là đàn gảy tai trâu. Ông ta không nghe có thể vì không thấy bất cứ điều gì mà ông ta học được trong mớ kiến thức của tôi. Nhưng cái vẻ mặt khinh khỉnh thì lại cho thấy, ông cóc cần phải nghe bất cứ thằng nào. Ông chỉ chưa nói thẳng: “Trẻ nhãi, biết gì mà chõ vào việc của người lớn. Học ở Anh hay ở Mỹ thì về đây chúng ông cũng vút vào sọt rác”.

Trước khi gặp ông Huyện trưởng, tôi đã có một cuộc bàn luận căng thẳng với những đồng sự, phần lớn có chân trong hội đồng quản trị. Một số khác không ra mặt vì lý do tế nhị và cũng là thông lệ làm ăn hiện nay. Nhưng họ có đủ tai mắt, chân tay để luôn hiện diện và can dự vào những quyết định quan trọng. Với họ, dự án sân gôn rõ ràng là một món béo bở không thể bỏ qua. Một đồng vốn, bốn chục đồng lời, làm sao họ không phát sốt lên vì sợ bị nâng mất. Bố tôi đã cười lưng cọt. Nay đến lượt tôi. Dù tôi có muốn bỏ cuộc khi nhận ra phần nào cái lý của ông Xã trưởng, thì cũng không thể được nữa rồi. Muốn có nhiều tiền thì phải tàn nhẫn.

Vào cuộc họp, tôi thuật lại cuộc đối thoại giữa tôi và tay Xã trưởng. Tôi nêu lại những suy nghĩ và nguyện vọng của ông ta,

với tư cách là người đại diện và bảo vệ quyền lợi cho mấy vạn người dân do ông ta quản lý.

- Một Xã trưởng hiếm có - tôi nhấn mạnh - trong sân khấu quyền lực hiện nay. Ông ta biết rõ mình chỉ là con tép riu, một hạt bụi, chả có bất cứ khả năng kháng cự nào trước những quyết định sẽ được ban hành và ông ta chỉ còn phải cúc cung thi hành. Vậy mà ông ta lại tự coi mình như một người hùng, một người có nghĩa vụ lương tâm phải xả thân vì quyền lợi của người khác và sẵn sàng đương đầu. Những lý lẽ của ông ta khiến tôi đi đến suy nghĩ, liệu chúng ta có nhất thiết, bằng mọi giá phải lao vào cái dự án rất hóc này không? Ý tôi là, chúng ta có cần phải lắng nghe nguyện vọng của hàng vạn người thêm một lần nữa...

Câu hỏi của tôi buông vào một khoảng không hoàn toàn trống rỗng. Tôi chỉ nhận ra điều này sau đó vài phút. Bởi vì, cách mà mọi người tiếp nhận điều tôi trình bày giống như đang nghe một bản thuyết trình dài dòng và không cần thiết nhưng chưa tiện cắt ngang.

- Ở đây không còn chỗ cho sự mỉa mai! Chúng ta đang bàn cách triển khai dự án - một thành viên thuộc nhóm "bê già", hay theo cách chúng tôi vẫn gọi là các papa, nói tiếp và như thế ông ta mới là người điều hành buổi họp và những gì tôi trình bày là tào lao, chuyện phiếm.

- Thế thì bàn vào việc đi - một ý kiến khác.

Tôi để ý xem mẹ phản ứng ra sao nhưng bà hoàn toàn im lặng. Bà muốn con trai bà phải tập đương đầu với những tình huống mà một thủ lĩnh sẽ phải coi là chuyện bình thường. Cũng có thể chỉ là tôi đoán thế.

Tôi quyết định nhắc lại:

- Mọi người cần tập trung nghe cho rõ điều tôi vừa trình bày, rằng chúng ta có nhất thiết phải triển khai bằng mọi giá dự án sân gôn chắc chắn sẽ gây tai tiếng này không? Và lại, chúng ta chưa nắm được bảo bối trong tay để bỏ qua họ.

- Vậy ra tân chủ tịch không nói đùa à? Nhưng chúng tôi thì coi đó là chuyện đùa đấy - một papa khác nói, rồi ông ta che tay lên miệng cười khùng khục - Giờ không phải là lúc chúng ta ngồi đây bàn luận về ba cái câu nói vớ vẩn của một thằng cha tiểu tốt vô danh nào đó. Cần thì tống nó vào tù, như cách

chúng ta vẫn làm với các dự án khác. Chó chết là hết chuyện. Có những việc không ai có thể dừng được nữa, bởi vì dừng là chết - papa gằn giọng như ném một vật nặng lên bàn.

- Hãy hỏi cái tay Xã trưởng nào kia xem gã là ai? Một con ếch còm ngồi đáy giếng, cứ tưởng mình là con bò chắc. Hấn nghĩ hấn biết hết rồi chăng. Nếu vậy thì hãy nói cho hấn cách người ta mổ thịt, lột da một con ếch. Vấn đề ở đây chỉ là có bò để lột da nó không? Đồ láo xược! Chúng ta nếu không vì muốn họ sống tử tế hơn thì việc gì phải khổ sở suốt ngàn ấy ngày tháng để sắp có trong tay cái giấy phép đầu tư sân gôn? Tôi lưu ý tân chủ tịch, công sức của cố chủ tịch đổ ra vì cái dự án này không nhỏ đâu. Tiền của công ty cũng là tiền của chúng tôi và nhiều người khác nữa. Là máu đấy! Tôi từng theo chân cố chủ tịch đến gặp người này, người kia, tôi hiểu là chúng ta đã ở trên lưng cọp. Không chò chúng ta bị cắn chết giữa chừng khi tụt xuống, mà còn luôn có người quất cho con cọp lông lên để chúng ta ngã dập mặt nữa kia.

- Chúng ta đang trong tình thế của những người cảm tử. Được ăn cả, ngã thì về đáy địa ngục.

- Nói thẳng ra là nếu dự án không tiếp tục thì có một khoản tiền rất lớn - tôi nhắc lại là rất lớn, mà chúng ta ngầm nói với nhau là phí bôi trơn - sẽ không thể tất toán bằng bất cứ cách nào. Tân chủ tịch biết rất rõ điều đó. Liệu cổ đông của chúng ta họ có chấp nhận, chưa kể là chúng ta rút ra thì sẽ có người khác nhảy vào và vấn đề lương tâm chỉ là trò vớ vẩn.

- Bảo bối sẽ bỏ về bằng tiền, vấn đề là bản lĩnh của người cầm lái.

- Thôi, bàn tiếp đi, phí thì giờ với thằng gàn dở làm gì...

Những ý kiến đó mặc nhiên bác bỏ đề nghị của tôi một cách đầy mỉa mai. Tôi lâm vào tình thế bẽ bàng, cả đến khi tôi nằm vắt tay lên trán trong phòng làm việc. Nửa đêm tôi trở dậy uống trà thì đã thấy mẹ ngồi bên bàn đọc sách của bố trước kia, tay lật nghiêng lật ngửa tấm hình bố chụp chung với mẹ. Tôi ngửi thấy mùi hương trầm. Chắc mẹ rất nhớ bố. Bà thường thắp hương mỗi khi cảm thấy chúng tôi chưa đủ lấp vào khoảng trống trong tâm hồn bà.

- Con trai ạ, mẹ vừa thắp hương khấn bố phù hộ cho con đấy.

- Con cảm ơn mẹ!

- Đi ngủ đi, ngày mai con có nhiều việc phải giải quyết. Nếu được nói thẳng ý nghĩ của mẹ, thì mẹ muốn con từ bỏ vị trí của bố, từ bỏ công việc của bố. Từ bỏ tất. Chúng ta có đủ tiền để chơi suốt đời, không cần phải kiếm thêm một đồng nào nữa. Và lại, có lẽ con còn chưa biết ý nghĩ của bố trước lúc ông ấy hấp hối. Ông ấy muốn nói điều mà mẹ vừa nói đấy. Nhưng mẹ tự cảm thấy không có quyền đồng ý với bố con điều đó. Bố con đã bỏ ra gần như toàn bộ sức lực cho cái cơ ngơi mà nhiều kẻ đang nhòm ngó. Và lại, có muốn thôi cũng không đơn giản như con nghĩ đâu. Con phải cứng rắn lên. Muốn có bình yên thì phải tranh đấu đến cùng con ạ.

Tôi hiểu nỗi khổ khó nói của mẹ. Dưới tôi còn có đứa em gái. Mẹ không nói thẳng ra rằng, mọi sự có thể rất nguy hiểm với nó, nếu tôi thôi chí bỏ cuộc. Và lại nó cần thấy tôi như một tấm gương để mạnh mẽ, tự tin bước vào đời. Nhưng quan trọng hơn là chừng nào công việc của chúng tôi còn suôn sẻ, chừng đó mẹ mới cảm thấy thanh thản với bố và như đang được ở bên ông.

... Ông Huyện trưởng tòm tòm nhìn tôi từ đầu đến chân, như ước định xem tôi đáng giá bao nhiêu và có đáng để ông ta hợp tác.

- Ông cụ thân sinh ra anh là một tay chơi rất đẹp - ông ta nói nhiều ngụ ý - Tôi mong là con trai của Mr. Nam cũng có *gen* ga lãng của bố.

- Thưa Huyện trưởng, tôi thực sự chỉ mong được bằng một phần bố tôi. Nhưng ngay cả điều đó cũng không do tôi muốn mà được.

- Cha nào con đó, thật là tinh tế. Tôi hiểu anh định nói điều gì. Tôi sẵn sàng! Anh nhớ cho, trước khi ngồi vào cái ghế kinh khủng này, tôi đã phải lau chùi nó hàng chục năm cho người khác ngồi. Nhiều khi cũng lợm giọng lắm. Anh thử hình dung, mình vừa nâng khăn sửa túi ai đó, vừa nghĩ thầm sao lão ta thói tha thế nhỉ? Từ chân răng kẻ tóc lão đều toát lên mùi hôi hám và sự ngu dốt. Sao lão không chết bất đắc kỳ tử mà cứ sống dai như đĩa để ngày ngày làm ô uế xung quanh. Nghĩ thế mà vẫn cứ phải cúi rạp xuống, lau từng li từng lai cái chỗ ông ta ngồi, nói

những lời sao cho vừa cái tai lừa, lo những món quà khiến ông ta hài lòng và vợ con ông ta hãnh diện, còn có gì nhục nhã hơn. Nhưng cuộc đời này nó thế. Nó không ra gì nhưng nếu biết cách thì vẫn có thể hưởng hoa thơm trái ngọt. Là người như vậy nên tôi biết cái giá của việc mình làm.

Ông ta đưa tay ra bắt tay tôi, một cử chỉ chứng tỏ chúng tôi hoàn toàn hiểu ý muốn của nhau.

- Tôi biết là anh đang gặp chuyện khó chịu với cái thằng cha Xã trưởng. Một kẻ ương bướng gàn dở nhưng rất được việc và được lòng dân cái xã khó trị vào bậc nhất của huyện này. Tôi muốn cách chức thằng cha từ lâu nhưng không thể tìm ra cơ nhế nào. Đẹp yên được cái đám dân cù lần nhưng lì lợm và sẵn sàng làm cách mạng ấy chỉ có hấn. Người Pháp trước kia cũng đầu hàng đấy, anh nhớ cho. Tôi cũng mới biết khi vô tình đọc cuốn lịch sử địa phương. Nhưng mà thật đấy. Bí thư chi bộ đội hằm lên đầu thú nốt, mà phong trào kháng chiến vẫn không dập tắt được. Về sau mới biết, ngồi trong bóng tối chỉ đạo thật đám lính lê dương là thằng thầy cứng mắt toét. Chính là bố của thằng Xã trưởng bây giờ. Cha nào con ấy, không biết sợ ai. Anh thử tính xem, phía sau thằng cha là cả hàng ngàn gia đình, không đùa được đâu. Mẹ kiếp, nói đại chứ chúng nó mà kéo nhau lên đây nằm chật huyện đường, thì liệu tôi và anh có yên ổn thế này được không? Thôi, chịu đựng nó cho đến khi nào còn có thể.

- Tôi hy vọng Huyện trưởng cho tôi phương hướng để hành động, nhiều hơn là lời khuyên, dù rất hữu ích.

- Ô, phương hướng đấy thôi. Chịu đựng nó tí chút. Chờ thời cơ. Nghe ngóng động tĩnh từ đám dân đen bất trị. Hoãn binh kịp thời để tìm phương pháp. Nghĩa là tiếp tục chịu đựng. Chịu đựng đến khi còn có thể và còn nằm trong mục tiêu mình muốn. Rồi thì theo cái cách mà cụ thân sinh ra anh vẫn làm, tôi thấy có thất bại bao giờ đâu - ông Huyện trưởng nháy mắt một cách chuyên nghiệp - Đến tôi đây còn đổ chổng kỉnh nữa là - Ông ta lại đẩy tôi đến chỗ phải nghĩ ngợi.

- Chúng tôi cũng đã thử...

- Tiếp tục thử, một hai lần đã ăn thua gì. Đang húng, nên tôi kể cho anh nghe một chuyện nhưng cấm anh hiểu lầm nhé. Chuyện thế này. May mà nó là chuyện ngày xưa. Một ông quan,

chắc cũng chỉ cỡ quan huyện như tôi, tức là không to mà cũng không quá nhỏ, gọi là quan cũng được, mà gọi là mớ cũng không sai, khiêm tốn mà nói thế. Và cái ông quan kia được tiếng là liêm khiết. Có tay lái buôn muốn làm ăn trên địa bàn của ông ta, ví như anh đang muốn xây sân gôn ấy ha ha - ông chỉ tay vào mặt tôi - Đã nói rồi nhé, cấm hiểu lầm. Cần gì là tôi cứ nói thật chứ chẳng ngụ ý ngụ iếc gì đâu. Tôi nói đến đâu rồi nhỉ, à đến đoạn tay lái buôn tìm cách đút lót tiền cho ông quan huyện để làm phi vụ nào đó - ông ta nêu thẳng vấn đề mới xảo quyết làm sao - Lần đầu tay lái buôn đưa 10 lượng. Ông quan từ chối phắt. Vớ vẩn! Làm quan là để chăn nuôi dân, dân coi như cha mẹ, chu cấp lương bổng hậu hĩnh, ai lại ăn của đút để hại họ, thì thà làm chó còn hơn! Mạnh miệng chưa? Lần thứ hai tay lái buôn đưa 50 lượng, ông ta cũng từ chối thẳng thừng. Quan nhất định phải khác chó! Vẫn rất mạnh miệng. Không nản chí, tay lái buôn tiếp tục mang đến biếu ông quan nợ 100 lượng. Anh bạn thử đoán xem tình hình có xoay chuyển không? Anh bạn đừng đánh giá xoàng tầm cỡ quan huyện nhé. Cũng vững vàng và cao giá lắm đấy. Tức là tay lái buôn kia vẫn thất bại. Ông quan vẫn quyết liêm chính. Đã thế thì 500 lượng xem lão quan có đủ sức quay mặt đi không? Anh là doanh nhân, anh biết 500 lượng ngày xưa nó to thế nào chứ? Nó to hơn bất cứ một sản nghiệp nào của những người như tôi bây giờ. Nhưng hóa ra tay lái buôn vẫn đánh giá sai ông quan, vì ông ấy không những quay đi mà còn bảo tay lái buôn đừng có làm thế nữa, làm thế lần nữa là ông ta bảo lính gác lại giải lên phủ. Tay lái buôn không nao núng mà vẫn kiên nhẫn, vì món lợi kếch xù thúc giục anh ta. Lần này anh ta mang hẳn 1000 lượng, gói trong vài điều, đủ một xe ngựa đầy. Anh ta đánh nguyên cả xe vàng đến gặp ông quan kia. Nhìn thấy như vậy, ông quan rũ áo quay vào nhưng bảo gia nhân ra nói với tay lái buôn là chỉ *chiếu cố* một lần duy nhất này thôi, cấm có lần thứ hai nữa.

Ông Huyện trưởng dừng lại cười phụt cả nước bọt ra xung quanh:

- Để tôi kể tiếp: - Về sau có người thân tín hỏi ông ta sao đã từ chối được bốn lần, mà đến lần thứ năm thì không? Cậu biết ông quan nổi tiếng liêm khiết kia trả lời thế nào không?

Ông ấy bảo rằng, trước một món tiền to như vậy thì đến cả thánh thần cũng xiêu lòng chứ nói gì một phàm nhân như ông ta. Tôi nhắc lại với anh là tôi không định ngụ ý điều gì, vì chúng ta đều đã quá hiểu nhau, mà chỉ muốn cậu rút được từ đó bài học cho mình. Nói thật, so với ông quan kia thì cậu gặp được tôi là may mắn lắm đấy.

Đúng là thằng phó cối - tôi hẳn học nghĩ, trong lòng trào lên sự kinh tởm. *(Về chi tiết lai lịch ông Huyện trưởng xuất thân từ một anh thợ làm cối trong Mối Chúa là hoàn toàn chính xác. Tuy nhiên cách mô tả của tác giả có phần ác cảm, cho rằng ông ta chỉ học đến lớp năm, còn lại đều dùng bằng giá, thì tôi không tin lắm, vì một kẻ học lớp năm rất khó trích dẫn được những điều cao siêu trong sách kinh điển như ông ta vẫn thường làm thế với khách để chứng tỏ mình có học vấn).* Cái mặt kia với cái mặt tên cướp ngày thì khác nhau ở chỗ nào! Có lẽ chỉ ở chỗ cái mặt tên kẻ cướp trông dễ coi và đáng tin hơn. Nghĩ thế nhưng tôi phải giả vờ tán thưởng bằng cách reo lên:

- Thật là thâm thúy và thực tế...

Nhìn mặt lão Huyện trưởng cười nói hả hê, tôi càng thấy thương bố mình. Theo thông lệ, tôi để lại một gói nhỏ vuông vức, vẫn là tác phẩm của mẹ tôi, trước khi ra khỏi huyện. Khi ra đến cổng, Huyện trưởng cho người chạy theo bảo tôi quay lại. Tôi tưởng mình thất thố gì với ông ta. Nhưng không, ông ta ghé tai tôi nói nhỏ: "Cảm ơn nhé, vậy là tôi biết đang làm việc với ai rồi, coi như cụ thân sinh ra cậu vẫn hiện diện. Tôi có quà cho cậu đây. Nếu cậu gặp được một người, mọi việc sẽ trôi chảy, kể cả tay Xã trưởng kia có ba đầu sáu tay cũng bố giáo quy hàng. Mà rồi cậu thấy, chuyện còn thú vị hơn nhiều đấy".

Tôi hỏi ông Huyện trưởng người ấy là ai, thì ông ta bèn nhìn ra xung quanh cho ra vẻ tầm quan trọng, rồi ghé tai tôi nói nhỏ:

- Mr. Đại. Cậu nghe cho rõ nhé, vì phải nhắc lại tên của ông ta luôn là việc quá sức của tôi. Đừng trách tôi trong vụ thằng cấp dưới cứng đầu nhé. Tuy là cấp dưới nhưng nó lại là con nhà có công, bản thân vào sinh ra tử, về làng thì tứ cố vô thân nên chẳng biết sợ ai. Chí Phèo có biết sợ ai. Nhưng cuối cùng thì anh thấy đấy, địch làm sao được với bọn mình! Mà mình cũng

không nên đẩy con chó hoang ấy vào ngõ cụt, nó xoi lại thì chả phải tay cũng phải chân. Chúc cậu may mắn nhé.

- Ông đã gặp Mr. Đại chưa?

- Thá tôi làm sao mà gặp được. Nhưng chính cụ thân sinh ra cậu có lần thì thăm bảo với tôi như vậy. Tôi nhớ hôm đó bố cậu hơi quá chén. Khi tôi vào phòng khách huyện bố trí cho ông nghỉ trưa, định nói vài chuyện thì cứ thấy ông ấy lảm bảm: Mr. Đại, ông có biết tôi khổ thế nào không? Cuộc đời tôi trong tay ông... Cái sân gôn này có làm được hay không là ở cả ông đấy. Tôi bèn hỏi: Ông đang nói tới nhân vật nào thế? Bố cậu tưởng tôi không nghe tên người bố cậu nhắc đến, nên bảo: Một đại nhân, một bố già mà cả tôi và ông đều chỉ là con tép với ông ta. Ông nói mà không hề mở mắt. Tôi đoán Mr. Đại là cụ lớn nào đó. Có thể đoán ngài ở ngôi trên kia... - ông Huyện trưởng hướng mắt lên trời.

- À quên, chưa hết - ông Huyện trưởng nói tiếp - Lúc tỉnh lại, chả hiểu sao bố cậu cứ hốt hoảng hỏi tôi là hình như ông có lảm nhảm điều gì đó. Tôi hỏi lại: Ông không biết là ông nói gì ư? Ông không nói chuyện với ai sao? Tôi nói gì, với ai? - bố cậu hỏi ngay - Tôi say quá, ngủ như chết, làm sao nói chuyện với ông được. Tôi không nói gì thêm để ông yên tâm. Về nhà tôi cứ nghĩ và chợt hiểu ra, chắc chắn Mr. Đại là con bài bí mật của bố cậu, không muốn lộ sớm với tôi. Tôi biết vậy nhưng không giận vì oan bè mà không tin nhau. Ông ấy là doanh nhân, hẳn phải có vờ riêng. Giờ ông ấy về trời rồi, nên tôi mới nói với cậu để may ra... Biết đâu cậu có quý nhân phù trợ thì sao!

Tôi cảm ơn ông Huyện trưởng, định quay đi thì lão lại gọi giật:

- Chúng tôi chỉ là người mở cổng đón các anh thôi. Nhưng quyết định mở cổng thì lại ở tí tặn đâu đó. Giờ ta thỏa thuận thế này: một mặt tôi sẽ ép để tiến hành giải phóng mặt bằng trên giấy tờ đã, tức là thỏa thuận trên nguyên tắc kết hợp thăm dò phản ứng, việc hóc lăm đấy. Nhưng mặt khác, các anh phải nhanh chóng có được chiếc lá bùa hộ mạng kia, tức là cái giấy đầu tư. Có nó là có rất nhiều lợi thế. Khi đó thành nào cản là chống lại pháp luật, chống lại thể chế, chống lại cấp chống lại nhân dân, chống lại tiến bộ, có thể ghép tội phản

động tống giam thẳng thùng. Còn khi chưa có nó thì phải làm thật khéo, vừa dọa vừa nịnh. Đấm và xoa. Phương pháp cách mạng đấy. Tư bản thì gọi là gậy và cà rốt. Cùng một cách cả, gọi thế cho ra vẻ thôi. Nhớ là cái gì còn có thể giải quyết bằng tiền, vẫn là rẻ nhất nhé. Thôi, chào, tôi cũng phải đi họp đây.

Lão ra luôn xe đang chờ và chiếc xe lao vút đi. Mẹ kiếp, đúng là loài rắn độc, còn hơn cả cướp ngày.

Tôi cứ đứng ngẩn ngơ một lát với cái ý nghĩ như vậy. Choán hết trong đầu tôi là cái mặt dài như mặt ngựa của ông Huyện trưởng và những điều ông ta kể về bố tôi.

TƯỜNG THUẬT - IV

"Mr. Đại - như cách gọi luôn ở mức thì thầm của đám bê dưới - qua những lời đồn thổi thường có thói quen thích tổ chức tại tư gia những cuộc vui văn nghệ. Có tháng tới vài lần. Đòi người chỉ ăn rồi uống, rồi làm tình, thì sao gọi là cuộc sống đích thực được. Ngài rất thích cái cặp từ 'đích thực' của đám văn nghệ sĩ. Nó diễn tả đầy đủ một cách sang trọng và chính xác sự viên mãn của một hoạt động nào đó. Giá trị đích thực, hạnh phúc đích thực, tài năng đích thực... khỏi phải diễn giải dài dòng mà ai cũng hiểu.

Một người sang trọng, có đẳng cấp, là phải có cuộc sống đích thực."

(Trích tiểu thuyết *Mối Chứa*,
chương "Những thì thầm về Mr. Đại")

Tôi quyết định phải nhanh chóng gặp được Mr. Đại. Tôi tin rằng, chiếc chìa khóa để tôi có thể mở chiếc hộp chứa bảy mươi hai phép thần kỳ giúp tôi thành công đang ở trong tay của ngài. Khó khăn nhất là tôi chưa biết tí gì về ngài, ngoài bức điện chúc mừng không biết đến với chúng tôi bằng cách nào.

Qua ông Huyện trưởng, tôi càng có thêm cơ sở để khẳng định, Mr. Đại phải là một nhân vật có rất nhiều quyền lực. Ngài không lộ diện vì có lý do quan trọng nào đó mà tôi chưa biết.

Chính bố tôi cũng tin chắc như vậy khi ông cất công tìm mọi cách để được diện kiến ngài, theo như lời kể của lái xe riêng của bố. Nhưng có lẽ vì cái chết đến với ông quá đột ngột, nên ông chưa gặp được ngài. Giờ đây đến lượt tôi lặp lại y nguyên những việc mà trước đây tôi thấy bố tôi làm mà tôi đã kể. Những

gì mà mẹ chuẩn bị cho bố trước kia, thì giờ dành để cho tôi. Vẫn bác tài xế từng theo phục vụ bố tôi nhiều năm đưa tôi đi trên chính chiếc xe bố vẫn dùng. Việc tôi quyết định dùng chiếc xe và bác tài xế của bố là có chủ ý. Tôi muốn thấy hơi ấm của bố vẫn hiện diện. Tôi cần có sự trợ lực từ bố. Nhưng quan trọng hơn, tôi sẽ tranh thủ khai thác nguồn tư liệu sống về bố, là bác lái xe.

Tôi quyết định thử vận may.

Theo chỉ dẫn của ông Huyện trưởng, để gặp được Mr. Đại cần phải gặp được một kẻ thân tín của ngài. Vị đại nhân này có nguyên tắc không gặp trực tiếp ai bao giờ nếu chưa quen biết. Nhất định phải qua kẻ thân tín. Điều này, theo ông Huyện trưởng, cũng từ miệng bố nói ra khi ông thử đề nghị bố cho ông kẻ tí hân hạnh được diện kiến ngài. Kẻ thân tín ấy là ai thì tôi phải tự tìm hiểu. Và chính là bác tài xế giúp tôi. Bác bảo những khi đưa bố tôi đến gặp các nhân vật nào đó, bác thường để ý xem họ quan trọng cỡ nào qua vẻ mặt của bố tôi. Lần ấy bố tôi bảo phải gặp một nhân vật có vai vế. Nhưng muốn gặp ông ấy phải qua người môi giới. Rồi bố tôi bảo bác tài xế đưa đến một ngôi nhà kín cổng cao tường ở phố X. Khi bước ra, bố tôi buột miệng bảo: Nô tài mà cũng như bố người ta ấy. Bác tài kể đến thế thì bảo tôi: Bốn phần của một lái xe không cho bác chia sẻ với con cháu giặn của bố tôi, nhưng ông đoán người mà bố tôi gọi nô tài chính là một mắt xích để ông gặp được nhân vật quan trọng kia.

Qua những gì bác tài cung cấp, nhất là qua mô tả vẻ mặt của bố tôi, tôi có cảm giác nhân vật quan trọng không thể là ai khác ngoài Mr. Đại. Câu chuyện bí ẩn nhưng chẳng hiểu sao lại có sức ma ám kỳ lạ, khiến tôi không thể cưỡng lại được ý muốn phải trở lại đúng ngôi nhà bố tôi từng đến. Ít nhất thì cũng biết thực sự thì chuyện gì đã xảy ra.

Tôi quyết định tiếp tục hành trình của bố.

Không khó gì để bác tài nhớ ra căn nhà mà bác đã kể, mặc dù khi tới nơi thì bác lại có phần lưỡng lự không dám cả quyết có đúng là ngôi nhà bố từng đến. Nó nằm ở trung tâm một khu phố sầm uất vào loại nhất của thành phố. Một căn biệt thự cổ với tường cao bao quanh, có đủ loại cây cảnh, từ thân mộc già

nua, đến những cây dây leo lạ mắt, chắc là mang từ xứ khác về. Mặc xung quanh náo nhiệt, chiếc cổng vào ngôi nhà hoàn toàn im ắng. Khi tôi ấn chuông, một phụ nữ vẫn đeo tạp dề chạy ra, đứng bên trong hỏi:

- Ông cần gặp ai?

- Tôi muốn gặp ông chủ của căn biệt thự này.

- Ông có hẹn trước không?

- Tôi chưa kịp hẹn, ông chủ chưa biết tôi nhưng ông ấy chắc chắn là người quen của bố tôi.

- Thế thì không may cho ông rồi. Ông chủ của tôi không có nhà. Nhưng ông ấy cũng không gặp bất cứ ai mà không có hẹn trước và được ông ấy cho lịch gặp.

- Có thật ông ấy không có nhà? - tôi cố vót vát - Hình như xe của ông ấy vẫn trong ga ra...

Người phụ nữ đeo tạp dề nhếch mép một cách bí ẩn, có vẻ khinh khi nhưng vẫn nhã nhặn đáp:

- Đúng là ông chưa từng biết ông chủ của tôi thật rồi. Ông ấy có cả một tá xe, không phải một cái còn trong ga ra mà có tới những bốn cái kia. Ông ấy là người mê xe ô tô...

Nói rồi bà ta dậm chân định quay vào, thì tôi vội nài nỉ:

- Ông chủ của bà chắc hẳn có trợ lý, liệu tôi có thể gặp được không?

- Không ông ạ. Ông cho biết quý danh để tôi nói lại.

- Thực lòng thưa với bà - tôi vừa nói vừa đưa danh thiếp - tôi còn chưa biết tên ông chủ của bà, vì tôi là người thừa kế vị trí của bố tôi. Bố tôi và chủ của bà có vài việc làm với nhau còn dang dở. Tôi có nhiệm vụ phải tiếp tục, vì thế hôm nay tôi chỉ có ý định đến ra mắt ông ấy thôi.

- Tôi hiểu rồi. Nhưng chúng tôi chỉ là những người giúp việc, không được phép biết những quan hệ của ông chủ.

- Vậy có cách nào không hả bà?

- Tự ông phải biết chứ. Tôi đang dở cho mấy con chó của ông chủ ăn, xin phép phải vào ạ.

Người phụ nữ đeo tạp dề trở lui. Bà ta nhanh chóng mất hút sau những chậu cây cảnh bày la liệt trước cửa nhà, bao xung quanh là cả một khuôn viên rộng. Toàn bộ sự tĩnh lặng khiến tôi nghĩ đến một nơi cấm cung các tỳ thiếp phạm lỗi của vua

xưa kia. Nhưng chính cái không gian cổ kính ấy khiến tôi hình dung tiếp con đường mình phải vượt qua còn rất khó khăn. Gia thế ngầm nói lên quyền lực của chủ nhân. Những chủ nhân của loại biệt thự như thế này thường rất lớn và không dễ có thể tiếp cận họ.

Tôi báo bác tài cho xe quay về. Hẳng tạm thế đã.

Lần thứ hai tôi lại đến trước cửa căn biệt thự nhưng lại không gặp may. Văn bà giúp việc hôm trước đứng bên trong nói ra là ông chủ không có nhà.

Tôi bắt đầu hoang mang và mệt mỏi. Tại sao tôi lại phải gặp bằng được một kẻ mà chính tôi cũng chưa biết ông ta là ai, quan trọng cỡ nào với tôi? Ngộ nhớ ông ta chẳng là ai cả thì thật bẽ bàng và tốn thời gian. Ngộ nhớ bố tôi đến vì việc khác, gặp người khác thì sao? Hoặc như ngộ nhớ bác lái xe nhớ không chính xác? Tất cả cứ rối tung lên. Việc phải dựa vào phỏng đoán vu vơ, cho thấy tôi đang rất yếu đuối và bị động.

Tôi thấy toàn thân bã bời, chỉ muốn quên hẳn cái ông tên là Mr. Đại nào đó đi.

Nhưng chính bác tài xế vục tôi dậy. Bác bảo có lúc tận mắt bác thấy bố tôi phải gõ cửa tới mười lần mới được gặp một nhân vật nào đó. Mà cũng chỉ thuộc hàng "con con" thôi chứ chưa phải tầm cỡ cá mập. Nhưng bố tôi không hề tỏ ra bực tức hay nôn nóng. Ông luôn bảo mình cần họ, chứ họ đâu có cần mình, làm ăn trong thời buổi này nó phải như vậy. Tôi cần phải học được cái đức kiên nhẫn ấy của bố.

Tôi bỗng nhớ ra rằng có tới gần mười năm tôi sinh sống ở nước ngoài, không hề biết chuyện gì đã xảy ra với cái công ty của bố tôi. Gần mười năm tôi lao vào học những điều mà giờ đây tôi chả thấy nó có tác dụng gì. Người ta dạy tôi những kiến thức chỉ dùng được ở chỗ khác nào đó, chứ hoàn toàn vô dụng tại xứ sở này. Thế mà cũng mất đứt mười năm trời. Khoảng thời gian đó tôi chỉ liên hệ với gia đình qua những lần rút tiền từ tài khoản mà mẹ tôi luôn gửi hơn mức tôi yêu cầu. Mọi thứ xung quanh tôi những năm ấy hoàn toàn bình yên, ngoại trừ từng cơn gió thổi như xé vải mỗi mùa đông. Là con của một đại gia, tôi không phải lo nghĩ bất cứ chuyện gì liên quan đến tiền bạc. Điều đó cũng có nghĩa, tôi tự cách biệt với không gian mà bố

mẹ tôi sinh sống, vì thế không biết những gì đã xảy ra với họ. Gần mười năm cũng là khoảng thời gian đủ để tạo nên một lịch sử theo ý muốn của ai đó. Những năm tháng ấy, như về sau tôi dần hiểu ra, luôn được ghi nhớ cùng với các biến cố. Khi còn ở nước ngoài, tôi đã từng di chuột lướt qua một vài biến cố nhưng không chú tâm tìm hiểu, mà chỉ biết như một thông tin. Giờ đây tôi cần phải tìm hiểu xem cha mẹ tôi có gắn với biến cố nào trong hàng ngàn biến cố ấy không.

Việc làm đó không hề khó khăn gì trong thời buổi thông tin mạng. Tôi quyết định đóng cửa để làm một cuộc trở về quá khứ qua các dữ liệu còn lưu trên Google. Tôi gõ một loạt từ như cướp ruộng, quan ăn đất, di chuyển mồ mả, dự án ma, xây sân gôn, cưỡng chế, biểu tình vì bị cưỡng chế, dự án bỏ hoang, bắt kẻ cầm đầu kích động nông dân chống chính quyền, xã H., huyện K., tên bố tôi và công ty, tên một vài người khác... chọn những thông tin nằm trong cái khoảng thời gian tôi xa nhà ấy và *cóp* về hơn 1000 trang tư liệu. Cả một tập dày. Thoạt đầu tôi nhìn chúng và nhếch mép tự hỏi: Mình cần biết gì trong đó và để làm gì nhỉ? Mình có thay đổi được gì đâu với những thứ đã xảy ra cách đây hàng chục năm? Và tôi đã định gạt sang một bên, nếu trong lần lật giở ngẫu nhiên tôi không nhìn thấy dòng tít sau đây: *Gần 400 ngôi mộ biến mất chỉ trong một đêm*. Với tôi đây là câu chuyện rất đáng để mình tò mò. Nội dung bài báo cũng là mở đầu của một vụ kỳ án. Chỉ trong một đêm, dân làng nọ thức dậy và thấy toàn bộ mồ mả ông cha họ biến mất. Thay vào cái nghĩa trang có từ mấy trăm năm là một bãi bùn cát đen sì. Họ hoảng hồn lên tìm cách đào bới để giải cứu linh hồn người thân của họ đang sắp chết ngạt. Thủ phạm bị nghi ngờ là doanh nghiệp X, vốn được giao mặt bằng bao gồm cả khu nghĩa trang nhưng người dân kiên quyết không chịu di dời. Các ngành chức năng phải vào cuộc điều tra để có câu trả lời thỏa đáng trước dư luận.

Và đây là kết luận của cơ quan điều tra: *Đã lần ra dấu hiệu có thể dẫn tới manh mối. Đang tiếp tục khẩn trương truy tìm thủ phạm và sẽ thông tin sớm đến người dân.*

Đó cũng là câu trả lời có thể tìm thấy nhiều nhất qua lưu trữ của Google.

Với tôi, người đã có thắm chút văn hóa châu Âu, thì đó là một sự việc rất kinh khủng. Nhưng có vẻ như dư luận chỉ ồn lên một chút rồi mọi việc mất hút. Sở dĩ tôi chú ý đến câu chuyện vì nó ít nhiều giống với tình cảnh của chúng tôi hiện nay khi giải phóng mặt bằng cho cái dự án sân gôn.

Nhưng tôi sẽ nhanh chóng quên chuyện 400 ngôi mộ bị vùi lấp, bởi những chuyện khác tàn khốc gấp bội, nhiều không kể xiết, đều liên quan đến giải phóng mặt bằng, cưỡng chế, biến đất ruộng thành đất dự án với những đèn bù rỏ mặt cho người nông dân rồi bán lại bằng giá cắt cổ. Theo một nguyên tắc nào đó thì tài sản quốc gia đang bị chiếm đoạt bởi một nhóm người có quyền lực. Nhưng chính báo chí đang cố sức làm giảm nhẹ tính nghiêm trọng của vấn đề khi lái sang chuyện tranh chấp, thiếu công bằng trong thỏa thuận giữa doanh nghiệp và nông dân. Thậm chí, có vụ việc kết thúc với ai đó bị bắt vì ngoan cố chống lại chính quyền. Cuối cùng, điều tôi thực lòng không mong muốn đã xuất hiện: có hẳn cả một vụ nghiêm trọng liên quan trực tiếp đến bố tôi. Chuyện xảy ra đã lâu, xung quanh dự án nhà máy thép do công ty của bố tôi là chủ thầu phần xây lắp. Hàng ngàn nông dân đã biểu tình nằm nhiều ngày để phản đối việc xây nhà máy với lý do họ đưa ra là sẽ gây ô nhiễm môi trường sống, triệt đường sinh nhai của họ. Đó có thật sự là lý do chính hay còn lý do nào khác, tôi sẽ phải tìm hiểu thêm. Chỉ biết rằng, đã xảy ra đùng độ, có người chết, có nhiều người bị đánh đập, nhiều nông dân phải ra tòa, vào tù nhưng sau đó báo chí không còn đề cập đến nữa. Thông tin đến đó là tắt ngấm. Có vẻ như ai đấy đã tác động vào quá trình tắt ngấm này bằng những gì họ có trong tay? Liệu người đó có phải là bố tôi? Hoặc dự án nhà máy thép ấy có ý nghĩa chính trị nào đó khiến chính quyền phải ngăn dư luận lại? Tôi mới chỉ kịp phỏng đoán đến vậy thì nhận được một cú điện thoại. Người đầu dây bên kia, với giọng nhỏ, trầm, đầy tự tin, nói là cần gặp tôi. Ông ta bảo đã thấy tôi đứng chờ trước cổng ngôi biệt thự và biết tôi là ai qua tấm danh thiếp. Tôi hỏi lại ông ta là ai thì chỉ nhận được câu trả lời: Là người có thể giúp những gì cậu đang cần. Tại sao ông ta lại biết những thứ tôi cần? Tôi sẽ không bao giờ trả lời được câu hỏi ấy, chừng nào tôi không muốn đánh mất toàn bộ những cơ hội làm ăn.

Theo lời hẹn, tôi đến một quán nhỏ ven hồ, sớm mười lăm phút. Quán có vẻ không dành cho số đông. Mọi thực đơn đều ghi giá cao tới mức người nào trót bước vào sẽ phải xem túi mình trước. Nhưng tôi cho thấy mình không quan tâm đến những chi tiết lặt vặt ấy khi một cô gái xinh đẹp chấp tay trước ngực rất kiểu cách hỏi tôi dùng gì. Tôi gọi một cốc cà phê và ngồi ngắm mặt hồ. Khi tôi thấy có ai đang nhìn mình và quay sang, thì một người đàn ông ăn mặc theo lối ba Tàu đã ngồi xuống cạnh, tay cầm tờ báo phe phẩy:

- Gọi cho cả tôi một cốc như của anh.

- Ông chính là người đã gọi cho tôi?

- Anh không có cái sự điềm tĩnh của ông cụ thân sinh nhỉ?

Ở cái xứ này đang thịnh hành một câu rất hay: Từ từ rồi khoai sẽ nhừ. Nhưng tôi không trách anh, tuổi trẻ nào chả đầy nhiệt huyết. Anh còn chưa hết mùi Tây, mọi cái cứ phải rõ ràng. Lại có câu này tặng anh đây: Rõ quá nên nhìn không thấy! Chúng ta là một giống người loạn thị, anh nên suy nghĩ nghiêm túc về phát hiện đó.

- Vậy tôi đang được hân hạnh nói chuyện với ai?

- Ô, đáng lẽ tôi sẽ là người hỏi câu hỏi đó. Anh đi tìm tôi, tất phải biết tôi là ai chứ? Chắc không phải để gặp quý sứ! Nói vậy thôi, chuyện đó cũng không quan trọng. Quan trọng là tại sao chúng ta lại cần cho cuộc đời của nhau.

Ông ta nói và cười đầy vẻ triết gia. Nhưng tôi cứ mừng tưng trong đầu về một gã lưu manh chuyên nghiệp, tên cò mồi chính trị, kẻ môi giới tiền bạc và quyền lực, gã vận động mua phiếu bầu cho quan chức địa phương. Ở châu Âu, đó là một nghề nhưng hoạt động công khai và chừng nào chưa vi phạm luật pháp thì cứ tha hồ mà nhón nhơ. Còn người trước mặt tôi thì rõ ràng ẩn sâu trong bóng tối và không thể đo hết được tầm cỡ của ông ta trong cái công việc mà tôi đang cần.

- Tôi thì biết rõ anh cần gì và nhận thấy mình có thể đáp ứng nên sẵn sàng được phục vụ anh. Vậy là rõ rồi nhé. Tôi là Đào Kiến Sinh, chuyên làm dịch vụ, nên cứ gọi là Mr. Dịch Vụ cho nó tiện. Anh đưa yêu cầu ra đi, ngoài việc cần gặp Mr. Đại - anh thấy tôi biết rõ anh muốn gì rồi chứ - anh còn cần gặp ai? Ngoại trừ quý sứ, bởi hấn ngán tôi, còn lại bất kể ai, dù đang

sống hay đã mở yên mả đẹp, qua tôi anh đều có thể gặp tra đối, nhờ vả, chạy chọt, mua bán, đút lót, hối lộ, loại trừ đối thủ. Ha ha, liệu một kẻ tốt nghiệp đại học Harvard về *marketing* có nhiều thủ thuật bán hàng như tôi không? Mà tôi nhớ không lầm thì hình như anh học ở Anh chứ không phải Mỹ quốc?

Ông ta nói một thôi, không hề có ý định che giấu nhưn, mánh lói mà người khác thường phải nói thì thầm.

Cà phê đã được mang ra, tôi dùng thìa để khuấy trong khi người đàn ông thì cứ thế cầm cốc đưa lên miệng, nhìn tôi qu lán khói trắng.

- Nếu đến đây để uống cà phê theo đúng bài bản thì khôn gì vô duyên hơn. Có gì trong đó đâu mà anh khuấy mãi thế?

- Này - tôi bắt đầu thể hiện bản lĩnh - ông đang định tổn tiền tôi đấy hả? Tôi không quen làm việc với bất cứ ai mà tể không biết chút ít về họ.

- Vậy thì anh cứ uống xong cà phê, rồi đứng dậy ra về khỏi lo chuyện thanh toán và chúng ta chấm dứt cuộc làm việc ở đây. Nhưng tôi nói để anh biết, đáng lẽ trước khi hỏi tôi câu ấy, anh phải biết là anh đang có bao nhiêu tiền, có đáng để tể phí thời gian bày đặt tổn tiền anh không?

Ông ta bật hai ngón tay vào nhau, ngay lập tức cô gái ba nãy xuất hiện, cung kính đứng chờ:

- Tiền cà phê tôi sẽ thanh toán, hãy hầu hạ cậu đây cho chu đáo.

Ông ta đặt tách cà phê mới chỉ hết một nửa xuống bàn định đứng dậy thì tôi như người vừa thoát bị bóng đè:

- Khoan đã! Nếu có gì bất nhã xin ông thứ lỗi, nhưng ôn hãy đặt mình vào hoàn cảnh của tôi.

Người đàn ông vỗ nhẹ hai tay vào nhau:

- Sao không nói năng như vậy từ nãy. Này nhé, tôi đan đặt mình vào vị trí của cậu đây. Tôi vừa kế nhiệm chức chủ tịch doanh nghiệp do bố mình để lại vì qua đời đột ngột. (À quên tôi thành thật chia buồn với cậu vì ông cụ ra đi sớm quá. Cũng như... - Ông ta kim lại được, yết hầu khẽ động đây). Tôi vào va cậu tiếp đây. Bố tôi chết đi khi tôi chưa kịp chuẩn bị sống m không có ông ấy. Một cơ ngơi quá khổng lồ so với kinh nghiệm của tôi. Mọi chuyện còn đang rối như canh hẹ. Thú thực, vớ

khối tài sản rỗng bố tôi để lại, tôi có thể sang châu Âu định cư tại bất cứ thành phố nào, sang Hoa Kỳ sống vương giả trên hẳn một quả đồi gần Hollywood, sang Singapore để hưởng không khí thanh bình cả đời, vài đời, muốn gì được nấy, sang Dubai để xài gái điếm giả đạo Hồi che mặt cả khi háng mở hết cỡ. Tôi có thể đến bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì mà không quan tâm đến tiền bạc. Tôi chẳng muốn ôm vào người cái thứ quyền rom vạ đá này làm gì. Nhưng tôi không còn là tôi nguyên xi của tôi nữa. Tôi phải sống cho nhiều người khác, trong đó không thiếu kẻ có thể dẫm tương tôi làm gia vị. Cái trò đời đã dẫm lao phải theo lao, cười lung cộp phải cười đến cùng. Lỗi duy nhất chỉ là do bố tôi đã thiết lập nên một đế chế không bởi một mình ông và không dành cho một mình ông. Xung quanh ông là những con cá mập trắng, có thể nuốt cả bao cát khi cần thỏa mãn thói đớp mồi. Họ sẽ xé xác tôi, bắt cóc em tôi, hại mẹ tôi nếu tôi khiến họ mất tiền. Vì thế, giờ tôi đang gặp rắc rối cái vụ sân gôn. Tôi không muốn theo đuổi vì sẽ phải làm nhiều việc nhẩn tâm, chẳng hạn đẩy cả ngàn người ra khỏi nơi chôn rau cắt rốn của họ, biến con em họ thành đầu đường xó chợ, thành đĩ điếm, cướp giạt... nhưng nếu tôi mềm lòng thì cá mập nó lạc vào cả bầy xâu xé tôi thành trăm mảnh. Vì thế tôi phải dấn thân. Nhưng tôi không thể đưa ra mọi quyết định liên quan đến tính chính danh của hành động. Tôi cần phải có người chống lưng. Và tôi đang đi tìm ông ấy. Chỉ có một người có thể giúp tôi nhưng hẳn không chịu ra mặt... Hẳn cử một kẻ đàn em ba hoa đến nhưng tôi không đủ tin vào ông ta...

- Thế nào - người đàn ông dừng lại nhìn tôi - tôi hóa thân vào anh có đạt không? Tôi diễn chỉ thua mấy ngài hay chém giết trên ti vi thôi.

Tôi không chú ý lắm đến câu ông ta hỏi mặc dù thấy giạt mình về khả năng ông ta có được thông tin về tôi, mà tập trung phân tích thông điệp ở phần cuối. Ông ta quá nguy hiểm và đang tận dụng vị thế đó để nâng giá.

- Ông cho tôi một cái hẹn và xin cứ thật lòng nói giá cả của dịch vụ - xin lỗi tôi dùng cách nói của chính ông cho tiện.

- Không sao, tôi cũng thích mọi sự rõ ràng. Tôi làm thì phải được trả công. Xã hội chuyên nghiệp khác xã hội nghiệp dư ở

chỗ mọi dịch vụ đều phải được thanh toán sòng phẳng và đích đáng. Ông Nguyễn Trần Bạt⁽¹⁾ đã nói như thế. Một tay cáo già trong nghề tư vấn luật, đầu tư, lại con nhà nòi về kinh doanh, mà nói thì phải lắng nghe ông ta thôi. Tôi nói vậy là để giữa anh và tôi, không ai mắc nợ ai khi anh được phục vụ. Anh mua vé máy bay cả cho tôi, tất nhiên tôi không quen ngồi chung với lũ lấm mồm, cái gì cũng biết, chỉ không biết lấy tiền ở đâu để mình thành đại gia. Chúng ta sẽ đến bãi biển X, thành phố Y vào ngày này tuần sau. Tại đó ông sẽ biết những việc cần phải làm tiếp.

Tôi chờ ông ta đi khuất mới lật xem tấm *card visit* để nhìn lại cái tên Đào Kiến Sinh. Tôi chưa bao giờ ấn tượng về một cái tên như vậy.

Nhưng Mr. Đại là ai nhỉ? Về điểm này thì tôi hoàn toàn đồng ý với những mô tả chung chung của tác giả *Mối Chứa*. Bởi vì trong những hình dung của tôi về vị đại nhân này bao giờ cũng là một thân hình bệ vệ, ăn mặc xoàng xĩnh, thậm chí cầu thả nhưng từ vẻ mặt cho đến phong thái đi lại đều ở đỉnh cao của những gì đắt giá nhất. Bên cạnh ông ta luôn là một lũ lâu la, với khả năng đáp ứng tức thời mọi yêu cầu, bằng thái độ cung kính tuyệt đối. Tất cả những gì thực sự nói lên đẳng cấp của ông ta chỉ xuất hiện ở hai nơi, phòng ăn và phòng ngủ. Phòng ăn là những đồ vật bằng vàng, bạc, nạm đá quý, với một cái tủ rượu chật kín những chai đắt tiền. Trên tường trang trí bằng những bức tranh nhái hoặc cóp nguyên bản tranh thời Phục hưng. Nhất định phải là tranh Phục hưng, bởi đó gần như đã là quy ước của giới lấm tiền. Nhưng tranh, vật dụng, bàn ghế chỉ mới nói lên một phần của sự giàu sang. Những món ăn, bày trong những cái đĩa bé tí, bằng bạc nguyên chất, mới là thứ khiến mọi người phải biết rõ khoảng cách khi may mắn được tiếp kiến. Còn trong phòng ngủ thì vấn đề lại không ở những thứ luôn sẵn trong đó, mà ở thứ mà người ta mang đến mỗi khi đại nhân yêu cầu hàng đêm. Tôi đã từng đọc ở đâu đó rằng, có

1. Nguyễn Trần Bạt: sinh ngày 5 tháng 4 năm 1946, tại xã Hưng Long, huyện Hưng Nguyên, tỉnh Nghệ An. Ông từng tham gia bộ đội Trường Sơn, cử nhân ngành cầu đường, luật sư, doanh nhân, nhà văn hóa. Ông am hiểu nhiều lĩnh vực, từ kinh tế, chính trị, triết học, văn hóa đến ngoại giao... Tác giả của các cuốn sách *Suy tưởng, Đối thoại với tương lai, Văn hóa và con người, Cội nguồn cảm hứng...* - Chú thích của BTV.

cả một công nghệ tình dục chỉ dành riêng cho những lão già lẩm tièn nhưng sinh lực đã cạn kiệt. Người được huấn luyện công phu, thường là những cô gái trẻ, đẹp, có thể khiến một xác chết cũng phải chồm dậy. Lại nghe nói, thứ mà các cô gái tiết ra theo lẽ tự nhiên mỗi khi bị kích thích, nếu được lấy đúng cách, là thứ thần dược có khả năng cải lão hoàn đồng. Có thể hình dung này là do tôi bị ám ảnh bởi những bộ phim cổ trang phương Tây mà thỉnh thoảng tôi vẫn xem ở rạp với một nhóm bạn khi còn du học. Nhưng dù thế nào, những hình dung như vậy cũng giúp tôi có sự chuẩn bị trước về tâm lý khi được diện kiến Mr. Đại.

Thật sự thì tôi rất hồi hộp và có cả lo sợ nữa. Tôi lo do mình không khéo mà có thể hỏng việc. Nhưng theo như lời hẹn, vẫn còn đủ thời gian để tôi nhập vai. Trong thời gian chờ đợi, tôi che giấu sự bất an bằng cách tiếp tục khám phá mớ tài liệu mà tôi tải về từ trên mạng Internet. Vẫn là những bài báo, với mật độ dày hơn, về cái dự án nhà máy thép. Sự phản đối không chỉ do bị mất đất ruộng, mà còn vì cái nhà máy thép ấy gây ô nhiễm cho cả một vùng đồng bằng vốn đang sống yên bình. Bố tôi chỉ là người thắng thầu xây lắp, còn chủ nhân thực sự của cái nhà máy ấy là ai thì chỉ có trời mới biết. Có thể trời cũng không biết cụ thể. Cái tên công ty nửa Việt, nửa Anh chẳng nói lên điều gì, bởi bất cứ ai cũng có thể bịa ra, rồi thuê một hội đồng quản trị cho đúng luật. Nhưng lợi nhuận mà nhà máy ấy đem lại, giả dụ mọi việc thông dòng bèn giọt, chảy vào túi ai thì chỉ những tài khoản ma mới biết chính xác. Mọi thứ đều vô hình, vì thế lại phải nhờ đến Chúa.

Tôi đặc biệt chú ý đến một lá thư còn được Google lưu lại, của một người tên là Bích, gửi đích danh cho bố tôi.

Kính gửi ông Nam.

Tôi xin được giới thiệu sơ qua về mình. Tôi từng là bộ đội, đã phục viên, hiện chỉ làm nghề thuần nông. Tôi gửi thư cho ông để giải bày, trước khi gửi đơn tố cáo đến toàn xã hội về những hậu quả khôn lường nếu dự án nhà máy thép được triển khai. Tại sao tôi gửi thư cho ông? Vì tôi biết là công ty của ông chỉ dính líu một phần bề nổi và rất thụ động. Chúng tôi sẽ không hỏi thêm

lần nào nữa rằng, tại sao lại xây một cái nhà máy ketch côm như vậy ở giữa một vùng quê trù phú, yên bình và là nơi cung cấp nguồn nước ngọt, cá và dưỡng khí trong sạch cho cả một vùng rộng lớn? Hỏi như vậy thêm lần nữa là hoàn toàn không cần thiết. Bởi chúng tôi, tuy là nông dân, cũng đã kịp hiểu rằng, vì lợi nhuận, các ông có thể chà đạp lên bất cứ thứ gì thiêng liêng nhất, chú đạo đức, lòng tự trọng là cái cứt khô gì - xin lỗi ông về sự khiếm nhã.

Sở dĩ chúng ta còn có cơ hội này, là vì chúng tôi vẫn hy vọng ông không thuộc về phía bọn họ, bọn người chỉ biết tìm mọi cách, kể cả giết người hàng loạt, để kiếm tiền. Tôi không định phóng đại mức nghiêm trọng của vấn đề. Nhưng hãy tưởng tượng, nếu cái nhà máy thép này không bị ngăn lại, toàn bộ vùng quê rộng lớn của chúng tôi sẽ bị đầu độc bởi khói và bụi, hóa chất, nước thải kèm độc tố, vô vàn thứ có thể làm biến đổi hệ sinh thái. Cây trồng, vật nuôi, cuộc sống của chúng tôi và đám con cháu sẽ dần thoi thóp, theo ngày tháng, với độ ngấm độc ngày một gia tăng. Những cái chết thê thảm sẽ xảy ra hằng ngày. Khi đó các ông đã kịp phui sạch tay để sống thanh thản, vương giả trong những khu nghỉ dưỡng tốt nhất, không bị ám ảnh rằng mình đã tham gia giết người. Thậm chí các ông còn tự hào về những gì mình làm, rằng nhờ các ông mà nhiều người thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ. Đó có thể là một phần của thực tế. Nhưng nó không đủ để bù lại cho chúng tôi một phần mười những gì chúng tôi sẽ mất, một phần trăm cho con cháu chúng tôi, một phần vạn cho tương lai của cả ông và chúng tôi. Cuộc sống và cái tương lai ấy không nên bị đầu độc bởi những món lợi trước mắt. Đó là tất cả những gì thống thiết và khẩn cấp nhất mà chúng tôi muốn nói với ông. Ông sẽ hỏi chúng tôi cần gì ở ông? Đây là lời đề nghị của những người bạn, với một người vẫn chưa trở thành thù: Ông hãy từ bỏ món lợi nhỏ mà ông đang cầm trong tay, coi như một sự khước từ vì nghĩa, để tiếp sức cho chúng tôi trong việc đòi hủy bỏ dự án. Ông có một điểm tựa vững chắc là ông không thể làm một việc vì mục tiêu phát triển nhưng lại gây tác dụng ngược. Không thể vì một số người hưởng lợi mà nhiều người khác phải nghèo khổ hoặc mất tính mạng vì bị đầu độc. Ông có khả năng làm điều đó vì không có cái dự án ấy, doanh nghiệp của

ông vẫn chẳng vì thế mà sụp đổ hoặc phá sản. Ông cũng có con như tôi. Ông hiểu là tôi có thể làm mọi việc, cũng như ông, nếu để bảo vệ con mình khỏi tai họa.

Cách đây mấy tháng tôi đã mất người bạn chiến đấu thân thiết vì căn bệnh ung thư quái ác. Gia đình họ đã bán gần như toàn bộ những gì có trong tay để cứu chữa cho ông ấy nhưng vô vọng. Tôi đã ở bên ông ấy những giây phút cuối, chứng kiến tất cả nỗi đau đớn khủng khiếp mà người bệnh phải chịu đựng. Vì thế tôi không muốn thấy bất cứ ai, vì môi trường bị nhiễm độc, mà phải chung nỗi tang tóc như vậy. Điều đó là quá sức chịu đựng của tất cả chúng ta. Xin ông hãy hình dung để hiểu điều tôi nói trước khi chúng ta bị đẩy đến chỗ là những nhân vật của một tấn bi kịch.

Trân trọng!

TB: Tôi không muốn bắt nhả thêm một lần nữa, khi phải nói rằng, vì những giá trị không thể bị đánh đổi bằng bất cứ thứ gì, tôi đã sẵn sàng chết cho công lý.

Tôi cứ nhìn sâu vào từng con chữ, như để tìm trong đó một điều gì khác ngoài những lời lẽ mang tính cảnh báo về tai họa. Tôi cố hình dung xem người viết lá thư có hình thể, khuôn mặt, tính cách ra sao? Một lý trí rất mạnh mẽ, một tâm hồn không thể nói là không đa cảm. Nghĩ xa xôi như vậy cho người khác, nhất định phải là một nhân cách đĩnh đạc. Điều bất ngờ nhất với tôi là ở cái giọng rất khúc chiết và cứng cỏi thể hiện trong lá thư. Rõ ràng ông ta có phẩm chất của một thủ lĩnh. Cộng đồng nào thì cũng cần có một người như vậy, để làm chỗ dựa về tinh thần mỗi khi gặp vấn đề gì đó. Bỗng nhiên tôi không muốn truy tìm đến cái kết của câu chuyện. Tôi sợ mình không đủ sức để đối mặt. Nhưng từ trong sâu xa, tôi rất muốn được chiêm ngưỡng, diện kiến con người có máu thủ lĩnh ấy. Thậm chí như câu này còn mạnh hơn cả việc phải gặp Mr. Đại, dù rõ ràng chúng tôi đang cần ông ta hơn bao giờ hết.

Ông Huyện trưởng vừa gọi điện gấp rút thúc giục tôi về cái quyết định pháp lý, để ông ấy không bị tố cáo là bán đứng thân dân của mình. Ông ấy khẩn khoản xin tôi hãy hạ mình, hạ mình nữa, hạ mình thấp bao nhiêu cũng phải làm, để đạt

được mục đích, như ông thân sinh tôi đã từng làm và như kinh nghiệm xương máu của chính ông. Cúi rạp trước một kẻ nào đó, để có quyền giẫm lên hàng ngàn người, tại sao không phải là lựa chọn khôn ngoan? Mà không phải ai cũng có cơ hội làm chuyện đó - ông ấy lên lớp cho tôi qua điện thoại. Hãy học cách của những vĩ nhân Tàu để nếu cần thì chui qua háng, tự chặt tay mình, ném cứt, dâng người tình mỹ nhân... Ông ta không nói nhưng tôi, qua thông tin biết rằng, người dân ở nơi có dự án sân gôn đã kéo lên huyện đường đòi được gặp ông ta. Tôi hiểu ông ta run sợ như thế nào trước tình huống ấy. Bất cứ kẻ nào đã ăn tiền, thì đều muốn ém nhẹm mọi chuyện, bằng mọi giá. "Hóc nhất chính là thằng Xã trưởng - ông ta thiếu não một cách bất lực - Cách chức nó là dễ nhất. Một cái quyết định rồi tôi nguệch lên đó chữ ký là xong. Mỗi ngày tôi nguệch như thế hàng trăm lần. Có những cái nguệch đồng nghĩa với việc gạch tên một thằng người nào đó, thêm một cái cho thằng Xã trưởng nào có khó gì. Nhưng không phải vào lúc này, cậu hiểu cho tôi. Làm thế vào lúc này là đổ thêm dầu lên cái đồng lửa mới chỉ âm ỉ chứ chưa thành ngọn. Cậu phải học từ chính ông thân sinh ra cậu. Tôi biết ông ấy giải quyết những tình huống tương tự rất tốt". "Ý ông là thế nào?" "Đừng bắt tôi nói rõ ra, có cả trăm thứ mỗi người phải tự hiểu. Cậu sinh ra trong cái guồng máy này, từ hơi thở đến da thịt cậu thấm đẫm cái lối sống này, cậu đừng giả ngây nữa cho tôi nhờ." Tôi bật cười để dàn hòa. Tôi hứa với Huyện trưởng là sẽ nhanh chóng làm theo lời ông ta, cả để có giấy phép, cả trong việc học bố tôi.

Nhưng khi ngồi lại một mình, tôi chỉ nhớ đến lời sau của Huyện trưởng, tức là học cách mà bố tôi giải quyết khi gặp tình huống khó. Bố tôi làm thế nào nhỉ? Cụ thể, cuối cùng ông đã làm gì với lá thư của ông thủ lĩnh nông dân tên là Bích kia? Nhất định ông phải làm gì đó, mọi chuyện mới êm xuôi để ông thực hiện được việc xây dựng. Mấu chốt của vấn đề là phải tìm hiểu xem ông Bích hiện nay ra sao? Sau lá thư và lời dọa nạt, ông ấy thực sự đã làm gì và kết quả đến đâu? Điều kỳ lạ là hình như lá thư của ông Bích chẳng khiến nổi một ai quan tâm. Không hề có dư âm, hay ít ra là một vài phản hồi của bạn đọc còn lưu lại. Nó cứ như ném từ một khoảng không mênh mông vào một khoảng

không còn mênh mông hơn. Mà lại là khoảng không đen đặc, đầy chết chóc, chỉ cần chạm vào đó là như chạm vào hố đen, mất hút ngay tức khắc. Mất hút và không bao giờ còn có cơ hội xuất hiện. Một sự vô nghĩa hoàn toàn. Bằng chứng là cuối cùng công ty của bố tôi vẫn thắng thầu và bắt tay xây cái nhà máy thép ấy theo hình thức trọn gói.

Mọi chuyện cứ rối như canh hẹ và tôi sẽ phải lần ra từng đầu sợi dây một. Có hàng ngàn cái đầu sợi dây. Tôi chưa biết bắt đầu từ đâu, phải tìm cách tháo mối nào trước? Nhưng nỗi lo của tôi lại ở phía khác: trong cái mớ bòng bong ấy, liệu rồi tôi có làm cho chúng rối thêm?

Toàn bộ sự mệt mỏi, bối rối của tôi không qua được mắt của bác tài xế già mà tôi vẫn gọi là già Tâm. Bác vốn là lái xe Trường Sơn thời chiến tranh. Nhưng do bị thất lạc giấy tờ nên sau hòa bình, bác không chứng minh được lý lịch của mình. Thậm chí người ta còn ngờ bác đào ngũ. Bác đến bất cứ đâu cũng bị từ chối, bị dè bĩu sau lưng. Mọi cánh cửa đều đóng sập với bác tài Trường Sơn oanh liệt một thời. Không chịu nổi oan ức, bác đã toan tự vẫn để "người đời trắng mắt ra" vì thói độc ác. Đúng lúc ấy bác gặp bố tôi. Không biết họ gặp nhau trong hoàn cảnh nào. Chỉ biết là bố tôi đã thuyết phục được bác tin rằng phần đời tươi đẹp vẫn chưa khép lại với bác. Mối thâm tình giữa hai người thuộc hai đẳng cấp khác nhau về tiền bạc, là điều còn bí ẩn với tôi. Bố tôi đã nhận bác làm lái xe riêng cho đến tận khi ông qua đời. Tôi quyết định mời bác ở lại tiếp tục lái xe cho mình. Lúc đầu bác từ chối vì cho rằng, ngoài bố tôi ra, không ai có thể hiểu được bác và ngoài bố tôi ra, không ai khiến bác toàn tâm toàn ý phục vụ. Bác không muốn gây khó cho tôi. Nhưng nhờ mẹ tôi tác động, bác đã đồng ý. Bác chuyển sự tận tâm, trung thành khi phục vụ bố, sang dành cho tôi. Về mặt vị thế xã hội, bác là giúp việc, nhưng trong thâm tâm tôi coi bác như người bố.

Một hôm, trong lúc đưa tôi đi gặp bạn bè, già Tâm lần đầu tiên chủ động nói với tôi (bình thường bác chỉ hỏi cần gì để bác phục vụ):

- Tôi biết anh đang như người ở giữa trận đồ bát quái, phải cân nhắc giải quyết một lúc quá nhiều việc nên có chuyện này muốn nói với anh, chả biết anh có muốn nghe không?

- Bác cứ nói, cháu đang rất cần một lời khuyên.

- Khuyên thì tôi không dám, vì tôi có biết gì về công việc của anh đâu mà khuyên. Hồi còn ông thân sinh anh - anh khiến tôi thấy nhớ ông ấy quá - chúng tôi nói nhiều chuyện nhưng tôi không dám coi bất cứ lời nào trong đó là những lời khuyên. Nguyên tắc của tôi là thế, người nào phải đúng vị trí và phận sự của người ấy.

- Vói cháu thì bác cứ thoải mái.

- Hãy học cách kiên nhẫn và khôn ngoan của bố anh. Tôi chưa thấy ai có khả năng kiên nhẫn như ông ấy.

Già Tâm nói bằng thái độ rất nghiêm trang. Mỗi khi nhắc đến bố tôi, già đều giữ thái độ ấy. Nhiều lần già bảo không gặp bố tôi, kể như đời già đã chấm dứt. Vì thế, đời này kiếp này già sẽ tìm mọi cách để báo ơn.

Có vẻ như còn phải cân nhắc, nên phải một lát sau già Tâm mới từ từ kể:

- Tôi phục tính kiên nhẫn của bố anh. Lần ấy bố anh cần phải gặp bằng được một ai đó, tôi đoán cũng thuộc hàng có va vế trong giới làm ăn. Tôi thường căn cứ vào cổng nhà ai đó để đoán vai vế của chủ nhà. Cái cổng nhà của cái ông nào đó bố anh muốn gặp bề thế lắm, bề thế hơn nhiều lần cổng của nhà hôm tôi đưa anh đến. Có cả rông chầu hổ ngồi, toàn bằng đá cẩm thạch. Nó có lối đi riêng phía ngoài, được ngăn bởi hàng rào thép và khi đã qua cổng là chẳng ai bên ngoài thấy gì nữa. Sau này nghe bố anh kể lại thì tôi mới biết, nhà ấy có cả gia nhân, đầy tớ hàng đàn mà bây giờ gọi là ôsin, giúp việc ấy. Đó là chưa kể những con chó giống Đức, to như con bê, nằm canh suốt lối vào hai bên ngõ lát đá hoa cương rợp cây cổ thụ. Từ bên ngoài nhìn vào, cứ tưởng phía trong là một rừng cây. Nói thật, cứ như tôi mà bước vào trong nhà ấy là dễ vỡ tim lắm. Nhưng bố anh thì bắt buộc phải gặp chủ nhân của nó. Chính ông ấy thốt ra với tôi như vậy. Công việc làm ăn bắt buộc bố anh phải qua ông ta. Sau này thì tôi biết, ông ta là người chuyên môi giới, đầy thế lực. Một loại bố già ngồi trong màn điều hành - tôi đoán thế. Bởi vì ngay cả như bố anh cũng có tự tiện gặp được ông ta đâu. Phải qua mấy cầu giới thiệu, như anh đang nhờ để gặp ông nào đó bây giờ ấy - anh đừng nghĩ tôi thóc mách, chẳng qua tôi thấy anh không

giấu tôi, cứ nói oang oang trước mặt nên đoán thế. Cầu nào cũng như cầu vồng trong truyện cổ tích. Nghĩa là tron như bôi mỡ, trong khi bên dưới toàn là ác thú nhe nanh, rấn rết phun nọc phì phì. Hồi ở Trường Sơn tôi có tiếng là văn hay chữ tốt đấy, mấy em giao liên cứ bám lấy như dây leo quấn cọc mục nghe tôi kể chuyện - Già Tâm nói vui và cười thành tiếng, điều rất hiếm thấy ở già - Không may trượt chân rơi xuống là chó ngao xé xác! Nếu tôi nhớ không lầm thì bố anh phải ngồi trước cái hàng ghế chờ ngoài cổng khoảng chục lần. Cả chục lần tôi đưa ông ấy đến rồi tìm chỗ đỗ xe và chờ nghe sai bảo. Anh nhớ là hàng chục lần nhé. Anh mới có vài ba lần mà đã muốn bỏ cuộc, trong khi những mười lần có lẽ. Nhưng chưa phải là kỷ lục chờ đợi đâu. Kỷ lục phải là ba mươi ba lần nhưng chuyện đó tôi kể sau. Sáng nào mẹ anh cũng dặn tôi nhớ đưa sâm cho ông ấy ngậm nếu chẳng may phải chờ qua ngày. Có hôm từ sáng đến tối, ông chỉ gọi tôi mang cho ông chai nước và vài cái bánh quy. Tôi không dám hỏi bất cứ điều gì. Chỉ đưa nước, bánh rồi lẳng lặng quay ra, sau đó trở lại đón ông ấy vào lúc hết giờ làm việc. Anh nhớ cho là hàng chục lần mà ông cụ nhà anh không hề oán thán, kêu ca một lời. Luôn có một vài người cùng chờ như bố anh. Hết giờ chầu chục mà không có kết quả, ông ấy lên xe, bảo tôi đưa về nhà. Trước khi tôi ra khỏi cổng nhà anh, ông ấy bảo sáng mai lại đến đúng giờ. Hàng mười lần như thế, chỉ để được gọi vào trong khoảng dăm bảy phút. Chỉ chừng ấy thôi, nhưng sáng nào tôi cũng phải thức từ bốn giờ sáng để chờ đưa bố anh đi. Đi muộn hơn thì sợ vì thế mà lỡ việc của bố anh. Cứ bốn giờ cho ăn chắc. Đúng sáu giờ thì tôi chở bố anh đến, luôn luôn với một gói thức ăn mẹ anh chuẩn bị, toàn loại bổ béo và có thể ăn rất nhanh. Ngoài ra, như đã nói, tôi phải cầm theo gói sâm Cao Ly tẩm mật ong mẹ anh đưa, nhiều hôm dành cả cho tôi. Còn những thứ gì nữa thì tôi không biết. (Già Tâm khiến tôi nhớ lại về những buổi sáng sớm nằm trong màn chứng kiến cảnh bố, mẹ chuẩn bị những chiếc phong bì). Bố anh đến, thường khi mặt trời vừa lên, cảnh vật đều tươi tắn. Cảnh mà buồn thì người làm sao vui được. Vì thế bố anh có chủ ý chọn đúng thời điểm mặt trời lên. Đầu tiên phải làm thân với cả người dọn dẹp, tuy thân phận kém cỏi nhưng mặt luôn vênh váo. Trong túi áo của bố anh thường có sẵn những

cái phong bì, chia ra nhiều loại. Là tôi cứ đoán thế vì có vẻ ông cũng không định giấu giếm. Có lần chính ông còn nói ra miệng là cứ cái lối đến đâu cũng phải lót tay bằng phong bì, chả hiểu cuộc đời này sẽ về đâu. Ông chỉ hỏi thế thôi rồi thở dài. Nhưng lần nào cũng giống lần nào, cấm có thoát được không cần đến những cái phong bì ấy. Để họ vui vẻ và không thóc mách, làm khó dễ. Đôi khi chỉ để kiểm vẻ tươi tỉnh của họ. Đây là tôi đang nói cái đám dọn dẹp. Sau đó đến những gã gia nhân, đây tớ thân cận hơn. Lại những cái phong bì nói thay lời cầu thân. Cứ thế, ông tiếp cận dần dần. Hôm nào may lắm thì sau vài chục phút có người ra trả lời. Nếu người cần gấp chưa thu xếp được thời gian, thì phải ra về ngay. Hẹn một hôm khác. Hôm khác là hôm nào không thể biết. Nhưng ít nhất cũng biết là chưa gặp được lần này. Vô phúc nhất là nhận được một cái hẹn vu vơ, chả hạn như họ bảo để họ chạy đi hỏi, nên chỉ còn cách ngồi chờ. Ngồi bao lâu là khả năng của anh. Bởi vì nếu anh sốt ruột thì chả ai bắt anh ngồi chờ. Việc của anh chứ không phải việc của người khác.

Có lần tôi ái ngại đánh liều hỏi bố anh tại sao phải chờ lâu, thì ông ấy giải thích như vậy. Ông ấy bảo thêm rằng, thời buổi quyền lực để ra tiền bạc, phải biết tạo những mối quan hệ. Thiên hạ thì lại lắm người khôn. Không phải ai cũng vua biết mặt, chúa biết tên ngay, mà phần nhiều là qua thời gian đi nhẵn ngỗ, ngồi nhẵn ghế. Đức kiên nhẫn là phẩm chất không thể thiếu của người như bố anh. Bởi vì phần thưởng cũng rất xứng đáng. Nhiều hôm tôi biết rõ là bố anh bị đói. Khát thì có thể uống nước, chứ ai lại ngồi ở chỗ quan trọng như thế ăn nhồm nhoàm, nhất là trước mặt bao nhiêu người, toàn loại danh giá cả. Khi đó chỉ còn cách ngậm lát sâm tẩm mật ong để không bị lả đi vì kiệt sức. Không biết mình được gọi lúc nào, thì cứ làm thế cho ăn chắc. Nhiều người chờ cả ngày, mệt mỏi quá, đúng lúc bỏ đi thì vận may đến. Nhưng mà coi như bỏ phí mất. Kẻ khác, không đếm xuể, luôn chờ sẵn để hót lấy.

Nhưng đó mới chỉ là một vụ, có thể là vụ khiến tôi nhớ nhất. Vì ước thay cho ông cụ nhà anh, cũng là ân nhân của tôi. Ước mà không làm gì được, nên càng như muốn nổ cả gan ruột. Tôi thuộc cả từng viên đá trên cái lối ra vào nhà ông ta. Thuộc cả mặt mấy con chó giống Đức luôn lạnh tanh lạnh ngắt nhìn

khách khứa ra vào. Chắc chắn là không dưới mười lần. Chẳng biết ông ta làm gì mà ghê gớm thế? Cũng có lần nghe tôi thốt ra như vậy, bố anh cười cười bảo: Chả làm gì cả.

Bác tài xế kể chậm lại, như vừa kể vừa cân nhắc xem điều gì nên nói, điều gì cần giữ lại.

- Nói anh đừng nghĩ gì nhé, ngay cả con chó ở đó cũng thích được trọng vọng. Vì nó biết vị thế của nó. Muốn chu toàn mọi bề, phải mua vui cả với nó. Chính bố anh một lần, có lẽ quá mệt mỏi và kiệt sức vì đói, chán chường bảo với tôi như vậy. Ông bảo thêm là chỉ muốn bỏ lên tít trên núi cao chơi với cây và trăng sao, nếu có chết thì mặc cho chim nó rĩa, còn sướng hơn. Nhưng tôi biết bố anh là người can trường. Ông không mấy khi bỏ cuộc. Chán lên thì nói thế, nhưng hôm sau thì lại háo hức như sắp được ban thưởng. Tôi thương ông ấy đến thất cả ruột.

Những chuyện già Tâm kể, thực ra chỉ là lời mình định cho suy đoán của tôi từ lâu. Đã có lần bố rủ tôi đến một khu rừng cách xa thành phố, khi tôi còn chưa đi du học. Hôm đó bố tôi cũng nói những ý nghĩ tương tự như những gì bác tài xế già vừa kể. Lúc ấy tôi không chú tâm nghe bố nói, mà chỉ cảm thấy mình thật hạnh phúc khi có một người bố thuộc hàng đại gia. Còn giờ đây tôi bỗng nhớ lại từng nếp gấp trên mặt bố, vầng trán u buồn, phải nén chặt xuống những tâm sự gì đó. Bố chỉ vui khi nghe tôi nói về những mơ ước và dự định cho tương lai. Lúc ấy tôi nhớ là mình đã hứa với bố sẽ trở thành một nhà khoa học nghiên cứu về môi trường. Nhưng rồi chính bố lại hướng tôi vào ngành tài chính, kinh doanh. Có thể đó cũng là điều bố không muốn nhưng vẫn phải làm, y như phần lớn những việc khác trong cuộc đời bố.

Chưa phải là lúc mình có thể buông xuôi mọi chuyện. Tôi tự nhủ như vậy và quyết định phải đối mặt với bất cứ rắc rối nào.

Cuối cùng thì cái ngày chúng tôi bay đã được định đoạt. Ngồi ở hàng ghế hạng A, tôi chẳng cảm thấy thoải mái hơn chút nào. Trái lại, có một sự vương vãi nhãn tiền khi bên cạnh là kẻ thân thuộc xa lạ. Có lẽ ông ta xa lạ vĩnh viễn với tôi. Khi tôi nghĩ vợ vẫn như vậy thì ông ta có vẻ rất thoải mái tận hưởng những gì mà cuộc sống đem lại. Ông ta ngả người ra ghế, hãnh diện

không che giấu trong hành động bấm nút gọi tiếp viên bằng vì sành sỏi của người trong giới đại gia đã quen được hầu hạ. Cầm ly rượu vang trên tay, ông ta khẽ xoay xoay như để tìm trong thứ nước đỏ rục ấy một triết lý nào đó về khoái lạc. Sau đó ông ta uống một hớp nhỏ, mấp môi, chép lưỡi rồi hỏi tôi:

- Anh không dùng chút gì à?

- Những lúc thế này tôi thích ngồi nhìn người khác uống hơn là chính mình uống. Tôi nói thật đấy.

- Đã ai bảo anh nói dối đâu. Nhưng giữa lưng chừng trời uống một ly rượu vang đỏ hảo hạng luôn cho ta một cảm xúc rất khác lạ. Anh cứ thử mà xem. Mẹ kiếp, không có mấy thằng Tây mũi lộ liệu đến kiếp nào chúng mình mới được lên tiê thế này nhỉ?

Tuy ông Sinh nói ra vẻ lợc lõi vậy, nhưng cặp mắt ông trong khoảnh khắc bất chợt nào đó mà tôi bắt gặp, thì lại như đang thể hiện một con người khác. Nó như phải giấu đi sự sắc sảo, những tâm sự sâu kín. Có cảm giác ông đang cố đánh lừa cả tôi rằng, ông rất biết cái thứ hạng của kẻ chuyên môi gió gặp các nhân vật quan trọng trong giới chỉ trở. Nó hèn hạ và đầy vụ lợi nên tôi cứ tha hồ mà coi khinh. Điều đó, như đã kể tôi chỉ bắt gặp trong một thoáng nào đó rất nhanh, khiến tôi cứ thấy lảng vảng trong đầu câu hỏi: Ông ta thực chất là ai và đang mưu cầu điều gì qua chuyến đi rất khó hiểu này? Phải rất khó hiểu, cả từ chính tôi. Gần như tôi bị ông ta cảm dỗ. Nó y như ai đó bồng tin qua miệng một kẻ ba hoa rằng dưới đáy biển có viên kim cương và quyết định lao xuống trong trạng thái mất kiểm soát.

- Anh chắc quen với cảm giác đó hơn tôi? - ông Sinh vẫn xoay xoay ly rượu đỏ như máu, hỏi mà không nhìn sang tôi.

Tôi cố lảng tránh câu hỏi của ông ta, để tập trung suy nghĩ vào công việc sắp tới. Trong khi ông ta ba hoa về rượu vang tranh thủ phô trương kiến thức về văn hóa rượu bằng những mẩu cốp nhặt từ miệng người khác, thì tôi hướng suy nghĩ đến cuộc gặp Mr. Đại. Ông ta trông thế nào nhỉ? Cao hay thấp? Chẳng hiểu sao những người bí ẩn như ngài, trong hình dung của tôi, thường là mặt bè ra, mắt tùm hụp dưới hàng lông mày uốn lên như móc câu. Nó là sự lai ghép ngẫu hứng giữa hình

ánh một kẻ quản trang, biết rõ mọi hồn ma, với một bậc hào phú tinh lẻ khệnh khạng trong bộ quần áo lụa mờ gà lũng nhùng và rất phán thẩm mỹ. Nhưng mà đầy quyền thế. Mọi tương tượng của tôi chỉ đến đó là rơi vào khoảng trống mênh mông. Bức thư phúc đáp sau khi tôi thông báo cho các đối tác việc kế vị ghế của bố, sẽ là cái cớ để tôi bám vào khi đưa ra những yêu cầu được ông giúp đỡ. Hẳn ông và bố tôi đã có sự gắn bó mật thiết. Giờ ông có thể coi tôi như một đứa con trai chưa trưởng thành để thể hiện sự che chở. Về tâm lý và xét dưới góc độ truyền thống, điều đó có vẻ hợp logic. Chính ông chả từng mong muốn sớm được thấy mặt tôi trong vai trò người thừa kế của bố đó sao? Ông không thể quên nhanh thế được. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy yên tâm phần nào.

Thành thực thì còn lâu tôi mới quen được với văn hóa quy lụy người có vai vế. Nhưng tôi sẽ học một cách nghiêm túc. Việc tìm gặp Mr. Đại giữa kỳ nghỉ hóa ra cũng có cái hay. Nó bớt đi những nghi lễ xã giao không cần thiết. Nó mang tính gia đình. Vả lại, thông thường trong kỳ nghỉ, lại ở một nơi lãng mạn, tận hưởng những thú vui tao nhã, bên cạnh rượu và xì gà hảo hạng, thức ăn ngon với vô số trò vui ngẫu hứng, con người sẽ khoáng đạt, rộng lòng và do đó bớt khó tính hơn. Hy vọng khi gặp chúng tôi, Mr. Đại đang có niềm vui bất tận nào đó...

Tôi quay sang người đồng hành, chủ động nhìn nhanh vào mặt ông ta ở hướng bên cạnh. Cảm giác lúc trước của tôi biến mất. Giờ ông ta có vẻ hoàn toàn mãn nguyện với cái cuộc sống này. Không còn bất cứ nỗi lo âu nào nơi những nếp thịt phẳng phiu trên má, trên trán ông. Bất giác tôi muốn cười phá lên bởi câu hỏi lúc trước: Ông ta là ai? Ông ta chẳng là ai cả. Ông ta là kẻ dẫn đường đưa tôi đến kho báu và chờ được chia phần. Ông ta là tên cò mồi mà ta vẫn thấy nhiều nhan nhản, có thể gặp tại bất cứ nơi nào tranh tối tranh sáng, nơi ẩm thấp của hang hốc. Đó là loài chim lợn, cú mèo, chuột cống hay doi quý hút máu?

- Cậu có điều gì mà tư lự thế?

Ông ta khẽ đưa mắt sang tôi. Tôi như bị bắt quả tang, lộ ra chút bối rối nhưng nhanh chóng lấy lại sự bình thản.

- Cậu đang hơi hận vì nghe theo tôi đúng không? Chuyện đó tôi hoàn toàn hiểu và thông cảm. Nhưng cậu nên nghĩ theo

chiều hướng này: Nếu không nghe theo lão ta thì sẽ còn ân hận hơn, ân hận cả đời. Thậm chí là mất sạch.

Tôi chỉ khẽ tỏ thái độ là mình không đánh giá cao cách phán đoán của ông.

- Thế nào anh bạn? Tôi hỏi thật nhé, cậu có thực sự muốn gặp Mr. Đại và có tin là tôi giúp làm được việc đó hay không?

- Không muốn gặp ông ấy thì sao tôi lại đi theo ông? - tôi cố cười để khóa lấp ý nghĩ thật bên trong - Chỉ riêng việc tôi cung cúc đi theo ông, đã đủ trả lời tôi có tin ông không. Nhưng tôi cũng có chút tò mò đây: Mr. Đại là người như thế nào? Gặp ông ấy, ông có e ngại không?

- Cậu đúng là con Mr. Nam, giống cả từ cái lông mép - ông ta xoay người về phía tôi, cất giọng nịnh bợ kiểu mẹ mình - Nhưng cậu còn lâu mới là Mr. Nam quý phái và lọc lời của tôi. Cậu nghĩ có thể hiểu Mr. Đại chỉ qua vài câu nhận xét của tôi hay sao? Cả tôi và cậu đều không phải là những người có thể đưa ra câu hỏi ấy.

Ông ta tốp nhẹ một hộp rượu, ấn nút nhân viên để đưa cốc cho cô ta, rồi tiếp tục ngả người ra ghế.

- Cậu tưởng gặp tôi vẫn còn là quá ít hay sao? Cậu cứ nghĩ thế đi trước khi hối hận. Tôi nói thật đấy.

- Nhưng trước sau chúng ta cũng sẽ gặp Mr. Đại, nếu biết trước chút ít vẫn tốt cho tôi hơn, ông biết rõ như vậy mà. Tôi đang giả dụ ông đã là người thân của ông ấy.

- Cậu nói rất đúng, trước sau cũng sẽ gặp Mr. Đại. Trước sau cũng *phải* gặp thì chính xác hơn. Nhưng cậu sai khi giả định tôi là người thân của Mr. Đại. Cậu đang hạ thấp người khác mà không biết đấy. Giờ đang ở độ cao 11 ngàn mét, tôi nói thật nhé: Chúng ta, tôi và cậu chỉ đáng là những con chó của ông ấy thôi. Rất may là chưa bao giờ tôi phải phoi mình dưới mắt Mr. Đại.

- Ông đang định nói điều gì?

- Nói thẳng ra là tôi cũng hỏi hớp như cậu, mong đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng dung mạo của đại nhân. Tôi chưa có hân hạnh được diện kiến ông ấy. Cậu mong gặp ông ấy thế nào, thì cứ nhân với một ngàn lần, sẽ ra mong muốn được *tận mắt* thấy ông ấy của tôi.

- Vậy... thế là thế nào? Ông càng nói tôi càng như đi vào ngõ cụt.

- Từ từ anh bạn. Tôi chưa gặp Mr. Đại, không có nghĩa là tôi không thể gặp Mr. Đại hoặc không có tác dụng gì khi đưa anh gặp Mr. Đại. Chuyện thú vị đấy chứ, trước sau thì anh cũng phải công nhận tôi nói thật. Thôi, tận hưởng cảm giác đang bay ở cao độ 11 ngàn mét với rượu vang đỏ như máu Chúa đi. Cậu cứ thử hình dung xem 11 ngàn mét chiều cao là thế nào, sẽ thấy mọi vương bận về những chuyện bên dưới kia chỉ là vớ vẩn.

Ông ta lại ấn nút nhân viên để xin một cốc rượu vang. Lần này ông ta muốn chạm cốc với tôi. Sau khi chép miệng để đưa vị chất vào sâu hơn trong cổ họng, ông ta nói như giải bày:

- Rồi cậu sẽ phải học được điều gì đấy, thứ mà ông thân sinh ra cậu cực kỳ giỏi. Tôi nói kế hoạch của chúng ta đây. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi khi đến nơi. Cậu tha hồ làm gì thì làm. Tôi cũng thế. Nhưng bất cứ lúc nào tôi yêu cầu, cậu phải sẵn sàng để đi gặp Mr. Đại. Có thể chỉ một chốc một lát thôi cũng không thể bỏ qua. Còn khi tôi chưa yêu cầu thì cậu cứ thật thoải mái mà chơi bời và tưởng tượng những gì về tôi mà cậu muốn.

Tôi đành trở thành kẻ sai bảo của ông ta. Những gì ông ta muốn tôi đáp ứng hóa ra cũng không quá nhiều như tôi tưởng. Một căn phòng khách sạn hạng trung, có dịch vụ mát xa theo yêu cầu. Ông ta không giấu giếm thói thích của lạ mỗi khi đến vùng đất mới "để làm phong phú thêm bộ sưu tập về phụ nữ". Qua một ngày tôi nằm dài trong khách sạn, chỉ để chờ một cú điện thoại của ông ta từ căn phòng bên cạnh. Nhưng mọi sự vẫn im ắng. Ông ta bảo đã kịp gọi đến cô chân dài thứ hai. Tất nhiên tôi sẽ phải thanh toán cùng với bốn năm loại hóa đơn khác, mặc dù giữa chúng tôi chưa hề có bất cứ thỏa thuận tài chính nào. Tôi luôn phải tưởng tượng đến vẻ mặt bất lực của ông Huyện trưởng trước một đám đông bùng bùng sát khí, vẻ mặt lạnh lùng của các papa, sự hờn hờ của đối tác khi chúng tôi thất bại và chút lo lắng của mẹ để tự an ủi mình đừng có sốt ruột. Đây cũng là lần tập dượt của tôi vào thế giới đầy bóng tối mà một phần đã thuộc về bố mình. Thêm lời động viên của mẹ, tôi càng tin rằng mình đã quyết định rất đúng lúc và cần thiết.

Sang ngày thứ ba, mọi chuyện vẫn im ắng. Thật sự thì

trong ba ngày ấy tôi không biết ông ta đi đâu, gặp ai, nói với những gì. Ông ta bảo có cả một tá người quen, toàn loại tai mắt trong giới đại gia để nhờ vả làm môi giới. Tôi cũng chẳng buồn suy xét xem ông ta nói thật hay bịa. Thôi thì mọi thứ cứ để r tự đến.

Bỗng ông ta xuất hiện trước cửa phòng tôi trong bộ quần áo ngủ của khách sạn. Ông ta chặc chặc lưỡi một cách mãn nguyện và bảo tôi nên làm theo ông ta. Tôi vờ hỏi làm theo ông là làm gì, thì ông ta nháy mắt một cái, thứ tín hiệu mà bất cứ thằng đàn ông nào cũng hiểu nó nhằm tới việc gì. Tôi cố thể hiện ra mặt s mệt mỏi để xua ông ta về phòng. Nhưng ông ta đang hứng chí nên nhất định bắt tôi ngồi nghe ông kể về những chiến tích mà ông có được trong việc chinh phục phụ nữ.

- Cậu còn trẻ, cậu chả việc gì phải vội, rồi đâu sẽ vào đấy. Nhưng có một thứ mà cậu không nên dùng dính, ấy là chinh phục đàn bà. Một sự nghiệp thành đạt phải bao gồm trong đó những bóng hồng mà mình chinh phục được. Rồi cậu sẽ thấy đó là việc đáng làm nhất.

Tôi chẳng cần khách sáo ra vẻ lắng nghe, nhưng hình như ông ta cũng không cần điều đó. Những tâm hồn nghèo nàn trông rỗng, vô cảm vẫn luôn như vậy. Họ cứ tưởng mình là người đứng trên đầu thiên hạ nên không bao giờ chịu ngược lại xem bên trên là cái gì. Nghe ông ta say sưa nói về những chuyện dâm dục, tôi bỗng thấy cảm thông phần nào cho những kẻ gì người do thiếu kiểm soát lý trí.

Lúc ấy tôi không may may nghĩ là sẽ có lúc tôi phải hạn bởi những nhận xét nông cạn như vậy về người khác khi chưa biết họ là ai.

May làm sao vừa lúc điện thoại của ông ta đổ chuông. Mr. ông ta bỗng thay đổi, trở nên xun xoe như một gã nô tài chuyên nghiệp. Chỉ thấy vâng, dạ, những lời tâng bốc có cánh cùng với những tiếng xuýt xoa ré tiển. Lát sau ông ta vẫn ôm chiếc máy điện thoại, nhìn tôi như lượng giá xem tôi đáng bao nhiêu, trước khi nói thì thắm:

- Người của Mr. Đại hẹn chiều mai tôi và anh đến gặp. Thôi xong, có thể kê cao đầu ngủ kỹ rồi. Tôi biết trong đầu anh đang nghĩ gì. Nhưng anh bạn trẻ ạ, còn thời gian để anh bày

nổi ân hận với tôi. Giờ chỉ cần anh nhớ tôi là Mr. Dịch Vụ, có tiếng là biết luồn lách qua mọi khe cửa và biết giữ lời hứa.

Cả đêm tôi cứ nghĩ ngợi linh tinh. Tôi cố lần xem mọi chuyện bắt đầu từ đâu. Tôi bị đẩy vào cái guồng máy bí ẩn này từ lúc nào? Rất khó để tìm ra manh mối chính xác. Cái sân gôn ấy có đáng để tôi phải phí hoài tuổi trẻ cho những việc không có lấy một tí ti tự trọng? Tôi lại nhớ đến ánh mắt lúc sắp khép lại của bố mình? Nó chất chứa những bí mật mà tôi chỉ luôn gằn đoán ra. Tôi gằn đoán ra tâm trạng của ông lúc ấy. Giá kể ông nói với tôi, dù chỉ một câu, chẳng hạn, con hãy từ bỏ công việc mà bố đã làm, thì mọi chuyện đơn giản biết mấy. Mẹ đã chuyển lời ấy của bố cho tôi, nhưng tôi vẫn muốn nghe từ chính miệng ông. Thành thực thì tôi chỉ còn chờ đúng câu ấy của bố.

Nhưng hình như tôi đã tự đưa mình vào cái vị trí không còn quyền hỏi câu hỏi ấy? Tôi không có quyền tỏ ra yếu đuối, ủy mị. Trước nanh vuốt của những con cá mập, chỉ có một cách duy nhất để không bị nuốt chửng là phải hung tợn hơn nó. Phải cho nó thấy nuốt một con mồi như tôi thì họa nhiều hơn phúc. Giả dụ tôi bỏ cuộc? Những gì bố tôi gây dựng nên lập tức sụp đổ. Bất cứ sự sụp đổ nào cũng kéo theo hàng loạt tai nạn, có những tai nạn không thể lường trước được. Rồi còn tương lai của chúng tôi, một tương lai luôn dựa trên những quyết định mạo hiểm. Tôi sẽ phải tập đê bẹp đối thủ không thương xót. Tôi sẽ phải quen dần với việc không hề xúc động khi quyết định vùi lấp 400 ngôi mộ. Tôi sẽ phải có khả năng bỏ ngoài tai những lời rên xiết, những đau thương quần quai của những kẻ không có nhà ở, không còn đất canh tác, bán vợ đợ con để vật vờ qua ngày nơi hang hùm miệng sói, chết vì bệnh tật và thù hận. Tôi sẽ phải quen với cảnh những thân hình trơ xương vì bệnh, những đứa trẻ trong hình hài dị dạng vì bố mẹ nó bị nhiễm thủy ngân, nhiễm *cyanua* cùng vài chục loại hóa chất cực độc khác. Đó là phẩm chất đầu tiên mà tôi cần phải có nếu quyết tâm kế nghiệp bố tôi. Những gì già Tâm kể lại khiến tôi vừa thương vừa kính phục bố. Bố đã làm nên cái cơ nghiệp này bằng nổi gian nan như vậy, có cả nổi nhục nhã nữa, nhất định tôi không thể để nó tiêu tan.

MR. N. VÀ NHỮNG MR. CANH CONG

(Trích tiểu thuyết *Mối Chứa*)

Để bạn đọc có thêm tư liệu cho hình dung của mình về những gì bố tôi phải trải qua, xin quý vị hãy đọc đoạn trích dưới đây, bổ sung thêm vào những gì tôi đã kể, nhưng dưới góc quan sát khác bao quát hơn những điều mà cả già Tâm và tôi chưa từng nghe. Bằng hiểu biết của mình, tôi không thấy có chi tiết nào trong đó là sự bịa đặt vu vơ của tác giả, như vài ý kiến từ đâu đó, mặc dù có thể ông hơi cường điệu. Chỉ xin nhắc lại lưu ý được tôi nói từ đầu, bố tôi trong tiểu thuyết là Mr. N.

Việc ngồi lì hàng nửa ngày, châu chực để được gặp một đại nhân nào đó, từ lâu đã là công việc quen thuộc của Mr. N. Việc đó không còn là sự cố liên quan đến thời gian, mà giống như một thử thách lòng kiên nhẫn. Không có thành công nào dễ dàng. Và lại, người được ban bổng lộc sẽ cảm thấy có giá trị cao hơn rất nhiều khi biết rằng suýt nữa thì nó về tay kẻ khác nếu mình ra về sớm hơn.

Mr. N. có thừa sự kiên nhẫn của một người am hiểu thời cuộc, hiểu tường tận con đường phải đi, cộng với bản tính cam chịu của người biết mình ở vị thế của kẻ muốn trên vạn người thì phải dưới vài người, vì thế, ông không bao giờ cảm thấy bực bội khi mất hoa đi vì đói, trong khi mông và đùi tê cứng do ngồi lâu. Ông chấp nhận vô điều kiện thực tế cuộc sống dành cho những người ở tầng lớp như ông. Để gặp được người cần gặp, ông phải được dắt qua cả một con đường hầm hun hút, liên tục có những khúc quanh ngẫu hứng, nơi người ta ngồi chờ la liệt. Vì thế, nếu kẻ chỉ đường chưa đến, đôi khi chỉ vì hấn đã kín lịch, hoặc còn

mãi với những món sộp hơn, thì cứ phải chờ. Chờ vô điều kiện. Không được phép hỏi, hay nêu yêu cầu, nếu không muốn bị coi là kẻ thiếu tinh tế. Vì thế, việc của anh ta là tìm cách để nhún nhường, ép mình xuống như con gián. Tiếp theo phải có khả năng thực hành kế sách thả mỗi bắt bóng. Rồi nữa, phải biết nói những lời có cánh để tặng bốc kẻ khác. Nhưng phẩm chất cuối cùng mới là quan trọng: không được coi thường từ con kiến trở đi. Một con kiến vống chẳng ai để ý, lại có thể làm hỏng cả cơ nghiệp, thành vật chấn mà ngay xe tăng cũng không thể vượt qua.

Vì thế, những ngày đầu, ông phải cầu thân, lấy lòng những Mr. Canh Cong không bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác. Họ được thuê chỉ để thể hiện điều đó là xong bốn phận. Đơn giản vì họ quá quen với việc ai đó phải chờ đợi trong cảnh người ra người vào không ngớt. Vả lại, chờ đợi để được ban thưởng, thì cứ để y ngồi, không việc gì phải thương xót! Họ gồm mấy gã đàn ông, cao to lực lưỡng, mặt như được đúc bằng đồng và một thê đội chó. Với những gã đàn ông, Mr. N. dễ dàng biến họ thành "tay trong" nhờ từng tập phong bì. Ngày nào cũng như ngày nào, những cái phong bì luôn nói thay lời chào đầy tình anh em với họ. Một thứ ngôn ngữ tuyệt vời, không thành lời nhưng có khả năng xuyên thấu con tim ngay cả một kẻ máu lạnh chỉ quen xia dao vào yết hầu người khác. Khó khăn lại ở mấy con chó. Chúng chả thiếu thứ gì, lại là chó thuộc hàng danh gia vọng tộc, nên không dễ mà hối lộ được chúng.

Ngày đầu tiên Mr. N. luôn có cảm giác bị hàng chục cặp mắt chó bao vây ở tứ bề. Ông rất bất an bởi điều đó, mặc dù lũ chó chẳng hề thể hiện sự đe dọa nào rõ ràng. Thỉnh thoảng con chó, có vẻ là thủ lĩnh trong đội cận vệ, lại ngáp nhẹ một cái, tuồng như nó quá chán khi cứ phải nằm nguyên ở một tư thế. Vài con khác thì nóng tính hơn, khi không giấu được mối ác cảm với kẻ cứ ngồi lì trên ghế phòng chờ hết ngày này sang ngày khác, ngay cả chạy ra ngoài ăn vội ăn vàng khi đến bữa cũng không dám, khiến chúng chẳng còn thời gian và tâm trí đâu để tí tởn bởi dù sao vẫn phải cảnh giác. Có con hé mắt nhìn, găm gù trong cổ họng, như muốn hỏi con khác: "Sao cái thằng chó kia gan cóc tía thế nhỉ, thử đóp cho nó một phát vào gấu quần xem có vãi tè ra rồi chạy mất dép không? Nó nghĩ chủ của mình nhiều thời

gian thế hay sao? Ngủ nó có mà xách dép không đáng". Tất cả chỉ dừng lại ở cảm giác kèm theo chút tưởng tượng. Nhưng Mr. N. cứ thấy những ánh mắt chó rất đáng sợ. Ông biết rằng, không gây được mối quan hệ tốt đẹp với những ngài cầu đặc tuyển kia thì thế nào cũng có ngày gặp nạn. Nhưng bằng cách nào bây giờ? Có hôm còn lại một mình, cảm thấy có gì bất nhả, Mr. N. cố nặn ra trò gì đó để lấy lòng mấy anh bạn tứ chi. Nghĩ mãi cuối cùng ông cũng tìm ra cách: thử cầu cạnh bằng ngôn ngữ của chó để may ra biết được chúng muốn gì.

Nhân lúc mấy gã đàn ông chui vào ga ra ô tô chơi tá lả, giao lại việc trông nom cho bầy chó, Mr. N. bèn lân la đến gần con đội trưởng. Nó chẳng hề tỏ vẻ cảnh giác, cứ việc áp má xuống đất, hai mắt chỉ hơi hé hé.

- Gâu gâu... gâu gâu...!

Mr. N. vừa dứt lời, lập tức bọn cầu đều nghển cả lên nghe ngóng rồi bật dậy ở tư thế sẵn sàng xé nát kẻ khiêu khích, miệng tru tréo những tiếng sủa rợn tóc gáy. Mr. N. sợ rúm hết cả người. May mà có mấy gã Canh Cong kịp lao ra quát trấn an những tên trợ thủ, ra hiệu cho chúng chưa có chuyện gì nghiêm trọng.

- Ông trêu tức chúng rồi đấy, người ta bảo chửi cha không bằng pha tiếng, ông quên rồi sao. Có khác nào ông vừa nhại chúng nó. Chúng nó mà điên lên vì nghĩ vừa bị ông giễu cợt thì ông liệu thân hồn.

- Ô, tôi thì lại nghĩ mình đang bày tỏ sự tôn trọng chúng. Tôi muốn nói với chúng rằng, mình có thể làm bạn, thay vì cứ cảnh giác nhau. Cũng giống như khi sang nước nào, mình cố nói bằng tiếng của họ, chả nhẽ vì thế mà họ cũng tức sao!

- Nếu ông nói những điều phạm húy mà không biết thì sao. Tôi hỏi ông có biết ngôn ngữ của chó không mà dám nói liều? Giả sử mấy câu ông vừa "sủa" thành câu chửi: Này lũ chó, tiên sư bố chúng mày, thì sao?

- Tôi hiểu rồi. Sơ suất. Sơ suất. Tôi sẽ không nói gì nữa.

- Thế cũng lại không ổn. Bọn kia thấy ông định nói gì, bỗng im như thóc, chúng sẽ hiểu là ông coi chúng chỉ là giống chó, không đáng để ông mở miệng. Đành rằng nó là chó trăm phần trăm, nhưng nó cũng muốn có danh phận. Gọi ông ổng tên cúng cơm của nó, có phải là việc làm lịch sự không? Giống

như khi ông gọi: Này mấy ông bảo vệ, mấy ông cứu vãn, mấy ông giúp việc... thì rõ ràng không sai, nhưng chúng tôi chạnh lòng lắm chứ. Cũng như khối kẻ tự coi chữ nghĩa đầy mình, làm chức nọ chức kia, ra oai ra dáng lắm, chỗ nào sang trọng cũng cố lọt cái mặt vào, nhưng đích thực chỉ là nô tài. Ông gọi họ là nô tài được chắc? Trong trường hợp vừa rồi, nếu là tôi thì tôi cũng thù ông. Nhưng tôi thù ông thì sẽ nói ra mồm, còn bọn cậu kia mà thù thì chúng sẽ rình, chờ ông sơ hở là thọt. Thà chúng nổi cáu gầm rú lên, còn đỡ đáng sợ. Nổi cáu xong thì thôi, chứ gầm mồm thù thì càng ngày càng cắn sâu vào tim gan, tích tụ chứ không tan đi, để đến lúc nó mà phát nổ thì còn hơn núi lửa... Bọn tôi còn dè chừng chúng nữa là ông. Trông thế thôi, cứ đem mấy mạng người đổi lấy một mạng chó chắc gì ông chủ đã xuôi. Mà hỏi thật, ông chủ tôi làm gì mà ông cầu cạnh ghê thế? Tôi có thấy ông ấy làm gì đâu!

- Vậy tôi phải làm gì để chúng vừa lòng? - Mr. N. rõ ràng là lảng tránh trả lời người hỏi - Nói không được, im lặng cũng không được, tôi phải làm gì đây. Làm ơn mách cho tôi đi, đừng để bọn chó chúng nó thù tôi như ông nói. Tôi chỉ muốn kết bạn với chúng thôi. Nói thẳng ra, tôi muốn làm đẹp lòng chúng mà sao lại khó đến thế. Ông làm ơn đi...

- Sao không nói ngay từ đầu. Bọn chó nào khi tưởng mình quan trọng thì cũng hung tợn, thịch ra oai nhưng ưa nịnh. Cấm ông được suy diễn từ chó sang người đấy nhé! Ông phải tìm cách để chúng thấy là ông đặt chúng ở vị trí rất cao. Cao lương mỹ vị chúng không thiếu, ông biết rõ mà. Chúng đang ở trong loại biệt thự hàng đầu, có máy lạnh bốn mùa, có bể tắm mát xa, có nước hoa hảo hạng để xức, như ông thấy. Nhưng chúng cũng đang bị đi đày đày. Ông thử nghĩ xem, sức vóc trai tráng, lại ăn uống tấm bố như thế mà cái khoản kia bị hãm, thì khổ biết là nhường nào. Ông, và chúng tôi, liệu có nhìn được không? Ông thế nào không biết, chứ như tôi thì không thể chịu nổi. Chắc chắn là không? Vậy mà cái bọn kia, chỉ ăn rồi nằm dài, dái xệ xuống tận đất, nhìn cảnh thiên hạ tí tởn với nhau ngay trước mắt suốt ngày này sang tháng khác, đủ thấy chúng uất hận đến đâu. Nhưng chúng hiểu rõ ở đời không thể được cả nên chúng phải cam chịu. Chủ của chúng nuôi chúng để bảo

vệ, nên giữ chúng phải luôn ở trạng thái sung mãn, vì thế cấm tiệt cái món làm nhão cơ kia! Chỉ cần thả ra cho theo cấu gái một hôm là đến ruồi đậu mép chẳng buồn ngáp, nói gì đến việc xé nát con môi! Tóm lại, bọn chúng chỉ thiếu bạn tình thôi. Nhưng không thể mang vào đây một nàng cấu. Thứ nhất không ai cho phép. Nhưng giả sử được phép, thì nàng cấu cũng khó mà toàn thây trong vài phút. Đám kia sẽ lao vào nàng, xé nát nàng ra vì không con nào chịu để mất phần, gây cảnh máu me là thứ tối kỵ ở đây. Vì thế, ông hãy mang cho chúng nó một con búp bê chó, kiểu như búp bê tình dục ấy, nhưng là chó, tất nhiên phải là chó cái. Thừa được loại của Nhật là nhất. Người Nhật cái gì họ cũng tính trước nhu cầu để sản xuất. Nó làm bằng chất liệu cao cấp, cái bộ phận kia, *pín nữ* ấy mà, y như thật. Nó lại biết cử động, biết phát ra tiếng rên theo lối động dục, biết ngoe nguẩy đuôi như mời chào ông anh đến mà thọc vào... Ông cứ thử mà xem, chúng không bò đến liếm chân nịnh bợ ông ngay, tôi xin mất cái đầu lâu này.

Nghe như chuyện hài, nhưng ngẫm ra đó là cách quá hay. Mr. N. bèn tức tốc sai người đến tận những đầu mối chuyên búp bê tình dục hạng sang, để đặt một nàng búp bê chó. Đúng là thị trường tự do, cái gì cũng được đáp ứng ngay một khi có nhiều tiền. Không mấy khó khăn, cuối cùng Mr. N. cũng đặt riêng được một nàng búp bê tình dục chó như mấy gã bảo vệ mách, chuyển từ Nhật về theo đường hàng không vừa được nâng hạng lên bốn sao. Nàng tầm tuổi teen, lông trắng nõn nà, điểmuyết máng màu nâu nhạt hình trái tim ở ngực. Nàng mông nẩy, ngực căng, mặc áo đỏ, thắt nơ vàng, dáng kiều yếu điệu. Suy ra thì thấy, chó Nhật sướng hơn chó ta nhiều. Vừa thả xuống đất, bật công tắc ngầm giấu ở dưới bụng, nàng đã lồm cồm chạy, miệng rên ư ử như lên cơn đói tình, đuôi ngoáy ngoáy, trông rất bắt mắt. Ngay lập tức mấy chú hung cấu run bắn toàn thân, vươn mình dậy, canh chừng nhau như muốn hỏi: Ở đâu ra cái cô hoa hậu kia nhỉ? Khi biết là nàng đến chẳng vì riêng ai, thì con nào con ấy lao vọt ra, nằm phủ phục xuống, miệng xều rớt rãi, nhìn người đẹp bằng cao su như muốn ăn sống nuốt tươi. Người đẹp hầu như chẳng nhìn thấy các đấng nam nhi, cứ lao thẳng về phía trước, khiến lũ chó phải rẽ ra bằng động tác bò lùi để không

mang tiếng là bất nhã. Con đội trưởng ra mặt nạt đám đàn em chó có khinh suất. Nhưng bản năng ham muốn mạnh hơn mọi ý thức về kỷ luật, kể cả kỷ luật ở mức treo cổ, nên những con chó khác bỏ ngoài tai, thi nhau bày tỏ sự ve vãn. *Mỹ cấu* thì cứ tiếp tục vô tâm, đồng đánh và hỗn nhiên, như thử thách sức chịu đựng có hạn của những kẻ khác giới. Hai chân sau của nàng cứ bả ra, thật là khiêu khích và có phần lả lổ. “Đồ điếm!” Có vẻ như lời chửi rủa đó vừa buột ra từ miệng một con chó đực đang sùi bọt mép. “Ông sẽ cưỡng hiếp mày” - Một tiếng khác. “Chơi *some* đi anh em oi, của trời không nên hưởng một mình”. Những ánh mắt chó đố ngầu lên canh chừng nhau, rồi bất ngờ, gằn như đồng loạt, cả bầy hung cấu lao vào mục tiêu. Con nhanh chân thì ôm được cô nàng búp bê từ phía sau, nơi đặc địa nhất để hành sự. Con nào chậm chân hoặc lép vế thì đành nằm ngửa ngoạm vào bụng nàng, không chịu kém miếng. Trong phút chốc nàng mỹ cấu gằn như biến mất giữa đám quần cấu giống đực hùng hục như một đàn sư tử đói mồi. Chúng rú rít, gặm gù, ôm quặp, uốn cong người, lên con cực sướng, phun nước bọt ra tứ tung. Khi đám chó đàn ông vừa thở hồng hộc vừa tán ra như những kẻ kiệt sức, thì con búp bê chó chỉ còn lại là những mảnh cao su bẹp rúm, rách nát, bết bụi đất và ướt đẫm thứ nước nhầy nhầy như cháo yến bổ dưỡng mua một tặng một.

Chúng kiến màn quần giao đẫy bạo liệt, Mr. N. và mấy gã đàn ông tỏ ra vô cùng thích thú. Bọn hung cấu thì con nào con nấy trở nên hiền khô, nhìn đời đầy vẻ bao dung. Trong thâm tâm chúng rất biết ơn người vừa cho chúng thực sự được sống. Đã quá! Thế mới là cuộc đời tươi đẹp chứ! Chúng mong ông ta còn lâu mới xong việc để ngày ngày cứ phải qua ngồi trên chiếc ghế kia. Biết đâu lại có ngày ông ta hào phóng...

Thế là từ hôm ấy, Mr. N. trở thành bạn thân của bầy chó canh cổng. Ngày nào chúng cũng mong ngóng ông. Mỗi khi Mr. N. ngồi chờ trên chiếc ghế quen thuộc, những con chó, thay vì cảnh giác với ông, con nào con nấy thi nhau biểu lộ thái độ cầu cạnh, làm thân, cầu xin ông thương xót. Nhờ thế mà suốt cả đợt hàng tuần trời chờ đến lượt mình được Chúa gọi, ông có thể ra vào khu biệt thự ấy giống như một người về chính ngôi nhà của mình.

NHỮNG NGƯỜI TỪ XA ĐẾN

(Trích tiểu thuyết *Mối Chứa*)

Vài lời của người kể:

Câu chuyện mà tôi định tường thuật tiếp, có nội dung gần giống với nội dung của chương "Những người từ xa đến" trong tiểu thuyết Mối Chứa. Có lẽ tác giả đã nghe ai đó kể lại, cộng với những thông tin mà ông ta thu thập được từ cái nhà máy thép, để dựng nên chương này. Tôi bắt gặp chính tôi trong đó khá nhiều, mặc dù không hoàn toàn là tôi. Bố tôi thì gần như là nguyên mẫu, kể cả bác lái xe cũng không khác già Tâm là mấy. Tôi cứ tự hỏi, đây là sự kỳ diệu của văn chương, hay ông tác giả kia đã bí mật thu thập thông tin về chúng tôi. Nhưng dù là thế nào, thì phải công nhận, những gì ông ta viết là khá chân thực.

Việt có hai việc dự định sẽ làm: một là về nơi công ty của anh đang có dự án sân gôn, gặp lại ông Huyện trưởng để nắm bắt tình hình, bàn những bước đi tiếp theo; và hai là về nơi có cái nhà máy thép do bố anh trúng thầu phần xây lắp nhiều năm trước mà mọi dư âm khốc liệt về nó chỉ còn lại trong bộ lưu trữ của Google. Một việc Việt làm vì lợi ích của công ty, còn việc kia, ngoài về bề ngoài là học cách giải quyết của bố trong trường hợp tương tự, sâu xa hơn là vì sự thúc bách của lương tâm anh ta.

Việt quyết định tạm thời để ông Huyện trưởng cứ việc sốt ruột chờ đợi. Anh muốn ông ta nên biết thế nào là chờ đợi, để hiểu cho nỗi khổ của những người ngày ngày dài cổ chờ ông ta một cách vô vọng. Việt biết ông Huyện đang ngóng anh từng ngày. Ông muốn biết kết quả chuyến đi gặp Mr. Đại của anh,

tỉ mỉ đến từng chi tiết, một phần còn cả do tò mò nữa. Bản thân ông cũng chưa có hân hạnh được diện kiến nhân vật huyền thoại ấy, dù chỉ là từ xa. Toàn mới chỉ nghe người nọ người kia kể lại, bằng giọng kính cẩn. Tự dung mỗi khi nhắc đến Mr. Đại, ông cũng thường hạ giọng xuống mức chỉ vừa đủ để người đối diện nghe thấy. Nó chỉ hơn mức thì thầm một chút. Vì vậy, chắc chắn ông ta rất muốn nghe từ chính miệng Việt kể tỉ mỉ về Mr. Đại. Hẳn phải là một con người khác thường. Nhưng chủ yếu ông muốn biết cái giấy phép, tấm lá chắn bảo trợ cho quyền lực và quyền lợi của ông, hợp pháp hóa những đồng tiền ông nhận hối lộ đã về đến đâu, trong hành trình nó đi từ vũ trụ mênh mông tới bàn làm việc của Việt. Ông muốn có sự giúp sức mang tính pháp lý, có chỗ dựa là cấp trên để hù dọa đối thủ, vô hiệu hóa những đòn tấn công của đám thần dân hung hãn vì bị đẩy đến chân tường ở cái địa bàn do ông ta cai quản.

Mà họ thì đang rục rịch làm chuyện lớn gì đó, âm ỉ như quả bom nổ chậm.

Việt không báo cho ai về kế hoạch của mình. Nói là bị thúc bách bởi lương tâm khi Việt muốn lần lại quá khứ, chỉ là một phần suy nghĩ của anh. Thực chất anh rất muốn biết sự thật những gì bố anh đã làm, tại một dự án có những vấn đề tương tự như cái dự án sân gôn mà công ty của anh đang bị rắc rối. Mr. N. là người từng trải, dày dặn kinh nghiệm kinh doanh. Hẳn ông ta phải có hướng giải quyết nào đó, thì cuộc nổi loạn của những người dân mất đất và phải chấp nhận sống chung với ô nhiễm nhiều năm trước mới không kéo dài để ông có thể tiếp tục công việc. Ghê gớm hơn là sau đó chẳng ai nhắc đến họ nữa. Mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra, hoàn toàn biến mất khỏi ký ức cộng đồng.

Lần theo địa chỉ, Việt đến được cái nơi mà anh tin thế nào cũng còn ghi dấu những hình ảnh về bố mình, bởi theo phỏng đoán của anh thì ông can dự rất sâu vào từng biến cố. Từ xa anh đã trông thấy cái nhà máy thép, nơi bố anh thắng thầu phần xây lắp. Trái với hình dung của anh, nhà máy thép không có vẻ gì là nó đang âm ỉ sản xuất để ngày ngày cho ra những sản phẩm đặc trưng của nền công nghiệp hiện đại. Nhưng có lẽ Việt không thực sự quan tâm đến nó đang tồn tại thế nào.

Lâu lắm mới có được thời giờ thánh thoi, anh muốn dành mọi tập trung cho việc thương thức cảnh làng quê yên bình. Đó là một vùng quê thuần nông, còn giữ được những nét đẹp đơn sơ của đất đai, cây cối, nhà cửa, với từng đàn gia súc nhón nhơ gặm cỏ, xung quanh là lũ chim sáo, chèo béo, từng đàn chim sẻ đồng chao lượn - những sinh vật đang chuẩn bị biến mất khỏi xứ sở này. Anh thấy tâm hồn tràn ngập một niềm phấn khích, nên bảo bác tài cho dừng xe để bước ra ngoài. Không khí giữa thu khiến bầu trời trong xanh, ngổn ngang mây trắng xấp với từng cơn gió nhẹ mang theo hương thơm của lúa đang chín. Thấp thoáng trên những con đường chạy ra cánh đồng là cánh những người nông dân đi làm bằng xe máy, lao vùn vụt, tạo ra một ấn tượng khá bất ngờ. Việt đã ở rất gần với cái nhà máy thép nhưng anh vẫn không muốn chú ý đến nó. Anh sợ chính mình sẽ phải đối mặt với những vấn đề mà ít nhiều anh đều có dính dáng vào. Anh đang cố giả định là mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình, đến cuộc đi ngẫu hứng này. Nhưng tự nhiên Việt cứ như người bước hụt.

- Nó đấy. Thứ mà cậu đi tìm chính là nó đấy.

Lời bác lái xe như tuột vào khoảng không mênh mông. Việt không đáp lại, chỉ im lặng nhìn. Mãi sau anh mới tìm cách hướng chuyện sang phía khác:

- Có vẻ như già biết rõ đường về ngay từ đầu, tại sao lại cứ bắt cháu phải tra trên bản đồ?

- Vì tôi nghĩ thô sơ là có thể cậu sẽ bị lạc, sẽ bỏ ý định tìm về cái nơi mà thú thật là tôi chẳng muốn quay lại, nhất là khi đi cùng với cậu.

- Có chuyện gì đã xảy ra?

- Cậu sẽ sớm biết. Tôi vụng kể lắm. Vả lại, khi trí nhớ dành cho việc tìm đường và lựa những cái ổ gà, thì mọi việc khác phải quên đi cậu ạ.

Việt không nói gì thêm. Anh quyết định vào thăm một vài gia đình nông dân ở những làng lân cận. Họ nhìn Việt không mấy thiện cảm, nhất là khi thấy anh ăn mặc như một ông chủ nhỏ. Nhưng những gì không phải chuyên môn mà anh học được khi còn ở nước ngoài, hóa ra lại rất hữu ích. Nhờ thế mà anh nhanh chóng tìm được cách hòa nhập vào với cuộc sống

của họ, thay vì chỉ đứng quan sát. Anh trêu đùa đám trẻ, cho chúng thấy là mình khá nhiều trò nhộn, chẳng hạn như những màn ảo thuật đường phố đơn giản từng khiến đám sinh viên Anh quốc trầm trồ. Dần dà, mọi người không còn ác cảm với Việt nữa mà nhìn anh bằng ánh mắt hồn hậu muôn thuở của dân nhà quê.

Người đàn ông mà Việt bắt chuyện, vốn làm nghề xe ôm nhưng tổ tiên của ông truyền cho ông ta tí *gen* văn nghệ, đủ để vừa gõ trống, đập phách hay gảy đàn cò, vừa hát những làn điệu dân ca quan họ khá mùi mẫn. Lúc Việt và bác lái xe bước vào nhà, ông đang ngồi quay lưng lại màn hình, trên đó lời bài hát xuất hiện từ từ còn ông thì hát theo. Việt và ông lái xe không khỏi tròn mắt kinh ngạc khi lời và chữ khớp đến từng mi li mét. Không có bất cứ một sự sai sót nào, dù nhỏ. Ông bỏ mặc để Việt và người lái xe tự tìm chỗ ngồi, như bỏ mặc những kẻ không mời vô duyên nào đó nhưng thích xem thì cũng không cấm, cứ thế hát cho tận hết bài.

Việt vỗ tay reo lên đầy vẻ xã giao:

- Tuyệt quá!

- Anh cần gì? - ông nghệ nhân ngừng hát và quay lại nhìn hai vị khách - không thấy là tôi đang luyện nghề à?

- Cháu xin lỗi, vì cháu thấy chú hát mượt mà quá, nên tò mò muốn được làm quen. Cháu rất mê quan họ Bắc Ninh.

- Thật thế hả? Anh là của hiếm đấy. Ngồi xuống đi, từ giờ anh và bác sẽ là khách của tôi. Mà anh thấy tôi hát mượt thật à - mặt ông nghệ nhân sáng bừng lên, đầy vẻ hãnh diện - Anh có biết hát quan họ có cả thấy bao nhiêu làn điệu và muốn đạt yêu cầu thì phải thế nào không?

- Cháu không biết.

- Thế thì để tôi giảng cho mà nghe.

Ông nghệ nhân dân gian tự giới thiệu tên là Hào Quang, trái hẳn với vẻ mặt tối om lam lũ của ông, vốn người nơi khác, cách đây mấy chục năm đi lính đóng quân ở bên kia sông. Người có số đào hoa nên gái làng theo âm ỉm. Những lần trốn trại vượt sông sang bên này tán gái, ông đều phải rất khổ sở mới thoát ra được để trở về. Bọn gái làng bu lại - ông hãnh diện bảo thế - thì nhau cắn cho nát vai mới chịu buông ra. Ông phải lòng một

trong số những cô gái ấy. Cứ tưởng chỉ hò hẹn nhau bằng lời, ai ngờ cô ta lại táo tợn thế. Một lần cô kéo ông vào ruộng ngô, báo phải cho cô khám trước, rồi mới nói lời yêu đương sau. Cô báo lệ của làng như vậy, cứ phải to và dài. Ông đành làm theo và thấy cô gái rú lên mừng rỡ. Thế là nhận lời, muốn làm vợ ngay tại chỗ. Hôm ấy ông về doanh trại như một tên lính thất trận, quần áo bê bết đất. Nhưng rồi ông chợt nhận thấy đất ở đây trù phú, thom tho, gái lại to mông, rộng háng, đậm tình - ông cười rất tâm đắc - nên quyết định ở lại. "Nói thật với bác và anh, tôi cũng là loại 'thập thành' nhưng bập vào với gái ở đây là nghiện luôn. Cứ như mình đang lội ruộng ấy... Phải cái ruộng tốt, nó nuốt luôn mất chân mình, kể cả đứt khớp cũng không rút ra được..."

Việt ra vẽ kiên nhẫn nghe và tán thưởng. Sau đó phải nghe tiếp ông hát vài bài cho thỏa cơn ngứa nghề, rồi mới nhắn nha vào chuyện. Việt khéo léo đưa ra mấy nhận xét về phong cảnh, xuýt xoa khen đẹp, trăm trở mô tả những cánh đồng lúa như thắm vàng. Anh cứ tưởng nghe những lời tâng bốc ấy, ông nghệ nhân sẽ tán thưởng theo, như một chút tự hào đầy sĩ diện về cái nơi mình sống. Nhưng sau khi nghe khách khen nức nở, ông vẫn chẳng biểu lộ xúc cảm nào. Thậm chí nó cứ khiến ông chìm dần vào một mối suy tư nào đó.

- Còn gì nữa đâu mà anh khen đẹp. Độ hơn chục năm trước mà anh có mặt ở đây, không biết anh còn ngây ngất đến đâu. Giờ thì chỉ còn lại rác rưởi và lòng căm thù thôi...

- Bác nói thế là sao ạ? - Việt làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Chẳng sao cả, tại anh gọi ra thù tôi cũng nói lại thế thôi. Tự dung anh làm tôi mất hết cả hứng... Mà anh là ai, ở đâu, đến đây với mục đích gì thế?

Tuy hỏi gay gắt vậy nhưng có vẻ ông nghệ nhân dân gian không chờ câu trả lời. Thay vào đó ông chỉnh dây của cây đàn bầu nhưng rõ ràng tâm trí đang tán loạn. Mãi không vừa ý, ông bèn hát chay. Ông hát bài *Giữa tối hôm rằm* nhưng lời chẳng ăn nhập gì vào với nhau. Tất cả cứ rời rạc, như những tiếng nấc nối lại thành cả một chuỗi. Bất ngờ ông dừng lại, chỉ tay về phía cái nhà máy thép:

- Mọi sự khốn nạn bắt đầu từ khi con quái vật kia xuất hiện. Tiên sư cha nó!

Việt cố nén tình cảm xuống để không sớm lộ thân phận Anh vờ nhìn theo, làm ra vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Con quái vật nào ạ?

- Anh không nhìn thấy gì sao? - giọng ông nghệ nhân bẻ ngờ đầy sát khí - Nó chọc bản cả bầu trời của chúng tôi suốt mấy năm nay. Nó cưỡng bức mẹ đất của chúng tôi, đẻ ra toà quái thai. Mà có cho chúng tôi được đồng tiền bát gạo nào sặc sỡ ra hồn đâu.

Việt cố cười to, như là đang nghe một câu chuyện rất thú vị nhưng trong lòng anh mọi thứ bắt đầu xáo trộn:

- Bác có khiếu hài hước thật đấy. Cái nhà máy thép sao lại là con quái vật? Nó là bộ mặt của một nền công nghiệp hiện đại đấy chứ.

- Cút! May ra chỉ có cút! - tự dưng ông Quang văng tục bắn cả nước bọt - nghe anh nói, tôi lại thấy ngứa hết cả tiết. Tôi nói để anh biết, cái nhà máy thép của nợ ấy còn hơn cả con quái vật. Từ khi có nó, chính xác hơn từ khi bọn cá mập chó chết đến nó về đây, chúng tôi bắt đầu sống trong khốn khổ.

- Thế mà cháu thì lại nghĩ khác. Có cái nhà máy ở giữa một vùng thuần nông, tận dụng được biết bao là nhân công lực nông nhàn, cả hai bên cùng có lợi, chả lẽ không phải như vậy. Với lại con em các bác sẽ học được lối làm việc đúng giờ giấc của những người công nhân công nghiệp.

- Anh nói y như sách ấy nhỉ. Mà cũng giống hết những gì chúng tôi đã nghe. Chắc cái đám ấy cũng lấy ra từ cuốn sách mà anh vừa trích. Họ khiến chúng tôi phát rồ lên về viễn cảnh tương lai. Loại như tôi đây bết ra cũng có một chân bảo vệ, mà đồng phục, ngày ngày đeo còi oai phong lẫm liệt duy trì trật tự trong khi từ y tế, lương lậu... đều được bảo hiểm, nghĩa là về già chẳng phải lo lắng bất cứ thứ gì. Nhà máy sẽ biến một vùng quê chỉ biết làm ra lúa giá trị thấp, thành một vùng có nhiều sản phẩm công nghiệp, sản phẩm điện tử. Này nhé, họ bảo có nhà máy thép, sẽ có nhà máy sản xuất ô tô, điện thoại, hàng tiêu dùng... Nó sẽ kéo theo điện, than, đường giao thông, bến cảng, bệnh viện - mẹ kiếp, tôi nhớ rõ cái thằng nói những điều đó mà như cú vọ, lẫn lộn giữa l và n cứ loạn cả lên, nghe mà tức hừ cả dái - Nói khi vô phép bác và anh - Nó còn bảo có cả sân ba

nửa cơ. Chỉ còn thiếu sân bay vũ trụ nữa thôi. Rồi là sẽ kéo theo khách du lịch âm ầm đổ về... Vùng quê của chúng tôi sẽ lung linh (thằng cha nói ngọng thành *nung ninh*, lộn hết cả ruột) sáng suốt ngày đêm như thành phố bên sông. Bọn gà què sẽ gây loạn xạ ngẫu vì lẫn lộn - đúng hơn là *nấn nộn* - giữa đêm và ngày, rất sướng cái lỗ tai - hẳn bảo cái *nổ* tai. Chúng tôi sẽ tha hồ tiêu thụ nông sản - thằng cha nói thành *lông sản* - bán hàng thủ công, mở nhà hàng, làm dịch vụ - nó bảo *nằm* dịch vụ, chết tiệt cái giống hai lưỡi - ... Ôi cha cha, không thể nào kể hết những thứ lợi lộc - vãng, *nơi nộc* mới đúng giọng hẳn.

Ông dừng lại và hát i a một làn điệu chèo như để thư giãn. Sau đó đột ngột tiếp vào câu chuyện:

- Nhưng chả có cứt gì cả. Cứt cũng bóí không ra. Tất cả chỉ là bánh vẽ. Họ chỉ cần một thứ duy nhất ở chúng tôi, đó là đất. Họ không cần gì hơn ngoài mấy trăm mẫu đất. Mà toàn loại bờ xôi, ruộng mật, ngay cả nuôi chim trời cũng không hết thóc. Cứ ra đồng là có cá mang về nhấm rượu. Giờ thì anh thấy đấy, đất chết bởi váng dầu, xỉ than và bụi sắt, chẳng cây con nào xung quanh bán kính vài cây số có thể sống bình thường được trong khi nhà máy thì nghe nói sắp bỏ hoang vì thua lỗ. Toàn đồ phế thải mua lại của Tàu. Nó chạy được vài năm thì đấy, nằm đắp chiếu, chờ người ta đem chôn. Trong khi đó những người phải di dời thì thành dân phát vãng, con cái vô nghề nghiệp, làm đĩ, làm cướp, ra phố ngủ vật ngủ vạ chờ vét cống, đào má thuê, dọn đồ phế thải độ nhật qua ngày. Nhiều người chết vì uất ức, bệnh tật.

Việt như thấy có một dòng điện quất dọc sống lưng. Chả lẽ cơ sự lại như vậy? Liệu khi lập dự án nhà máy thép, những con thú điện tử có lương tới thăm họa như ông Quang vừa kể? Kinh hoàng nhất là cái thông tin nhà máy sắp bỏ hoang. Bố anh, Mr. N. can dự đến mức nào trong cái dự án này? Còn những bí ẩn gì xung quanh con "quái vật" kim loại kia? Đó là những câu hỏi mà thật lòng Việt vừa muốn, vừa không muốn nghe trả lời. Nó quá sức chịu đựng của anh.

- Nghe bác nói thì cái nhà máy thép ấy chỉ toàn gây tai họa, chả lẽ nó không đem lại chút lợi lộc gì cho bà con nông dân?

- Cộng vào, trừ đi, chia ra... thì chúng tôi chỉ toàn mất. Bây giờ thì mất hết. Nhưng sao bỗng dưng anh lại quan tâm đến

những chuyện đau lòng này? Tôi đang cố để quên nó đi, để sống yên ổn nốt quãng đời còn lại. Giờ tôi chỉ còn biết chờ nhà ai có đám, cả hiếu lẫn hỷ để đến hát kiếm cơm. Ruộng đất mất sạch, sót lại thửa nào thì cũng không thể cấy trồng, anh bảo còn biết làm gì.

Ông ra hiệu chấm dứt câu chuyện ở đó. Hai vị khách biếu ông gói chè, hộp bánh ngoại và mấy trăm ngàn rồi xin phép ra về. Ông không nhìn những món quà, không tiễn mà nhắm tịt mắt hát điệu *Giã bạn*. Việt hiếu đó cũng là cách ông bày tỏ thâm tình, ít nhất vì ông tin rằng anh không phải là người đến để mang cho ông tai họa.

Việt bèn hỏi thăm và tìm vào nhà một ông giáo già. Đây cũng là kỹ năng anh có được nhờ đọc sách. Một vùng đất nào đó mà người ta muốn tìm hiểu, nhất định phải tìm bằng được người có uy tín về học vấn. Theo suy đoán đó của Việt thì người ấy nhất định phải làm nghề dạy học hoặc thầy thuốc. Và anh đã không sai.

Việt tự giới thiệu mình là người du học từ nước ngoài về, muốn đi điện dĩa để không bị cảm giác mất gốc. Ông giáo tóc bạc trắng, đúng với hình dung quen thuộc của nhiều người, nhìn những vị khách bằng cặp mắt không định phán xét, tra hỏi bất cứ điều gì.

- Mời bác và anh vào, chúng tôi không được gọn gàng như ở phố đâu!

- Cháu lại thấy những thứ bừa bộn kia có một trật tự rất thú vị, nó giống như đang tuân theo nhịp sinh thái cổ xưa.

Ông giáo nhìn Việt, có phần ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng qua. Trong khi chờ khách yên vị thì ông giáo đi súc ấm, pha trà.

- Mời các vị uống nước. Hẳn các vị đã đi thăm nhiều nhà trong làng?

Việt thật thà kể là anh mới chỉ gặp ông nghệ nhân làng tên là Quang, nhưng có vẻ như anh đã khiến ông ấy phật ý vì những lời thăm hỏi hình như không đúng lúc cho lắm.

- Tôi hiểu rồi - ông giáo già đón lời - Chẳng riêng anh đâu, ngay tôi đây nhiều phen cũng khiến ông ta nổi cáu. Mọi việc bắt đầu từ khi có cái dự án nhà máy thép. Tính tình người dân chúng tôi đều đối khác. Hung khí tràn ngập trong nhà ngoài ruộng. Cứ

có to tiếng là tôi lại sợ rúm lại và hình dung ra cảnh máu me. Ngày trước chúng tôi có tiếng là thuận hậu. Giờ thì tất cả chẳng thể trở lại như lúc ban đầu được nữa. Cũng chẳng biết trách ai.

Việt không vội tìm hiểu ngay điều anh đang cần. Kinh nghiệm mách anh là không thể vội được. Vội vã sẽ chỉ thấy được phần bên ngoài. Cần phải moi ra bí mật từ gan ruột những con người này.

- Chắc cụ đã thôi dạy học từ lâu?

- Năm nay tôi vào tuổi thất thập rồi. Mọi việc đều mũ ni che tai lâu rồi.

Chả nhẽ ông cụ đoán được mục đích chuyến thăm viếng đường đột của mình - Việt trầm nghĩ. Nhưng nhìn ánh mắt ông giáo, anh lại thấy những tâm sự ngược lại. Có vẻ như ông giáo có những bí mật không muốn giữ một mình và sẽ san sẻ với ai đó mà ông thấy tin tưởng.

- Các vị thấy làng quê chúng tôi thế nào?

- Dạ thưa, rất đẹp ạ. Nhưng điều cháu thích thú hơn là mặc dù thời gian biến đổi, cái hồn cốt nhà quê vẫn còn thấp thoáng trong rất nhiều ứng xử. Xin các cụ đừng để mai một.

- Anh sinh sống ở Tây mà vẫn nghĩ được thế về xứ sở, thật đáng ngưỡng mộ. Nhiều người bỏ mất nó ngay cả khi sống trong sự bao bọc của nó. Cũng đáng là một mất mát lắm.

- Liệu có phải do hoàn cảnh mà thành ra thế, hoàn cảnh can thiệp rất mạnh vào vấn đề bản sắc cụ ạ.

- Có, nhưng đó là với những người cái gốc còn nông. Nhưng xin lỗi, đừng bắt già này múa may những thứ không thông thạo. Cả đời tôi chỉ dạy bọn trẻ cấp một, gõ đầu thước dạy chúng những điều đơn giản lắm.

Việt cân nhắc và thấy đã đến lúc chuyển đề tài, sang mối quan tâm mà vì thế anh cất công về đây.

- Thưa cụ, cụ vừa nói một câu khiến cháu rất tò mò, đó là mọi sự bắt đầu từ khi có cái nhà máy thép. Mọi sự tốt lên hay xấu đi ạ?

- Thành thực thì tôi không phải là người giỏi tính nhẩm. Tôi chỉ cảm thấy qua quan sát thôi. Nó phải dùng từ thảm họa mới đủ mô tả mức độ rủi ro mà chúng tôi đang phải gánh chịu, từ cái nhà máy thép ấy.

- Cụ không phải là người đầu tiên nói ra cái cảm giác ấy. Chính ông Quang cũng nói như vậy, thậm chí còn với giọng điệu căm thù là khác.

- Ông ấy có lý do để căm thù. Còn tôi thì không, tôi chỉ là người bàng quan đứng bên ngoài, thậm chí còn là kẻ tiếp tay, nên tôi không có quyền nói theo tình cảm của mình, mà bằng nhận biết mang tính khoa học. Thực sự là một thảm họa.

- Cụ làm cháu tò mò quá. Cứ chuyện nọ đây sang chuyện kia. Có lẽ cháu nên ở lại đây nghe cụ nói chẳng?

- Già này làm sao quyết định được điều đó. Nhưng nếu anh tin tưởng, tôi sẽ dần dà kể cho anh nghe những sự thật không giống như anh đang nghĩ.

- Cụ biết cháu đang nghĩ về cái sự thật nào mà lại khẳng định là nó không giống với sự thật cụ muốn kể? Cháu đang đi tìm nó kia mà?

- Tôi biết là anh không về đây vô cớ, hỏi những chuyện vu vơ. Nhất định là anh có liên can gì đó hoặc có ý định gì đó. Nhưng tôi không thọc mách vào chuyện riêng của anh. Mỗi người có lý do cho hành động của mình. Tôi chỉ xin hỏi, anh và bác muốn biết những chuyện đó để làm gì?

- Vì cháu muốn biết sự thật - Việt đáp bằng thứ giọng nghiêm trang.

- Thế thì được. Anh sẽ biết hết sự thật. Tôi cũng có ý chò ngày nói ra những điều một mình tôi mang không nổi. Tôi sẽ khởi đầu bằng chuyện vì sao tôi thấy mình là kẻ liên can.

Ông giáo làng bắt đầu nhấn nha kể.

... Hôm đó là một ngày thứ Bảy đẹp trời. Nếu ai đi từ thành phố về, sẽ thấy rất nhiều rạp cưới đủ màu sắc. Con đường trước kia lổn nhổn những sỏi, vừa mới được thảm nhựa phẳng lì, chạy uốn lượn qua những khu dân cư nghèo nàn đang ngày một đông đúc, tạo cảm giác về một sự thay da đổi thịt nào đó.

Nhưng hôm đó con đường vốn bình yên bị khuấy động bởi một đoàn gàn chục chiếc ô tô rất lạ mắt. Cái thì lùn tịt như sắp áp bụng xuống đất, cặp đèn thô lỗ như hai mắt cá đuối, cái thì vuông từ đầu đến đuôi, y hệt chiếc hòm đựng thóc đóng bằng gỗ sung ngâm thời mấy chục năm trước, cái thì cao lênh khênh chẳng

khác gì con bọ cạp... Chúng - dưới mắt người dân quê giống với lũ quái vật - được sơn đủ thứ màu xanh, đỏ, tím, vàng... Không ai biết đoàn xe xuất phát từ đâu và sẽ dừng lại ở địa điểm nào trong số gần chục ngôi làng bám dọc theo con đường. Theo hướng từ thành phố về, chúng nối đuôi nhau âm âm chạy, cuốn theo nào bụi, rom rạ và tạo ra một con lốc cát sỏi ở phía sau. Người đi đường chỉ còn cách dạt nhanh xuống rệ, tạm rẽ ngoặt vào con ngõ nhỏ nào đó. Mặc những lời chửi bới, những tiếng la hét, đoàn xe vẫn không giảm tốc độ. Nhưng sự khó chịu của những người dân quê bỗng chuyển nhanh sang sự tò mò. Đoàn xe chở những ai, đi đâu và tại đây họ có việc gì. Họ có về từ xa đến.

Hóa ra họ tìm đến nhà ông giáo làng.

Lúc ấy ông giáo đang ngồi chẻ nan để đan giỏ, một nghề làm thêm khi về hưu, bán cho những người làm nghề bắt tôm trên con sông chạy phía sau làng. Tôm cá hồi ấy vẫn luôn đủ để nuôi khá nhiều người trong cả vùng. Những chiếc giỏ của ông giáo làng được tin là sẽ mang lại may mắn hơn những chiếc giỏ mua ở chợ. Vì thế, ông đan bao nhiêu đều có người hện mua hết từ trước. Thấy nhà có khách sang, ông giáo vội dẹp bỏ đống đồ nghề, vào buồng thay bộ đồ lụa tơ tằm màu vàng do học trò tặng để ra tiếp. Người thanh niên có khuôn mặt lạnh lợi, vẻ đầy tự tin trong từng cử chỉ, bèn sà ngay xuống đóng giỏ tôm, sờ nắn, vuốt ve bằng thứ giọng trầm trở rồi thay cho lời làm quen, anh ta hỏi ông giáo:

- Cụ bán tất cả cái đồng này cho con nhé. Bao nhiêu tiền con cũng trả.

Ông giáo cười, bảo:

- Các anh chị đến thăm làng chúng tôi, vào nhà tôi thì hăng xoi nước đã, mua bán gì thì để sau.

- Con không hỏi đùa đâu. Mỗi cái giỏ của bố là một kiệt tác. Con sẽ treo chúng ở một nơi xứng đáng, còn hơn cả cung điện của vua chúa xưa kia, cho những người nào phải bỏ rất nhiều tiền ra thì mới có cơ hội ngắm, hơn là ngâm nó xuống sông để nhử mấy con tép còm.

- Nhưng nó chỉ có tác dụng khi ngâm xuống sông thôi - ông giáo cũng nhã nhặn đùa lại.

- Con không tin. Rồi bố sẽ thấy.

Khi chủ khách đã ngồi quanh chiếc bàn gỗ sơ sài và những cốc nước với ủ kỹ đã được rót ra, người thanh niên bắt đầu gi thiệu:

- Con tên là Dụng, làm nghề doanh nhân, còn những ngu này - anh ta chỉ một vòng - đều là cộng sự thân thiết của con. F vọng bố con mình có sự hợp tác tốt ngay từ đầu. Để tỏ lòng kính trọng bố, chúng con xin có chút quà mọn...

Một phụ nữ trong đoàn vội đặt lên bàn, trước mặt ông giáo, cái gói vuông vức mà chị ta vẫn xách theo. Một người khác đặt chồng lên gói nhỏ khác hình chữ nhật trong khi ông giáo tứ nhìn đi chỗ khác.

- Một chút quà mọn, chả đáng gì. Đây là hộp sâm loại đặc biệt, từ tận xứ Cao Ly mang về, để bố bồi bổ. Từ khi trồng trọt núi đá, trong khí hậu mát mẻ và tinh khiết, phải mất hơn mười năm mới được thu hoạch, phải ngần ấy năm mới hội đủ tinh khí của trời đất. Còn đây là chút tiền để bố... uống rượu chơi những khi trăng thanh gió mát! Rồi bố sẽ thấy, nó chỉ bằng một mớ nhỏ số tài sản kếch xù của bố. Chết thật, ai lại để cho ông giáo của làng, kho tri thức vàng của làng sống đạm bạc thế này, cò thua cả ông giáo Thứ túng quần quanh năm trong tiểu thuyết *Sống mòn* của cụ Nam Cao trứ danh. Cụ mà cứ sống kham khổ như vậy là chúng con tổn thọ lắm đấy.

Ông giáo không chờ nghe hết những điều người thanh niên tên là Dụng nói bằng thứ giọng lưu loát nhưng cứ lẫn lộn giữa chữ l và chữ n, theo thói quen khách khí nhà quê, vội đứng dậy đẩy món quà về phía khách:

- Tôi có làm gì giúp các anh đâu mà lần đầu quen biết c nhận nhiều quà thế này. Nhận thế là thất đức, người nhà quê chúng tôi vẫn dạy nhau thế.

Dụng cười tủm, đẩy về thích chí:

- Con mê bố ngay mất rồi. Lâu lắm con mới lại được gặp người có dung mạo tiên ông và tính cách khí khái kiểu ông thế đồ xưa như bố. Các cụ học nhiều chữ thánh hiền cũng khác bọ trẻ chúng con học hành láo nháo bây giờ. Nhưng bố lại quê mắt rằng, báo hiếu các cụ cũng là cách để chúng con tích đức đấy. Bố sợ thất đức mà không sợ cho chúng con cũng bị thất đức nếu bố từ chối hay sao.

- Kệ các anh các chị, lão già nhất định không nhận đâu. Học trò cho quà mọn là mớ rau con cá lão cũng không dám nhận.

- Thôi, bố không nhận thì giữ giúp chúng con, để lần sau bố con mình cùng đánh chén. Hôm nay chúng con vào thăm bố, trước hết vì nghe danh bố từ lâu. Bố là cây cột trụ của cái làng cái xã này. Nhất định bố phải giúp chúng con.

- Nếu giúp được gì thì cũng là phúc cho lão già, có gì thì các anh các chị cứ nói.

- Vâng, thưa bố! - Dụng lễ phép - Thế hệ các bố có công giành lại non sông đất nước từ tay ngoại xâm, thì thế hệ chúng con có trách nhiệm biến cái non sông ấy thành gấm vóc, không chỉ giàu mà còn phải đẹp. Thế nghĩa là bố con ta đều làm cách mạng, đều là những người cùng đội ngũ, là những đồng chí thân thiết của nhau. Khi mới đặt chân đến làng này, nói thật là con rất xấu hổ cho bản thân mình. Mình là lớp con cháu thì ngồi xe ô tô sang trọng, trong khi bà con công lao trời bể còn phải sống trong lam lũ, nghèo khó. Không chấp nhận mãi thế này được bố ạ. Phải thay đổi. Phải giàu có. Người già tuổi bố, cống hiến cả đời, sao cứ phải ngồi đan giỏ năm này sang năm khác, trong khi bọn trẻ, thế hệ tương lai thì chưa kịp lớn đã thành người già, đã về với quá khứ chỉ vì cơ cực.

Những gì mà con muốn thưa với bố chỉ là: tại cái làng này sắp tới sẽ mọc lên một cái nhà máy thép hiện đại, công suất cả triệu tấn một năm. Con biết bố muốn hỏi ngay xem sao lại xây nhà máy thép ở đây? Con không để bố phải chờ lâu: nơi đây có đủ điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa cho một cái nhà máy thép lớn. Phía sau có sông, tiện việc chuyên chở hàng ra cảng, đến những vùng khác. Trên bộ thì có con đường quốc lộ bốn làn xe trước mặt, tha hồ thuận tiện về lưu thông. Thủy bộ đều tiện. Nếu thuận lợi thì rồi còn có cả sân bay nữa cũng không quá khó. Vậy là than, dầu, quặng sẽ đi theo đường bộ từ phía Bắc về, còn thành phẩm là phôi thép và thép các loại thì theo đường sông đi ra biển, lên tàu viễn dương xuất khẩu bốn phương tám hướng. Đất nước mình trời ban cho tài nguyên mênh mông, chỗ nào cũng có mỏ sắt, mỏ bô-xít để chỉ việc đào lên mà bán lấy tiền... sao cứ phải nghèo mãi? Vì mình chưa biết khai thác, chưa biết

biến nó thành sản phẩm chất lượng cao đem bán để lấy tiền đô, tiền ơ, tiền yên về làm vốn ngoại tệ cho nước nhà. Lợi nhuận từ nhà máy sẽ góp phần làm giàu cho đất nước, trong đó nhất định phải có làng mình.

Bố có một câu hỏi quan trọng nhưng sẽ không bao giờ nghĩ ra để hỏi con. Vậy thì con sẽ hỏi thay: Chúng tôi, những người nông dân, bao nhiêu đời chỉ trông vào đất đai, nay không còn đất nữa thì chúng tôi sống bằng gì, con cháu chúng tôi lấy gì để ăn?

Đáp: Vì cứ bám vào đất đai, canh tác cù lần nên đời này qua đời khác đều nghèo đói. Một héc ta đất trồng lúa, với vô số mồ hôi nhỏ xuống, được bao nhiêu thóc. Số thóc đó quy ra tiền, sau khi trừ chi phí về giống, công xá, phân gio, thuốc thang với cả chục loại thuế, phí, còn lại được bao nhiêu? Đây là đang giả thiết chỉ toàn gặp mưa thuận gió hòa. Con không muốn nói rõ con số vì nó chỉ càng làm đau lòng tất cả mọi người có mặt ở đây. Con chỉ khẳng định không ai trên thế gian này làm giàu được từ cây lúa. Phải làm cách khác bố ạ. Chẳng hạn tới đây, khi xây nhà máy thép, tức là công nghiệp hóa nông thôn, cũng một héc ta đó sẽ sinh lời gấp mười, thậm chí một trăm lần. Bố có hình dung gấp một trăm lần là bao nhiêu không? Chắc chắn bà con ở đây nằm mơ cũng không thấy. Vậy mà nó hoàn toàn là sự thật. Thay vì bị bõm theo con trâu, đầu tắt mặt tối chỉ để mỗi ngày lấy vài chục ngàn, thì rồi đây, toàn bộ bà con sẽ thành công nhân làm dịch vụ cho công nhân và các loại khách của nhà máy. Có cả trăm thứ việc, đều thom tho sạch sẽ, nhẹ nhàng với số tiền công gấp cả chục lần đang chờ bà con. Mà lại ăn trắng mặc trơn. Đó mới là cái đích của phát triển bố ạ. Còn cứ lý thuyết suông rằng thế này rằng thế nọ mà không quy cụ thể ra tiền, ra thóc, ra vàng... thì chúng con không phải là loại người ấy.

Dụng nói thao thao một hồi, được tiếp sức bởi những ánh mắt tán thưởng của đám người đi cùng. Ông giáo ngồi nghe như vẹt nghe sấm. Nhưng cũng chỉ mình ông thể hiện cảm xúc căng thẳng, còn những người khách kia thì họ thể hiện sự hờ hờ ra mặt, thỉnh thoảng lại đồng loạt gật đầu như bố củi, vỗ tay đôm đốp. Thấy ông giáo tựa quây trên ghế như muốn hỏi lại Dụng vội xua tay:

- Bố cứ cho phép con nói hết đã. Chưa xong vấn đề đâu. Hiện tại là thế, còn tương lai sẽ ra sao. Tương lai mới là quan trọng. Bọn trẻ lớn lên sẽ làm gì để ăn? Xin thưa, nếu người già còn biết làm những việc mà con vừa nói, thì bọn trẻ chẳng cần ai phải dạy cũng thừa biết cách kiếm tiền. Nhà máy thép mọc lên, sẽ mời gọi các nhà máy sản xuất công nghiệp, hàng dân dụng, hàng phụ trợ cho ngành sản xuất ô tô, xe máy... về đóng đô ở đây. Rồi là trăm nhu cầu tiêu dùng khác... Bởi vì công nhân sẽ nuòm nuọp. Người đến đâu là kéo theo vô vàn nhu cầu đến đó. Bán hàng tiêu dùng a, ăn uống a, nhà nghỉ a... những nhu cầu đó sẽ phải cần vận chuyển, đầu bếp, người phục vụ, dọn dẹp, nhân viên mát xa, nhân viên các loại văn phòng... cứ thế sẽ phải cần đội ngũ phiên dịch viên năm, bảy thứ tiếng, đội ngũ bảo vệ, đội ngũ đưa đón khách, đội ngũ lái xe, đội ngũ tiếp viên... Con dự tính, trong mười năm tới đây, làng này không thể cung cấp đủ nhân lực. Rồi còn siêu thị, tiệm ăn, cứ là mọc nhanh hơn nấm mọc mùa! Sẽ có những con cá mập tư bản mò đến. Tiền luôn đầy túi chúng. Với bọn cá mập béo ú ấy thì cứ tha hồ móc hầu bao của chúng mà không sợ thất đức. Con tạm thời chỉ trình bày với bố như vậy.

Dụng nói không hề vấp vấp khiến suy nghĩ của ông giáo cứ phải đứt hơi đuối theo. Ông giáo thấy mồ hôi rỉ ra trên toàn thân. Ông vội lấy khăn lau liên tục nhưng nó cứ như vỡ òa qua lớp da nhăn nheo của ông, không tài nào cản được. Ông giáo đâm ra bán tín bán nghi những điều mình nghe được. Không hiểu nó thật đến đâu? Nếu đúng như anh ta nói mà ông vẫn cố hữu ngăn cản, a dua với dân làng ngăn cản thì hóa ra ông đọc sách cũng như không, chẳng biết đâu là phải, đâu là trái. Nhưng nếu đó là những lời lừa mị, sau này bà con khổ sở thì chả hóa ông thành kẻ tiếp tay bán rẻ mọi người. Vào thời điểm đó, dân làng của ông đang quyết rào đường ngăn cản công nhân xây dựng, tạo ra một sự cố lớn về thông tin. Các đài báo âm ỉm kéo về, đưa tin loạn xạ. Nhưng tại thực địa thì người dân dựng lều trại, thay nhau canh chừng. Bản thân ông giáo cũng có chân trong đội tiếp tế thực phẩm, cũng gián tiếp tham gia chống lại dự án nhà máy thép. Giờ nghe người đại diện cho chủ đầu tư, cũng là cán bộ Nhà nước giải thích cặn kẽ, ông đâm ra không biết phải hành

động thế nào mới là đúng. Nếu Nhà nước đã có chủ trương, chắc phải tính kỹ thiệt hơn cho dân. Nhưng tại sao người làng thì nhất định ngăn cản vì duy nhất một lý lẽ là họ không muốn mất đất và sống trong ô nhiễm. Những người khách đến từ xa này đã biến ông giáo thành ra là người đứng giữa.

Ông bỗng giật thót mình khi nhìn vào gói quà:

- Nghe anh nói, già này sắp xuống lỗ cũng thấy mừng cho làng cho nước. Nhưng tôi hỏi, có phải là chủ trương của Nhà nước không, hay là của một nhóm người nào đó thôi?

Dụng ngựa cổ cười toáng lên:

- Không nói một nhóm, mà kể cả một ngàn nhóm có mọc thêm sừng thêm cánh cũng không dám tự ý làm một việc thay trời đổi đất như vậy. Chỉ Nhà nước mới có quyền. Nhà nước của dân, do dân, vì dân. Nhà nước chỉ có mỗi việc là toàn tâm toàn ý lo cho dân, muốn người dân sung sướng ngang bằng các nước giàu có trên hành tinh, nhưng không phải lúc nào Nhà nước cũng nói rõ ra mọi thứ. Lộ thiên cơ mất cụ ơi! Bọn gián điệp kinh tế lúc nào cũng nhan nhản ra đấy. Xây dựng một công trình to lớn, tốn kém hàng chục ngàn tỷ đồng tất nhiên phải là chủ trương từ rất cao, cao tít mù tăm, nơi mà chúng con có tu bảy kiếp cũng không bén mảng đến được, chỉ dám ngựa cổ nhìn lên, như nhìn lên thăm thăm trời xanh trên kia thôi. Cụ nói mà con lạnh hết cả người. Cái cổ con có phải bằng đồng đâu mà không sợ bị chặt.

- Vậy đã là chủ trương từ trên, thì chúng tôi đâu dám cãi lại. Các anh bảo thế nào thì chúng tôi sẽ nghe theo như vậy.

- Ấy không, bố đừng nghĩ thế. Bố và bà con nông dân có nhiều quyền lắm. Đất đai ông cha để lại, rừng ruộng do tổ tiên mình khai phá, sông ngòi, ao hồ đều là tài sản sinh lời, có được nhờ đổ xuống cả tấn mồ hôi, nước mắt, đâu dễ mà ai đó muốn lấy không? Bà con có cho chúng con cũng không dám nhận. Bà con mà chưa thỏa mãn thì cả đội quân trang bị xe tăng, pháo binh, tên lửa, tàu chiến, máy bay tối tân hiện đại thì cũng xin cứ đứng ở đầu làng nhé. Y như bên nước Mỹ ấy.

- Thế các anh định nhờ tôi giúp chuyện gì? - ông giáo hỏi bằng thứ giọng run run, không rõ do ông sợ hay xúc động.

- Chúng con đến thăm bố, trước hết vì kính trọng một

người cao tuổi, người cha tinh thần của làng, có uy tín lớn với bà con, có công với cách mạng, có thể làm gương cho con cháu. - Dụng nói như ghi âm sẵn - Giả dụ sau đây khi chúng con thực hiện chủ trương xây nhà máy thép, thì chúng con muốn bố đi đầu chấp hành. Một lời của bố còn mạnh hơn cả một đạo quân. Bố cứ nghỉ ngơi, việc đến đâu, chúng con xin báo cáo bố đến đấy. Mà chúng con cũng chưa đến lượt. Mọi việc đã có các đại nhân lo. Họ ở tít ngòi cao, nhưng biết hết mọi chuyện. Giờ chúng con phải về bẩm báo với họ là bố đã đồng ý giúp đỡ, và cũng để còn chuẩn bị cho những việc quan trọng khác. Chúng con sẽ sớm quay lại.

Những vị khách lễ phép đứng dậy. Ông giáo như vừa thoát con bóng đèn, lật đật đứng dậy theo, cầm hộp quà đưa lại cho Dụng nhưng anh ta cứ cười cười gạt đi. Cuối cùng ông giáo bắt anh ta phải lấy toàn bộ số giỏ tôm mà anh ta ngỏ ý mua lúc mới vào nhà. Dụng và những người đi theo đoàn vội ôm từng bó giỏ mang ra xe, ai cũng sung sướng tràn trề, như họ vừa kết thúc mỹ mãn một phi vụ làm ăn lớn.

Còn lại một mình, ông giáo như người sắp phát điên, tâm thần tán loạn. Ông cứ đi ra cửa lại quay vào, vẻ mặt đầy bất an. Nếu là chủ trương từ trên, thì nhất định phải chấp hành - ông giáo lẩm bẩm để trấn an mình. Thế hệ những người như ông coi việc làm trái chủ trương là phản quốc. Rồi ông để nguyên gói quà, đặt vào ngăn kéo, như cất giấu một tang vật phạm pháp.

Lúc đó cầm đầu lực lượng biểu tình của làng chống lại dự án nhà máy thép là một anh bộ đội phục viên, tên Bích, được bà con cử làm người đại diện. Anh này chỉ có một cô con gái đang ở tuổi học trò. Anh ta có máu anh hùng nông dân, tính tình cương trực, coi thường cường quyền. Đám cán bộ xã, vốn là những người ủng hộ dự án nhà máy thép, rất ngứa mắt với những hành vi của Bích, nhưng không dám động vào anh ta. Ông giáo đang nhắm tính sẽ chọn ngày đẹp, mời anh ta đến để tường thuật lại những gì ông nghe được từ miệng của Dụng, đại diện cho tiếng nói của Nhà nước, tiện thể công khai luôn với anh ta cả gói quà. Nhưng ông giáo mới chỉ nghĩ thế thì Bích đã mò tới. Anh ta hỏi đốp luôn ông giáo:

- Cái đám cướp đất vừa nãy hồi lộ thấy những gì để đổi lấy sự ủng hộ của thầy?

Ông giáo vội đưa gói sâm và gói tiền còn nguyên vẹn ra cho Bích thấy, anh ta chỉ nhìn qua rồi bảo ông cất đi trước khi nói rành rở từng từ:

- Ngần ấy để họ mua thầy, để thầy đồng ý bán chúng tôi, biến cả làng thành ăn xin ăn mày ư? Đúng là quân chó má. Thằng Bích này còn sống thì đừng có đưa nào xơ múi dù chỉ một cây cỏ lác ở cái làng này.

Bích yêu cầu ông giáo đứng sang một bên, mọi việc để anh ta và bà con tự lo liệu lấy. Ông giáo không biết nói thế nào, chỉ tay nọ đánh vào tay kia, mặt ông càng trở nên khắc khổ.

Mọi việc xảy ra sau đó chỉ chưa đầy một tháng. Bà con nông dân, dưới sự dẫn dắt của Bích, không chấp nhận cho xây nhà máy thép, đồng loạt tiếp tục biểu tình nằm. Những túp lều mọc thêm lên như nấm. Mỗi nhà trong làng cử ít nhất một người. Những người còn lại tiếp tế cơm, chăn màn, nước uống. Lực lượng của xã vào thuyết phục bị bà con la ó đuổi phải bỏ của chạy lấy người. Huyện cử người xuống điều đình cũng không xong. Bà con đồng loạt đưa ra lý lẽ rằng, đất không thể làm ra được. Chỉ có ngàn ấy thôi, nên phải bảo vệ. Nhà máy thì phải xây ở những vùng đất bạc màu, còn đất tốt thì nhất định phải giữ để dành, nếu không con cháu có thể đeo vàng mà chết đói. Bà con nghe theo Bích, quyết không nhân nhượng bất cứ đoàn cán bộ nào. Cuối cùng phải nhờ đến mưu kế của ông N.

Ông giáo làng mãi kể không để ý đến vẻ bối rối của Việt. Bởi vì ông N. chính là bố của anh, mọi người vẫn kính trọng gọi là Mr. N. Anh biết chắc như vậy chứ không thể có ông N. nào khác. Việt phải cố trấn tĩnh để có thể biết nhiều hơn những gì mình cần. Ông giáo làng mà biết con trai của ông N. đang ngồi trước mặt, chẳng hiểu ông có kể tiếp hay không.

- Cụ biết gì về ông N., ông ấy có phép thần gì ạ? - Việt hỏi bằng thứ giọng cố không để lộ ra chút cảm xúc nào.

- Ông ấy cũng đến gặp tôi - ông giáo đáp - nhưng chỉ để hỏi xem quan điểm của tôi thế nào. Tôi bảo tôi sẽ nghe theo chủ trương của cấp trên. Ông N. không xảo ngôn như anh thanh niên có tên là Dụng. Đó là một người lịch lãm, đi nhiều hiểu

rộng, rõ là thâm trầm. Mọi lời ông ấy nói đều rất khúc chiết, có lý, có tình và đặc biệt là rất dễ lọt tai. Ông ấy có vẻ bất đắc dĩ phải làm những việc không thể dừng lại. Nhưng tôi tin rằng mọi việc sau đó đều do ông ấy nghĩ ra cả. Cụ thể thế nào, anh nên gặp thẳng anh Bích mà hỏi. Chỉ xin đừng nhắc đến tôi trước mặt anh ta. Với anh ta và nhiều dân làng, tôi là kẻ bán đứng họ. Tôi thành thật không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì liên quan đến cái nhà máy thép oan nghiệt ấy nữa.

Ông giáo nói xong thì dùng khăn chấm chấm vào khóe mắt. Việt không bao giờ hình dung nổi đó là những giọt nước mắt cuối cùng của một ông già hiền hậu. Vài tháng sau đó ông treo cổ tự vẫn, chỉ để lại mấy dòng di chúc, trong đó có câu: "Tôi tự chết để chuộc tội với bà con và mong xóa được án cho chính bản thân mình".

TƯỜNG THUẬT - V

Tôi có lý do để gác lại mọi công việc mặc dù điều đó có thể khiến tôi phải trả giá. Mỗi ngày tôi nhận vài chục cú điện thoại, muốn tôi có mặt ngay ở trụ sở công ty để giải quyết công việc. Vấn đề sân gôn đang nóng từng ngày nhưng không phải là tất cả những gì tôi có trách nhiệm giải quyết. Tôi trả lời ồm ờ là tôi đang mắc chút việc riêng. Người thiếu kiên nhẫn nhất chính là ông Huyện trưởng. Có vẻ vòng vây đang thít chặt lại quanh văn phòng của ông. Ông sẽ không thể đưa ra quyết định mà không có hậu thuẫn phía sau. Tôi biết rất rõ điều đó. Mẹ tôi cũng khuyên tôi quay về nhưng với một sự tôn trọng vốn có của bà trước quyết định của người khác. "Mọi người đang chờ con, mẹ muốn con hãy dành ưu tiên thỏa đáng giải quyết những việc quan trọng trước". Đáp lại, tôi chỉ nói: "Con biết mình phải làm gì, mẹ cứ yên tâm".

Tôi đang chuẩn bị mở tung cánh cửa không chỉ của một vụ án đã bị quên lãng, mà có thể còn là cánh cửa để tiếp cận một sự thay đổi lớn lao cuộc đời mình. Nhưng trước khi điều đó xảy ra, tôi muốn kể lại chuyến đi của tôi với ông Đào Kiến Sinh.

Sau mấy ngày chờ đợi, sau những chuyến liên hệ bí mật của ông Sinh với ai đó như tôi đã kể, cuối cùng chúng tôi cũng được đưa đến căn biệt thự nằm ở ven một bãi biển đẹp nhất miền Trung. Nghe nói nơi đây từng chỉ dành riêng cho một số người nào đó. Giờ nó vẫn mang bộ mặt ẩn dật pha chút bí ẩn. Nó đầy vẻ trấn áp với những người thuộc tầng lớp dưới.

Mọi việc diễn ra như cảnh trong một bộ phim câm. Nghĩa là chỉ thấy cử động, đi lại mà không phát ra bất cứ âm thanh

nào. Những người đón chúng tôi phía bên ngoài, đều giữ vẻ mặt giống nhau: không biểu lộ cảm xúc để người khác có thể đoán được họ đang nghĩ gì. Họ lạnh lùng, nghiêm cẩn nhưng đầy quy lụy. Với bất cứ vị khách nào, họ đều thể hiện sự tận tụy, động tác chính xác đến từng li, nhưng không nói không cười. Và đừng ai đại dột nghĩ là họ chỉ biết làm những việc thấp kém đó.

Họ thực sự là những con *robot* đã được lập trình sẵn để xá thân khi nhận tín hiệu.

Người mà chúng tôi được gặp, dù là ai, chắc chắn phải rất giàu có và nhiều thế lực. Tôi vẫn không dám hỏi ông Sinh xem duyên cớ nào khiến ông tìm được đến đây? Liệu người chúng tôi sắp được gặp có chắc chắn là Mr. Đại không. Tôi rất sợ câu trả lời không như mình hy vọng. Vì thế, bất chước mọi người, chúng tôi cũng gọi ngài là Đại Nhân.

Lúc còn ở bên ngoài, ông Sinh tự tin, huênh hoang bao nhiêu, thì giờ đây, khi đi bên cạnh những hình nhân to lớn, ông ta cũng chẳng khác gì tôi, luôn muốn mình bẹp gí xuống để không bị ai soi mói và để thể hiện lòng tôn kính vô điều kiện mặc dù còn lâu mới tới nơi cần đến. Chúng tôi còn phải đi một đoạn khá xa, rẽ phải rẽ trái vài lần mới tới hàng rào sơn trắng. Có lẽ Quốc vương Mr. Đại, nhiều khả năng chính là ngài, đang ngự phía bên trong ngôi biệt thự thâm nghiêm kia, bên cạnh những cận thân trung thành nhất. Để trấn tĩnh, trước hết tôi muốn mô tả sơ qua về ngôi biệt thự, nơi chúng tôi có hân hạnh được bước vào.

Chủ nhân của nó chắc chắn là người mê phong cách kiến trúc cổ châu Âu, nên căn biệt thự có những họa tiết phù điêu rất cầu kỳ, nhất là ở những đầu cột. Trước sảnh là một tượng nữ khỏa thân đặc tả, bằng đá trắng, đang vươn người về phía trước, với tấm khăn voan phủ hờ hững. Có tiếng nước chảy rí rách từ đài phun nước. Rất nhiều đèn gắn trên tường, trên thân cột, toàn loại theo phong cách Ý cổ. Rõ ràng căn biệt thự được thiết kế dành riêng cho những cuộc gặp mặt sang trọng. Nó có vườn, theo kiểu thượng uyển với đủ kỳ hoa dị thảo. Nó có hồ bán nguyệt, bể cảnh, chuồng nuôi thú... Nó có lầu vọng nguyệt hướng ra biển, nơi có thể thấy đường chân trời xa tít

tấp với điểm xuyết những con tàu màu trắng như trong truyện cổ tích. Vào ban đêm là ngàn vạn ánh sao sa lung linh. Nó có hầm chứa rượu cho đủ bốn mùa, đáp ứng mọi loại thực khách. Nếu nó thuộc sở hữu của Mr. Đại, với những gì mà người ta kính cẩn mỗi khi nhắc đến tên ngài như tôi từng biết, thì cũng không có gì lạ. Bởi vì nghe giới đại gia kháo nhau thì khách của Mr. Đại rất đông, đủ các hạng, đều là những người đang ngồi ở thượng tầng xã hội. Thấp nhất là bọn con hát, bất kể loại nào. Ngang cơ đám con hát là đám văn nghệ sĩ lúc nào cũng thèm khát được nói những lời có cánh. Cao hơn một chút là những kẻ làm trò mua vui bằng thân xác. Cao hơn chút nữa là những chuyên gia trong ngành tài chính, luật sư, các giáo sư tiến sĩ... Cao nhất là các bậc thuộc hàng trưởng thượng trong giới quyền lực. Sau họ một bậc là đám đàn con cháu các cụ đang còn đương quyền hoặc sắp nắm quyền. Bậc dưới tiếp theo chính là đám doanh nhân, những kẻ được gọi chung là đại gia. Tuy thành phần đông đúc thế nhưng không phải ai cũng ra vào nhà Mr. Đại thường xuyên và không phải ai cũng được đặt chân đến thường xuyên. Tôi vẫn đang kể lại những gì mà người ta đồn thổi vì tôi chưa bao giờ được thấy Mr. Đại, cả ngoài đời lẫn qua ảnh. Vốn coi tiền như lá đa, nên Mr. Đại, nghe đồn thế, thích nhất cái món tinh thần. Thiếu thịt thiếu rượu thì chỉ cần vỗ tay là có người mang đến hàng xe, toàn loại mang về từ vùng biển sâu vài ngàn mét giữa Thái Bình Dương. Thiếu gái cũng nhắc máy lên là hàng chục đứa chân dài tới nách đổ xô đến, hầu hạ các ngón Tây, Tàu, Thái Lan, Ấn Độ, Nhật Bản... không chỉ băm sáu kiểu mà băm trăm sáu chục kiểu cũng dễ ợt. Xong tống khứ, khi cần lại gọi. Vẫn là tôi nghe kể thế, cả một phần qua miệng ông Sinh. Riêng bọn văn nghệ sĩ, con hát, lũ làm trò thì ngài có kiểu đối đãi riêng. Để bù lại nỗi mặc cảm ở vị thế thấp nhất, họ luôn được an ủi bởi sự tinh tế của ngài. Với đám này, ngài không gọi mà mời mọc đàng hoàng. Bản thân cái bọn đó - như ngôn ngữ quen thuộc của giới đại gia - dù đối rách bỏ cha, nhưng lại đáng là cái mác đóng dấu xác nhận sự cao sang đích thực.

Ấy là tôi đang giả định ngài có thật, là chủ nhân của ngôi biệt thự ven biển tôi đang kể và đang thực sự có mặt trong đó.

Hôm nay có vẻ là một cuộc vui như vậy, nếu tôi đoán không nhầm. Sau khi chấp nhận để mấy tay vệ sĩ soi mói, xác nhận thứ mật khẩu nào đó, ông Sinh và tôi được dẫn vào ngôi cùng thứ hạng với đám văn nghệ sĩ, nghĩa là vô danh tiểu tốt nhưng không vô hình. Tôi tuyệt nhiên không biết bất cứ ai trong đám họ. Chỉ thấy một vài gã râu ria, mặt đầy lên sự quan trọng cứ như nghề của mình là nhất, với những cô nàng váy ngắn, mặt bôi trát lòe loẹt thứ sơn phấn rẻ tiền, để lộ ra cả những đường gân xanh, dấu tích của đói khát một thời. Điểm dễ nhận biết nhất là họ ồn ào và có vẻ tự tin một cách thái quá khi bàn luận về những vấn đề chính trị, xã hội. Sau đó họ cãi nhau về một bài thơ, một cuốn sách, một giải thưởng nào đó, chửi một tác giả nào đó bất tài, khen một cô nhà thơ trẻ nào đó lông mày rậm, mu cao, tranh nhau kể về cuộc hội thảo nào đó có một vị lãnh đạo đến dự, ồn ào nói về chuyện chôm chĩa, chạy vạy mua danh, quyết có được thứ tiếng tăm hão của làng văn...

Tôi thì thầm hỏi ông Sinh:

- Mr. Đại, à Đại Nhân... có hẹn riêng ông và tôi không?

- Cậu đang nghĩ cậu là ai thế? - ông Sinh cũng thì thầm trả lời - Bố cậu sống lại cũng không hỏi câu ghê sợ ấy đâu. Tôi phải vòng vo qua hàng chục người trong giới thượng lưu, còn hơn tìm bóng chim trên trời, tằm cá dưới biển, mới mò được đến đây. Lại phải viện ra ngót chục cái tên, nói khó với đám gia nhân để được qua cổng, là may phúc cho cậu và tôi rồi. Nếu không phải Mr. Đại, thì cũng không vì thế mà mất công đâu. Việc đến đoạn nào, tính tiếp đoạn ấy, cấm có sốt ruột. Hãy nghĩ đến kết quả khổng lồ của công việc, để mà bình tâm chịu khổ. Mà đã ăn thua gì so với những chịu đựng của ông thân sinh ra cậu. Cậu hãy lo việc của cậu, còn lại là việc của tôi. Tùy tình hình tôi sẽ báo cậu hành động.

Tôi biết ông Sinh nhắc tôi chuyện gì. Tôi thò tay vào trong người để tin chắc cục tiền ngoại vương vức, dùng làm vật ra mắt vẫn nằm im chờ lệnh. Khách khứa vẫn tiếp tục kéo đến. Người nào cũng vừa muốn thể hiện mình là kẻ thân cận với chủ nhân. Nhưng khi tìm chỗ để ngồi thì họ đều khép nép.

Trong khi đám gia nhân tấp nập chuẩn bị đồ ăn, thức

uống thì Đại Nhân, rất có thể là Mr. Đại, thậm chí có phần chắc chắn là ngài, tôi đoán thế và có lẽ ông Sinh cũng đang rất hồi hộp hy vọng thế, đột ngột xuất hiện. Ngài không có vẻ gì là một người quan trọng đúng như tôi hình dung trước, thậm chí ăn mặc hơi cầu thả trong bộ *pijama* nhàu nhĩ bằng thứ lụa bạch Cashmere, loại lụa dệt bằng lông tơ loài dê sống ở đó, chỉ cho lông vào mùa xuân. Phần ống và háng khá lụng thụng. Ngực ngài lộ ra một mảng đỏ rực như quét bằng máu, dấu hiệu của người ăn nhiều cao lương mỹ vị và rất khỏe khoắn làm tình - như kinh nghiệm mà tôi có được. Bằng vẻ mặt có vẻ bàng quan, ngài đưa mắt nhìn lướt một lượt, chỉ kịp cho tôi thấy cặp lông mày cong tít lên phía trán khiến mắt ngài hao hao mắt ông hộ pháp, rồi quay ngay vào sau tấm rèm mỏng, tiếp tục ngậm *píp* ngà voi, có nạm vàng, đi đi lại lại như đang bận tâm về chuyện gì đó. Tôi bắt đầu với những phỏng đoán riêng từ những thông tin thu thập được. Phải nói là có vô số lời đồn thổi về ngài. Tất cả đều nhắm tới mô tả một con người kỳ dị. Kỳ dị trong đi lại, ăn uống, sinh hoạt, làm tình và đặc biệt là trong cách ứng xử. Tôi quên chưa kể là ngài có cái miệng mới thật ấn tượng. Nó giống như miệng của một con trăn khổng lồ.

Nghe nói thú vui lớn nhất của ngài là đổ vào chiếc bồn tắm những chai rượu vang đỏ đắt tiền từ Pháp và Ý, thành một thứ nước màu hồng rực rồi thả mình bì bõm trong đó với một cô gái khóa thân. Không chỉ do ngài tin rằng rượu vang đỏ có một vi chất tiết ra từ nước nho, loại nho lâu năm trồng trên những vùng đồi đất đá phấn trong điều kiện mát dịu, lên men lâu ngày, ngấm được qua da, làm tái sinh những vùng da bị lão hóa, mà cái chính là màu đỏ rực của nó gọi cho ngài những ký ức thần tiên thời trẻ. Nghe dân tình thì thâm vào tai nhau là khi còn chưa có thân phận, ngài từng phá trinh một cô gái mới lớn trong bồn tắm. Ngài làm điều đó khi tưởng tượng đang giao phối với nàng tiên cá. Có lẽ để không phải thấy vẻ mặt rúm lại của cô bé, ngài quyết định thâm nhập từ phía sau. Cô bé mới lớn, chưa có bất cứ kinh nghiệm nào, kêu như bị chọc dao vào người, cố bám hai tay vào thành bồn, miệng háp từng ngụm khí mỗi khi bị thúc mạnh. Hôm đó, sau khi ra khỏi cơ

thể cô bé, ngài thấy nước cũng chuyển sang màu hồng rực như vừa dốc ngược chai vang đỏ xuống. Ngài thích thú vốc nước pha máu đồng trinh vã vào mặt và thấy một thứ hương vị rất đặc biệt. Cảm giác đó khiến ngài rất phấn khích và luôn muốn được trải nghiệm lại.

Chả biết thực hư chuyện đó đến đâu, nhưng việc ngài tắm rượu vang hằng ngày thì không còn gì phải nghi ngờ.

Chủ nhân, mà tôi hy vọng chính là Mr. Đại - cầu Chúa phù hộ cho điều đó là sự thật, để tôi được diện kiến ngài - chỉ thực sự xuất hiện trở lại khi đã có khoảng sáu chục vị khách, đủ loại, tất cả đều thể hiện trên nét mặt niềm hạnh phúc vô bờ bến khi được bước chân vào ngôi biệt thự này. Ông Sinh và tôi đành khép nép ngồi ở tít mép vòng ngoài cùng. Mọi người làm gì, chúng tôi làm theo. Chủ nhân chỉ thỉnh thoảng mới đối đáp trực tiếp với một vị khách ngồi ở thứ hạng đầu. Còn lại mọi người chỉ thì thầm bàn tán với nhau. Chủ yếu là thăm dò thái độ của chủ nhân mỗi khi ngài ban cho một cái nhìn lướt. Trong suốt cuộc vui vẻ, có cả hát hò, chúng tôi chỉ cầm cốc rượu ngồi im, thỉnh thoảng đưa lên miệng nhấp cho đỡ lạc lõng. Mỗi khi mọi người tán thưởng câu nói nào đó của chủ nhân, chúng tôi cũng cười theo nhưng hình như chẳng ai quan tâm đến. Mỗi khi cao trào qua đi, ngài lại đổi chân. Chỉ thỉnh thoảng ngài mới bất ngờ lên tiếng. Chẳng hạn đang nghe kẻ nào đó véo von, ngài chỉ tay như một thói quen đầy quyền lực:

- Ông kia, nhà thơ há, hội viên chưa, có biết Nguyễn Du, Lý Bạch không? Gặp thì cho hỏi thăm, nhấn lời tứ bảo thích uống rượu thì đến. Mà viết được những cuốn gì rồi, có bài nào hay, tình cảm đọc cho nghe thử xem tí.

Người được quan tâm chưa kịp đáp, bởi hình như ngài không chờ đáp lại, thì ngài lại đã chỉ tay sang người khác:

- Ông kia, giáo sư tiến sĩ à, làm ở ngành gì, giảng viên chính trị há, được đấy, nghề đang hot. Thành nào muốn làm quan mà chả phải lụy các thầy.

Tất cả mọi người cùng rũ rượi cười tán thưởng, nhưng chẳng ai kịp nhìn kỹ những người vừa được Đại Nhân chiếu cố, thì ngài đã lại hướng sang phía khác:

- Ông kia, làm ở đâu, tổng giám đốc thì to quá còn gì. Nhớ

làm nghĩa vụ cho tốt nhé. Nói thử xem cuộc vui hôm nay thế nào...

- Còn em, sao chưa đi thi hoa hậu. Có biết múa cột không?

Cứ mỗi lần chỉ định như vậy, chủ nhân lại chiếu cố ban cho họ sự chú ý nào đó và chỉ thế thôi cũng khiến họ cảm động. Sau đó tất cả lại đồng loạt cười theo, kiểu cố mua vui cho chủ rồi lại ăn, uống, bá vai bá cổ, kể chuyện tiểu lâm, bày cách làm tình, gọt những chuyện dâm dục, hờ hang và cười nổ trời nổ đất. Chủ nhân mà tôi vẫn đinh ninh là Mr. Đại giống như một quốc vương đang ngồi giữa đám quần thần mà ngài ban cho toàn bộ cuộc sống nên tất cả đều chờ để được báo đáp ngài. Nghe báo ngài từng rắc vàng như rắc thóc khi ban thưởng.

Một đàn gái xinh và trẻ, ăn mặc hờ hang trong những chiếc áo mỏng dính ùa nhau ra múa trước mặt thực khách. Một tuyệt thế giai nhân chỉ có duy nhất chiếc quần giắt khe mỏng đến mức coi như không mặc gì, đi như lướt trên mây từ trong bóng tối bên trái ra, chạy đến quỳ trước chủ nhân để nâng tay ngài lên áp vào ngực, trước khi lạnh lạnh cất lên điệu hát cung đình xưa. Đáp lại, ngài nhét vào coóc xê cô ta cả một nắm những tờ tiền Mỹ do đám gia nhân đưa cho. Rồi đủ các màn trò. Riêng đám nhà thơ thì thi nhau tuôn châu nhả ngọc như không thể kìm được cảm xúc, nước mắt nước mũi giàn giụa, có người ví ánh mắt ngài như sao, mặt ngài như mặt trời, tóc ngài như mây...

Hàng chục ánh mắt ghen tị chiếu vào đám nhà thơ, như muốn thiêu chết họ. Có tí năng khiếu đúng là vẫn hơn. Tuy thế, cánh giáo sư tiến sĩ, chuyên viên cao cấp cũng không chịu lép vế, ít ra là so với đám văn thi sĩ, khi tìm cách chế ra những lời tinh tế nhất để ca ngợi chủ nhân. Hết người này đến người kia. Cứ thế, cho đến tận gần tàn cuộc, ngài vẫn không gia ơn nhìn quá về phía sau lấy một lần để may ra trông thấy chúng tôi đang vô cùng lạc lõng vì không thể đứng dậy ra về nhưng ở lại thì hoàn toàn bị thừa, chỉ hơn đám gia nhân, đây tớ là không phải bưng bê hoặc chạy đi chạy lại để nghe sai vặt. Có lẽ do cảm thấy trong lòng bất an, sợ mất thể diện hay mất cơ hội ngàn vàng, cuối cùng ông Sinh cũng quyết định liều mạng. Ông ta hít sâu mấy cái, trước khi giọng cao chiếc cốc còn quá nửa rượu, nói như hô có cướp:

- Tất cả lặng im...

Mọi người quay cả về phía sau, nhìn ông Sinh như nhìn con vật lạ. Có vẻ như giờ họ mới biết ông ta cũng là khách của chủ nhân, chứ từ đầu cứ nghĩ đây là quản gia hay kẻ trông nom chó của ngài, ngồi phía sau để canh chừng và chờ sai bảo.

Người nhìn ông Sinh ngạc nhiên hơn cả chính là Đại Nhân. Cặp mắt mọng thịt, khoe đỏ đốm của ngài mệch mỗi hướng về phía ông Sinh. Ngài hơi bất ngờ nên có phần bực mình, sau đó hình như nhớ ra, ngài dịu lại chờ đợi xem thằng oắt con kia là ai và muốn nói điều gì.

- Tiểu nhân xin được cúi mình ra mắt ngài, người mà tiểu nhân nghe danh từ lâu. Hôm nay được thấy ngài trong một dung nhan hoàn toàn mới...

Tất cả lại cùng đổ dồn sự chờ đợi vào chủ nhân, cố tìm xem nét mới mà gã kia nói là cái gì. Bản thân chủ nhân cũng tỏ ra tò mò, muốn biết mình có gì mới trên mặt. Ngài quay nhìn toàn thân mình một lượt, rồi nhìn thẳng vào ông Sinh.

- Nay, nói lại xem tên cậu là gì, hình như là...

- Tiểu nhân biết là Đại Nhân không nhớ. Mà nhớ làm gì một kẻ chẳng hơn con chó của ngài. Nhưng tiểu nhân thì đời này kiếp này chỉ sống để chờ có ngày được hầu hạ ngài. Hôm nay tiểu nhân rất vinh hạnh. Nếu sau đây có chết thì coi như tiểu nhân cũng rất mãn nguyện. Hôm nay tiểu nhân nhìn thấy trên khuôn mặt Đại Nhân một thứ ánh sáng rất lạ. Lạ vô cùng. Nó như vầng hào quang tỏa ra đầy huyền ảo khi mặt trời nấp trong đám mây. Không, nó như chính mặt trời vậy. Tiểu nhân mới chỉ thấy thứ ánh sáng đó ở một người mà xin Đại Nhân cho phép không phải nêu tên... vì tổ tiên tiểu nhân chưa tích đủ phúc để có thể gọi tên con người ấy...

- Có gì mà phải rào đón dài dòng. Đến cả Chúa thì cũng là người và ta có thể mời đến đây bất cứ lúc nào - ngài cười sáng khoái, tự tán thưởng cho câu nói dí dỏm của mình. Nhưng ta tôn trọng anh. Ta chỉ hỏi, anh thấy trên mặt ta có thứ ánh sáng như vậy thật à? Nói cụ thể xem nó như thế nào?

Mọi người gấn như nín thở nhìn vào mặt chủ nhân, ai ngờ cái thằng nô tài này lại giỏi giang thế. Dễ gì khiến được một người như ngài xúc động. Vậy mà nhìn kia, rõ ràng ngài đang

lặng đi với vẻ đầy ưu tư trước một câu nói của thằng vô danh tiểu tốt kia. Sao mình lại không thấy cái thứ ánh sáng đó nhỉ? Mọi ánh mắt đều toát ra điều nuối tiếc đó. Mà thực sự thì ngài vẫn chả khác gì mọi khi, có khác nét nào đâu? Hay chỉ thằng cha kia mới có khả năng đó. Thế là thay vì nịnh chủ nhân, mọi người quay sang trầm trồ tán thưởng ông Sinh. Ông ta quả là rất giỏi diễn kịch. Ông ta nhanh chóng nhận ra mình cần phải nói gì và dừng ở đâu. Vì thế, sau mấy chục giây sục sùi, ông Sinh nói như mếu:

- Trên mặt Đại Nhân có cả một vầng vượng khí. Nó báo hiệu hai điều: hoặc Đại Nhân - tiểu nhân xin lỗi nói có phần vô phép...

- Được rồi, ta cho phép, nói nhanh đi - Đại Nhân tỏ ra vô cùng bao dung.

- ... Hoặc Đại Nhân sắp có một tuyệt sắc giai nhân muốn được nâng khăn sửa túi, hoặc ngài sắp bước sang một con đường khác... ở tít trên cao...

- Thôi được, ta già rồi, chắc chả có đứa tuyệt tự nào ngó ngang đâu - ngài lại cười sáng khoái - Ta muốn anh nói rõ hơn cái ý thứ hai. Con đường khác ở đây, theo anh là thế nào?

- Tiểu nhân chỉ biết đến thế, không dám lộng ngôn nói bừa. Nhưng tiểu nhân thấy mọi thứ đang rất dễ dàng với ngài.

- Ta có thể tin được cảm giác của anh, vì hôm nay ta rất hạnh phúc... Ban rượu quý!

Một mỹ nữ gần như khóa thân với quý xuống để đón chén rượu từ tay ngài - người mà đến lúc ấy thì tôi tin không thể là ai khác ngoài Mr. Đại - rồi nhẹ nhàng bước về phía sau đưa cho ông Sinh. Ông Sinh gần như nấc lên nói lời cảm tạ rồi ngửa cổ uống một hơi, mắt ngấn nước. Mọi người gần như thở phào. Sau đó là im lặng. Chủ nhân thì ngồi trầm tư tí chút. Rồi bất ngờ ngài sai rót rượu để ngài đích thân uống với người vừa nói về tương lai tươi tốt của ngài. Lẽ dĩ nhiên là ông Sinh không mong gì hơn. Ông ta cúi gập người xuống trong khi nhích về phía chủ nhân, hai tay khum ra phía trước như một nô tài trước mặt hoàng thượng. Ở nguyên vị trí ấy, ông Sinh chờ đợi trong sự im lặng tuyệt đối.

Chủ nhân nhìn tên nô tài đang cúi đầu như nhìn vào cái

bu gà, không nhớ con gà này gặp ở đâu. Gia nhân đã sẵn trong tay chai rượu mạnh. Ông Sinh chìa thẳng ly ra trước mặt. Tất cả chúng tôi đều nghe thấy tiếng rượu chảy qua miệng chai, như chảy ra từ con suối của Thiên đường.

- Nói nhỏ ta nghe, ta gặp anh lần đầu ở đâu?

- Dạ, ở nhà ngài T...

- À, ta nhớ rồi, anh là bạn của con trai ông ta, đúng không?

- Dạ, thế là Đại Nhân nhớ ra rồi đấy ạ.

- Ta đã làm gì cho anh mà anh coi ta như cha vậy?

- Đại Nhân cứ phải làm gì sao? Đại Nhân đang cho tiểu nhân điều quý hơn mọi vàng bạc.

- Nói đi, nếu được ta đâu có tiếc - chủ nhân tỏ ra dễ dãi.

Trong sự im lặng rợn người, ông Sinh từ từ quay sang nhìn tôi ở phía sau. Tôi cảm thấy có một dòng điện phóng thẳng xuống đỉnh đầu. Có lẽ những người bị sét đánh cũng chỉ thấy cảm giác buốt nhói ấy là cùng.

Nhiều ngày sau tôi vẫn không lý giải được tia điện cực mạnh phóng ra từ cặp mắt ông Sinh. Có thể những người khác có cùng cảm nhận, nhưng họ cũng như tôi, chỉ biết mình tự hỏi mình, rằng, tại sao có lúc một ánh nhìn từ mắt người lại giống như một lưỡi dao vậy?

Phải sau này khi đọc tiểu thuyết *Mối Chúa*, tôi mới biết sự khủng khiếp của giây phút ấy nằm hoàn toàn bên ngoài mọi linh cảm của chúng tôi.

Nhưng đúng vào lúc ấy, dường như đó là ý Chúa mà cứ như cách nói của Đại Nhân thì đích thị là bạn ngài, chiếc điện thoại trong túi ngài réo rất vang lên. Thông thường hàng ngũ đại gia như ngài luôn có chiếc máy bí mật chỉ ghi những số điện thoại quan trọng mà kẻ hầu cận thân tín nhất cũng không được cầm. Có thể là một trong những số như vậy đang hiện trên màn hình màu xanh huyền bí, chính là màu của vũ trụ. Nó còn hơn cả lời gọi của Chúa từ bầu trời bao la. Bởi vì, một người như ngài - tôi vẫn tin trước mặt mình là Mr. Đại - thì liệu còn ai có thể khiến được sắc diện tái nhợt đi như thế kia. Từ một người đầy uy lực, chỉ trong tích tắc, ngài hiện hình nguyên xi của một kẻ gia nô. Ngài ấn vội ly rượu vào tay gã hầu bàn, lập bập nói không thành tiếng. Chân ngài riu vào nhau khi bước trở vào

trong tấm rèm. Chỉ thấy phía sau cánh cửa gỗ lim tiếng ngài dạ ran, liú cá luôi, lập bập không thành câu, bằng vẻ đầy cung kính, quy lụy và có phần sợ hãi.

- Vâng, vâng, kể cả trời sập ạ... vâng, vâng, dạ... dạ... con chó trung thành của ngài đang chờ được liếm chân ngài ạ. Tiểu vương cứ ra lệnh... Vâng, nô tài xin được hầu hạ.

Máy đã tắt được một lúc mà chủ nhân vẫn chưa trở lại bình thường. Trong khi đó ông Sinh thì kiên nhẫn chờ trong sự ngạc nhiên, nể phục và ganh ghét của đám khách. Nhưng chủ nhân đã hoàn toàn thành người khác, mặt mũi thất thần, tâm trí tán loạn như sắp có chuyện động trời. Ngài y như một con *robot* hết điện, mọi thứ sống sượng cả ra. Chợt nhìn thấy ông Sinh, ngài há tay nói như phun theo cả băng giá:

- Thôi... giải tán! Mời hết khách về cho ta và chuẩn bị xe...

Ngài ra lệnh cho đám thân tín của ngài và họ hiện nhanh ra từ trong bóng tối, hoặc chui lên từ âm ty, điều đó chỉ có quý sứ biết.

Có vẻ như nhiều người đã quen với những chuyện vừa xảy ra, trừ ông Sinh và tôi, nên họ vẫn giữ thái độ lạc quan của giới làm ăn trong bóng tối. Vài người còn cố uống thêm ly rượu, bốc thứ gì đó ăn nhồm nhoàm trước khi đứng dậy. Những người ra khỏi cổng sau cùng, y như lúc vào, là ông Sinh và tôi. Trong phút chốc chúng tôi như những kẻ lạc loài vào chỗ không phải dành cho mình. Nhưng hóa ra thế vẫn còn là may. Tôi bỗng nổi cơn tò mò: Ai vừa gọi cho chủ nhân thế nhỉ? Ai mà khiến ngài bủn rủn cả chân tay như vậy? Bất giác, như một phản ứng bản năng, tôi ngược nhìn lên trời, ước lượng một cách ngó ngẩn xem có bao nhiêu bậc dẫn đến tít mù trên kia?

Vòng trở ra, ông Sinh không còn hăm hờ như lúc vào. Ông ta trở nên thâm trầm một cách rất đáng ngại. Tôi thấy ông Sinh vừa bước, vừa cắn ngón tay để kìm chế cảm xúc.

- Mẹ kiếp, hóa ra lão ta cũng chỉ là một thứ tay chân của Mr. Đại - ông Sinh buông một tiếng thở dài - Phí cả công lao mình bỏ ra.

Rồi, chẳng hiểu sao, ông Sinh cũng ngược nhìn lên trời như tôi. Không biết ông ta đang nghĩ gì.

Trở về, tôi không cho ai biết về chuyến vắng mặt giống như

kỳ nghỉ cuối tuần, mà lặng lẽ lục lợi các mối quan hệ của bố tôi, đặc biệt là cái bức điện đầy bí ẩn, ký tên Mr. Đại. Tôi không sao lần ra con đường đưa nó đến gia đình mình. Liệu có phải là của chính con người mà tôi vẫn đang đi tìm? Nhân vật mà ông Sinh và tôi vẫn đinh ninh là Mr. Đại có vị trí thế nào trong các hạng đàn em, nhân viên giúp việc, tay chân hay chỉ là một tên gia nô của ngài? Hay giữa họ chẳng có mối liên quan nào hết? Những câu hỏi cứ thế liên tiếp xuất hiện trong đầu tôi, thành một vòng xoáy cuộn vào nhau. Nó khiến hiện ra trước mắt tôi một thế giới vô cùng vô tận của quyền lực, với ma trận các thứ bậc. Nhưng rốt cuộc tôi chỉ càng như đi sâu vào một cái đường hầm mà phía trước là một khoảng sáng chỉ vừa đủ để tôi dò dẫm bước theo. Thế là tôi quyết định phải bắt đầu từ một vụ việc cụ thể.

Đó là lý do của chuyến tôi tìm về nơi có dự án nhà máy thép mà công ty của bố tôi thắng thầu phần xây lắp, như mô tả trong tiểu thuyết *Mối Chúa* mà tôi trích ra, thay cho phải kể lại. Nội dung, các tình tiết chính, nói chung chỉ có thế, như những gì tác giả tường thuật, sai sót không đáng kể. Có thể nói, tác giả của *Mối Chúa* đã kể lại khá sinh động về chuyến đi của tôi, dưới cái tên Việt. Tuy nhiên, có vài chi tiết tác giả mới chỉ đúng khi mô tả bề ngoài, còn diễn biến sâu trong tâm hồn nhân vật, cụ thể là tôi, ông giáo, ông Bích thì ông ta có vẻ như gặp sự lúng túng, phỏng đoán là chính. Chẳng hạn đoạn tác giả mô tả thái độ của ông Bích làm giám đi sự thâm trầm, bình tĩnh của ông ta, với tư cách một thủ lĩnh. Ông Bích có chất vấn ông giáo, nhưng bằng thứ giọng nhẹ nhàng, thấu hiểu và có phần thông cảm, chứ không cay nghiệt như trong tiểu thuyết.

Giờ thì mọi chuyện có chiều hướng thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của tôi về những gì mà tôi vẫn đinh ninh trong đầu. Chẳng hạn tôi bỗng thấy hoang mang khi nghĩ về người bố nổi tiếng của mình.

Sau một vài cuộc tiếp xúc như đã kể, tôi quyết định phải trực tiếp gặp và tìm hiểu nhân vật chính của vụ án đầy bi hài liên quan đến cái nhà máy thép: ông Bích.

Tính đến thời điểm tôi có mặt tại nơi có nhà máy thép, theo lời của ông giáo làng thì ông Bích đã nằm liệt giường được hàng chục năm. Lần này tôi trong vai của một nhà báo tự do. Tôi vào

đúng căn nhà của ông nghệ nhân dân gian tên là Quang. Hẳn ông chưa quên món quà tôi (nhân vật Việt trong đoạn trích từ *Mối Chứa*) tặng ông lần trước, nên đón tiếp rất niềm nở.

- Các anh chưa xong việc ở đây à? Mà tôi hỏi khí không phải, các anh đang định tìm hiểu điều gì ở cái làng của chúng tôi? Đừng có lại gieo rắc tai họa nhé.

- Cháu là một nhà báo tự do - tôi bảo với ông ấy - cháu muốn tìm hiểu về cái nhà máy thép đã khiến dân làng mình thay đổi cả tính tình.

- Nhà báo à? Sao lần trước anh không nói ngay để tôi khỏi phí thì giờ tiếp một kẻ khốn nạn. Giờ thì anh biến ngay đi khi còn chưa muộn. Coi như tôi chưa gặp anh. Ở đây anh có nhiều kẻ thù lắm.

- Cháu đã làm gì mà có kẻ thù?

- Anh chưa làm gì, có thể là như vậy. Nhưng đám đồng nghiệp bôi bút của anh thì đã góp phần làm chúng tôi khốn đốn. Tôi trông anh còn trẻ, chắc chưa kịp gian manh đến cái gì nên bảo cho anh biết là chúng tôi không hoan nghênh loại người như các anh.

- Ở đâu, ngành nghề nào thì cũng có người thế này, thế nọ, nếu chú thấy cháu là người xấu thì cháu sẽ đi ngay cho khuất mắt...

- Thôi được, tôi tin anh. Nhưng nếu gặp ai khác thì đừng có xưng mình là nhà báo. Không phải ai cũng dễ chấp nhận lời giải thích như tôi đâu. Ta làm một chầu mời nước mời trầu nhé.

Ông Quang gạ chúng tôi nghe ông hát một làn điệu quan họ quen thuộc: *Khách đến chơi nhà*. Mắt ông nhắm tịt lại, giọng vang, rền, nền, nảy... như chính ông giới thiệu chứ tôi thì mù tịt, chỉ thấy trong lời hát một cái gì đó rất náo nức. (Trong *Mối Chứa*, tác giả ít chú ý đến tâm trạng của nhân vật này khi hát, chỉ miêu tả bề ngoài của ông là chính). Xong tuần trà, chúng tôi ngỏ ý muốn được nghe ông kể về những gì đã diễn ra khi có cái dự án nhà máy thép kia. Ông Quang như tìm được dịp hiếm hoi để trút bỏ nỗi niềm nên ông hứa sẽ kể hết, không sót chi tiết nào. Nhưng để nói có sách, mách có chứng, ông lục lợi lời ra từ những bó giấy tờ nào là biên bản, đơn từ, giấy gọi làm việc của chính quyền, thỏa thuận đền bù... bày ra trước mặt chúng tôi.

Với một sự trịnh trọng hơi buồn cười, ông nghiêm trang thề: "Tôi là Quang, một cựu quân nhân, tôi thề sẽ chỉ kể về những gì tai nghe, mắt thấy". Tôi suýt bật cười nhưng kìm lại được. Ông bắt đầu bằng lời ra lệnh: Anh nghe đây!

- Anh nghe đây, sự thật một trăm phần trăm, mà cha đứa nào bịa. Khi chúng tôi được thông báo có dự án nhà máy thép và biết hàng trăm héc ta đất trồng lúa của chúng tôi sẽ biến mất, thì bà con nhất định không đồng ý. Thế là họp làng, họp cụm dân cư, họp xã rồi họp huyện liên miên. Chúng tôi chỉ muốn thỏa mãn câu hỏi: Tại sao cứ nhất định phải xây cái nhà máy thép ở giữa một vùng quê thanh bình và là cái vựa lúa của cả vùng? Nhà nước thiếu gì nơi thuận tiện để đặt nhà máy thép, mà lại không lãng phí đất đai, không phá hoại môi trường? Thay vì trả lời, giải thích cho chúng tôi, bên chủ đầu tư chỉ xoáy vào việc họ có giấy phép xây dựng, có giấy phép đầu tư và nếu ai ngăn cản là chống lại Nhà nước. Chúng tôi khẳng định không chống lại Nhà nước, chỉ chống lại sự sai trái. Cả làng đồng tâm nhất trí không nhận tiền đền bù, cắt cử người canh gác để ngăn cản bất cứ ai định chôn cọc vào những thửa đất mà họ cấm cho nhà máy.

Cuộc giằng co kéo dài khoảng mười ngày thì bên cưỡng chế lẳng lặng rút đi. Có vẻ như chúng tôi sắp thắng. Làng xóm trở lại nếp sinh hoạt có từ hàng trăm năm. Chúng tôi biết ơn những người đi trước đã để lại cho những cánh đồng màu mỡ, trên bến dưới thuyền. Nhờ báo ban nhau mà con sông phía sau làng chưa lúc nào hết cá cho những bữa cơm no ấm. Giả sử cái nhà máy thép cứ mọc lên, con sông sẽ thành nơi tập kết của hàng trăm chiếc tàu chở than, chở quặng thép, chở dầu... thì còn đâu cho cá tôm sinh sôi. Con trai con gái còn đâu chỗ hẹn hò những đêm trăng... Ôn giời, vậy là cuối cùng tiếng nói có tình có lý của chúng tôi cũng thấu được lên trên.

Nhưng hóa ra chúng tôi đã mừng hụt - ông Quang như cố nuốt xuống một cái gì đó - Vào một đêm tối trời, khi cả làng đang ngủ say thì bỗng từ trong bóng đêm, hàng trăm người, nai nịt trong những bộ quần áo toàn màu đen, bịt mặt, đội mũ vẽ đầu lâu xương chéo... xông vào từng nhà, đập cửa lôi những người lớn ra, không phí một lời, cứ thế vung dùi cui vụt thẳng vào mặt, vào ngực. Đàn bà, con gái thì họ không đánh nhưng

xé quần áo, nhét giẻ vào miệng, chọc dùi cui vào chỗ kín... Tất cả diễn ra cùng một thời điểm, vì thế không ai kịp báo cho hàng xóm đến ứng cứu. Xong việc, những bóng ma ấy lại biến vào màn đêm rồi mất hút rất nhanh, không để lại bất cứ dấu vết hoặc tang vật nào. Hôm sau, khi mọi người kể cho nhau thì tất cả cứ nghĩ đang gặp ác mộng. Mọi người ngỡ ngác, hoang mang, nghi ngờ những lời kể của hàng xóm, nghi ngờ chính tai, mắt mình. Chẳng lẽ mọi chuyện chỉ là do mọi người thêu dệt nên. Nhưng nỗi sợ hãi thì hiện rõ trên gương mặt nhiều người. Từ cổ chí kim, chúng tôi quen ăn hiền ở lành, chưa bao giờ gặp cảnh tương tự.

Hôm sau chúng tôi cử đại diện báo cáo lên xã, xã nhận trách nhiệm báo cáo lên huyện, huyện thông báo là sẽ báo cáo những đầu nũa chúng tôi không biết. Nhưng cách mà các cơ quan tiếp chúng tôi rất lạ. Cứ như là họ đã biết trước những gì chúng tôi sẽ trình bày. Thậm chí vài người còn nói giúp những gì người của chúng tôi ngắc ngứ trong diễn đạt.

- Một bầy ma quỷ đen thui chú gì? Những kẻ bịt mặt chui lên từ lòng đất rồi biến mất vào bóng đêm chú gì? Chuyện ma nào thì cũng giống nhau. Nhưng chúng tôi hứa sẽ phối hợp với các cấp làm rõ sự việc.

Sau đó cũng có vài người ở trên về xác minh. Nhưng thay vì nghe chúng tôi kể lại một cách nghiêm túc, họ tỏ ra cười cợt, coi thường. Họ cứ liên tục bảo "biết rồi" mà không rõ họ biết cái gì. Mọi người các nơi, kể cả báo chí nhanh chóng coi đó như một thứ mưu mẹo của người dân làng chúng tôi để gây sự chú ý. Hoặc, như một tờ báo thông tin rằng có ai đó ở làng X. do hoảng loạn, tư tưởng bất mãn, tưởng tượng ra những cảnh cướp bóc, trấn lột, những bóng ma, v.v. rồi cứ thế cả làng tin theo. Chúng tôi đang từ những nạn nhân khốn khổ, trở thành đối tượng để chế giễu. Nhưng làm sao hoặc ai có thể bịa ra chuyện tà trời như vậy? Không ai, không một cơ quan nào nghiêm túc trả lời câu hỏi ấy. Chính điều đó khiến chúng tôi đâm ra càng hoang mang. Người nọ nhìn người kia như muốn hỏi chuyện gì thật sự đang xảy ra? Liệu có ai do quáng gà nên cứ nhìn gì cũng tưởng ma quỷ mò từ dưới sông lên không? Chẳng lẽ hàng trăm con người đều hoa mắt, đều hoảng loạn tâm thần

mà nhìn ra cái đám người ma quỷ ấy? Có thêm cả điều này nữa: trước khi xảy ra cái đêm kinh hoàng ấy vài tuần, chúng tôi đều nghe thấy những tiếng động rất lạ. Có âm thanh cứ như tiếng bước đều của một đội quân hàng vạn người nào đấy. Mặt đất rung nhè nhẹ. Những âm thanh ấy rõ ràng là có thật, vọng ra từ lòng đất, từ trên trời, nghĩa là không thể xác định xem nó là gì, xuất phát từ đâu. Nhưng không thể lẫn lộn được. Tiếng của đoàn quân đang chinh chiến. Rồi xen vào là những tiếng rì rầm, không ra tiếng người hay tiếng ma. Duy chỉ tiếng nổ của những chiếc xuống máy xé nước dưới sông là ai cũng nhận ra ngay. Nó xuất hiện liền ngay sau khi những bóng đen biến mất khỏi nhà chúng tôi chừng vài phút.

Sự việc mất hút ngay lập tức sau cuộc họp do cán bộ huyện tổ chức, có đủ các ban ngành đoàn thể và một vài cơ quan báo chí được họ chọn. Nghĩa là y như thật. Sau khi trấn an bà con, họ đưa ra lời cảnh cáo một số người lợi dụng tình hình, bịa tạc những chuyện hoang đường, mê tín dị đoan gây hoảng loạn trong nhân dân, tạo cơ cho thế lực chống phá bôi nhọ chính quyền, làm mất uy tín cán bộ để phá rối sự nghiệp đại đoàn kết. Nghe thế ai chả sợ. Như để chúng tỏ chẳng có chuyện gì đang xảy ra, vấn đề giải phóng mặt bằng cho dự án nhà máy thép cũng tạm lắng xuống. Không thấy chủ đầu tư riết róng thúc ép, không thấy những ông bảo vệ mặc đồng phục đeo máy bộ đàm nghênh ngang đi lại, không thấy những chiếc xe ủi gầm rú. Dân chúng chẳng còn lý do gì để tụ tập phản đối, vì thế dư luận không chú ý nữa. Mọi thứ có vẻ chỉ là trò chơi khi chưa kịp thỏa thuận về luật. Một chút trục trặc nào đó đã nhanh chóng được giải quyết.

Tất cả chúng tôi cùng tin thế, ai về nhà nấy để chuẩn bị cho vụ lúa tiếp theo.

Ông Quang kể đến đây thì chột trâm tư, nhìn vu vơ đi đâu đó. Có thể ông đang tự hỏi mình kể ra như vậy để làm gì. Nhưng chỉ một thoáng sau, ông lại nối vào câu chuyện.

- Nhưng vào một đêm tối trời khác - ông Quang tiếp - khi chuyện những bóng ma tưởng đã lắng hẳn xuống, thì chúng, những bóng ma ấy lại ở đâu đột nhiên xuất hiện. Lần này không ai nghe thấy tiếng xuống máy. Cũng chẳng ai trong làng nhận ra

dấu hiệu gì bất thường. Chỉ nhớ đó là những ngày không trăng, hoặc trăng chỉ ló lên như cái liềm nhuộm máu - ông Quang khẳng định là màu trắng đỏ một cách kỳ lạ - rồi lúi nhanh xuống sau dãy núi có tên là Thiên Lô. Không có gì bất thường, thế mà những bóng ma bịt mặt ấy vẫn đập cửa xông vào hầu hết các gia đình trong xóm tại đúng một thời điểm. Lại một điều là cả những gia đình cửa đóng then cài cẩn thận, chúng cũng vào được, y như chúng có phép tàng hình. Những gì từng xảy ra hôm trước, lặp lại y nguyên. Đám người lớn, đàn ông bị lôi ra giữa nhà. Lần này chúng vọt dùi cui vào bất cứ ai, xé quần áo bất cứ bà vợ hoặc cô con gái nào... cho hở tở hở ra rồi lại biến mất chỉ trong tích tắc. Không ai dám hé nửa lời bởi tất cả đều sợ rúm lại. Khi đèn đuốc thấp lên, mọi người chỉ còn biết nhìn về phía dòng sông mà đoán già đoán non.

Những bản báo cáo lại được đại diện thôn gửi đi. Lại có những cuộc họp với đủ những thành phần. Lần này có cả điều tra, xác minh qua nhân chứng... nhưng chủ yếu để sau đó họ kết luận giống hệt lần trước. Nghĩa là cả làng chúng tôi hoa mắt, cả làng hoang tưởng, cả làng bịa chuyện hoặc làm theo âm mưu của kẻ xấu! Lại có những lời cảnh cáo khắc nghiệt nhằm vào kẻ chủ mưu phá rối an ninh trật tự. Họ hứa là sẽ tìm ra kẻ cầm đầu nguy hiểm đó, nếu dân làng còn tiếp tục bị hoang tưởng! Gần mấy trăm con người mà không làm sao để cấp trên tin rằng đó là chuyện thật chứ không phải bịa. Làm sao có thể bịa khi mọi người đều kể giống nhau đến từng chi tiết. Ấy thế mà lại vẫn cứ là chuyện bịa đối với những người có trách nhiệm. Báo chí cũng bắt đầu mất kiên nhẫn. Có phóng viên còn đặt câu hỏi kẻ bịa ra những chuyện như vậy ở trong nước hay nước ngoài? Hấn ta nhằm mục đích gì và thế lực nào đứng sau giật dây? Rồi anh ta đưa ra đề nghị các cơ quan thực thi pháp luật cần điều tra theo hướng đó?

Để minh chứng những gì chúng tôi kể chỉ là chuyện hoang đường, cấp trên cử về một nhóm cán bộ, bao gồm cán bộ điều tra lẫn nhà khoa học, cùng với mấy nhà báo, "bí mật" phục kích trong một số nhà dân. Lắp cả camera hồng ngoại giấu kín ngay trước mặt chúng tôi. Nhưng hình như bọn ma quỷ biết trước kế hoạch đó, nên trong suốt thời gian có mặt các phóng viên và

điều tra viên cũng như nhà khoa học, làng xóm hoàn toàn bình yên. Chả có ma nào cả! Chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng xuống máy rú ga phía ngoài sông, tiếng va chạm của xích sắt cùng với những tiếng hú hét vọng vào đêm tối nghe hoang dại nhưng không thấy bất cứ kẻ bịt mặt nào xuất hiện.

- Bọn chúng, những con ma mồm miệng đầy răng ấy biến đâu hết cả rồi? - một điều tra viên hỏi bằng giọng mỉa mai khi tổ công tác họp dân làng để đưa ra kết luận.

Cả làng không ai trả lời được câu hỏi ấy.

- Chúng tôi thấy gì kể nấy, làm sao mà biết được chúng biến đi đâu.

- Vậy thì từ nay các vị đừng có làm cho cộng đồng phiền muộn vì những tưởng tượng nữa nhé - Một cán bộ từ trên cử xuống, có vẻ là phụ trách đoàn công tác vừa cười cợt vừa nói. Thôi, bà con rút kinh nghiệm. Trước khi trình báo, yêu cầu cái gì, phải nghĩ đến hậu quả của nó. Bà con thấy đấy, biết bao người không ăn không ngủ vì những tin ma quỷ thất thiệt của bà con. Đất nước mình chưa đủ chuyện rắc rối hay sao mà còn muốn làm rối tung hết cả lên.

Bà con chúng tôi chỉ biết im như thóc, nhìn bọn họ mà thấy ón hết cả người. Tuy nhiên trong số họ có một số nhà báo tỏ vẻ hoài nghi về một kịch bản bí ẩn nào đó. Máy người này không chấp nhận bỏ cuộc. Một trong số đó hùng hồn tuyên bố sẽ tìm ra thủ phạm là căn nguyên của những tin đồn. Nhưng sau tuyên bố ấy, từ bấy đến nay cái anh phóng viên dám nêu câu hỏi: "Liệu có kịch bản mờ ám nào ở đây?" không thấy xuất hiện thêm lần nào nữa. Cũng chẳng biết tìm anh ta ở đâu bây giờ.

Chúng tôi lại thất bại ê chề khi chấp nhận kết luận lần thứ hai của cấp trên. Chúng tôi chỉ còn trông mong vào ông Bích trưởng thôn. Ông ấy là người điềm đạm, gan góc và công bằng. Ông ấy sống khép mình nhưng rất can đảm. Những bản báo cáo chúng tôi gửi đi đều do ông ấy viết. Nghe nói vài người phía chủ dự án đã thậm thụt ra vào nhà ông. Họ muốn thỏa thuận riêng với ông điều gì đấy, như đã từng làm thế với ông giáo làng. Nhưng sau mỗi lần như vậy thì ông Bích càng cứng rắn. Ông đến từng nhà động viên chúng tôi kiên nhẫn tin vào công

lý. Công lý ở ngay đâu đây thôi - ông bảo chúng tôi như vậy - nên bà con đừng nản. Nói phải thì rồi củ cái cũng thành quan tòa - ông ấy bảo thế. Công lý nhất định sẽ hiện ra và đứng về phía chúng tôi. Cả làng đều một lòng tin như vậy và giao phó số phận mình cho ông Bích. Về phần mình, ông Bích ngấm ngấm đưa ra cả một kế hoạch vạch trần sự thật.

Nhưng bỗng nhiên ông Bích biến mất. Ông Bích đi đâu, không ai biết? Chính quyền xã khẳng định họ không được thông báo chính thức. Có thể đó là cách ông làm việc riêng của ông mà không tiện nói, kể cả với vợ, cán bộ xã giải thích. Vì không có bằng chứng về một vụ bắt cóc, nên chúng tôi chỉ còn cách chờ đợi.

Đó là những ngày cả làng sống trong hoảng sợ. Tuy những bóng ma không còn xuất hiện nữa nhưng tiếng gấm rú của xuống máy thì vẫn xé rách màn đêm. Thỉnh thoảng còn có cả những tiếng hú hét của đám cứu vạn rồi việc đánh bài sát phạt và uống rượu. Rồi tiếng cười như xé vải của đám đàn bà con gái kiếm ăn đêm bị đè ra làm tình tập thể. Họ ế ẩm dạt từ thành phố về, trong khi chờ nhà máy thép khởi công để có việc làm, họ tạm phục vụ đám cứu vạn và lái tàu xa nhà. Đã có vài vụ dùng dao chọc vào người nhau, ném nhau xuống sông, nhưng nạn nhân chủ động bịt thông tin để được an thân.

Ông Quang kể đến đây thì dừng lại. Ông có vẻ không muốn nhắc đến đoạn kết của câu chuyện. Rốt cuộc thì dự án nhà máy thép vẫn được thực hiện. Đó là câu trả lời mà ai cũng thấy - ý ông muốn chính tôi hãy nhìn vào thực tế đó để tự khép lại câu chuyện quá nhàm chán này. Trong khi bỏ mặc chúng tôi cứ việc đoán già đoán non, ông nghệ nhân của làng ngồi xếp bằng, gõ vào hai cái ống bơ, mắt nhắm tịt lại và cất tiếng hát một bài quan họ. Sau đó ông ngồi im, không giấu nổi hai giọt nước mắt to tướng từ từ lăn ra, chảy xuống sông mũi.

- Chuyện tôi chỉ kể đến thế thôi. Kết thúc thế nào thì các anh thấy đấy - ông hát hàm về phía nhà máy thép - Chúng tôi mất ruộng, mất ao, hết nguồn thu thì mỗi người tự tìm cách mà sinh nhai. Trai gái bỏ làng ra phố hết cả rồi. Bố, mẹ chết có khi cũng không về lo tang lễ được. Nhiều người vào tù. Nhiều đứa

thành tướng cướp, đi điếm, bỏ đi biệt xứ. Vài đứa về làng thì cạo trọc đầu, hát nghêu ngao suốt ngày, ngâm xăng phun thành lửa dọa dân làng, hoặc leo cột điện nháy múa. Nhiều đứa có đồng nào uống rượu hết đồng ấy. May mà tôi biết hát hò, thôi thì xướng ca vô loài, kiếm ăn vặt quanh xóm còn hơn ngồi chờ chết.

- Ca sĩ đang là nghề hái ra tiền đấy bác ạ - tôi cố gắng làm giảm bớt không khí u buồn.

- Ở đâu họ hái ra tiền chứ như tôi đây, mỗi năm chỉ trông vào vài chục đám hiếu, hỷ để độ nhật. Chủ yếu là đám hiếu, chứ đám hỷ bây giờ bọn trẻ thích hò hét nháy nhót, ba cái thứ hi hi, hự hự chúng nó không duyệt. Mẹ kiếp lắm lúc tôi nghĩ, nếu làng không có ai chết là đến lượt mình chết. Từ ngày có cái dự án nhà máy thép, việc của tôi - trộm vĩa các vị - cũng nhiều hẳn lên. Cứ vắc đàn cò đi là khi về có tiền. Thôi, với riêng mình thì thế cũng không quá tồi.

- Thế còn số phận của ông trưởng thôn, bác mới kể đến đoạn ông ấy mất tích...

- Anh có thời gian thì đến nhà ông ấy mà hỏi, sẽ rõ ngọn ngành, ông Bích ấy. Mà chưa chắc ông ấy đã kể. Từ ngày đồng ý ký vào tờ thỏa thuận với chủ dự án, ông trưởng thôn cũ của chúng tôi cũng lập tức gần như người cấm khẩu, cạy răng chả nói. Như rấn mất đầu, chúng tôi chỉ còn biết nhắm mắt ký bừa cho nó xong. Về phần mình, ông Bích cũng thỉnh thoảng hát hò, nhưng không đi kiếm tiền như tôi, mà chỉ nghêu ngao cho mình nghe thôi... Gõ mõ, gõ nổi niêu xoong chảo như xua ma suốt ngày. Từ ngày bà vợ chết vì bệnh ung thư, ông ấy cũng liệt giường luôn. Anh hùng khi đã sa cơ... nó chó thế đấy!

À quên, tiện thể tôi kể luôn: sau khi mọi việc đã an bài thì cấp trên mới đưa ra kết luận. Cấp trên hùng hồn khẳng định: những tố cáo của bà con về đội quân áo đen bịt mặt là có thật. Chúng là thành viên của một toán cướp có tổ chức và bị chính quyền bí mật đập tan từ nay không còn tác oai tác quái được nữa. Như để kết thúc, ông Quang cười khẩy buông ra câu quen thuộc: Đòi chó thế chứ!

Càng nghe ông Quang kể, tôi càng thấy phải tìm hiểu đến ngọn ngành sự việc. Tôi dự định sẽ đến gặp ông Bích ngay khi ra khỏi nhà ông nghệ nhân làng. Nhưng đúng lúc ấy thì tôi nhận

được tin nhắn của ông Sinh: “Chờ ở nhà, bất cứ lúc nào trong ngày mai tôi gọi là phải có mặt, Mr. Đại đang ở rất gần tôi”.

Tôi quyết định tạm quay về. Không cần đến tin nhắn của ông Sinh, một cái tin hiển nhiên là quan trọng, mà mẹ cũng muốn tôi có mặt ở nhà để giải quyết mấy việc không liên quan gì đến cái sân gôn, trong khi ông Huyện trưởng thì gần như ra tối hậu thư: “Họ sắp xé xác tôi rồi. Tôi không thể ngồi chờ cậu thêm được nữa, tôi nhất định phải sống”.

ĐỘI QUÂN THẦN THÁNH

(Trích tiểu thuyết *Mối Chứa*)

Lời dẫn:

*Chuyện ông Quang trực tiếp kể với tôi về những bóng đen bịt mặt có khả năng xuất hiện trong đêm đen ở bất cứ góc ngách nào như quý vị vừa nghe, được nhiều người dân làng sau đó xác nhận. Trước khi chính quyền đưa ra kết luận, thì họ cũng như ông Quang, không biết những bóng đen ấy là ai, chui ra từ góc ngách nào, cứ như họ có phép rút đất, có khả năng đi xuyên qua mọi vật cản. Trước đó một thời gian, họ cũng đều nghe thấy sự rung lắc nhẹ, đều đều, như tiếng của cả một đoàn thiên binh đang nhịp bước. Mặc dù rất mơ hồ nhưng chỉ cần tĩnh tâm là có thể cảm nhận được. Liệu những đợt rung chấn ấy có liên quan gì đến đội quân áo đen bịt mặt kia? Cho đến nay, cũng mới chỉ có tác giả của tiểu thuyết *Mối Chứa* đưa ra được những mô tả chi tiết về những cú rập gót hoàn hảo và đưa ra một vài nghi vấn đầy thách thức. Xin trích lại chương viết về phần đó của *Mối Chứa* để bạn đọc rộng đường thẩm xét.*

Làng Kim (làng của ông Quang trong tường thuật của tôi) là một làng thuần nông, còn giữ được nhiều nét cổ kính về kiến trúc, phong hóa thuần hậu vào loại nhất của vùng đồng bằng Bắc Bộ. Người dân làng phần nhiều hiền lành, hiếu khách, thích làm phúc. Họ sống chủ yếu nhờ vào canh tác cây lúa, một chút vụ xuân với ít ngô, khoai lang, đậu và chăn thả dê. Nguồn thực phẩm chính khai thác từ con sông chạy ngay phía sau làng. Đoạn sông chảy qua làng là đoạn phình to nhất của con sông,

khi nó tạo một hình vòng cung ngay dưới chân núi Thiên Lô. Vì thế, nó chính là một cái đằm tự nhiên, vô cùng ngoạn mục về phong cảnh. Người dân vẫn quen gọi khúc sông này là vực Vòng. Các thầy tướng số, phong thủy mỗi khi qua đây đều tấm tắc khen làng Kim có vị thế quần long tụ thủy, chắc chắn sẽ phải sinh nhiều anh tài. Mọi người ở đây kể, mới chỉ vài năm trước khi có nhà máy thép, còn thấy cả hàng đàn trĩ múa gọi bạn ngay dưới chân núi mỗi sáng sớm. Có người còn khẳng định nhìn thấy một con rắn chúa khổng lồ màu trắng, dài như cây tre nằm cuộn mình trên một phiến đá, đầu có chiếc mào to như quả khế, lấp lánh viên ngọc màu đá ruby.

Bao nhiêu năm làng Kim không hề xảy ra một vụ xô xát nào. Mặc dù nhiều câu chuyện được kể lại mang màu sắc huyền thoại, chẳng hạn chuyện về con vương xà, nhưng không ai, ngay cả trẻ con thấy sợ mỗi khi ra đường vào ban đêm. Họ tin rằng đó là thần Phật cái trang để bảo trợ cho họ.

Vậy mà tại cái làng thanh bình ấy lại đang xảy ra một câu chuyện không thể tin nổi, có nguy cơ làm đảo lộn mọi nếp sinh hoạt và suy nghĩ của phần đông dân làng.

Một ngày cuối tháng nọ, người dân làng Kim, lúc đầu chỉ vài người vốn hay mất ngủ, sau cả những người chẳng hề suy nghĩ điều gì quá cống làng nên nằm xuống là gáy, thấy đều nghe vẳng lên từ đâu đó những tiếng bước chân đều tăm tắp. Ban đầu khá mơ hồ, chỉ như một âm thanh thoảng qua. Sau cứ lặp đi lặp lại, ngày này sang ngày khác, khiến mọi người phải chú tâm để ý. Không thể làm lẫn được. Một hai ba bốn người chả nói. Đàng này là gần như cả làng, nhất là những người có chứng khó ngủ. Trong quá khứ xa lắc mà dân làng đời nọ truyền cho đời kia, đã từng có chuyện tương tự, về sau phát hiện ra đó là bước chân của cả một bầy voi chiến đi tìm chủ nhân của nó bị đám nịnh thần giết và quăng xác xuống vực Vòng, rồi sàm tấu lên triều đình họ làm thế để trừ một kẻ phản loạn. Về sau đích thân triều đình phải đến lập đàn làm lễ cầu siêu dưới chân núi Thiên Lô, giải oan cho vị chủ soái, đàn voi mới bỏ đi mất tích. Giờ lại có những tiếng động tương tự. Chả nhẽ đàn voi chiến xưa kia vẫn còn sống và trở về? Nếu vậy thì lại có ai bị oan khốc đây?

Mọi người bèn bảo nhau để ý tìm xem nguyên nhân từ

đâu. Có vẻ như những tiếng động lạ phát ra từ phía bên kia núi Thiên Lô. Lại có lúc chúng vọng lên từ dưới lòng đất sâu. Trong khi chưa ai có câu trả lời, thì cụ cao tuổi nhất của làng phát hiện ra chòm sao Thần Nông dịch sang trái, đồng thời mắt của hai con vịt thì đẫm nước, nhòe nhoẹt chứ không chói sáng như mọi khi.

Điềm gì đây?

Ông trưởng thôn của làng lúc ấy tên là Bích, vốn có máu hảo hán, sống trượng nghĩa và rất ghét nịnh bợ, không tin vào chuyện ma quỷ, nên từ trước đó khá lâu đã bí mật để tâm theo dõi một số biểu hiện lạ dưới chân núi Thiên Lô mà rất vô tình ông phát hiện ra. Đáng lẽ ông theo nghề thầy giáo, nhưng phải bỏ dở đại học để nhập ngũ. Phục viên về làng, nhận thấy nghiệp làm thầy không hợp với mình, ông bỏ hẳn giấc mơ đứng trên bục giảng, chí thú vào với ruộng đồng, chăm chỉ giúp người nghèo. Vì là người luôn có sự quý mến của bà con, nên ông được bầu làm trưởng thôn qua hết năm này sang năm khác. Chỉ sau một vài đêm trở lại làm lính trinh sát, ông trưởng thôn phát hiện ra phía sau núi Thiên Lô có một trại huấn luyện dã chiến của cơ quan nào đó mới dựng lên. Trước kia, khu đất ấy quy hoạch làm trại giống. Nhưng về sau chả hiểu sao bị bỏ hoang. Giờ nó được bao kín xung quanh bằng những tấm tôn mỏng cao quá đầu người, loại tôn vẫn dùng che chắn trong các dự án xây dựng, khiến không ai có thể nhìn vào được bên trong để biết chuyện gì đang xảy ra. Ban ngày không hề có bóng người nào. Tất cả im lặng gần như tuyệt đối. Cứ khi đêm về khuya, thì hàng trăm người, thấy đều to cao, trong bộ đồ đen, lại cùng nhau luyện võ nghệ, các tư thế chiến đấu. Ông Bích phát hiện ra bí mật này khi ông leo lên mỏm cao nhất của núi Thiên Lô, nơi hóng mát của con vương xà như người dân truyền vào tai nhau và hầu như ngoài ông ra, chưa ai dám bén mảng đến. Nằm ép mình xuống nền đá, ông căng mắt hướng về phía có những bóng đen đi lại như đang diễn kịch câm. Họ rất ít khi để lọt ra âm thanh, trừ khi giải lao. Vì thế, ông Bích đinh ninh rằng đó là những thành viên của một toán cướp có tổ chức.

Ông Bích không vội nói cho ai biết về phát hiện này. Người dân làng Kim thường không mấy quan tâm đến những chuyện

không phải của họ nên sẽ chẳng ai tò mò. Nếu có nghe kể lại thì họ cũng coi như đó là chuyện của trời đất. Về phần mình, ông Bích muốn biết thật chính xác chuyện gì đang xảy ra, trước khi có thể tự tin công bố rành rõ với dân làng.

Thế là ngày ngày, cứ vào quăng mọi người lên giường, ông Bích lại trèo lên núi Thiên Lô, áp tai xuống vách đá để nghe những tiếng động vọng lên từ khu huấn luyện bí mật. Vốn là người thông thạo địa bàn, lại từng làm trinh sát thời chiến tranh, việc đó với ông Bích không có chút khó khăn nào. Chỉ có điều khiến ông vẫn ám ức là ông không thể trông rõ mặt những người tham gia luyện tập. Họ có vẻ rất biết giữ kỷ luật. Từ giờ giấc, đến việc giữ im lặng, đều chính xác tuyệt đối. Làm được việc đó, ông Bích biết rõ là vô cùng khó. Chứng tỏ những người luyện tập đều được lựa chọn kỹ và hiểu rõ cái giá họ phải trả nếu vi phạm kỷ luật.

Buổi luyện tập thường kéo dài cho tới quá nửa đêm. Những thao tác luyện tập bao gồm võ tay không tấn công kẻ thù có vũ khí, tấn công nhiều người một lúc, tấn công ở mọi tình huống. Đó còn là những màn nhào lộn thoát hiểm, những tư thế bò trườn để áp sát mục tiêu, những thủ thuật xóa dấu vết. Tiếp đến là những trận đánh giả định, với sự tham gia của nhóm từ ba người trở lên, cho đến nhóm sáu người, rồi cứ thế, quân số huy động càng về sau càng đông hơn.

Nằm ép mình trên những tảng đá, nhờ ánh trăng, ông Bích thấy rõ việc khổ luyện ấy khiến lòng ông chộn rộn một cảm xúc rất khó tả. Nó khiến ông nhớ tới thời thanh xuân và những đồng đội. Ông hiểu rằng không phải ai cũng có đủ bản lĩnh như những người chắc chắn là được đặc tuyển kia. Không nhìn thấy tường tận như ban ngày, nhưng ông cảm nhận được sự tinh tế, mạnh mẽ, chính xác của những đòn tấn công thuộc vào hàng tinh hoa của nghệ thuật chiến đấu.

- Tuyệt kỹ! - ông thầm rên lên, cảm thấy nước mắt ứa ra bởi cảm xúc quá mạnh - không thể đẹp hơn được nữa. Kể cả họ là cướp, thì cũng đáng cho ông ngả mũ.

Sau vài tuần, cũng lại đúng vào dịp trăng sáng, trại huấn luyện bước sang duyệt đội hình và trình diễn kết quả học tập. Từ trên núi Thiên Lô, cách chỉ vài chục mét đường chim bay,

hiện ra trước mắt ông một đoàn quân thực sự. Giờ đây, vẫn trong những bộ quần áo một màu với đêm đen, những tráng sĩ đầy sức mạnh, mũ ngụy trang kéo che kín mặt, đứng thẳng tắp thành ba hàng dài. Khi họ chuyển động, ông Bích có cảm giác đó là cả một bức tường thành di chuyển. Con chuột cũng dừng hòng lọt qua! Không một khe hở nhỏ. Không hề có một nét nào thừa trong các thao tác. Tất cả đều ở mức hoàn hảo. Họ thiên biến vạn hóa. Trong tích tắc, họ tụ lại như những tảng đá bất khả chiến thắng nếu kẻ nào muốn tấn công, rồi chỉ chớp mắt lại tán ra nhanh như ma, tan vào không khí. Mọi thao tác, biến ảo khôn lường, giống như đang bày trận đồ bát quái. Tiếng gió bị dồn nén từ những cú ra đòn kêu phàn phật, khiến màn đêm cũng loảng ra, đặc lại theo các thế đánh. Xét về nghệ thuật chiến đấu, khả năng xuất quỷ nhập thần, hu hu thực thực, thì những người trước mặt ông Bích thuộc hàng tinh hoa mà bất cứ kẻ thù nào cũng phải khiếp vía khi đối mặt.

Ông Bích suyt thì quên mục đích của công việc khi lòng cứ như mê đi bởi vẻ tuyệt kỹ của các thao tác chiến đấu. Sau mỗi đêm thao luyện, trước khi kết thúc, họ đều thực hiện chung một bài thao diễn. Chỉ thấy mặt đất, xung quanh núi Thiên Lô, rung nhẹ nhẹ theo nhịp chân đập xuống đất. Cảm nhận này là rất rõ ràng, chứ không hề do tưởng tượng. Nhịp rung lan tỏa trong lòng đất. Điều đó chỉ có thể xảy ra khi có hiện tượng cộng hưởng âm thanh. Ông đã đọc ở đâu đó về hiện tượng này, rằng có hẳn một cây cầu hiện đại bị phá sập khi đoàn quân vài trăm người rầm rập bước qua. Sự đều bước ở mức hoàn hảo tạo ra sức công phá kinh khủng còn hơn bom! Thật là kỳ diệu! Ông tin chắc rằng nó chính là nguyên nhân tạo ra những cơn rung chấn nhẹ mà ông và dân làng cảm thấy, chứ chẳng có voi trắng, voi đen, hay đoàn thiên binh nào xuất hiện. Chẳng có sao trắng hay mảnh thiên thạch nào rơi lộp bộp từ trên trời xuống như ai đó mô tả trong con hoang loạn. Tất cả đều từ đội quân bịt mặt kia mà ra. Tận trên mỏm núi đá mà ông Bích cũng cảm nhận được những cơn chấn động đều đặn ấy, với một biên độ của dao động gần như không đổi. Thậm chí ông đã nghĩ, rất có thể núi Thiên Lô sau màn rung chấn, đã không còn nằm ở vị trí nó đã nằm từ hàng trăm triệu năm nay.

- Kẻ thù nào có thể thắng nổi đội quân nhà trời kia? - Ông hoàn toàn quên mất mối hồ nghi của ông, cho rằng họ là những tên cướp.

Ông Bích thì thâm thốt lên trong một trạng thái gần như mê đắm.

Nhưng rồi một nỗi băn khoăn, lưỡng lự kèm theo cả sự lo ngại cứ xoắn lấy ông: Liệu những gì ông nhìn thấy là thật hay ông đang trong giấc mộng? Thậm chí ông đã nghĩ đến trường hợp những hình ảnh đó là ảo ảnh chưa tan mất, lưu lại suốt mấy chục năm, hoặc phản chiếu cảnh thật từ một nơi rất xa, có thể là tận cùng trái đất. Khi đó nếu ông kể lại, rất có thể mọi người sẽ nghĩ ông bị điên hoặc mắc chứng hoang tưởng.

TUỒNG THUẬT - VI

Thay vì lao vào những việc đang nóng bỏng sau mấy ngày vắng mặt bị ùn lại, tôi dành thời gian cho những khoảnh khắc tĩnh lặng để nhớ lại vài kỷ niệm với bố mình. Mỗi khi cảm thấy bất lực hoặc bế tắc, tôi vẫn luôn tìm đến ông để không cảm thấy đơn độc. Giờ đây tôi biết rõ mình đang yếu đuối nữa. Tôi tự đặt ra giả thiết, nếu là bố thì bố sẽ giải quyết những việc này thế nào? Tất nhiên tôi biết sẽ chẳng bao giờ có câu trả lời như một đáp án vạn năng.

Vì công việc, bố tôi ít gần con cái. Ông phó thác mọi chuyện sóc chúng tôi cho mẹ. Khi lớn lên thì tôi đi du học. Những cuộc điện thoại ngắn ngủi chỉ kịp để ông hỏi tôi vài câu quen thuộc như học hành ra sao, có vấn đề gì cần ông giúp, đôi khi cứ có cả trêu đùa. Chẳng hạn có lần ông bảo: "Tự dưng bố thích có cháu nội, nhưng đừng vì thế mà mang về một nàng dâu Tả nhé. Mẹ sẽ không biết con dâu mình nói gì đâu".

Tua đi tua lại bộ dữ liệu còn lưu trong ký ức, tôi nhận ra rằng tôi rất ít kỷ niệm sâu sắc với bố mình. Những gì tôi tận mắt chứng kiến vào những buổi sáng sớm mà tôi vừa kể, hóa ra lại là những thứ hằn sâu vào tâm trí tôi nhất, bởi nó luôn gắn với gương mặt đầy ưu tư của bố. Là một doanh nhân, một nhà quản lý, một ông chủ, một đại gia nổi tiếng, ông ít khi để lộ ra sự yếu đuối. Lúc nào ông cũng tỏ rõ mình là kẻ mạnh, một người làm chủ mọi tình huống. Ông không có lựa chọn nào khác. Nó giống như khi sống giữa đàn cá mập mà đóng vai kẻ yếu thì coi như nộp mạng cho chúng. Mà xung quanh ông thì không chỉ là những con cá mập, chúng còn là những con thú điện tử, một thuật ngữ mới du nhập, chỉ những kẻ kiếm tiền máu lạnh không bao giờ có cảm xúc. Nghe mẹ kể thì thỉnh thoảng bố

cũng tìm vào chùa. Bố thành kính đứng trước các pho tượng và chỉ thế thôi. Không ai, ngay cả mẹ, biết bố cầu khẩn điều gì. Trong đầu bố luôn có quá nhiều thứ phải tính toán. Dự án thuộc công ty của bố có mặt khắp nơi và chúng thường là kết quả của những cuộc tranh giành không thương xót. Thương xót là tự sát - bố vẫn nói với cấp dưới của mình như vậy. Hãy dành những tình cảm ấy cho kẻ đã thất bại. Tức là khi kẻ cạnh tranh đã thua cuộc, lâm vào cảnh cùng quẫn hoặc thua thiệt, thì hãy dành cho họ sự thương xót, thậm chí cả sự kính trọng để chuộc lỗi. Còn lúc đối mặt nhau trên thương trường thì chỉ có sống hoặc chết. Mà muốn sống thì phải thắng. Đơn giản vậy thôi.

Lục lợi mãi cuối cùng tôi cũng chẳng nhớ lại được gì ấn tượng hơn ngoài cái kỷ niệm cùng bố đi chơi mà tôi cũng đã kể. Giờ đây tôi nhớ thêm được một việc trong lần tôi từ Anh quốc trở về nghỉ hè, chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp và sang Mỹ kiến tập. Tôi ở nhà lâu hơn mọi khi. Vào thời điểm đó công ty của bố gần như không có đối thủ. Bố chiến thắng trong hầu hết những cuộc đấu thầu, mua bán. Tiếng tăm của bố nổi như cồn. Báo chí, những người đẹp trong giới giải trí luôn tìm cách tiếp cận bố. Nhưng đáng lẽ bố phải hãnh diện, phải thấy thỏa mãn, thì ngược lại bố trầm tư hơn. Những giây phút bố ngồi lại văn phòng, đóng cửa không tiếp ai nhiều hơn. Bố hút thuốc liên miên, thỉnh thoảng trở về còn trong tình trạng quá chén nữa. Khi đó mẹ lặng lẽ chăm sóc bố. Nhưng ở tuổi ngoài bốn mươi, rõ ràng mẹ rất cô đơn. Mẹ thường phải ngủ một mình vì bố cứ đi suốt. Thậm chí có cảm giác ngay cả những lúc bố ở bên, có vẻ như mẹ cũng vẫn thiếu thốn bố.

Trên đường trở về của chuyến dã ngoại ngẫu hứng kéo dài một ngày, bố kể cho tôi nghe câu chuyện, mà theo bố xảy ra từ khi bố chưa ra đời. Chuyện đó cũng được mô tả chi tiết trong hẳn một chương có tên "Cuộc tình oan nghiệt" của tiểu thuyết *Mối Chúa*. Và để khách quan, tôi xin trích lại như sau:

Ở vùng quê nọ, có một ông chánh tổng rất nổi tiếng về sự giàu có. Kẻ ăn người ở đông kìn kịt. Gia thế nhà ông ta đủ để quan huyện cũng phải kiêng dè. Nhưng rồi thời cuộc thay đổi khiến từ một người có thế lực, ông ta nhanh chóng bị ném xuống hàng với những kẻ cùng đinh cuối hạng.

Một đêm nọ, trong cơn quần bách bị dồn đuổi bởi những kẻ vốn từng là con ở của mình, cụ Chánh có ý định tự vẫn. Cụ chuẩn bị một chai rượu có pha thạch tín. Cụ nhờ cô hầu gái, cũng là cháu họ xa, mà cụ yêu mến do tính thật thà, lại luôn biết giữ cơ thể sạch sẽ, sửa sang lại giường chiếu. Cụ dự định sẽ chết trên chiếc giường ấy. Trước đó, để bảo toàn gia đình, cụ đã cho các bà vợ mang con cái rời làng ra Hà Nội để tìm cách vào Nam. Chỉ còn cô hầu gái là thân tín nhất mà cụ có thể tin. Nhắm đúng giờ Tý, cụ Chánh quyết định tự kết liễu cuộc đời mình. Kế hoạch của cụ rất đơn giản: cụ sẽ uống rượu độc rồi nằm chết âm thầm trên chiếc giường mà cụ đã nằm khi còn là chánh tổng đầy quyền lực. Nghe nói thạch tín chỉ gây đau đốn chốc lát. Rồi thì ai chả đến cái lúc ấy. Chắc không quá đáng sợ như người ta vẫn thêu dệt.

Nhưng chả hiểu sao cụ uống hết cả be rượu đích thân cụ chế, mà thuốc độc vẫn không ngấm. Thay vì chân tay cứng dần như cụ hình dung, cụ cảm giác rõ nhất có một vật đang muốn chui ra khỏi quần với sức mạnh không thể ngăn cản. Đúng lúc ấy thì cô cháu họ hầu gái bước vào, đỡ lưng cho cụ nằm xuống. Bao nhiêu năm theo nâng khăn sửa áo cho cụ, cô hầu chỉ biết một niềm cung kính. Động tác của cô giống như người con gái chăm sóc cha. Bản thân cụ Chánh cũng luôn coi cô như đứa con cháu trong nội tộc. Vì thế, khi ý nghĩ thoáng qua rằng cụ chuẩn bị ngủ với cô hầu gái, cụ bỗng bật chồm dậy hỏi như quát:

- Mà có cầm nhầm rượu cho ông không đấy?

- Con chủ định cầm nhầm chai rượu ngâm cao hổ cốt với thuốc mà ông vẫn dùng hằng đêm khi ở với bà Ba. Con tự hỏi, vì sao ông lại quần như vậy. Thời thế đã biết thế nào, nay thắng, mai thua, ngày kia có thể lại thắng, sao ông bỏ cuộc sớm thế? Ông định chết mà không sợ mang tiếng với tổ tiên, dòng tộc, con cháu là kẻ thối chí ư?

- A, gớm cho cái con ranh này. Mà có học hành gì đâu mà cũng chữ nghĩa, đạo lý sâu xa thế, giọng này đâu phải của con hầu - cụ quát cặp mắt của con cộp dũ nhìn thẳng vào cô hầu gái: Mà là ai?

- Con muôn đời là hầu gái của ông...

- Tao không tin. Con yêu tinh này chui vào nhà tao từ bao giờ, với ý định gì? Cút ngay ra ngoài. Làm hỏng hết việc của ông.

- Con còn chưa nói hết, con cũng muôn đời là đàn bà!

- Tao không cần biết, tao bảo mày cút!

Cụ Chánh cầm be rượu đã uống cạn, định ném cô cháu họ hầu gái. Nhưng chẳng hiểu sao tay cụ cứ lả dần xuống, khi nhìn vào cặp mắt to và sáng của nó. Cặp mắt đó không hề tỏ ra sợ sệt, mà đầy thương cảm, thấu hiểu. Mà sao tận bây giờ cụ mới thấy nó đẹp thế không biết. Đẹp hơn mọi bà vợ của cụ. Trời ôi là trời! - cụ ném chiếc be vào góc nhà, tay đâm vào ngực, miệng rên lên như một kẻ biết mình hoàn toàn bất lực.

Cô hầu gái không may may cảm thấy tủi thân, lặng lẽ bước ra. Mạng sống của cụ Chánh là thứ quan trọng nhất với cô, còn lại đều chỉ là vợ vắn. Bị mắng mà cô thấy nở từng khúc ruột, bởi cô biết, trong tâm trạng hiện giờ, chẳng có người đàn ông nào nghĩ đến chuyện chết. Thay vào đó, họ đang nghĩ cách để tận hưởng cuộc sống. Thực lòng thì cô rất quý cụ Chánh. Là đàn bà, cô nào có khác các bà vợ của cụ mỗi khi được ở bên cạnh cụ. Nhưng phận tôi đòi, lại mang danh cháu họ bảy đời, không cho phép cô bày tỏ. Khi cụ Chánh đuổi vợ con ra phố, cô thấy đó là cơ hội cho bản thân. Biết cụ rắp tâm tự tử, cô đã để ý theo dõi và thấy cụ cho mã tiền cùng thạch tín vào chai rượu. Chờ cụ Chánh nhãng ý, cô đem chai rượu ngâm cao hổ cốt và những vị thuốc bổ cho đàn ông thế vào chai rượu độc. Cô nghĩ đó là việc làm nhân nghĩa, chắc cụ Chánh không thể vì thế mà ghét bỏ. Vì vậy, khi nghe cụ Chánh quát, cô chỉ muốn lấy tay áo che miệng cười đắc ý.

Nhưng rồi bỗng cô nghĩ chẳng qua cô đang giữ ngọc ngà cho mấy bà vợ đàn ông hanh đỏ mỏ, cũng chỉ là công cốc. Lão già rớt cuộc vẫn là kẻ ngu hèn, tối mắt vì tiền và quyền. Lão chết vì sĩ diện hão, chứ chả phải là để giữ khí tiết của kẻ anh hùng khi sa cơ. Ngọc ở trước mắt mà không biết, thì có khác gì loài lợn! Chả đáng để mình lấm thân với lão. Một chút buồn tủi, một chút khinh khi, một chút căm tức theo cô về chỗ nằm dành cho mình.

Nhưng cô chưa kịp ngả lưng thì đã thấy cụ Chánh đứng ngay ở đầu giường, bóng cao to trùm tỏa nhưng hoàn toàn bất động, hạ bộ như sắp chọc thủng lớp quần lụa. Toàn thân cô run bắn lên. Cô không dám hỏi cụ Chánh cần gì. Cô chờ một hành

động tàn bạo của cụ, như chính cô đã từng chứng kiến khi bà Hai bị phát hiện có tư tình với đứa cháu họ làm cận vệ.

- Dậy, đi theo tao! - cụ Chánh phẩy ống tay áo - Nhanh lên!

Cụ Chánh bước ra trước, dáng đi nặng nề, vương vịu. Cô hầu nem nép bước theo về phòng cụ, tai vẫn chưa tin đấy là lời của cụ hay của bóng ma. Cô đứng ngoài cửa, toàn thân vẫn run bắn bật. Cụ bảo cô vào và khép cửa lại. Cô ngoan ngoãn làm theo. Cụ bảo cô ngồi xuống chiếc giường vốn chỉ dành cho những tấm thân ngọc ngà. Cô ngoan ngoãn làm theo. Cụ bảo cô cởi bỏ xiêm y. Cô hơi lưỡng lự, toàn thân ớn lạnh. Nhưng cụ vẫn nhẹ nhàng bảo cô cởi bỏ xiêm y. Lần này thì cô làm theo. Trước mắt cụ Chánh là một pho tượng trắng ngần mà qua tuổi ngũ tuần cụ chưa từng được thấy. Đến lượt cụ Chánh run lên. Thực ra mày là con hầu gái nghèo khổ hay là tiên nữ giáng trần trên người tao? Mắt cụ hau háu nhìn vào hai cái nhũ hoa màu hồng ngọc, chỉ vừa bằng hai cái chũm hoa cau. Mắt cụ lướt dần xuống lỗ rốn, nơi làn da bụng trắng nhễ nhại, mịn màng, rồi xuống nữa, nơi cái tình tình tình của cô, y như một miếng nhung đen cắt khéo thành hình tam giác cân, tạo một nét nhấn chết người. Thấy vậy, cô hầu gái vội khoanh tay lên ngực, hai đùi khẽ khép lại. Chính cái động tác đoan chính đó càng khiến máu cụ chạy ngược từ ngón chân lên tận đỉnh đầu.

- Tao muốn chết để không phải chứng kiến cảnh đời tao loạn, đổi trắng thay đen. Tao muốn chết vì không muốn chịu nhục bị đày xuống làm thân chó ngựa. Tao muốn chết để giữ trọn thanh danh với tiên tổ và các bậc hào phú... Trời ơi, tao muốn chết... - cụ ôm mặt nức nở ngồi xuống bên cạnh cô hầu gái - Nhưng - cụ nhìn trừng trừng vào toàn thân cô ta - chính mày ngăn cản ý định ấy của tao. Mày muốn tao sống tiếp hay muốn trả thù tao? - Cụ Chánh dừng lại, nấc lên từng tiếng nghe vô cùng ai oán và uất hận. - Nghe tao hỏi đây: Mày làm thế để làm gì?

- Con không biết. Con chỉ biết nhất định mình phải làm thế!

- Mắt cô hầu gái nhìn cụ nửa như van lơn, nửa như trên người, toàn thân cô vẫn lồ lộ trước mắt cụ Chánh như một pho tượng.

- Vậy là duyên tiền kiếp rồi. Trời định rồi. Con hầu chỉ là cái vẻ ngoài trên người, thực chất mày là ngọc nữ. Từ hôm nay,

mày không còn là kiếp con hầu. Từ hôm nay, nàng là bà Năm quyền quý nhất của ta.

- Con xin ông! Con không có phận ấy đâu.

- Không, ta chẳng có quyền gì sắt. Đều là ý trời. Chả có rượu hạp cần đâu, ngoại trừ chai rượu thuốc độc nàng vẫn còn giấu dưới chân. Ta và nàng sẽ cùng chết.

Cụ Chánh nhẹ nhàng ngồi xuống bên người đàn bà mà từ đây là bà Năm quyền quý. Toàn thân nàng đang run lên không biết vì sợ hay vì sung sướng. Hương thơm thoát ra từ các lỗ chân lông nàng, tỏa ngào ngạt, chỉ có thể là hương trinh tiết. Cụ Chánh nhanh chóng trút bỏ mọi sự vương vịu, để tận hưởng lộc trời ban. Cụ nhẹ nhàng đi vào chốn thiên thai, với một chút khó khăn đẩy sung sướng. Mặt cô hầu gái khẽ nhăn lại, nhưng bằng cái cách đón nhận tình cảm của cụ Chánh ban cho, thì rõ ràng bà Năm rất hạnh phúc. Chưa có cuộc tình nào mà cụ thấy mãn nguyện như với cô hầu gái một thời. Cụ thấp to ngọn nến để được thấy thân hình nàng ngọc ngà đến mức nào. Cụ đặt nhẹ môi vào cái đầu vú bé tí xiu, hồng rục như một viên ngọc màu máu bồ câu, khẽ dùng lưỡi đưa đi đưa lại để cảm nhận thứ hương đồng trinh nồng nàn tỏa ra khắp cơ thể nàng. Bụng nàng thon nhỏ, thắt lại nơi ngang rốn rồi nở đều ra hai bên đùi, che chở cho một vật còn quý gấp ngàn vạn lần châu báu, ngai vàng trên đời, đang ánh lên thứ màu đen huyền bí, một thứ ánh sáng có thể biến mọi vua chúa trên đời thành những kẻ lạc đường ngu ngốc.

Họ làm tình cả thảy năm lần, lần nào cũng mỹ mãn. Tiếng rên của nàng như tiếng reo ca của thiên thần khi gặp giàn nho chín mọng, nung núc quá.

Và suốt ba đêm như vậy, mỗi đêm cứ phải đủ năm lần, không sót mảy may.

Gần sáng hôm thứ tư thì cụ Chánh tắt thở, da dẻ vẫn hồng rục như lúc tách ra khỏi cơ thể nàng.

Cũng từ hôm đó, sau khi an táng qua quýt cho cụ Chánh, cô hầu gái biến mất. Phần lớn mọi người cho rằng cô là người của Việt Minh cài vào với một kế mỹ nhân nào đó để giết cụ Chánh. Nhờ vào sự nghi oan ấy mà cô hầu gái được yên bình sống cho đến khi kể lại cho cậu con trai, đồng thời là người thân duy nhất, câu chuyện mà bà giữ kín suốt cả cuộc đời.

Bố kể đến đây, tất nhiên là theo cách của ông, có khác chút ít so với những gì được thể hiện trong *Mối Chúa*, thì nhìn vào một nơi xa xăm nào đó trước khi nói thì thầm:

- Người hầu gái đó, bà Năm đó, chính là bà nội của con.

Tôi cũng đã phần nào đoán ra điều bố kể nên không cảm thấy bất ngờ, khẽ hỏi:

- Vậy giờ bà của con đang ở đâu?

- Ở trên kia kia! - bố nhìn lên trời, đúng vào lúc có một đám mây màu trắng bông bênh trôi lướt qua.

Hôm đó, trên đường về, bố là con người khác hẳn. Ông bảo sẽ thường xuyên cùng với mẹ tổ chức những chuyến đi như thế này. Bởi vì, ông nói gần như buột khỏi miệng, bố thấy phần lớn cuộc sống của bố vô nghĩa quá...

Thấy tôi nhìn ông bằng vẻ khó hiểu, ông nói thêm:

- Thực sự bố muốn đến một nơi nào không còn ai biết bố là ai. Bố muốn dành thời gian tìm hiểu về bà nội con, về vùng đất của tổ tiên chúng ta. Bố muốn chuộc lại ngôi nhà mà ông nội con bị tịch thu, nghe nói giờ nó thuộc sở hữu của năm sáu gia đình... Bố muốn thoát khỏi...

Ông bỏ rơi câu nói của mình vào khoảng trống, như không nở buột nốt ra điều bí mật cuối cùng. Nhưng rồi tôi sẽ phải đối mặt với kẻ biết rõ điều bí mật ấy của bố và biến ông thành thứ con tin vĩnh cửu. Xin quý vị kiên nhẫn chờ đợi.

Tôi xin quay lại chuyện của bố con tôi hôm đó. Sau những tâm sự gan ruột, bố trở nên đầy tâm trạng. Tôi thì giữ im lặng với những suy nghĩ của mình. Liệu có phải vì nỗi hận thân phận mà bố quyết trở thành giàu có để thiên hạ phải kính nể? Liệu có phải dòng máu hùng mạnh của ông nội đã cho bố sự bền bỉ, dũng mãnh của một chiến binh để chiến đấu? Và còn hàng chục câu hỏi nữa liên quan đến lịch sử nhưng tôi không bao giờ dám hỏi bố về những thắc mắc đó, mà chỉ nói:

- Bố làm chuyện đó đơn giản mà - Tôi nói với bố bằng vẻ mặt của người đã trưởng thành.

- Thành thực bố muốn nói với con rằng, nhiều lúc bố không hiểu mình kiếm tiền nhiều thế để làm gì? Bố biết khi bố có một khoản tiền lớn, cũng là khi hàng trăm người mất đi những cơ hội sống sung túc! Đây là thực tế mà chúng ta đang đối mặt.

Còn nhiều điều con không thể hiểu. Mọi việc không đơn giản như con đang nghĩ đâu. Không phải cứ muốn làm việc tốt là có thể làm. Trong lý lịch của bố và của con và nhờ thế mà bố được như ngày hôm nay, không bao giờ có tên ông nội con. Những người đang ngự trên bàn thờ mà con vẫn kính cẩn chấp tay cúi lạy mỗi ngày, đều xứng đáng được kính trọng, nhưng họ chẳng có liên quan máu mủ gì với con cả. Thôi, con hãy quên những gì bố nói đi nhé. Cứ coi đó là chuyện của người lớn. Việc của con là học, tốt nghiệp và quay về làm việc ở ngay trên đất nước này.

Quá khứ nguy hiểm quá. Liệu có phải những gì bố làm, đều được điều hành bởi một thế lực vô hình nào đó trú ngụ trong những góc ngách của quá khứ, vẫn lẩn quất quanh tôi nhưng tôi không thể nhìn thấy? Cũng có thể bố bị xô đẩy vào một trò chơi không có hồi kết. Ánh mắt đầy hối tiếc của bố trước khi khép lại vĩnh viễn, luôn mãi còn là một câu hỏi lớn với tôi.

Theo kế hoạch của ông Huyện trưởng, tôi phải có mặt ở chỗ của ông ấy để cùng bàn cách thuyết phục những người nông dân vẫn quyết liệt chống lại dự án sân gôn. Mấy hôm tôi đi vắng, một số người đã căng băng rôn trên vài con đường làng của những thôn sẽ nằm trong diện bị di dời, kêu gọi tẩy chay dự án. Sau đó họ gửi thư lên huyện. Huyện chưa trả lời vì không biết trả lời họ thế nào. Thực chất ông Huyện trưởng muốn đẩy việc đó sang cho công ty của tôi.

Tôi đang đối mặt với tình thế y như bố tôi đã đối mặt với dự án nhà máy thép của hơn chục năm về trước.

Vừa thấy tôi, ông Huyện mà nghề gốc là anh thợ đóng cối, đã giở giọng mẹ mìn quen thuộc:

- Các anh thích tự sát thì cứ việc, đừng kéo tôi theo. Tôi còn nhiều việc lắm và tôi yêu cuộc đời này, tôi không muốn chết như một con chuột.

Tôi xin lỗi ông Huyện trưởng vì đã để ông phải bận tâm. Tôi chỉ thông báo là hôm nay chủ đầu tư sẽ trực tiếp nói chuyện với bà con, chỉ xin ông cử cho mấy cán bộ đi cùng để nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì phối hợp giải quyết.

- Anh cần cả huyện này nghỉ để phục vụ anh tôi cũng điều được. Nhưng anh định thuyết phục những cái đầu đất ấy thế nào?

- Tôi đã có cách. Trước hết tôi sẽ nói chuyện hơn thiệt, phải trái với họ. Tôi tin rằng nhiều người sẽ nghe ra.

- Nghe anh nói là tôi biết trước cách anh tháo chạy về huyện rồi, vì thế tôi sẽ báo thêm vài suất cơm sẵn ở nhà ăn tập thể cho anh - ông Huyện trưởng nói bằng vẻ chế nhạo nhưng rõ ràng là ông ta rất có đầu óc thực tế.

Khi chúng tôi về đến nơi, theo yêu cầu của huyện thông qua xã, bà con đã tập trung khá đông. Tôi biết trước mình thất bại khi không có chút hứng thú nào cho cuộc tiếp xúc này. Nhưng phía sau tôi, xung quanh tôi là những ánh mắt lạnh như thép, bám theo mọi lúc mọi nơi, kể cả khi họ ở mãi tít trên trời. Mất gì cũng được, chứ mất tiền, mà lại là món lớn, thì nhất định không xong với họ. Họ có đủ sức làm mọi việc, kể cả cho tôi biến mất. Ánh mắt lo lắng của mẹ là bằng chứng sống động nhất. Bỗng dưng tôi thấy nhớ và trách bố kinh khủng. Ông đã đặt lên vai tôi một công việc quá sức, thứ công việc mà chính ông cũng phải è cổ gánh cho đến phút chết.

Đối diện với tôi là khoảng gần ba trăm đại diện các chủ hộ có đất bị giải tỏa cho dự án. Nét mặt ai nấy đều tỏ vẻ bất cần, bất hợp tác. Không thấy mấy anh em ông chủ của chiếc hồ đang được họ nhận khoán nuôi thả cá. Tôi cố ý chờ họ nhưng chẳng có hy vọng gì họ sẽ đến. Khó khăn nhất chính là phải thuyết phục được mấy anh em ông ta chấp nhận nhường lại hồ nước cho dự án. Đây sẽ là cái lô cốt cuối cùng mà chúng tôi phải nhổ bằng được. Ông Huyện trưởng hứa, nếu anh em ông ta cố thủ thì huyện sẽ thít chặt vòng vây, hun khói, thả bom bắn cho đến khi ngạt thở phải tự buông cái đầm cá ấy ra. Tuy nhiên tôi biết nói thì dễ, làm được điều đó không hề đơn giản tí nào. Của đau con xót là một lẽ, lẽ nữa là anh em ông chủ đầm cá đã ở thế đường cùng. Mất đầm cá là họ mất hết. Cuộc sống của họ, tương lai con cái họ trông cả vào đấy. Vì thế họ sẽ chiến đấu đến cùng khi còn có thể. Điều đó phụ thuộc không chỉ vào ý muốn và khả năng của tôi. Nhưng chuyện với anh em ông chủ đầm cá sẽ tính sau. Giờ tôi phải có ý kiến chính thức với hàng trăm người đang sốt ruột. Tôi hít sâu mấy cái, cố tưởng tượng trước mắt mình là những khán giả trong hội trường đến nghe tôi thuyết trình về một đề tài liên quan đến kế sinh nhai.

- Kính thưa các cụ!

Thưa bà con cô bác!

Thưa các quý cô, quý cậu!

Tôi nhìn lướt một lượt, chỉ thấy loang loáng những bộ mặt.

Thưa các bạn trẻ...

Thưa các em và các cháu!

Có tiếng cười rinh rích khiến tôi cảm thấy lúng túng mất một lúc. Nhưng dòng máu của Mr. Nam đang chảy trong huyết quản của tôi. Quý vị nhớ cho điều đó - tôi nghĩ thầm, cũng là để trấn an mình, rằng luôn có bố bên cạnh.

- Tôi có mặt ở đây trước hết là để bày tỏ niềm biết ơn bà con về những kế hoạch hợp tác mà chúng ta sắp tiến hành - tôi nói tiếp như người sắp hết hơi.

Có nhiều tiếng nói vọng lên:

- Ai hợp tác với các anh?

- Hợp tác cái cóc khô gì... ăn cướp thì có!

- Ăn nói hàm hồ, lại định lừa đảo gì thì cứ nói toẹt ra.

- Tiền tẩn tiền tạ chưa thỏa con thêm tiền à...

- Cứ để xem anh ta nói gì!

Tôi có bốn phận phải bỏ qua những lời khiêu khích ấy. Chóp lấy một khoảng yên lặng trước cơn bão, tôi nói tiếp:

- Tôi đại diện cho chủ đầu tư dự án sân gôn, sẵn sàng bàn thảo với bà con về những cách thức giúp chúng ta cùng giàu có. Chúng tôi không làm giàu chỉ để hưởng một mình. Điều đó là vô nghĩa và bất nghĩa. Hãy cùng chúng tôi đón nhận cơ hội hiếm hoi này. Một tương lai rực sáng đang sắp sửa mở ra với làng Đồng và xã Hoàng, với cả vùng huyện Chương này. Bà con có thể hoàn toàn tin như vậy. Bởi vì vùng quê giàu truyền thống cách mạng này xứng đáng được hưởng những gì tốt đẹp nhất mà công cuộc *Đổi mới* mang lại - tôi bắt đầu nói thao thao

- Cái vùng quê nghèo, một thứ danh tiếng chẳng ai muốn, sắp tới đây sẽ chỉ còn là quá khứ đáng nguyên rủa. Chúng ta sẽ biến nó thành một khu đô thị sinh thái vào loại đẹp nhất nhì của khu vực. Đi kèm với cái sân gôn là đường giao thông. Sẽ có nhà cao tầng, cửa hiệu, nhà thi đấu, tiệm ăn và rất nhiều khu nhà nghỉ dưỡng, phục vụ những người giàu có nhất ở khắp nơi đổ về, giàu có đến nỗi họ có thể kéo thiên đường xuống bất cứ nơi

nào họ có mặt. Chúng ta sẽ lấy tiền của họ để xây bệnh viện, trường học, sân chơi thể thao, nhà dưỡng lão cho người nghèo. Tôi có thể khẳng định trước với bà con, bản quy hoạch tổng thể đang nằm trong tay tôi đây, sẽ bao gồm những hạng mục công trình phúc lợi mà tôi vừa kể. Một bản quy hoạch lấy ý tưởng từ tình yêu con người, sự biết ơn, tinh thần uống nước nhớ nguồn cùng với hạnh phúc của bà con nông dân làm nền tảng, làm tông màu chính, cảm hứng chủ đạo. Nó sẽ biến mọi ước mơ nhỏ nhất thành hiện thực. Nó biến điều không thể thành có thể. Nó là bằng chứng của những lời cam kết thành thật nhất. Tất cả những điều đó chỉ còn chờ một chữ ký mang tính thủ tục nữa thôi, như là phát pháo hiệu để bắt đầu một cuộc đời mới và tất nhiên là mọi thành công có được, đều phụ thuộc vào mức độ hợp tác của bà con.

Ở đây không chỉ có những người già, những người đã cần mẫn đặt nền móng cho tương lai, mà có cả sự hiện diện chủ nhân của cái tương lai ấy. Tôi muốn nói với các anh, các chị, các bạn nam và nữ, các em nhỏ còn chưa biết đi rằng, cuộc sống không nên chỉ có ăn và mặc. Các bạn cần có trường học tốt, có những nơi nghỉ ngơi sau giờ làm việc, cần được hưởng thụ những thành quả của nền văn minh. Các bạn, các em cần được biết đến là những công dân của thế giới! Và quan trọng hơn hết, các bạn sẽ có cơ hội để khám phá muôn vàn điều thú vị khác mà chúng ta mới chỉ dám tưởng tượng. Tôi muốn các bạn hãy tham gia cùng chúng tôi như những nhân vật chính của kế hoạch đầy sáng tạo này. Cùng nhau, chúng ta sẽ thay đổi mọi thứ. Chúng ta phải giàu lên. Hạnh phúc của bà con là trên hết! Giấc mơ tề thiên của các bạn hằng ấp ủ đang có cơ hội tốt hơn bao giờ hết để thành hiện thực.

Tôi *copy* luôn mấy ý từ các phát biểu của tổng thống Obama trong cuộc vận động tranh cử vào Nhà trắng giữa Hillary và Trump.

- Qua khảo sát nghiên cứu tỉ mỉ về điều kiện thổ nhưỡng, vị trí địa lý, thói quen canh tác, thì một cái sân gôn hiện đại, tiêu chuẩn năm sao quốc tế, chính là bước đi đầy khôn ngoan để thay đổi toàn diện vùng đất nghèo khó này, thay đổi số phận áp đặt vô lý từ cả ngàn năm nay lên bà con. Bà con sẽ rất ngạc

nhiên về những gì tôi nói. Nhưng tất cả đều là sự thật và rồi thì mọi thứ sẽ quen dần. Những anh chị, cô cậu đang có mặt tại đây hoàn toàn có thể là những người quản lý các chuỗi nhà hàng, bể bơi, công viên thông minh, sân bóng, phòng tập *gym*... Thậm chí, nếu muốn, các bạn hãy làm chủ những cửa hàng ấy, bắt nó đẻ ra tiền bạc và sự tử tế. Những mảnh ruộng bạc màu, nát vụn kia, nhân chứng của tư duy thủ công kia sẽ không còn ám ảnh bà con về sự nghèo khó nữa. Không còn mùi phân trâu phân bò nồng nặc từ đầu làng đến cuối xóm, ám vào mỗi giấc ngủ, mỗi bữa ăn, mỗi giờ học, mỗi cuộc đời lam lũ, mỗi cuộc tình lãng mạn, mỗi giấc mơ. Không còn cảnh chua hết mùa đã hết thóc vì phải bán non với giá rẻ mạt cho những kẻ chỉ biết có tiền, trong khi giá một hộp thuốc chữa bệnh bằng công sức lao động quần quật cả năm trời! Đó là bất công cần xóa bỏ. Và chúng tôi sẽ là những người tạo ra khởi đầu tốt đẹp cho làng Đồng.

Chúng tôi đến đây để cùng với bà con kiến tạo nên một thế giới mới.

Tôi dừng lại để thăm dò thái độ, tất cả im phăng phắc. Có nhiều sự xúc động hiện ra trong tâm mắt tôi.

- Hôm nay - tôi tiếp - với tư cách là những người bạn của bà con, những người sẽ luôn trong khối liên minh bền chặt, chúng tôi muốn nói chuyện cởi mở với bà con như những đối tác lâu dài và thân thiết nhất. Chúng ta sẽ giải quyết tất cả mọi khúc mắc, về bất cứ thứ gì. Mọi việc đều có thể giải quyết bằng trao đổi, đối thoại, mặc cả. Bà con vẫn còn cơ hội để ra giá. Tôi xin khẳng định, tiền không phải là thứ quan trọng nhất mà chúng tôi theo đuổi ở dự án này. Thứ quan trọng hơn là trách nhiệm với cộng đồng, với đất nước. Chúng ta sẽ cùng nhau bàn cách khai thác nguồn tài nguyên đất đai sao cho có lợi nhất, sinh ra nhiều tiền bạc nhất. Tất cả đều vì lợi ích lâu dài của con em chúng ta. Đừng để họ cứ nói mãi rằng *tôi có một giấc mơ*⁽¹⁾ mà không biết giấc mơ ấy là gì, thực hiện bằng cách nào. Tôi chỉ xin nói như vậy, bà con có gì cần hỏi tôi sẽ giải đáp.

Tôi kết thúc bài phát biểu một cách mệt mỏi. Thực ra, tôi hoàn toàn mất hết năng lượng nên phải dừng lại. Tôi biết rõ

1. Câu nói nổi tiếng của mục sư Tin Lành Martin Luther King Jr. (BTV).

mình đang nói dối trơ trẽn, tôi *copy* những bài diễn văn tranh cử nổi tiếng, cả nghiêm túc, cả mang tính lòe bịp chính trị, đậm mùi dân túy mà tôi đọc được, trộn lẫn chúng vào nhau, pha thêm chút phong vị hàn lâm và dán cho nó cái nhãn toàn cầu. Nhưng nó hoàn toàn vô nghĩa và đếu cáng trong bối cảnh này. Tôi biết rõ mình đang lừa những bà con nông dân chất phác, đang về phe những con cá mập tham tàn. Nó giống hệt như những lời xảo ngôn mà người tên là Dũng (tôi vẫn chưa tìm ra tông tích của ông ta, có thể chỉ là một cái tên bịa tạc của kẻ có danh phận nhưng chuyên làm cò mỗi bằng nước bọt, một dịch vụ đang được coi là nghề *hot* hiện nay) đã nói với ông giáo làng trong dự án nhà máy thép mà tôi đọc trong *Mối Chúa*. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác. Thôi thì để số phận và lịch sử quyết định.

Đám đông vẫn im lặng, một số chuyển sang hồ nghi và khinh khỉnh tiếp nhận những gì tôi trình bày. Có người còn công khai nhổ nước bọt. Khá lâu sau mới có người đưa ra câu hỏi. Đó là một ông trung niên. Ông ta nói lắp nên rất khó nghe. Ông ta hỏi tôi nếu dự án sân gôn thành công, ông muốn một chân bảo vệ thì có được không?

- Hoan nghênh bác, tốt quá, vì chúng tôi chứ không chỉ vì bác. Khi đó bác nhớ nhắc tôi nhé.

Tôi tự thấy kỳ lạ cho khả năng nói dối trôi chảy và trơ tráo của mình. Bởi vì khi sân gôn mới có hình dạng thì chúng tôi đã biến mất rồi, còn đâu để giữ lời hứa. Đó là toàn bộ bí mật kinh doanh mà những người như bố tôi tạo ra ở xứ sở này. Tôi không có lựa chọn khác và nhất định phải đi lại y nguyên con đường ông đã làm cho nhẵn bóng, một khi vẫn còn ở trong guồng.

- Xin mời bác - Tôi hào hứng chỉ vào một người đang giao tay nhưng cứ muốn rụt lại.

- Tôi muốn hỏi và muốn nghe thật rõ ràng câu trả lời: chủ trương làm sân gôn là của ai?

- Tất nhiên là của Nhà nước, thưa bác kính mến. Ngoài Nhà nước ra, chẳng có bất cứ ai đủ quyền để thu hồi đất của bà con mà không thành bất hợp pháp. Bởi vì khi làm thế, tôi muốn nói đến xây sân gôn, tức là Nhà nước đang tính cái lợi lớn hơn, lâu dài hơn, có thể là mãi mãi cho bà con.

- Nghe anh nói thì chúng tôi sắp thành tiên cá, nhờ ở cái sân gôn mà chúng tôi chẳng biết có còn kịp nhìn thấy nó không. Nhưng đất đai thì không thể để ra được, nên tôi nhờ anh nói hộ với Nhà nước là cứ lấy đất trồng lúa mãi thế này thì sẽ đến lúc chúng tôi lại phải lên rừng leo trèo như khi mới có thứ cho vào miệng.

Một người khác phát biểu bằng thái độ rõ ràng là không hợp tác. Nhưng ông ta nhận được cái mỉm cười rất cầu thị của tôi:

- Vâng, tôi sẽ chuyển ý kiến của bác tới cấp cao nhất, xin lỗi được biết quý danh của bác, vâng, bác Đoan, tôi nhớ rồi, ý kiến của bác Đoan cũng từng là đề tài của một cuộc tranh cãi khoa học bao gồm toàn những giáo sư, tiến sĩ hàng đầu, những người mài nhẵn cả chục cái ghế để nghiên cứu - tôi kinh ngạc trước khả năng bịa của mình. Nói thế để bác yên tâm là mọi cái đều đã được tính toán kỹ càng. Bộ máy Nhà nước vốn rất hoàn hảo, hoàn hảo hơn mọi mong muốn của tất cả chúng ta, vì nó được thiết lập, cài đặt bởi những bộ óc vĩ đại, tràn ngập tình thương con người, nhất là những người nghèo. Nó lại luôn được điều hành bởi những người thông minh, tài giỏi, trong sạch và có trí tuệ rất lớn, xin bác tin thế đi. Nhà nước không có bất cứ nhiệm vụ nào khác là mang lại ấm no, hạnh phúc cho người dân. Khảo sát mới nhất chỉ có chưa đầy một phần trăm cán bộ Nhà nước chảnh máng với công việc. Xin nhắc lại, chỉ chưa đầy một phần trăm thôi bà con nhé, nghĩa là ở mức cực kỳ lý tưởng. Tôi đã học tập, làm việc ở Anh quốc, một nước nằm trong Ngũ hổ về kinh tế, quân sự, thì cũng còn mơ hồ mới có cái tỷ lệ vàng kia. Phải nói là tỷ lệ kim cương mới chính xác. Mà đây là con số chính thức, không ai cãi được, cho thấy rõ như ban ngày bộ máy công quyền của chúng ta hoàn hảo nhất thế giới. Khỏi ai phải mất công nghi ngờ! Các bác đừng tin mấy người bất mãn tung tin làm nhiều sự thật. Mọi sự hiểu lầm, mọi khoảng cách giữa Nhà nước và người dân, đều chỉ là do thiếu thông tin, do có kẻ ác ý tạo ra. Bác có thể không còn cơ hội để lo cho con cháu chứ Nhà nước thì tồn tại muôn năm, đời này sang kiếp khác, không chỉ lo đến đời cháu chắt bác, mà đến cả đời chụt chụt chụt chụt (có tiếng cười và tôi cũng lợi dụng để cười theo)... của bác cũng đã được lo cho chu toàn.

- Thôi, anh tắt cái loa rè ấy đi cho. Chúng tôi không dễ bị

lừa thế đâu. Chả có Nhà nước nào ở đây cả, chỉ là một nhóm người nghiện tiền nhân danh Nhà nước, muốn bỏ cả thiên hạ vào túi, nên bao nhiêu cũng không vừa lòng. Tôi còn sống thì hãy bước qua xác tôi mà thu hồi đất.

Bất ngờ tiếng reo hò nổi lên sau lời nhạo báng của một tay thanh niên tầm tuổi tôi. Từ đầu anh ta nghe chăm chú, không biểu thị đồng tình hay phản đối. Nhưng rõ ràng những gì anh ta nói là có chuẩn bị rất kỹ. Tôi không muốn đối đầu nên chỉ cảm ơn về sự thẳng thắn. Thực lòng tôi nghĩ những gì anh ta vừa nói là toàn bộ mục tiêu chúng tôi đang theo đuổi. Có vẻ như đó cũng là câu trả lời chung của những người nông dân nên sau đó không ai hỏi gì thêm nữa.

Tôi biết là mình sắp phải trả lời những điều không thể nói thẳng nên sử dụng phương pháp hoãn binh là tạm dừng cuộc đối thoại. Nhưng một tình huống mà tôi có lường trước nhưng không thể ngăn cản đã xảy ra: tay Xã trưởng ở đâu lù lù xuất hiện. Vẫn cái bộ dạng ngang tàng của những lần tiếp xúc trước ông ta bảo bà con đừng vội về, hãy nán lại để cùng nghe ông ta nói lời cuối cùng với chủ đầu tư.

- Anh thấy chưa! - Xã trưởng len lên và chỉ vào tôi - các anh không lừa được những bà con của tôi đâu. Họ sẽ rào làng chiến đấu đấy và các anh thua là cái chắc. Thôi, chúng ta nên kết thúc tình bạn ở đây. Chính các anh muốn làm kẻ thù không đội trời chung của chúng tôi. Chẳng có liên minh liên miết nào cả. Bịp bợm! Nếu hở ra, xin lỗi, quần đùi, xi líp của chúng tôi cũng không còn với các anh. Từ hôm nay gia đình nào có con gái lớn thì phải giữ tịt trong nhà nhé - ông ta quay sang đám đông. Đừng để chúng nó chết oan uổng bởi những gã Sở Khanh chuyên đi săn trình đàn bà làm thuốc trường sinh để đủ sức bóc lột mãi mãi. Tôi nói anh bỏ qua: Kệ mẹ chúng tôi với đất đai, đồng ruộng, vườn tược, ao hồ của mình. Chúng tôi no đói, giàu nghèo cũng không khiến các anh nhúng mũi vào. Chúng tôi đang đại diện cho nguyện vọng của toàn thể bà con ở đây, tuyên bố là chúng tôi chỉ cần đất đai của tổ tiên để trồng cấy chứ không cần sân gôn. Nói thế đã rõ ràng chưa. Những kẻ muốn đến đây để cướp đất hãy nghe và nhớ lấy! Tóm lại là, các anh biến ngay đi cho trước khi phải mở đường máu mà chạy. Cút!

Tiếng hú hét nổi lên. Cút! Cút!... Bọn tư bản giãy chết cút đi... Vô sản, cứu vạn và nông dân đoàn kết lại! Cả đám đông chuyển động, hú hét theo sau lời hô của tay Xã trưởng, được phụ họa bởi tiếng đập phèng phèng của anh em ông chủ cái đám cá cùng đàn thê thiếp con cháu từ một ngõ nào đó túa ra. Họ công khai thái độ tuyên chiến. Tôi biết là mình không nên ở lại lâu hơn. Lại thêm một tay đóng vai anh hùng nông dân trở thành vật cản của chúng tôi. Giá mà tôi biết cách bố đã dùng để thuyết phục ông Bích trong trường hợp dự án nhà máy thép, tôi có thể đã có kinh nghiệm cho trường hợp này. Thôi được, các vị hãy chờ đấy. Việc gì thì cũng có cách giải quyết - chính bố tôi đã nói thế. Không thể giải quyết bằng tình thì bằng tiền, bằng quyền lực, bằng các loại quyền lực ngầm. Liệu các vị có đủ bản lĩnh để chống lại ngàn ấy vũ khí. Tôi cảm thấy bị kích động khiến tính hiếu thắng nổi lên, cùng với sự thúc bách đáng sợ của những cặp mắt không biết mũi lòng luôn ngồi ở đâu đó trong bóng tối nhìn ra, tôi tự đặt quyết tâm phải dẫn thân đến cùng. Tôi không còn cơ hội để lùi bước. Các papa trong "hội đồng ăn thịt người" - tự dung tôi muốn nổi cáu với họ, dù họ vô hình - sẽ không cho phép tôi mềm yếu. Giờ thì tôi hiểu vì sao bố luôn phải chiến thắng dù sau đó nó chỉ mang lại cho ông nỗi đau khổ bất tận.

Tôi càng thấy nuối tiếc là mình vẫn chưa gặp được Mr. Đại.

TUỒNG THUẬT - VII

“**T**ôi bị bịt mắt, tống lên xe và đưa đến một nơi nào đó không thể xác định được. Nhờ vào khả năng nhận biết phương hướng, tôi chỉ thấy chiếc xe ngoặt trái ngoặt phải cả thấy bốn lần, trước khi chạy vào con đường đầy ổ gà. Chắc họ định đưa tôi vào một nơi heo hút nào đó trong hẻm núi phía Bắc của làng. Những người ngồi bên tôi, giục cho tôi khỏi nghiêng ngả mỗi khi chiếc xe đổi hướng hoàn toàn cân lạng. Họ là ai nhỉ? Liệu họ có liên hệ gì với những bóng ma vẫn xuất hiện trong đêm khiến cả làng hoang mang? Tôi biết những người dân làng hoàn toàn trông cậy vào tôi. Sự cứng rắn của tôi còn đủ sức giúp họ đứng vững để tiếp tục chiến đấu chống lại những con quái thú. Về phần mình, tôi ý thức rất rõ vai trò của một thủ lĩnh.

Thành thực thì lúc đó tôi nghĩ đến bản thân mình rất ít. Tôi lo lắng cho con gái và vợ, chắc là đang rất hoảng loạn. Con gái tôi còn quá non dại để có thể tự đưa ra những nhận định. Còn vợ tôi, bà ấy đang bị bệnh nặng, không biết có chịu nổi cơn sốc chồng bị bắt cóc. Tôi mong bà ấy tạm thời cứ giữ kín mọi chuyện để không gặp nguy hiểm. Tôi có thể tự đối phó được, vì tôi biết rất rõ họ muốn gì ở tôi. Họ không dám giết tôi vì nếu làm thế, mọi việc coi như chấm dứt.

Tôi bắt đầu đưa ra những phán đoán. Điều chắc chắn là vụ bắt cóc này liên quan đến dự án nhà máy thép. Họ biết rõ vai trò của tôi trong việc phản đối cưỡng chế thu hồi đất. Những người nông dân cùng đứng về phía tôi, sợ dĩ dám chống lại họ vì bà con tin vào tôi. Giờ những kẻ muốn thực hiện dự án sẽ đi nước cờ cuối cùng. Nhưng có lẽ mọi việc chỉ trở nên tồi tệ thế này từ sau khi có những kẻ thậm thụt ra vào nhà ông giáo làng và sau đó ông giáo im lặng. Nhưng giờ đây trong vòng vây của lũ quái thú, tôi không nên đổ lỗi cho ai, mà phải tỉnh táo để tìm cách thoát hiểm và quay về với dân làng.

Chiếc xe đột ngột dừng lại. Tôi bị xóc nách đầy xuống. Họ dẫn

tôi đi trong bóng tối dày đặc vì mắt tôi hoàn toàn không thấy lọt vào một chút ánh sáng nào. Tôi cứ bị vấp ngã liên tục. Mỗi lần như vậy, những kẻ xóc nách tôi lại thít chặt vào cánh tay tôi.

Cuối cùng tôi thấy mình bị đẩy vào một căn phòng. Tôi ngã nhào xuống nền gạch trong khi cánh cửa khép lại sau đó vài chục giây. Tất cả bỗng chìm vào yên lặng. Chưa bao giờ tôi sống trong sự yên lặng khủng khiếp như vậy. Nó ngấm báo rằng, tôi đang bị cách ly với bên ngoài bởi một bức tường rất dày.

Tôi đang ở đâu? Đó là câu hỏi xoáy vào não bộ tôi mạnh nhất. Có lẽ do đòi hỏi của bản năng sinh tồn".

Tôi phải dừng việc đọc cuốn hồi ký lại để nói sơ qua về cuộc gặp của tôi với ông Bích. Sau khi thất bại với việc thuyết phục những người nông dân trong dự án sân gôn, thú thực tôi rất mệt mỏi. Tôi quyết định lần thứ ba trở lại cái nơi cha tôi thắng thầu xây lắp nhà máy thép. Lần này tôi vào thẳng nhà ông Bích. Ông hoàn toàn mất khả năng lao động do bị liệt hai chân, nhưng đầu óc thì vẫn cực kỳ minh mẫn. Ngoài việc phải ngồi trên xe lăn, ông không có vẻ gì của người ốm yếu. Tôi trong vai người đi khảo sát về tác hại của môi trường và xã hội ở những vùng nông thôn có các dự án công nghiệp. Ông Bích có vẻ không quan tâm đến tôi là ai, vì ông đang cần có người để nói chuyện.

- Bất kể anh là ai, đã vào nhà tôi thì đều là bạn. Từ khi tôi không đi lại được, việc của tôi là đọc sách và suy ngẫm.

Tôi nói là mình cũng rất thích đọc sách. Ông tỏ ra rất vui. Khi tôi lộ ý tò mò muốn biết vì sao ông đến nông nổi này, ông chỉ khẽ cười bảo:

- Chuyện rất dài.

- Liệu có liên quan gì đến hậu quả của cái nhà máy thép kia không?

- Nó xảy ra trước khi cái nhà máy thép hình thành và đi vào hoạt động.

- Cháu xin lỗi nếu điều quan tâm đó khiến chú khó chịu.

- Không, chỉ là tôi không muốn nhớ lại. Tôi đã bỏ qua tất cả. Tôi đã tha thứ cho họ...

- Họ là ai vậy?

Ông Bích giục tôi uống trà. Tôi lơ đãng nhìn mấy thứ đồ vật

sơ sài và mắt dừng lại ở tập giấy kẻ ô viết đặc chữ. Không kịp đoán là ông Bích đang viết lách gì đó. Nền giáo dục Anh quốc có việc xem trộm thông tin của người khác là đáng hổ thẹn, vì thế tôi coi như chưa thấy những trang viết ấy. Nhưng hành động đó không qua được cặp mắt từng trái và đầy ánh sáng yên bình của ông. Ông gọi với vào bên trong và lát sau một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp nhẹ nhàng bước ra. Bỏ qua sự ngạc nhiên của tôi, cô cúi tiếng chào cho phải phép rồi nhanh chóng thu dọn những trang bản thảo, mang vào bên trong. Tôi vẫn cảm chén nước như toàn bộ tâm trí hướng vào phía sau cánh cửa.

- Tôi sống là vì nó và nhờ nó - ông Bích nói thay cho lời gì thích là chưa giới thiệu với tôi về người thân - Chúng tôi có con muợn. Tôi muốn con bé theo nghề dạy học như ước mơ không thành của tôi, nó cũng đã theo học sư phạm được đến năm thứ hai, nhưng tự ý bỏ dở giữa chừng. Giờ nó đang là sinh viên năm cuối của trường luật. Ra trường nay mai thôi. Khi tôi chưa thành ra như thế này và khi mẹ nó chưa mất, nó là đứa bé hồn nhiên nhí nhảnh. Giờ thì anh thấy, lúc nào nó cũng suy tư điều gì đó. Tôi cứ cảm thấy lo lắng cho tương lai của nó vì có vẻ nó chưa nghĩ đến việc xây dựng gia đình.

Tự dưng tôi thấy một cảm giác như điện giật rất nhẹ, chạy xuyên qua ngực, lan xuống tận đùi. Nó khiến tim tôi tăng lên vài nhịp. Nhưng tôi nhanh chóng xác định mình là ai, đến đây để làm gì.

- Bố mẹ nào thì cũng thế. Mẹ cháu cũng nói với cháu như thế điều tương tự, rằng mẹ rất lo cho con...

- Con bé nhà tôi khác. Nó lớn lên trong một hoàn cảnh không bình thường. Nhưng thôi, đến lượt tôi hỏi anh đây: 'sao anh lại chọn tôi để hỏi về nhà máy thép? Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa?

- Chú cảm thấy là đã gặp cháu à?

- Tôi không thể biết chắc, tôi không nhớ được điều gì. Có lẽ ý nghĩ thoáng qua thôi. Nhưng một người nào đó như anh thì hình như tôi gặp rồi.

- Cháu bắt đầu thích cách nói chuyện của chú. Đôi khi có lẽ cũng là cảm giác của cháu, về một người nào đó chưa hề gặp nhưng lại cứ có cảm giác thân quen.

- Ấy đấy, anh vừa mô tả chính xác cảm giác của tôi.
- Chắc là chú cháu mình có duyên từ kiếp trước đấy.

Một tiếng động nhẹ khiến tôi chú ý. Lập tức mắt tôi chạm phải ánh mắt của con gái ông Bích qua khe cửa hẹp. Làm như vô tình, cô ta nhìn về phía tôi và linh cảm cho tôi biết là mình đang bị theo dõi nên đưa mắt tìm kiếm và chạm vào ánh mắt của cô ta. Sau này thì tôi biết cảm giác đó không hoàn toàn đúng. Có thể câu chuyện của tôi với ông Bích đang đi quá xa so với những gì mà tôi được phép biết và cô ta buộc phải lưu tâm theo bản năng tự vệ. Cô ta muốn biết động cơ thật của tôi trong những câu đối thoại rõ ràng là giống như vở kịch. Trong khi đó ông Bích bỗng trở nên trầm tư. Hình như ông đang lục lọi xem cái mặt tôi được ông cất giữ ở đâu trong tầng tầng ký ức của ông từ kiếp nào kiếp nào! Ông sẽ không thể tìm thấy, bởi chưa bao giờ tôi gặp ông. Tôi biết rõ điều đó, nhưng cũng biết rõ rằng, không phải vô cớ mà ông rơi vào tâm trạng ấy. Hình bóng của bố tôi hẳn còn lưu giữ trong trí nhớ nhiều người dân ở cái làng này - giờ thì tôi có đủ căn cứ để tin như vậy, chỉ không biết là ông hiện lên trong ký ức họ bằng cái hình hài nào. Chắc chắn bố tôi và ông Bích từng gặp nhau nhiều lần. Bởi bằng vào những gì tôi biết thì bố tôi đã đưa ra một cách giải quyết nào đó dẫn tới việc người dân hoàn toàn quy thuận chủ đầu tư dự án nhà máy thép. Giờ tôi rất muốn biết cái mưu kế đó cụ thể thế nào.

Nhưng tôi không biết bắt đầu từ đâu. Chả lẽ hỏi thẳng ông Bích về sự kiện mà ông đóng vai nhân vật chính và là nạn nhân bi thảm? Làm thế khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Một khi thân phận và ý đồ thật của tôi bị lộ, chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra? Ông Bích có thể tha thứ nhưng còn cô gái kia? Tại sao chỉ mới thoáng nhìn vào mắt nhau, tôi lại cứ như phải cố để thoát ra bởi nó quá ám ảnh? Ngoài vẻ xinh đẹp, đài các rất nghịch cảnh với nơi cô sinh ra, cô ta, giờ thì tôi đã biết tên là Diệu, có một trí tuệ khá sắc sảo. Mọi thứ trên mặt cô đều khiến người ta nghĩ đến ánh sáng. Từ cái trán trắng muốt, cặp mắt to như một cái hồ nước thu nhỏ, cho đến khóe miệng cân đối, đầy vẻ cương nghị, đều chứa trong nó ánh sáng đủ để toát lên một cá tính mạnh mẽ. Cô gái này là khắc tinh của giả dối và khuất tất - tôi thẩm nhận xét và thấy phải cảnh giác cao độ với cô ta. Liệu trong việc

chọn nghề của cô, có gắn gì với những bất công mà bố cô cùng dân làng phải chịu? Đó là những câu hỏi khiến tôi không thể nào bỏ qua và nó sẽ còn trở đi trở lại ngay cả khi chúng tôi tạm xa nhau.

Một sự cố bất ngờ khiến tôi bối rối nhưng lại giúp tôi tháo cái thắt nút khá đơn giản: ông Bích mời tôi ở lại dùng bữa. Tôi vừa muốn từ chối, vừa cảm thấy sẽ rất hối tiếc nếu bỏ lỡ cơ hội. Tôi không biết mình hối tiếc điều cụ thể gì? Ánh mắt, vẻ mặt ngời sáng có thể nói là hoàn hảo của cô sinh viên năm cuối trường luật, hay bí ẩn mà tôi đang khám phá cảm dỗ tôi, níu kéo tôi muốn ở lại? Thấy tôi có vẻ do dự, ông Bích, giống như cái cách người nhà quê vẫn áp dụng, nói vọng vào trong bảo con gái ra chợ tìm mua vài thứ thức ăn để ông mời khách, coi như việc ở lại của tôi không phải bàn cãi gì nữa. Chẳng hiểu sao cô sinh viên hưởng ứng rất nhanh. Cô nhìn tôi như để ước lượng xem tôi đáng ăn món gì, rồi cầm làn đi ra cửa. Tôi muốn được đóng góp chút gì đó nhưng cái động tác của tôi bị chặn lại ngay:

- Com bữa thôi, anh đừng ngại. Nói thật là tôi cứ có cảm giác đã gặp anh, hoặc nhất định phải gặp anh trong cuộc đời.

- Chú có cảm giác ấy thật ạ?

- Tôi chẳng biết nói thế nào cho chính xác, nhưng từ lúc gặp anh, tôi bỗng thấy mình đang sống lại những ngày còn đầy sức vóc.

- Cảm ơn chú đã tin tưởng khi chưa biết cháu là ai. Cháu hy vọng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Thực ra tôi nói khi tâm trạng có phần rối bời. Việc gì sẽ tốt đẹp thì chính tôi cũng không gọi ra được. Việc tìm hiểu chuyện về nhà máy thép, hay chuyện quan hệ giữa tôi và ông Bích, hay tình bạn đang nhen nhóm âm thầm (ít ra là từ phía tôi) giữa tôi và con gái ông? Có vẻ mối quan tâm của tôi cũng bắt đầu bị phân tán? Nhưng chỉ mơ hồ là cảm giác thôi. Chắc chắn tôi sẽ còn mất công tìm từ ngữ để miêu tả chính xác thứ tình cảm đang trỗi dậy trong tôi.

Trong khi tôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ để che giấu tâm trạng bồn chồn của mình, thì ông Bích đẩy xe chạy đi chạy lại một cách bận rộn. Ông sắp xếp lại tập giấy khác, rồi lại lật tìm gì đó, để cuối cùng trả nó về nằm yên ở cái nơi nó vẫn nằm.

Khi Diệu xách làn thức ăn về, tôi tìm ngay được công việc là trợ giúp cô, với tư cách những người trẻ tuổi với nhau. Ông Bích bèn ngồi uống trà với bác tài xế. Tôi không quan tâm họ nói với nhau chuyện gì. Chúng tôi có một sự hợp tác ban đầu đầy ắp ả ý. Diệu tỏ ra rất vui, trong khi tôi thì có phần hồi hộp. Chỉ qua vài cử chỉ, lời nói của Diệu, tôi hiểu ra rằng mỗi con người luôn cần có ai đó để chia sẻ. Chúng tôi vừa soạn món vừa nói chuyện. Diệu kể về nơi cô học, những lần đi dã ngoại, về một vài người bạn đã từng qua căn nhà này. Còn tôi thì ngoan ngoãn chờ để được cô sai bảo. Tôi cũng kể sơ qua về những lần đi dã ngoại khi còn ở châu Âu. Diệu không ra vẻ quan tâm nhưng rõ ràng là cô nghe không sót một lời, nhất là đoạn tôi kể về cô bạn gái mà chúng tôi đã chia tay.

Khi mâm cơm dọn ra, lần đầu tiên tôi thấy mặt ông Bích mất hẳn những nét ưu tư cố hữu. Có chút rượu vào, ông cũng khá lảm lòi. Ông công khai hỏi thăm tôi về nghề nghiệp, gia đình, những dự định cho tương lai. Khi tôi nói, vì mãi học hành nên vẫn chưa có cơ hội lập gia đình, thì ông thoáng một chút nghi ngại rồi chuyển ngay đề tài chê trách cô con gái rượu cũng vì mãi học mà chệnh mảng việc gia đình khi chưa thấy dẫn về đứa bạn trai nào cho ông xem mặt. Nghe bố nói, cô sinh viên chỉ khẽ mím môi, không ra phản đối mà cũng chẳng hưởng ứng.

- Mẹ nó mất, chỉ còn nó và tôi, nếu nó có bạn trai thì tôi cũng có bạn trong những dịp như thế này.

Tôi vờ hòa theo ông Bích:

- Cháu hoàn toàn ủng hộ chú. Chỉ sợ rồi chú phải nuôi cả đàn chó, bởi mình chú đuổi không hết.

Lần này thì Diệu hơi bĩu môi, gắp cho chúng tôi mỗi người một cái đùi ếch tẩm bột rán, như muốn bảo: ăn đi và để tôi yên.

Tôi hoàn toàn chiếm được cảm tình của ông Bích. Ông bắt đầu cởi gan ruột, như một người đã tìm thấy bạn tâm giao. Trong một cơn hứng lên lúc sắp chia tay, ông bảo:

- Mà muốn biết về cái dự án nhà máy thép à, chú sẽ cho mà mượn tập hồi ký kia, với điều kiện chỉ mình mà đọc, khi nào xong thì đem trả cho chú ngay.

Tôi cố nén xuống thứ cảm xúc phức tạp đang dâng cao. Tôi rất muốn biết chuyện gì được ông Bích ghi lại, nhưng cũng lại

sợ phải biết những sự thật mà mình vẫn đang cố tự huyễn hoặc bản thân. Ví dụ, tôi cố gắng nghĩ rằng, bố tôi chẳng liên can gì đến những sự cố khiến ông Bích thành ra tàn phế thế kia, hoặc khiến những người dân làng cứ chết dần chết mòn vì đủ thứ bệnh lạ, với một ký ức chưa hề phai nhạt về tai họa mà tôi đọc thấy ở một số người tôi gặp. Và liệu rồi mối quan hệ vừa nhen lên giữa tôi với cô sinh viên năm cuối trường luật sẽ ra sao, nếu chẳng may tôi cũng là thủ phạm gián tiếp của những tai họa đó, hoặc khi cô biết rõ về thân phận của tôi? Nhưng tôi cũng chỉ có thể nghĩ đến thế thì chính ông Bích cầm tập bản thảo, cuộn lại rồi ấn vào tay tôi.

- Cố giữ cho chú nhé. Chú sẽ còn sửa, có cơ hội sẽ in ra cho thiên hạ đọc, nhưng khi đó cũng chỉ sửa chi tiết thôi, cho nó vẫn về một tí, còn về cơ bản thì những sự kiện sẽ không có gì khác. Cháu tìm trước cho chú một biên tập viên cứng cựa ở nhà xuất bản Hội Nhà văn nhé.

Khi tôi đón tập bản thảo, tôi thấy rõ tay mình hơi run. Tôi nhìn sâu vào mặt ông Bích, hỏi nhỏ, nhưng bằng thứ âm điệu da diết và có phần sợ hãi:

- Chú viết cuốn hồi ký này để cho ai?

Ông Bích xua tay:

- Cầm về mà đọc, rồi sẽ tự có câu trả lời. Diệu, con kiểm cái túi bóng bọc vào giúp bố, nhớ mang trả lại tôi đấy nhé.

Khi ra về, tôi cúi gập xuống chào ông theo truyền thống văn hóa quý tộc châu Âu nhưng nó lại quá giống như lễ ra mắt của con rể hơn là lời tạm biệt. Chúng kiến cảnh đó, Diệu cố ý quay mặt đi. Hình như cô ta lại khẽ bĩu môi. Hình như cô ta khẽ mỉm cười. Cũng có thể là cô ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì, mà chỉ là thực thi bổn phận của con cái theo lễ giáo. Đầu óc tôi bỗng dung rối bời như phải giải mã một ký hiệu nào đó trong *Kinh Dịch*.

Ông Bích không tiễn tôi. Diệu đã trực sẵn để mở cổng. Tôi khẽ chào cô rồi bước nhanh ra ngoài. Tôi cảm nhận rất rõ bước chân mình đang chạy trốn để thoát khỏi một cuộc rượt đuổi nào đó. Có thể chỉ là do tôi tưởng tượng ra thế. Nhưng khi tôi quay lại thì bất gặp cặp mắt ngời sáng, đầy nỗi niềm của Diệu phía bên trong cửa, qua một khe nhỏ. Rõ ràng là cô đã nhìn theo tôi.

Rõ ràng giữa chúng tôi đang nối bằng một sợi dây mỏng manh nào đó. Hình ảnh nàng công chúa bị bỏ quên ở một vùng quê hẻo lánh là thứ giống với ý nghĩ của tôi lúc ấy về Diệu. Liệu tôi có làm nổi vai của chàng hoàng tử?

Đi được một đoạn, trong khi bác tài đã ra xe và chuẩn bị nổ máy, tôi bỗng chạy vụt trở lại, đến bên ngoài chiếc cổng. Từ bên trong, Diệu hỏi gần như thì thầm:

- Anh quên thứ gì à?

- Không, anh chợt nhớ ra chưa hỏi em một câu - tôi thờ đút quăng, mất hết vé mạnh mẽ của con trai Mr. Nam - Hãy trả lời anh và đừng vắn vẹo gì nhé...

- Anh cứ bình tĩnh mà hỏi...

- Nếu có ngày anh quay trở lại, em có sẵn lòng mời anh ăn cơm không?

- Nghiêm túc nhé - Diệu nhìn tôi bằng cặp mắt mở to - bữa cơm hôm nay là bố em mời anh... Cảm ơn vì đã khiến bố em vui.

Tôi về nhà trong cảm giác vừa buồn vừa vui mà không rõ nguyên nhân. Bỏ mặc hàng loạt công việc đang đợi tôi giải quyết, mặc những cú gọi khẩn khoản của ông Huyện trưởng, tôi vùi đầu vào tập hồi ký của ông Bích.

Giờ thì mời quý vị theo dõi tiếp những điều ông Bích ghi trong tập sách mà quý vị sẽ không tìm thấy trong tiểu thuyết *Mối Chúa*.

"Nhưng dù ở đâu thì tôi vẫn sẽ chiến đấu - lúc ấy tôi nghĩ như vậy. Tôi sẽ chiến đấu đến cùng vì cuộc sống của những người nông dân.

Đêm đầu tiên trôi đi trong thứ cảm xúc mà tôi chưa từng trải qua. Tôi mất cảm giác về thời gian. Nhưng bằng kinh nghiệm, tôi vẫn có thể đoán ra bóng đêm đang tan dần, mặt trời sắp lên, cuộc sống sẽ lại nhộn nhịp bắt đầu một ngày mới.

Trong khi tôi ngồi suy tính thì có tiếng chân bước lại gần. Rồi một giọng trầm đục vang lên:

- Ông ổn chứ?

- Ông là ai? Tại sao các ông bắt tôi? Tôi đang ở đâu?

- Đừng hỏi nhiều thế. Mọi chuyện rồi đâu sẽ có đó. Trước mắt ông cần ăn uống cho cẩn thận. Đây là bữa sáng mà nhiều người làng

ông nằm mơ cũng không thấy.

Tôi nghe tiếng bát đĩa đặt xuống bên cạnh. Vì mắt bị bịt chặt nên coi như xung quanh tôi vẫn là bóng đêm. Tôi ước lượng khoảng cách tới khay thức ăn, định hất cho nó lộn nhào xuống đất, đánh động cho bọn người thú vật này rằng tôi không hợp tác. Nhưng tôi chợt nhớ tới một tình huống mà tôi đọc được đã lâu trong sách của Suzuki. Đó là một công án thiền. Tôi nhớ lảng máng thế này: Một kẻ không may rơi vào tình thế phải bám cheo leo trên vách đá, cũng là miệng của một cái cửa hang sâu. Phía bên trên miệng hang một con cọp đói đang ngồi chờ anh ta leo lên để xơi tái. Trong khi đó bên dưới đáy hang là một bầy rắn độc cũng đang đói mồi, thi nhau phun nọc phì phì. Leo lên cũng chết mà tụt xuống cũng chết. Phải làm sao bây giờ? Đang còn suy tính thì anh thanh niên nọ chợt nhìn thấy một chùm nho chín mọng, ở sát ngay trước mặt mà do quá lo sợ nên anh ta không thấy. Một chùm nho mới tươi mọng làm sao! Còn hơn là quả của thánh thần! Trong tích tắc anh thanh niên ngộ ra, vui vẻ đưa tay hái chùm nho chén ngon lành.

Hồi ấy, dù cứ đọc đi đọc lại tôi cũng không hiểu ngụ ý của câu chuyện. Chén xong chùm nho thì anh thanh niên sẽ làm gì để thoát hiểm? Biết là trước sau cũng chết thì ăn thêm chùm nho để làm gì? Trong tâm trạng ấy mà vẫn còn nghĩ đến ăn thì thật vớ vẩn? Những ý nghĩ ấy cứ bám riết lấy tôi, như những câu đố hóc búa nhất của trời đất mà tôi không tìm được lời giải.

Giờ đây, trong tình cảnh tương tự, tôi bỗng thấy bừng sáng trong tâm trí những ý nghĩ rất mạch lạc, thán phục hành động của gã thanh niên kia. Có những điều nếu chỉ cứ đặt câu hỏi thì mãi mãi là những câu hỏi nối đuôi nhau mà không tìm thấy câu trả lời. Bởi vì câu trả lời nhiều khi ở chính hành động đơn giản nhất, cái hành động thuận theo lẽ tự nhiên.

Tôi quyết định sẽ chén hết sạch những thứ béo bổ mà bọn người của bóng đêm - tôi đành gọi họ như vậy - đem tới. Một bát miến xào với cua bể; một cốc kem béo ngậy, một miếng bánh ngọt kèm đĩa hoa quả ướp lạnh và cuối cùng là một cốc trà nóng. Tiêu chuẩn của tôi còn có bao thuốc lá nhưng tôi không hút.

Ăn xong tôi nằm kênh ra sàn gỗ. Để xem chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo. Nhưng tôi không phải chờ lâu. Chỉ sau chừng nửa tiếng thì có người tới nói chuyện. Trước hết ông ta xin lỗi vì đã bắt nhả với tôi.

khi không thể dùng cách lịch sự hơn - bởi như lời ông ta nói bằng âm điệu nhẹ nhàng, chính là vì tôi không muốn thế.

- Tôi xin phép bắt đầu cuộc làm quen với ông bằng một món quà mà tôi tin bất cứ ai cũng không nên từ chối - ông ta bảo - Nếu ông từ bỏ việc chống lại dự án nhà máy thép, ông sẽ có một khoản tiền đủ để sống an nhàn suốt những năm tuổi già, coi như sự đền bù riêng của chủ đầu tư. Ông xứng đáng được nhận mà! Chúng tôi hứa là sẽ không ai biết thỏa thuận này.

- Nếu tôi không nhận, các ông sẽ làm gì?

- Chưa ai từ chối trong trường hợp tương tự khiến chúng tôi chưa hề đặt ra tình huống ấy, nên chưa biết sẽ làm gì. Chúng tôi thành thật mong muốn là mọi việc kết thúc ở đây. Chỉ cần ông ký vào tờ giấy chúng tôi soạn sẵn, mọi việc sẽ vô cùng tốt đẹp. Ông sẽ lập tức thấy ánh sáng cuộc đời lung linh hơn mọi tưởng tượng. Tôi không ép. Ông cứ tha hồ mà suy nghĩ vì thời gian còn nhiều.

Nói xong ông ta bỏ đi luôn. Mọi thứ trở lại sự tĩnh lặng. Tất nhiên là tôi sẽ không ký. Tôi không thể và không có quyền bán đứng bà con, những người đã coi tôi như đại diện của họ. Tôi biết bọn chúng đang giăng ra một cái bẫy. Suốt cả ngày hôm đầu tiên chúng để tôi suy nghĩ nên không làm gì. Luôn có một gã đàn ông - tất nhiên là tôi không thấy mặt - túc trực để nghe tôi yêu cầu. Chủ yếu là mang nước cho tôi, đưa tôi vào nhà vệ sinh và phục vụ thức ăn ngon. Vài lần tôi tìm cách moi chuyện nhưng hắn hoàn toàn câm lặng.

Khoảng nửa đêm hôm sau kể từ khi bị bắt cóc, thì tôi bị đánh thức dậy. Vẫn cái giọng lịch lãm lúc sáng qua, chỉ hỏi tôi đúng một câu:

- Ông ăn có ngon miệng không? Ông cần bất cứ thứ gì thì cứ nói, chúng tôi luôn chờ để được phục vụ.

Khi tôi nhếch mép bảo tôi chẳng cần gì, thì ông ấy chuyển đề tài hỏi luôn:

- Ông đã suy nghĩ kỹ chưa? Với ông thì thời gian còn nhiều, nhưng riêng tôi chỉ còn rất ít thời gian ở đây nên tôi mong được nghe câu trả lời ngắn gọn nhất của ông.

- Tôi có thể trao đổi với ông vài điều không?

- Được, nhưng mà đi ngay vào chuyện nhé.

- Tại sao các ông không mượn tay chính quyền ra lệnh cưỡng chế, việc gì phải tốn thời gian thương lượng. Các ông đủ sức để làm

điều đó. Tôi biết là các ông đã mua đứt chính quyền từ xã lên huyện hoặc có thể cả cấp cao hơn. Chỉ một tờ quyết định, mấy trăm người có vũ khí và vài cái máy ủi thì liệu chúng tôi kháng cự được mấy ngày.

- Ông có ý gì trong những lời vừa nói? Có phải ông muốn bảo rằng chúng tôi đang làm khó cho ông bằng việc mượn uy tín của ông và vì điều đó khiến ông phải chịu trách nhiệm với dân làng?

- Ông có thể cứ hiểu như vậy nhưng ý tôi là, mọi thứ đều trong tay các ông, sao phải bày trò ra thế này?

- Ông quả là người đáng mặt thủ lĩnh. Nhưng chính ông đang không muốn mang tiếng với dân làng, thì phần nào chúng tôi cũng thế. Chúng tôi muốn thỏa thuận, hơn là ép buộc. Thỏa thuận là xu thế của thời đại ông ạ. Chỉ cần phá vài ngôi nhà, bắt vài người, có tí lửa cháy nữa là tiền bạc cũng tiêu tan... Rồi tiếng xấu để đời. Chúng tôi đã có kinh nghiệm trong chuyện này, rằng mang sự phồn vinh đừng bao giờ kèm theo lòng thù hận.

- Đằng nào thì tiếng xấu với các ông chả để đời rồi - tôi nói một cách mỉa mai - Ông tin là với cách thỏa thuận mà các ông đang muốn, sẽ không có sự thù hận?

- Tôi không chắc lắm. Nhưng mọi thứ sẽ thay đổi. Có thể lúc đầu vẫn còn nhiều ẩn ức, bất mãn ở một số người do họ chưa tin chúng tôi, mà vẫn tin vào ông. Chỉ một số người thôi. Giá mà ông biết bọn trẻ đang đứng về phía chúng tôi. Chính xác hơn là chúng đứng về phía tương lai của chúng. Nhưng tôi sẽ không lan man chuyện đó khiến ông buồn lòng. Tôi khẳng định với ông là chắc chắn mọi thứ sẽ thay đổi. Nhà máy thép sẽ khiến bà con thay đổi. Khi đó họ sẽ cảm ơn chứ không thù chúng tôi.

- Nếu không phải là sự thay đổi theo chiều hướng tốt thì sao?

- Cái đó thì ông hoàn toàn yên tâm. Chúng tôi không nghĩ ra được bất cứ cái gì mới trong việc kiến tạo sự phát triển. Chúng tôi chỉ đang đi theo thiên hạ. Mà đi theo sau họ một quãng xa. Những chuyện như thế này từng xảy ra ở Hoa Kỳ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, Hồng Kông... Nhiều người dân ở những nước ấy cũng phản đối công nghiệp hóa bằng cả guom giáo và thuốc nổ, cũng ám ức khi chuyển đến những khu định cư mới. Nào là cừu ăn thịt người. Nào là sắt thép ăn thịt người. Nào là rượu pha máu... Nào là vân vân... Nhưng như ông thấy đấy, nếu không có những cái đầu tinh táo, quyết đoán, thì liệu các nước ấy có thành rồng thành phượng hay vẫn cứ mãi chỉ là

những nước đang phát triển, chỉ là rắn nước, liu điu, chim sẻ thôi? Ông yên tâm là không ai tự nhiên lại đi giạt lùi rồi lồi những người khác đi theo.

- Nhưng với những người chết vì bệnh tật, bị đẩy ra rìa... thì họ không nghĩ thế đâu?

- Họ nghĩ gì cũng chỉ là thiếu số! Không phải ai cũng may mắn ông ạ. Phải có rủi ro và chúng ta không việc gì phải mềm yếu vì cái tỷ lệ nằm trong giới hạn cho phép, ý tôi nói là nếu có vài vạn người chết vì bệnh tật, thì có nhiều chục triệu người từ nghèo đói thành khá giả? Là những kẻ dẫn dắt, chúng ta quan tâm đến thành phần nào?

- Tôi sợ ông quá. May mà ông chỉ là một kẻ làm tiền, nếu ông mà làm kẻ dẫn dắt quyền lực thì cuộc sống này chắc chắn thảm họa.

- Chắc không? Chắc là tôi chỉ làm tiền mà không làm những thứ khác? - Ông ta hỏi khá cao giọng - Và liệu khi tôi làm thứ khác đó thì có chắc là chỉ tạo thảm họa? Ông đúng là chỉ biết một mà không biết mười. Xin lỗi vì tôi không còn thời gian để ngồi nghe ông chửi.

Ông ta, cái bóng đêm vừa trùm xuống đầu tôi lặng lẽ bỏ đi. Tiếng chân ông ta nhẹ như mèo nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn có một sự vang rền nào đó, kiểu như tiếng bước chân khô khốc của một con vật móng guốc. Trong đêm tối, ở cái nơi không thể xác định về mặt không gian, điều đó còn ghê rợn gấp bội.

Cũng ngay lập tức tôi được đưa lên xe. Vẫn cái gã đàn ông suốt ngày nghe tôi sai bảo, áp tôi ra xe và ngồi giữ tôi trên chiếc ghế. Chúng tôi bắt đầu một chuyến hành trình vô tiền khoáng hậu bởi không thể biết chiếc xe này là thật hay là chiếc xe ma. Tôi là thật, còn sống hay chỉ là một linh hồn đã thoát xác? Suốt cả đêm xe chạy vô định, hụp lặn trên mọi loại cung đường. Có lúc tôi hoàn toàn tin rằng mình đang ở địa ngục và những kẻ bên cạnh là lũ quân giáo của Diêm vương. Tôi cố lần hồi nhớ lại xem có bằng chứng nào cho thấy là tôi đã chết. Nhưng điều đó liên tục bị bác bỏ bởi tiếng nói thì thầm của những kẻ ngồi bên cạnh mình.

Sau này thì tôi biết đó chỉ là ảo giác, được tạo ra bởi một loại thuốc tác động đến hệ thần kinh. Tôi đã bị đầu độc để mất hết khả năng kiểm soát và đối mặt với nỗi sợ không thể nào thoát ra được.

Nhưng đó chưa phải là tình huống kinh khủng nhất tôi phải trải qua. Sang ngày thứ ba thứ tư gì đó, thay vì lên chuyến xe ma du hành khắp vũ trụ, tôi được tống vào trong một chiếc rọ, loại người dân

quê tôi vẫn dùng để chứa những con lợn hàng tạ khi vận chuyển mà không làm nó đau như cách trói bằng thừng hoặc dây thép. Tất nhiên là vẫn ban đêm và vẫn những con người của bóng đêm. Họ khiêng tôi trên một chiếc đòn xóc, đi qua những khu vực giống như bờ ruộng. Sau đó họ đặt tôi xuống một đám cỏ. Nghe tiếng gió, tiếng côn trùng, thỉnh thoảng có cả tiếng quấy nước, tôi đoán ra mình đang trên một bờ đầm hoặc vực nào đó. Chưa kịp định thần và nghĩ xem họ định làm gì, thì tôi thấy toàn thân được nhấc bổng lên cùng chiếc rọ, bởi những người bên ngoài. Sau đó họ đu đưa lấy đà rồi tôi chỉ thấy mình bay lên không trung. Cảm giác đó hoàn toàn rõ ràng. Tiếng gió vù vù bên tai tôi khoảng vài giây trước khi tôi biết là mình bị ném xuống nước. Tôi nhanh chóng chìm dần. Nước bọc chặt lấy tôi. Lòng tôi thầm nghĩ: Thế là hết! Cuộc đời mình sẽ chấm dứt ở đây. Cách giết người này không mới, gọi là dìm cho chết, đi tàu ngầm, trầm hà. Tất nhiên là tôi chưa chết ngay. Trong màn nước đen kịt, tôi quấy đạp tuyệt vọng. Mùi rữa bèo thối xộc vào mũi tôi. Tôi cố nín thở để nước không vào miệng. Tôi cảm thấy mình tiếp tục chìm dần xuống. Tôi bắt đầu thấy ngộp thở. Bụng tôi cứng dần lại. Phổi tôi đã bị ép quá mức, sắp sửa rách toang ra. Chỉ thêm vài giây nữa là tôi chết ngạt, tôi biết rõ như vậy. Nhưng chả hiểu sao đúng vào lúc tay tôi sắp buông xuôi thì bỗng thấy mình như được bay lên, vọt khỏi mặt nước để sau đó không khí ùa đầy khoang ngực.

Tôi há to miệng để hít không khí. Tôi bị ho sặc sụa. Mùi tanh nồng của bùn lẫn rữa bèo thối là cảm giác thật nhất lúc ấy để tôi biết mình vẫn còn sống.

Hóa ra chính bọn người vừa quăng tôi xuống nước đã lại kéo tôi lên, khi tôi sắp bị ngạt. Tôi vẫn nằm trong rọ, thở như một con cá bị vớt lên cạn. Khi đó đang là mùa hè nhưng tôi thấy rét run. Thêm vào là cảm giác ớn toàn thân vì sự bất an.

- Ông thấy thế nào, thú vị chứ? - một giọng cục cằn, rất đều giả, cất lên.

- Chúng mày là đồ quý sứ, loài rắn độc - tôi rửa một cách yếu ớt - Tao có chết cũng cam lòng.

- Ai cho ông chết? Ông chết thì hết mẹ nó chuyện - vẫn cái giọng cục cằn nhưng lần này gã cười khùng khục - chúng tôi phải nuôi bọn chuyên gia để chúng vắt óc nghĩ mãi mới ra cái cách hay ho thế này đấy, không được áp dụng cũng phí. Ông có thể là anh hùng trong thời

chiến, những chiến tích của ông rất đáng ngưỡng mộ, nhưng hôm nay thì ông sẽ không còn có thể anh hùng được nữa, vì chúng tôi mạnh và nguy hiểm hơn mọi kẻ thù mà ông đã đối đầu. Nào, chuẩn bị tăng thứ hai!

Đứt lời, tôi lại bị nhấc lên, đu đưa lầy đà và bay vèo xuống nước y như lần đầu. Lại chìm dần vào khối chất lỏng sền sệt. Lại quấy đạp trong thứ mùi hôi thối. Và lại đứng vào giây phút tôi mất cảm giác vì ngộp thở thì chúng lại kéo lên.

Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại gần như suốt đêm. Những lần sau khoảng cách kéo lên cứ ngắn dần để phù hợp với sức chịu đựng của tôi. Nhưng vẫn chính xác đến từng giây. Chắc chắn đây phải là bọn tra tấn người chuyên nghiệp, nghiên cứu dựa trên nền tảng tư tưởng phi nhân bực cao nhất mới có thể nghĩ ra cách hành hạ ghê rợn này. Bởi mọi thứ đều ở mức hoàn hảo. Người bị tra tấn luôn luôn ở điểm tới hạn của sự phát điên. Chỉ cần bọn chúng sai lạc vài giây là tôi chết ngạt. Nhưng không bao giờ chuyện đó xảy ra. Không lần nào sai một li. Bao giờ cũng đứng vào cái khoảnh khắc gần mất cảm giác thì tôi lại được kéo lên để thở.

Nhưng cho dù làm thế, bọn thú vật vẫn không lay chuyển được tinh thần của tôi. Tôi đã kịp biết là chúng không dám giết tôi, bởi nếu điều đó xảy ra thì mọi chuyện cũng kết thúc. Vì thế, tôi tìm cách thích nghi với kiểu tra tấn quái đản này. Tôi không giãy giụa mà cố thu giãn để kéo dài khả năng nín thở. Đáng lẽ ở đúng giây thân kinh tôi tê liệt như tính toán của bọn tra tấn, thì thực tế tôi vẫn còn khoảng vài giây nữa, kịp để chúng kéo lên trong trạng thái chưa phát cuồng vì thiếu dưỡng khí.

Nhưng tôi gục ngã vì một chuyện khác, liên quan đến cuộc sống và tính mạng của con gái tôi...

... Khoảng một tuần kể từ khi tôi bị bắt cóc, tôi trở về làng giữa thanh thiên bạch nhật, bánh bao như vừa đi chơi một chuyến, trên chiếc xe taxi. Mọi người kéo đến hỏi tôi tự dưng đi đâu mất tích, tôi chỉ đáp là có chút việc nơi người bà con, cần có tôi để giải quyết. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, bởi họ nghĩ lại có chỗ dựa tinh thần tiếp tục cuộc chiến đấu chống thu hồi đất cho dự án thép. Nếu ai tinh ý sẽ thấy có vài thay đổi trên mặt tôi. Nó nhợt nhạt hơn, không chỉ do bị ngâm nước, mà còn do tâm trí tôi hoàn toàn tan nát. Không ai biết là tôi đã phản bội họ. Không ai nghi ngờ nhìn sâu vào mắt tôi để thấy điều đó.

Tôi đã đồng ý ký vào bản cam kết nhận tiền đền bù, cam kết vận động bà con không chống lại chủ đầu tư, cam kết giữ kín mọi chuyện đã xảy ra. Bù lại, tôi được bồi thường nhiều hơn gấp ba lần những gì mình được hưởng và con gái được an toàn tuyệt đối. Theo gương tôi và do mất chỗ dựa, những người dân ngoan cố nhất cuối cùng cũng đã chấp nhận phương án đền bù, dù trong lòng họ vẫn thấy cay đắng. Đôi khi cũng có ai đó dò xét tôi, rằng vì sao tôi lại đổi ý nhanh đến thế. Nhưng tôi biến mình thành tảng đá, hoàn toàn câm nín, thấy kẻ ai nghĩ gì thì nghĩ.

Đó sẽ là bí mật mà tôi dự định mang theo xuống mồ. Bởi tôi không muốn làm tổn thương con gái, không muốn nó thù hận cuộc đời này từ khi còn là trẻ con. Tôi chỉ có mình nó là niềm hy vọng. Đó là chỗ yếu tuyệt đối của tôi và những kẻ chiếm đoạt đã tìm thấy rồi lợi dụng triệt để.

Nhưng cũng bắt đầu từ cái ngày khủng khiếp đó, hàng đêm tôi sống trong cảm giác mình đang ở địa ngục”.

Tập bản thảo còn khá dài, phần sau chủ yếu kể về những chuyện xảy ra khi nhà máy thép mọc lên, đi vào hoạt động, theo lối viết của người điều tra thu thập nhân chứng. Tất cả nhuộm một màu đen tối, vô vọng và đau đớn. Nhưng ông Bích không hé lộ thêm tí chi tiết cụ thể nào liên quan đến Diệu, lý do duy nhất khiến ông phải khuất phục.

TƯỜNG THUẬT - VIII

Tôi quyết định đối đầu với ông Xã trưởng. Sau mọi cân nhắc, tôi thấy mình đã ở vào thế không thể nhượng bộ. Chi phí “bôi trơn” mà chúng tôi phải bỏ ra tăng từng ngày, gây sức ép lớn lên trách nhiệm của tôi.

Nhưng tôi sẽ không theo cách mà những người thực hiện dự án nhà máy thép, nơi bố tôi thắng thầu xây dựng, đã làm với ông Bích. Trong thời buổi Internet, việc đó ẩn chứa quá nhiều rủi ro, chẳng hạn nếu thông tin bị rò rỉ. Làm con mồi của không gian ảo, với đội quân tống tiền luôn đông đảo, còn thảm họa hơn là giằng co với đám nông dân từng mét đất. Khi tôi trình bày sơ qua kế hoạch và chút kế sách với Huyện trưởng, ông ta không tỏ thái độ ngay, mà nhìn thẳng vào mặt tôi, chấp tay sau đít đi vòng quanh tôi. Trông ông ta lúc đó giống một con tinh tinh đầu đàn với cái vai hơi gù xuống do bệnh nghề nghiệp, đang tìm cách chiếm đoạt thật nhiều những con cái vào kỳ động dục. Nó gọi tôi nhớ đến bức minh họa quen thuộc về quá trình tiến hóa từ vượn lên người. Ông ta đang ở vào thời kỳ nào nhỉ? Tôi trầm nghĩ và mỉm cười với hình ảnh tự mình đưa ra. Làm như đang suy nghĩ nung nấu, ông ta thỉnh thoảng lại giơ một ngón tay quá đầu, ngoáy ngoáy vào không khí, bắt trước phong cách một ngài chính trị gia có máu dục côn. Tôi bỗng có ước muốn được một lần tận mắt thấy trong những cái đầu loại người như ông Huyện trưởng thì chứa thứ gì. Có vẻ diễn thế là đủ, ông Huyện trưởng mới quay sang tôi gật gù:

- Đúng là hậu sinh khả úy. Nếu dùng cái cách của anh thì ngay cả tôi cũng có thể bị hạ bệ đấy. Xin thương lão già này mà đừng kích động lũ nhân viên của tôi bằng tiền bạc nhé. Chúng

nó sẵn sàng cho tôi vào quan tài để chứng minh lòng trung thành với anh đấy.

“Một tên hề” - tôi nghĩ thầm trong đầu nhưng lại thể hiện bằng vẻ mặt là mình đang rất nghiêm túc:

- Chúng tôi đang cần ông hơn bao giờ hết, ông mất chức thì chúng tôi cũng mất sạch tiền, liệu một kẻ khôn ngoan có làm như vậy không?

- Tất nhiên là không, tôi biết chứ, tôi biết chứ... Tôi biết cái giá của mình nhưng đề phòng thì vẫn cứ hơn.

Cả tôi và ông Huyện trưởng cùng cười phá lên, như những kẻ đang ngồi trên một chiếc thuyền và luôn hiểu nhau nhưng thực chất là để che giấu những ý nghĩ thật. Tôi biết ông Huyện trưởng đang dò đoán thái độ của tôi qua kẽ những ngón tay mà ông áp lên mặt. Còn tôi thì nhìn thấu tim gan ông ta mặc dù vờ cúi xuống nhặt cái lá trên nền nhà.

Kế hoạch của tôi như sau: tôi sẽ tìm mọi cách lôi kéo những người trẻ tuổi, vốn đang thèm khát cuộc sống phố xá bằng một viễn cảnh vật chất đầy hấp dẫn. Chính báo chí mách nước cho tôi kinh nghiệm này. Chịu khó lướt qua các trang báo điện tử, có thể tìm thấy khối thứ trong mớ tạp nham thông tin ấy. Với tôi, đó là những thói quen hư hỏng của đám trẻ nhà quê. Họ nghèo đói, nhếch nhác quá lâu, khi thấy thiên hạ giàu có thể hiện qua màn hình ti vi vốn cứ vô tình phóng đại đời sống phố xá, thì lên con thèm tiền bạc, thèm đổi đời bằng mọi giá và thường gây áp lực khá hiệu quả lên gia đình. Nhiều ông bố, bà mẹ chấp nhận bán sạch đất đai vì ý tưởng rở dại của thằng nghịch tử nào đó. Nhiều bậc phụ huynh đi cầm cố vay lãi cao cắt cổ để con lao vào đỏ đen cho đến khi nó ngồi tù. Nhiều nhà mua về một chiếc ô tô chỉ để làm cảnh và để thằng con thỉnh thoảng nổ máy, ngồi sau tay lái lấy mẽ. Có vài vụ lao sập nhà, làm chết nhiều người cũng bằng cách ấy. Cuộc đời đang hư hỏng nghiêm trọng, với đầy rẫy tệ nạn nhưng đôi khi điều đó lại tạo ra những cơ hội cho lũ người có tinh thần kèn kèn.

Điều gì khiến xảy ra những chuyện như vậy không phải là mối quan tâm của người kiếm tiền bằng mọi giá. Chỉ biết rằng, nếu tận dụng được điều đó, tôi sẽ “bất chiến tự nhiên thành” trong việc thanh toán sự ngang bướng của ông Xã trưởng.

Những khoản tiền hậu hĩnh sẽ được tung ra một cách có chọn lọc, nằm trong kịch bản, nhằm vào các đối tượng mà tôi vừa nhắc tới. Tiền sẽ phá tan nốt sự kháng cự cuối cùng của họ, nếu vẫn còn điều đó. Sau khi cá đã cắn câu, mùi hương lạc đã bén, chính những con cá đó thềm được mắc câu. Không mắc câu, chúng chẳng biết làm gì cho có ý nghĩa. Tóm lại, thay vì ném kẻ ngang ngạnh xuống hồ nước, ngồi đếm cho đến khi hấn gần chết ngạt rồi kéo lên để khùng bố như những gì tiền bối của tôi làm với ông Bích, tôi sẽ dùng kẹo bọc đường, cho họ nghiện món *sôcôla* đến mức thành con tin của chúng tôi. Người ta có thể chìm ngấm không sủi tăm vì no kênh bụng! Khi đó chúng tôi không phải làm gì thì ông Xã trưởng cũng chẳng còn có thể dọc ngang trời đất mà chẳng cần biết trên đầu có ai.

Để thực hiện kế hoạch này, tôi bàn với các papa vùng tiền tổ chức một cuộc đua xe máy địa hình quanh cái hồ của làng Đồng, với sự tham gia của vài tờ báo rất thông thạo trong việc tung hứng. Tất nhiên là sẽ có cả quay *video*, món mồi nhử hấp dẫn với đám dân nhà quê. Với danh nghĩa thúc đẩy thể thao và phổ biến luật lệ giao thông cho giới trẻ nông thôn, hướng họ vào những hoạt động thể chất lành mạnh, cuộc thi của tôi hoàn toàn chính đáng. Luôn sẵn có những đối tác chờ đợi sự mời mọc của tôi để cùng về hùa. Chúng tôi kịp hiểu ra rằng, không chỉ trong việc thâu tóm vài trăm héc ta làm sân gôn, kể cả khi cần thôn tính một quốc gia, người ta cũng vẫn dùng thể thao làm mồi nhử một cách công hiệu.

Lúc đầu tôi định đua thuyền nhỏ nhưng không thể thuyết phục được anh em ông chủ của cái hồ nước đang chặn thả cá cho mượn mặt nước. Ông ta chưa bao giờ công nhận sự hiện diện của chúng tôi. Đó là những người nông dân thực sự, lam lũ nhưng mạnh mẽ. Họ có tiền do chính tay mình làm ra, tôi biết rõ điều đó, nhưng họ vẫn ăn mặc lôi thôi lếch thếch, vạt áo so le nhau là thường. Những hôm đầu chúng tôi xuất hiện, anh em ông chủ cái hồ nước cứ người nghe ngóng. Tuy chưa thể hiện thái độ nhưng chúng tôi biết sẽ còn gặp rắc rối với anh em ông ta. Nhưng không thể nóng vội. Trước sau cái hồ đẹp như tranh vẽ ấy cũng thuộc về dự án, vì thế cứ tạm lùi một vài bước và để anh em ông ta tận hưởng cảm giác chiến thắng thêm một thời gian.

Mọi việc diễn ra không thể thuận lợi hơn khi có chính ông Huyện trưởng hậu thuẫn. Đúng là tiền rót đến đâu, thiên đường hiện ra đến đấy. Bất chước mưu kế nghe được qua ông giáo làng, tôi cho bố trí một đoàn xe ô tô, toàn loại lạ mắt, nối đuôi nhau cuốn bụi suốt từ thành phố về làng Đồng. Những thanh niên cầm lái đều ăn mặc hiện đại, trang sức cầu kỳ, đồng hồ, dây chuyền, nhẫn lấp lánh màu vàng chóa trên khắp cơ thể, cùng với điện thoại đắt tiền. Làm sao phải thể hiện tối đa sự giàu có. Trên đường đi, đoàn xe thỉnh thoảng dừng lại để thu hút sự chú ý của bọn trẻ. Có phát quà từ thiện, có giao lưu văn nghệ, có mời mọc hứa hẹn, có chụp ảnh tự sướng với nhân vật nổi tiếng. Quả nhiên đó là mỗi nhử rất tốt. Tin báo về làng Đồng còn nhanh hơn cả tốc độ những chiếc xe 12 máy 500 mã lực. Lập tức hàng trăm thanh niên làng Đồng cùng với bọn choai choai các làng lân cận đổ ra đón đoàn xe của chúng tôi từ khi còn cách làng rất xa.

Sau khi về làng, đoàn tổ chức thăm hỏi, tặng quà những ông bà già, những gia đình có công với cách mạng, những gia đình đang gặp cảnh túng thiếu. Một tốp khác thì làm ảo thuật đường phố khiến bọn trẻ lóa mắt. Một tốp khác nữa thì đến giúp đỡ dọn dẹp nhà cửa cho những gia đình có máu mặt trong làng, tiện thể mua chuộc họ bằng những món quà trá hình. Họ không hề khách khí như chúng tôi vẫn nghĩ và vẫn được nghe kể từ hồi còn nhỏ. Thậm chí họ nhanh chóng ngã về phe chấp nhận đền bù, sẵn sàng lôi kéo người khác, sẵn sàng chế giễu những kẻ ngang bướng không biết trời biết đất là gì. Tuy nhiên mọi việc chỉ tạm dừng lại ở đó. Sau một ngày về làng với việc chính là trưng ra cuộc sống xa hoa trước mắt bọn trẻ, đoàn xe tiền trạm quay đầu nối đuôi nhau trở lại thành phố. Những ánh mắt đám thanh niên nhìn hút theo đây thềm thuởng, là dấu hiệu cho thấy kế hoạch của tôi nhất định sẽ thành công.

Từ bọn trẻ, những thông tin bay đi khắp nơi chỉ trong nháy mắt. Đến mỗi nơi chúng lại tự nhân bản, tự lấp ghép, tự cấp nội dung để mọi thứ giống như trong giấc mơ. Mà giấc mơ cũng chưa chắc bằng. Không ít người già lần đầu được nhận những món quà khiến họ lóa mắt, còn sốt ruột hơn bọn trẻ khi hỏi thăm bao giờ thì lại có những người từ hành tinh khác về làng?

Đúng vào lúc nổi mong ngóng của bọn trẻ làng Đồng lên

đến đỉnh điểm, thì cuộc đua xe máy địa hình kết hợp với việc quyên tiền giúp những nông dân nghèo nhưng có chí làm giàu được thực hiện. Đội thiếu niên rước cờ hoa, thổi kèn, gõ trống rộn ràng trong tiếng quân nhạc hùng tráng. Huyện trưởng đích thân về dự và phát biểu khai mạc khiến đám quan chức xã, làng cũng phải nể mặt mà kéo nhau đến đông đủ. Máy quay truyền hình chia vào từ bốn phía. Đèn *flash* nháy lia lịa như chớp. Lần đầu tiên tôi được nghe một bài diễn văn hoàn toàn vô vị, dài lê thê, do một kẻ cấp dưới viết và ông Huyện trưởng phải vừa đọc vừa luận. Trong khi đó bà con các vùng xung quanh cứ ùn ùn đổ về, quây chặt cả một vòng quanh hồ đã được chừa ra một lối bằng cách căng dây để làm đường đua. Ban đầu chỉ có những kẻ đua xe chuyên nghiệp, đóng vai chân gỗ do chúng tôi chuẩn bị, vào đường đua. Bọn trẻ háo hức bám theo từng mét. Khi những chiếc xe máy màu sắc bắt mắt gầm rú, phun khói mù mịt lao trên cung đường uốn lượn, cùng với đồng hiện vật làm giải thưởng chất cao bằng đầu người, thì những thanh niên làng bắt đầu nóng mặt. Họ lũ lượt đăng ký tham gia. Chúng tôi đã có sẵn kịch bản để cho người chiến thắng thuộc về một trong số họ. Không có bất cứ sơ suất nhỏ nào. Cuộc thi kéo dài suốt một ngày, trong tung bừng cờ hoa, khẩu hiệu, thể hiện mối liên minh bền chặt giữa nông dân với giới thương gia và các thành phần khác của xã hội. Mọi người bắt đầu nhìn chúng tôi bằng con mắt thân thương, cứ như khó lòng mà xa nhau được nữa.

Đúng như tôi dự đoán, bọn trẻ là lực lượng gây áp lực, ủng hộ dự án sân gôn mạnh nhất. Chỉ trong vài tuần sau, số gia đình đến gặp chúng tôi chiếm quá nửa làng. Sự lọc lõi kiểu nông dân tìm thấy đất tốt để thể hiện. Kẻ nào nhanh chân, kẻ đó được nhiều hơn. Kẻ nào biết đi đêm, kẻ đó được nhiều hơn. Kẻ nào biết đè người khác xuống, kẻ đó giành được phần hơn. Kẻ nào biết nuốt lời, kẻ đó nhận thêm những phần quà không có trong định mức. Những cuộc bán đứng nhau diễn ra ngay trước mắt chúng tôi. Những người ngăn cản dự án cứ thưa thớt dần, để cuối cùng lòi ra ông Xã trưởng cùng một vài gia đình khác, trong đó có anh em ông chủ cái hồ nước mà người dân gọi gọn lỏn là đầm cá. Nhưng chúng tôi biết họ không còn trụ được bao lâu nữa. Tiền có sức công phá mạnh hơn mọi thứ thuốc nổ.

Khi tôi gặp lại Huyện trưởng với những thủ tục quen thuộc, khác với dự đoán, ông có vẻ không hài lòng. Ông muốn được ghi công đầu trong chiến thắng vang dội của cuộc đua xe. Ông bảo tôi:

- Thôi, coi như tôi xong nghĩa vụ với anh. Tôi còn cả núi công việc phải lo mà cứ phải tạm gác lại vì cái bãi cứt gà của anh. Góm, nhẹ cả người. Còn thằng Xã trưởng tôi để phần anh.

TƯỜNG THUẬT - IX

Cái giá mà ông Huyện trưởng đưa ra ngấm ý nhắc tôi đừng tưởng mọi việc cứ thế mà xong. Cứ thử đối mặt với thằng Xã trưởng xem, phải có vũ khí đấy! Ông sợ tôi tuột khỏi tay ông ta. Thông điệp của Huyện trưởng là chưa thể thiếu ông ta trong cuộc đấu này được.

Nhưng tôi đã thương lượng để cuối cùng huyện cũng ra được một tờ trát yêu cầu ông Xã trưởng và anh em ông chủ đầm cá đưa ra mức đền bù, hoặc cho ý kiến chính thức. Tờ trát nghe nói bị quẳng vào sọt rác ngay trước mắt các cán bộ xã. Sau này tôi nghe kể lại như vậy. Khi có người mách với Huyện trưởng, thay vì nổi cáu vì bị coi thường, ông chỉ khẽ nhú đôi lông mày và hỏi lại: “Thằng cha làm thế thật à?”

Nhưng một việc khác ngoài kịch bản của chúng tôi, xảy ra còn bất ngờ và bất lợi hơn cả cái hành động kia của anh em ông chủ đầm cá có ông Xã trưởng hậu thuẫn: khá nhiều thanh niên tụ tập bao vây, ném đủ loại đồ dơ bẩn vào cửa nhà ông Xã trưởng, đòi ông phải đặt lợi ích của làng, của xã, của bà con lên trên lợi ích cá nhân mà đồng ý với dự án sân gôn. Nhà nước xây sân gôn là để đổi đời cho dân làng Đồng, cho xã Hoàng, mọi việc thực tế rành rành ra đấy, vì lý gì mà một người như ông lại cứ khăng khăng chống lại. Không chỉ vì một người mà lỡ việc của hàng trăm hàng ngàn người khác. Trong khi ông đáng lẽ ra phải gương mẫu đi đầu. Nghe khẩu khí lý luận ấy của đám thanh niên làng Đồng, tôi biết là tiền đang phát huy sức công phá kinh hoàng của nó. Những gã thích ăn chơi sốt ruột muốn có ngay tiền đền bù để nâng đời thành dân phố, không cần biết sau đó chuyện gì xảy ra.

Thoạt đầu ông Xã trưởng còn tỏ ra can trường, đứng ưỡn

ngực trước đám thanh niên, lớn giọng giải thích. Ông gọi đám trẻ là những kẻ nông nổi, hồ đồ, tự vật thịt mình ra ăn mà không biết.

- Các cô các cậu đã khi nào tự hỏi, những lời hứa đường mật ấy là của bọn lừa đảo, bọn ăn cướp, bọn coi tiền là trên hết, muốn cái làng Đồng và xã này thành một thứ bãi rác, với tất cả những gì cận bã mà chúng gọi là văn minh, là phát triển. Rồi con cái của các cô các cậu sẽ sống bằng gì sau khi nhận tiền đền bù để ăn chơi.

Một trong những đại diện của đám thanh niên đáp lại:

- Chúng tôi không quan tâm đến những điều ông nói. Ông cứ lo cho ông và gia đình đi, cuộc đời chúng tôi để mặc chúng tôi định đoạt.

- Các cô, các cậu định đoạt như thế nào? Chết non trong bệnh tật, thất nghiệp, nghiện hút và đủ thứ tệ nạn khác, các cô cậu định trở thành những cái thây ma khi còn sống ư?

Lần này đáp lại là một đùm cút trâu bọc trong nhiều lớp giấy báo, từ giữa đám thanh niên ném về phía ông Xã trưởng với lời hét to:

- Câu trả lời của chúng tôi đây: Cút! Lý lẽ của ông là cút, đạo đức của ông là cút, tương lai mà ông lo cho chúng tôi là cút, cuộc đời ông cũng là cút nốt. Chúng tôi trả cút lại cho ông. Chúng tôi cần tiền. Chúng tôi muốn ngay ngày mai có tiền.

Cuộc giằng co diễn ra trong sự trung lập của đa số dân làng. Họ không ủng hộ đám trẻ, nhất là những lời nói hỗn của chúng. Nhưng họ cũng không muốn thấy ông Xã trưởng là người làng Đồng cứ biến họ trở thành đối địch với chủ dự án. Có vẻ như họ cũng đang bị mùi tiền thu hút. Biết là không thể làm gì hơn, khoảng gần trưa thì ông Xã trưởng đành rút vào bên trong.

Biết tin chi tiết do một người của công ty được cử lại nằm vùng để nghe ngóng tình hình cung cấp, tôi lập tức gọi điện cho Huyện trưởng, đề nghị ông nhanh chóng ổn định tình hình, không để nó lan ra một cách quá trớn, nhờ xảy ra chuyện nguy hiểm mất kiểm soát thì công toi hết. Ví thử xảy ra án mạng thì tình thế sẽ vô cùng bất lợi. Tôi nhấn mạnh với ông là tình hình

đang diễn biến cực kỳ xấu, không phải là điều tôi mong muốn. Không thèm nghe cho thủng nội dung, chưa để tôi nói hết ý, ông Huyện trưởng đã ngoác lên kể công:

- Anh thấy mọi việc xoay chuyển ngoạn mục không? Nhớ là công của tôi đấy nhé. Đang từ chỗ phải nói rã bọt mép chẳng đứa nào nghe, nay thì chính chúng nó đang ép nhau lòi mỡ ra. Đến đoạn này thì quân ta chẳng cần tốn một viên đạn nào nữa, kẻ địch cũng phải đầu hàng. Kéo cờ trắng rồi ha ha. Coi như tôi xong việc với các anh nhé...

- Làm ơn nghe tôi nói đã... - tôi cố gào vào máy.

- Bản thân tôi cũng không chờ đợi tình huống này, không thể tuyệt vời hơn được nữa - ông Huyện như lên đồng - từ sáng đến giờ tôi liên tiếp nhận được báo cáo chiến sự, trực tiếp từ chiến trường gửi về. Toàn tin đất hơn vàng. Lúc đầu thằng cha Xã trưởng còn hung hăng, giờ thì cụp đuôi lại rồi. Bỏ trận địa rồi. Chúng ta thắng rồi. Chúng ta thắng rồi. Chúng ta đại thắng rồi. Chúng ta sinh ra, được đào tạo là để chiến đấu một sống một chết với bọn đó, nói thắng ra như vậy cho sướng. Mà sao anh còn chưa có mặt ở đây nhỉ?

"Đúng là một thằng quan huyện thói tha và tham tàn" - tôi thầm rủa ông Huyện trưởng một cách uất ức. Không thể bỏ cái đầu đất chỉ nghĩ đến tiền ấy ra mà nhét vào đó chút gì gọi là sự hiểu biết. Hoàn toàn vô phương. Nhưng tôi không muốn khiến ông ta nghĩ là tôi đang tìm cách phủi tay nên cố kiên nhẫn chờ cho bài kể công xôi oản của ông ta kết thúc.

- Ngài tri huyện nói xong chưa? - tôi hỏi - Nếu xong rồi thì làm ơn nghe tôi nói nhé: Thứ nhất, tôi ghi nhận đó là công của ngài. Mọi việc sẽ sòng phẳng hơn cả ngài mong ước. Nhưng ngay bây giờ phiền ngài cử người xuống khẩn trương giải tỏa cái đám đông ấy khỏi nhà ông Xã trưởng. Bảo vệ ông Xã trưởng tuyệt đối an toàn giúp tôi. Công xá thế nào ông cứ điền vào tờ giấy rồi đưa cho tôi. Tôi cầu xin ông đấy.

- Dờ hơi, anh có nói nhầm chuyện khác với tôi không đấy? - giọng ông Huyện tỏ vẻ phật ý - Mong mãi điều đó chẳng được, giờ nó thành hiện thực, sao phải giải tán. Chỉ cần kiểm soát để chúng nó không lột da, cắt chim nhau là được. Cút trâu không thể làm thành án mạng được đâu, đừng lo hão.

Tôi đang muốn cho cái thừng ương gàn và láo toét ấy lãnh đi thêm cả tạ cứt, thì anh lại giở giọng cao thượng mẹ mình ấy rồi. Thật là...

- Làm ơn nghe tôi nói, chính ông vừa nhắc đến hậu quả có thể xảy ra đấy? Ông hãy hình dung nếu sau cứt trâu là xăng, đá, là mìn, là đạn cối, là vũ khí hạt nhân thì sao - tôi cố giảm sức căng thẳng bằng chút đùa cợt. Nếu xảy ra án mạng hay thậm chí chỉ thương tích thôi, thì còn gì để chúng ta bàn nữa. Hết sạch! Ông có hiểu nỗi lo của tôi không?

- Ủi, mẹ kiếp! Sao tôi không nghĩ ra tình huống ấy nhỉ - qua điện thoại tôi cũng vẫn hình dung ra rõ mồn một ở Huyện trưởng đang tự đánh vào đầu. Tôi quên mất là chúng ta cần hòa khí để sinh tài. Đúng là nếu chết người thì chỉ còn bề ngoài chuyện tù tội chứ làm ăn gì. Anh đúng là con cáo. Cảm ơn nhé. Để tôi chỉ đạo điều quân giải tán ngay.

Nhưng ông Huyện không cần phải động binh. Đúng ra ông chưa kịp động binh thì đám thanh niên đã giải tán. Không có người cầm đầu, không có sự chuẩn bị, chỉ là do con nót tiết muốn có tiền ăn chơi nên bọn họ manh động đến gây sự với kẻ ngăn cản mình. Hết những đùm cứt trâu bọc tro bụi giấy báo, họ lại tản đi ai về nhà nấy. Những công an trang bị dùi cui, súng ngắn được huyện cử về với nhiệm vụ chỉ cần bị là ông Xã trưởng vẫn an toàn, làng xã vẫn hòa bình thì cứ không lưu lại thêm, mà trở lại thẳng huyện. Khi đó thì tôi cũng ngồi trong phòng của Huyện trưởng, tim chưa hết gõ trống cùng nghe báo cáo và thấy như vừa thoát một tai nạn. Đó là tình huống chúng tôi không lường tới khi lên chương trình hành động.

Nhưng qua sự việc trên, vấn đề giải tỏa mặt bằng có thể coi đã xong tới tám phần trên lý thuyết. Kết quả phân hóa cơ bản chúng tôi hơn cả mong đợi. Người dân làng Đồng sẽ không còn đồng lòng chống lại dự án sân gôn như thời gian trước. Người dân làng Đồng là lực lượng ngăn cản chủ yếu, vì cái sân gôn chiếm toàn bộ đồng ruộng, ao hồ của họ. Còn đa số dân các làng lân cận thì chỉ là những người gió chiều nào che chiều ấy theo kiểu ngư ông chờ đắc lợi. Có thể nói, mục tiêu xé nát lực lượng chống đối ra, gây chia rẽ để vô hiệu hóa của tôi đã

thành công bước đầu. Nếu mọi việc thuận lợi, vài tuần tới, khi những chông tiền mới cứng, xếp ngay ngắn trên cả dãy bàn giữa làng, sẽ làm thay đổi triệt để mọi cái đầu. Tôi biết rõ như vậy. Tất cả diễn ra trong hòa bình. Còn hơn cả tuyệt vời.

Nhưng chúng tôi vẫn còn những việc khó khăn ở trước mắt. Tâm điểm của dự án là cái hồ hình con sao, tức là khu đầm cá của anh em ông Miện và ông Mến thì không dễ thuyết phục họ từ bỏ như những chủ ruộng, vốn sinh lợi ít hơn nhiều. Chỉ còn khu đầm cá là chưa biết phải giải quyết theo hướng nào. Anh em ông Miện và ông Mến sẽ chống lại dự án đến cùng và huy động lực lượng người thân hậu thuẫn. Cả lý cả tình đang trong tay họ. Lường trước điều đó, tôi bèn triệu tập một cuộc họp hội đồng các thành viên quan trọng nhất của công ty để nghe hiến kế. Chưa khi nào tôi cảm thấy chán nản như khi bước vào phòng họp, nhìn những gương mặt quen thuộc mà vẫn hoàn toàn bí ẩn. Giờ thì tôi hiểu vì sao bố lâm bệnh mất sớm. Chắc chắn những công sự của ông đã góp phần đẩy ông xuống huyệt. Tôi cảm thấy họ là kẻ thù của tôi từ kiếp trước.

Quan điểm chung của các papa là không nói nhiều, đã leo cau sắp đến buồng, không thể vì vài cản trở mà kéo dài thêm. Cũng có cả lời cảnh báo nếu chúng tôi không nhanh, rất có thể dự án bị nãng tay trên bởi những con cá mập rất mạnh khác, như đã từng xảy ra tại vài dự án dưới thời của bố tôi. Tựu trung lại, mọi người đều thống nhất ở ý tưởng: phải giải quyết càng sớm càng tốt cái vụ đầm cá, dù có phải trả giá đắt lên một chút. Sẽ theo hướng vừa thuyết phục, vừa dọa nạt. Nếu anh em ông Miện tiếp tục ngoan cố không giao mặt bằng, có thể tác động huyện dùng vũ lực có kiểm soát với anh em ông ta, trên danh nghĩa bảo vệ tính tôn nghiêm của luật pháp. Vấn đề là nếu phải làm như vậy, thì phải tham mưu để việc tổ chức cưỡng chế cần được chuẩn bị thật kỹ. Cần phải có một trận đánh thắng nhưng đẹp, không gây âm ỉ quá mức khiến dư luận chú ý. Thứ vũ khí quan trọng nhất là tiền thì chúng tôi hoàn toàn không lo. Cứ coi như chúng tôi sắp làm một bộ phim có cảnh quay bạo lực, phải tốn kém mới có nhiều pha hấp dẫn.

Tôi được quyền cứ thỏa sức mà mạnh tay, cốt đạt mục đích.

Bất lợi nhất cho chúng tôi là vừa xảy ra vụ cưỡng chế đẩy tai tiếng, với anh em ông chủ đầm nuôi thủy sản ở Hải Phòng⁽¹⁾. Báo chí có cơ hội giải tỏa bức xúc, đưa tin rầm rộ theo hướng phản đối phía tiến hành cưỡng chế khiến dư luận sôi sục và ông thủ tướng phải vào cuộc để trấn an. Mỗi bên đều có tổn thất. Không cần thận, chúng tôi sẽ lại mắc những sai lầm tương tự. Khi tôi nói điều này với ông Huyện trưởng, ông ấy gạt đi bảo:

- Hai việc khác nhau, việc của mình danh chính ngôn thuận hơn. Tôi xem kỹ vụ cưỡng chế ở Cống Rộc rồi. Các cậu nhà ta chủ quan quá, cứ nghĩ mình là những ông trời con, mới tự đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tại sao cậu không nghĩ tích cực hơn là nhờ có vụ đó, để chúng ta rút kinh nghiệm cho vụ này. Chúng ta sẽ không đại như bọn kia.

- Ông làm tôi yên lòng hơn rồi đấy, cảm ơn ngài tri huyện.

- Tôi không quen cảm ơn suông đâu nhé - ông ta cười át đi, coi như vừa nói đùa, nhưng tôi thì phải hiểu là ông nói thật.

Tôi trình bày lại kế hoạch của tôi nhằm kết thúc vụ việc cho ông Huyện trưởng. Nghe xong ông ta cười khùng khục, bảo:

- Anh khôn thật đấy! Sử dụng cả sức mạnh vô đối của công cụ chuyên chính cho kinh doanh, ghê thật.

- Có phải chỉ vì chúng tôi đâu - tôi thanh minh.

- Tôi chưa nói hết. Tôi hoàn toàn đồng ý với phương án của anh. Cũng lâu rồi, từ ngày bỏ nghề sang bên dân sự, tôi chưa có điều kiện làm vụ nào cho ra hồn. Ngứa nghề quá. Thì sẽ dồn sức cho vụ này. Nhưng mà không phải cứ nói mà làm được ngay. Phải có quy trình. Dù cả anh và tôi biết luật pháp đôi khi chỉ để làm phép, chỉ thuộc về một số người có khả năng vận dụng nó, nhưng nó vẫn cứ là luật pháp của tất cả mọi người. Ta phải khôn hơn dân, tôi muốn anh nhớ phương châm đó trong mọi việc.

1. Vụ án Đoàn Văn Vươn là vụ án về tranh chấp đất đai giữa ông Đoàn Văn Vươn ở thôn Cống Rộc, xã Vĩnh Quang cùng gia đình, với ủy ban nhân dân huyện Tiên Lãng, thành phố Hải Phòng, xảy ra ngày mùng 5 tháng Một năm 2012. Vụ án thu hút mạnh mẽ dư luận xã hội vì đây được coi là đỉnh điểm xung đột về đất đai, làm lộ ra những bất cập về cả pháp luật đất đai lẫn quy định về thẩm quyền của cán bộ cơ sở. (BTV).

- Phải khôn hơn thì mới thắng được họ - ông nói thêm một cách đầy đặc ý và tỏ thái độ thiện chí hợp tác trước khi chúng tôi bắt tay tạm biệt và khi ông biết cái gói vuông vức mà tôi mang theo đã nằm vào đúng vị trí.

Tôi phải nói qua về cái hồ Sao (từ này cứ gọi thế cho tiện), tức cái đầm cá và anh em ông chủ của nó là ông Miện và ông Mến, để thấy vì sao chúng tôi phải lao tâm khổ tứ tính kỹ mọi phương án thu hồi như vậy.

Theo những tư liệu mà tôi có được phục vụ việc xây dựng phương án đền bù, thì khu đầm này lúc đầu chỉ rộng chừng mười chín héc ta. Nó được hình thành từ một nhánh phụ của con sông tự nhiên ăn sâu vào nội đồng ở nơi trũng nhất, do một biến động địa chất nào đó. Người ta bèn chặn hai đầu, xây đập cao lên vài mét từ cách nay nửa thế kỷ để phục vụ công việc tích nước làm thủy lợi. Sau đó, do quá trình tích nước tự nhiên, khu đầm phình to ra cho đến khi diện tích mặt nước ổn định như hiện nay. Quá trình này lấn vào những khe trũng khác, tạo ra cho khu đầm nhiều nhánh như hình con sao biển. Nhiều năm sau đó, do những nguyên nhân khác nhau, chủ yếu do giải thể mô hình hợp tác xã kiểu cũ, khu đầm cứ dần dần bị bỏ hoang. Kể từ khi Nhà nước đầu tư xây trạm bơm tưới hiện đại cho cả khu vực trong đó có làng Đồng, thì đầm thủy lợi nghiêm nhiên trở thành đầm nuôi thủy sản của chung cả làng. Mỗi năm làng Đồng đánh cá một lần vào dịp Tết để chia đều cho mọi người. Chủ yếu là cá tự nhiên. Khu đầm còn đóng vai trò cảnh quan và điều tiết khí hậu. Những buổi chiều mùa hè, hàng đàn cò trắng, chim mòng két, le le bay về đậu rợp bốn xung quanh.

Khi Nhà nước thay đổi cơ chế sản xuất nông nghiệp, hồ Sao bắt đầu được sử dụng để chuyên nuôi thả cá. Người ta tính số nhân khẩu của làng Đồng rồi định ra cho mỗi người số tiền phải góp đầu tư và căn cứ vào đó chia sản phẩm. Nhưng giống như hợp tác xã nông nghiệp trước kia, công cuộc chung đụng nhanh chóng tan vỡ. Bỏ thì thương, vương vào thì nợ, thấy lãng phí, ông Xã trưởng bèn đề nghị cấp trên cho phép làng Đồng được toàn quyền đấu thầu thuê mặt nước. Kết quả là anh em ông Miện và ông Mến trở thành chủ của hồ nước. Vốn đều là

những người từ bộ đội trở về, có đầu óc làm ăn, lại chăm chỉ, cần cù, anh em ông Miện, với sự trợ giúp của nhiều người trong dòng họ, đã đầu tư khai phá, tiếp tục mở rộng hồ Sao bằng việc nạo vét đầm ruộng trũng xung quanh vốn chỉ là nơi cỏ lẩn cỏ lác mọc, coi như một thứ ruộng hoang từ nhiều năm. Việc làm đó của ông được chính quyền huyện cho phép và đồng ý gộp diện tích mặt nước mà ông mở rộng vào hợp đồng thuê chung. Hằng năm hồ Sao cung cấp vài trăm tấn thủy sản cho cả vùng, chủ yếu là các loại cá tôm nước ngọt.

Kể từ khi hồ Sao vào tay anh em ông Miện, làng Đông có một khoản thu nhập cố định từ tiền cho thuê mặt nước để xây dựng các công trình phúc lợi, coi như một thứ lộc trời. Còn gia đình hai ông Miện và Mến thì thành những ông chủ giàu có nhất nhì trong vùng. Ngoài tạo việc làm cho số nhân công mà các ông thuê hằng năm có lúc lên tới gần một trăm người chủ yếu là dân cùng làng, anh em ông Miện còn hiến tặng làng một con đường liên thôn đổ bê tông và một khu trường học cho trẻ mẫu giáo. Hằng năm, gia đình ông cung tiến khá nhiều tiền của cho việc tôn tạo những lăng, miếu, đình, đền của làng và xã, tham gia vào các công việc từ thiện. Chăm chỉ và rộng rãi, anh em ông Miện được người dân làng Đông kính trọng và luôn dành cho những lời ca ngợi tốt đẹp nhất. Như đã nói, đưa ra sáng kiến đầu thầu khu đầm là ông Xã trưởng, người được coi là biết nhìn xa trông rộng, có đầu óc làm ăn lớn, rất được lòng người dân làng Đông.

Tôi chỉ biết những chuyện đó sau vài lần trực tiếp về làng Đông. Nhưng có thể, như một số nguồn tin và Huyện trưởng cũng chung ý nghĩ, ông Xã trưởng có phần trong khu đầm cá, chỉ không công khai thôi. “Chẳng thằng nào hy sinh chay trong thời buổi này đâu - ông Huyện trưởng tỏ vẻ lợc lờ bảo tôi thế - cứ suy từ cậu và tôi ra thì rõ ngay”. Điều đó được suy đoán từ việc ông Xã trưởng kiên quyết phản đối dự án sân gôn. Với một trang trại gần ba héc ta hoa quả, gồm buôi giống Diễn, vải thiều và nhãn lồng Hưng Yên, do ông bỏ tiền và công sức đầu tư, đang chuẩn bị cho thu hái, lại thêm một khoản lợi tức - chắc chắn là không nhỏ, nếu điều đó có thật, từ khu hồ Sao, ông quyết tử với chúng tôi cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng qua cách hành xử, tôi thấy ở ông vai trò một vị thủ lĩnh tinh thần của làng, tự nhận lấy sứ mệnh bảo trợ bà con nông dân, hơn là vì quyền lợi cá nhân.

Kể từ khi có chủ trương đầu tư dự án sân gôn, ngày nào ông Xã trưởng cũng có mặt ở trụ sở xã chỉ để canh chừng từ xa kế hoạch thu hồi đất của chúng tôi, đặc biệt là mọi động thái nhằm thu hồi khu đầm cá.

Biết việc thu hồi là rất khó khăn, khi bố tôi còn sống, ông đã vài lần gặp riêng anh em ông Miện, ra giá cao ngất ngưỡng nhưng vẫn thất bại. Bác lái xe kể lại cho tôi nghe rằng, trong một lần gặp để mặc cả với anh em ông chủ hồ nước, ông Miện lật áo lên để bố tôi thấy vết thương cắt ngang quá rốn ông ta, bởi một mảnh đạn pháo khi ông đánh nhau ở Quảng Trị, bảo:

- Nếu ông từng bị như tôi, chắc ông sẽ hiểu việc chết hay sống với tôi không còn quan trọng. Quan trọng là tương lai của con cháu tôi và ông. Tại sao ông cứ nhất thiết phải khiến chúng tôi phản bội chúng nó. Tôi căm ghét kẻ nào bịa ra cái dự án giết người này. Thiếu gì nơi để các ông làm sân gôn, nhưng những gì chúng tôi đang có, phải mất biết bao công sức, xương máu, thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được một khi đã mất đi.

Bác lái xe không cho biết bố tôi trả lời ông Miện thế nào, nhưng với ông Xã trưởng thì rõ ràng bố đã chiếm được sự kính trọng của ông ta. Qua vài lần trực tiếp đối thoại, tôi nhận ra điều đó. Nhưng thông điệp ông Xã trưởng đưa ra thì chỉ luôn một từ "không". Giữa chúng tôi và họ là một khoảng cách tuyệt đối mang tên quyền lợi. Những kẻ máu lạnh không thể có một trái tim nóng và ngược lại. Kẻ nào mạnh hơn, đếu hơn, tàn nhẫn hơn thì kẻ đó thắng. Không phải lúc nào tôi cũng thích thú với triết lý này. Nhưng mỗi khi nghĩ đến những dự án kinh doanh, tôi thấy triết lý đó tạo ra sức mạnh, kích thích tôi mạo hiểm. Tôi cảm nhận rõ là mình đang đứng giữa một sự giằng co đau đớn. Tôi muốn kế nghiệp bố, muốn mình phải thắng để ra mắt, đồng thời dần mặt những kẻ cùng hội cùng thuyền chưa chịu phục tùng, nên nhất định tôi phải dấn thân, bằng bất cứ giá nào, bất cứ công cụ nào đang có. Nhưng mặt khác, tôi cảm thấy mình đang lao vào tội ác, thứ tội ác mang bộ mặt của tiến bộ và phát triển, được ngụy danh là vì hạnh phúc cộng đồng.

Nếu có thể dung hòa được giữa cừ non và chó sói thì nhân loại này sớm viên mãn biết chừng nào!

Như thấu hiểu từ xa nỗi day dứt của tôi, ngay khi tôi còn đang trên đường về, đã nhận được điện thoại của Huyện trưởng. Ông thông báo là đang có trong tay thứ còn quý hơn cả vàng mà tôi chắc chắn sẽ rất quan tâm. Ông muốn tôi về tận nơi mới nói. Như mọi lần, giọng ông nghe có lẫn cả tiếng kim loại đất tiền. Xong, ông tắt phụt điện thoại như đang có rất nhiều việc chờ đợi ông. Tôi hình dung ra vẻ mặt ông ta đang rất giống một tên lái buôn và biết là mình cần phải làm gì để ông ta luôn cảm thấy không thể bỏ mặc chúng tôi, như bỏ mặc một món bỏ dể đào cho kẻ khác.

TƯỜNG THUẬT - X

Bỗng có lúc tôi muốn thử đưa ra hình dung trước về Mr. Đại, một nhân vật cho đến lúc này vẫn vô cùng bí ẩn nhưng rõ ràng là hiện diện khắp nơi. Tôi có những cơ sở để làm điều này. Nhiều lần may phước được diện kiến những vị tai to mặt lớn, thuộc hàng đại nhân, bố cho tôi đi cùng. Có thể bố muốn tôi làm quen với tầng lớp trên để hiểu biết về họ. Cũng có thể bố muốn chính họ sẽ là tấm gương cho tôi về ý chí và sự thành đạt. Hoặc đơn giản chỉ là cách ông khoe con, làm giảm nhẹ tính sự vụ của cuộc gặp gỡ mà về bản chất là trao đổi lợi ích. Bởi vì đôi khi rõ ràng tôi là một thứ “chiếu ảnh” về tâm lý cho cả chủ và khách.

Bất cứ ai mà tôi gặp đều có thể (hoặc xứng đáng) là Mr. Đại. Khi còn là cậu bé, thứ mà họ hấp dẫn tôi nhất là vẻ mặt oai vệ, nghiêm trang. Người nào cũng tai to, mặt lớn, da dẻ hồng hào đầy sung lực, có chân mạng làm đại nhân. Còn khi tôi đã có những từng trải nhất định, thì nhu cầu quan sát khiến tôi muốn tìm ở họ những ẩn số của sự thành đạt. Điều gì khiến những con người ấy có rất nhiều quyền lực với người khác. Chắc chắn họ phải cực kỳ khôn ngoan như lời của ông thầy tôi. Để dẫn dắt một đám đông hỗn tạp luôn là nỗi kinh sợ với đa số. Nhất định phải có nghệ thuật cao cường và sức mạnh khác người. Nhưng với họ, những con người ấy, như rồi tôi phát hiện ra, thì sự dẫn dắt đó chỉ đơn giản là công việc, càng khó càng hấp dẫn, càng khó càng khiến họ có cơ hội thể hiện bản thân. Đây thực sự mới là điều hấp dẫn từ những con người ấy mà tôi không thể cưỡng lại được nhu cầu khám phá.

Trước mặt họ, những người như bố tôi trở nên bé nhỏ, yếu đuối và đầy mặc cảm.

Sau đây, trong thời gian hồi hộp chờ tin tiếp theo từ ông

Sinh, tôi tạm phác thảo sơ sài một vài chân dung những con người ấy. Để khách quan và tránh mọi phiền phức từ thói suy diễn, tôi sẽ dùng bảng mã chữ cái để chỉ tên của họ.

Chân dung ngài A:

Trước khi mô tả sơ sài về ông, tôi xin kể về bối cảnh khiến tôi được gặp ông. Đó là lần ông tổ chức ăn mừng một sự kiện gì đó. Nghe nói phải mất rất nhiều công sức, những người như bố tôi mới được phép có mặt. Và bố đã có mặt, lẫn vào hàng trăm những khuôn mặt làng nhàng khác. Nhưng chả hiểu sao, khi đi chào hỏi khách khứa, vị đại nhân, có thể do lãng trí, lại cứ đứng khá lâu trước mặt bố tôi. Cốc rượu trên tay ông chìa ra khiến bố tôi phải cúi mình xuống. Nhưng thông thường sau khi chạm cốc, dù không biết khách mời là ai (làm sao mà ông nhớ được, ấy là tôi nghe bố kể lại thế), ông sẽ đi sang chỗ người khác để ban cho họ thứ quý hiếm mà ông vừa ban cho bố. Nhưng như đã nói, có thể lúc đó trong đầu ông đang vướng vấn một chuyện gì đó, cũng có thể ông nhầm bố tôi với một ai khác, cũng có thể chả vì bất cứ lý do gì (tại sao cứ phải có lý do gì, khi ông có toàn quyền muốn làm gì thì làm, ít nhất là trong ngôi biệt thự của ông) mà ông cứ nhìn bố tôi qua đáy chiếc cốc pha lê hảo hạng, đựng một thứ rượu hảo hạng, đã sắp úp miệng xuống. Vì quá bất ngờ, nên bố chả biết nói chuyện gì. May mà ông hỏi vu vơ mấy câu rồi gọi tiếp rượu. Và lại ngửa cổ. Trong câu chuyện mà chính bố không tin là dành cho mình, ông hỏi thăm về con cái. Bố đã vớ được cái cộc để không chết ngộp. Bố đem tôi ra kể với ông. Ông nghe và gật gù. Trước khi đi sang chỗ những người khác đang nóng lòng chờ đợi đến lượt, ông bảo thêm: "Hôm nào đưa thằng bé đến chơi với tôi nhé. Phải chăm sóc thế hệ tương lai cho chu đáo". Bố tôi nghe mà không thể tin vào tai mình. Bố đâm ra bị đặt vào thế khó. Rất có thể lời hỏi thăm đó cũng giống như câu hỏi quen miệng của ông về con chó con nào đó, sau liền quên ngay. Trong trường hợp ấy người được yêu cầu chẳng cần phải thực hiện. Nhưng nếu điều phỏng đoán ấy không đúng thì sao? Nếu vị đại nhân kia có duyên kiếp với tôi thật thì sao? Khi đó, việc không đưa tôi đến gặp ông, sẽ là sự bất kính không thể tha thứ của bố tôi. Với

một người thận trọng như bố, thà là vô duyên còn hơn mắc tội, lại là tội lớn.

Vì thế mà tôi được bước chân qua *long môn* (vì đại nhân trở hai con rồng hướng vào nhau trên cổng) để được thấy *long nhan*, như cách bọn trẻ vẫn bắt chước giọng điệu của phim lịch sử Tàu!

Khác với mọi hình dung trước đó của tôi, ngài A khá giản dị trong giao tiếp. Nó chẳng khác mấy với những gì bố tôi vẫn thể hiện mỗi khi có khách đến. Ngài niềm nở xoa đầu tôi trước khi gọi người nhà đưa tôi ra vườn chơi. Từ lúc đó đến khi tôi quay vào lễ phép chào ngài theo lễ nghi, tôi chỉ được nhìn ngài thêm khoảng 15 phút, khi bố tôi ngỏ ý xin ngài một tấm ảnh chân dung. Nghe nói bất cứ ai có dịp bước chân vào đây, khi về đều mang theo tấm chân dung của ngài, với chữ ký điệu nghệ phía sau. Nghe bố đề nghị một cách đầy quy lụy, ngài chỉ chiếc ghế, ý là bảo bố ngồi đó chờ ngài. Ngài thò tay xuống phía dưới gầm một chiếc bàn to gần bằng chiều ngang căn phòng, rút xoẹt lên một tấm hình (không rõ có bao nhiêu tấm tất cả bởi nó có vẽ rất nhiều). Ngài đặt tấm hình của chính ngài ngay ngắn trước mặt, trên một quyển sách khá to và dày. Có lẽ quyển sách viền vàng ấy chỉ làm duy nhất một việc là vật kê mỗi khi ngài ký tặng ảnh. Ngài lựa trong số hàng chục cái bút cắm vào chiếc ống bằng vàng, đưa mắt nhìn khắp lượt chiếc bút, rồi chỉnh sửa tư thế. Ngài làm việc đó hết sức tỉ mỉ, cẩn trọng, không sai sót. Phải là một việc làm đi làm lại hàng ngàn lần mới đạt được độ thuần thực tự nhiên như vậy. Vẻ mặt ngài chột trở nên căng thẳng khi ngòi bút chạm vào mặt tờ giấy ảnh. Ngài đưa tay và chữ ký của ngài dần hiện ra. Nhưng sau đó ngài vò ngay tấm ảnh, cũng ném xuống gầm bàn, đầu khể lắc và miệng lẩm bẩm:

- Chưa đạt...

Ngài rút lên một tấm ảnh chân dung khác, tất nhiên là y hệt (đó là bằng chứng cho thấy phỏng đoán của tôi rằng phía bên dưới rất nhiều ảnh là có cơ sở), vẫn với thái độ và cách thao tác cũng y hệt lần trước. Mọi thứ đều y hệt, chỉ có vẻ mặt lúc ngài đưa bút ký là có khác tí chút. Mối ngài bậm lại, mắt đưa theo tay, nắn nót ở mỗi nét thanh, nét sổ và cả lần này ngài cũng vò ngay tấm ảnh, ném vào chỗ lúc trước dưới gầm bàn.

Cả thấy bảy lần như vậy.

Mãi đến lần thứ tám, nếu tôi đếm không nhầm, sau khi kéo tay lên xuống có vẻ tron tru hơn, ngài mới thấy hài lòng nhìn lại chữ ký lần nữa rồi tươi cười đưa cho bố tôi. Bố cúi rạp xuống, hai tay đưa ra đón lấy món quà vô giá. Nó vô giá vì rất nhiều lẽ, trong đó có cả sự cầu kỳ, cẩn trọng, tỉ mỉ tới từng nét bút của người ký. Khi bố ngắm nghía chân dung ngài bằng vẻ mặt của một gã nô tài được chủ bất ngờ ban thưởng lớn, lậ phía sau xuýt xoa khen chữ ký mạnh mẽ, đầy khí cốt của trò đất, thì ngài, vẻ mặt mãn nguyện và hoàn toàn thư thái, kiểu thư thái của người vừa làm xong một việc trọng đại, đi đi lại lại giảng giải về cảm xúc chi phối chữ ký. Rằng bằng kinh nghiệm xương máu mà ngài tích góp được qua thời gian, chữ ký thì hiện rõ nhất tâm trạng của người ký: Vui hay buồn, xúc động hay vô cảm, bức tức hay độ lượng, vội vã hay thư thả. Thậm chí chỉ nhìn vào chữ ký, nếu là người tinh ý, còn có thể nhận ra nó mang lại cho người xin điều gì từ nét ký. Khi ngài nói như vậy, tôi thấy bố khẽ liếc mắt nhìn chữ ký của ngài, để xem sắp tới ông gặp điều gì. Đùng có là điều dữ, còn lại thì điều gì cũng được. Vẻ mặt của bố không giấu được ý nghĩ ấy. Nhưng ngài không quan tâm. Ngài không còn chút gì thừa ra cho người khác, khi con giảng giải đang lên tới cao trào. Từ chuyện chữ ký, sang chuyện thư pháp mà ngài lồm bồm hiểu qua những lần đến thăm một vị chuyên bán chữ kiếm ăn, thuộc hàng nhà sĩ. Tiện thể ngài nói luôn về cách bố trí tranh trong phòng, vì cách dùng cốc, tách, ly cho từng loại đồ uống. Không phải cứ vớ thứ gì cũng có thể dùng được, mà bọn châu Âu, nơi phá sinh của thói xa hoa, đã nghĩ hết cho rồi. Trong muôn vàn cái thói nát, đáng chết của chúng nó, thì có thứ mình cũng phải học. Đó là chúng nó rất kỹ lưỡng trong thiết kế, ẩm thực, trang phục. Văn hóa rượu là của chúng nó. Âm nhạc cũng của chúng nó. Kiến trúc thì thôi rồi, mấy cái lầu lùn tịt của anh Tàu, anh Nhật không ăn thua. Tiện thể ngài kể về những chuyến đi nước ngoài, ở những khách sạn không chê được điểm gì về cách bày trí... Nhờ con ngẫu hứng bất tận của ngài mà tôi đồ rằng nó luôn xảy ra, bố con tôi may mắn được ở bên ngài lâu hơn gặp đôi thời gian dự kiến ban đầu. Tôi có cảm tưởng ngài có th

duy trì được cảm hứng nói từ sáng đến tối, nếu có những người nghe thành kính như bố con tôi.

Ngài là lựa chọn số một cho phỏng đoán của tôi về Mr. Đại.

Phác thảo chân dung ngài B:

Tôi phải nói ngay đây chỉ là phác thảo, bởi không thể nào vẽ nổi chân dung của ngài, nếu chỉ dựa vào khiếu quan sát và tài dùng chữ. Ngài là một sự cách điệu hoàn hảo của Thượng đế khi chú ý tạo ra một khuôn mặt không có dung mạo (để dùng vào việc gì thì Đức Toàn năng lại không nói). Cũng có nghĩa là mọi thứ có ở ngài, cũng thuộc về mọi khuôn mặt khác. Về phần mình, khi miêu tả chân dung ngài A, tôi có chút tự tin bằng ngấn nào, thì thiếu đi đúng ngấn ấy khi tả lại ngài B, với chỉ mong muốn nhỏ nhoi là bạn đọc có thể hình dung chút ít về ngài.

Nhưng bằng kinh nghiệm từ bố mình, tôi luôn đoán đây là một người quan trọng. Vì thế, khi hình dung về Mr. Đại, tôi cũng liền nghĩ ngay đến ngài.

Tôi không nhớ chi tiết chúng tôi được diện kiến đại nhân trong hoàn cảnh nào, nhưng nó là một cuộc gặp gỡ rất nhiều cảm xúc, khiến tôi mỗi khi hồi tưởng về những lần đi theo bố đến nơi quan trọng nào đó, lại cứ nhớ ngài, nhớ khuôn mặt không có cá tính của ngài. Nói chính xác thì cái dung mạo của ngài cứ trôi lên trong ký ức tôi. Rất có thể khi đó tôi đang mơ theo đuổi thêm nghề môi giới kinh doanh. Tôi phải đóng vai là một người không thuộc về ai, mà thuộc về cả thế giới này. Và tôi bỗng ước, giá như mình có khuôn mặt của ngài. Nó hẳn nhụi, đó là điều không thể bỏ qua. Mọi thứ trên khuôn mặt ấy đều có vẻ rất đúng tỷ lệ của một ma nơ canh nam. Nhưng khi tổng hợp lại thì nó lại biến sạch khỏi tâm trí những yếu tố của một sự sáng tạo nào đó. Tôi đang bí từ để gọi đúng hình dung của ngài. Rất bí. Và nếu không quá khó tính, có thể tạm dùng từ "bản sao". Khuôn mặt ngài là bản sao của bất cứ M.C. nào từng xuất hiện trên truyền hình: vô cảm, chải chuốt, động tác như được lập trình, giọng nói không cần âm sắc để có thể lọt mọi lỗ tai. Nhưng có vẻ vẫn chưa ổn. Tôi sợ ngấn ấy mô tả vẫn chưa ổn, đặc biệt khi ngài

thể hiện cảm xúc mỗi lần nói ra câu cửa miệng sau đây: “Kẻ thù của chúng ta thâm hiểm hơn chúng ta tưởng rất nhiều, và lại còn dối trá nữa chứ. Muốn chiến thắng những kẻ như vậy - mà chúng ta thì luôn phải có nghĩa vụ chiến thắng - thì mình cũng phải biết thâm hiểm”.

Bao giờ ngài cũng dừng lại, như tôi thấy hôm ngài nói điều đó với bố tôi, trước khi hạ một câu mang tính bản quyền và phần nào thể hiện rõ nhất tính cách ngài:

- Ý của tôi là (ngài nháy mắt)... các anh có hiểu không?

Ngoài ngân ấy ra, tôi không nhớ thêm được gì về ngài B.

Chân dung ngài C:

Trái ngược với ngài B, có lẽ đây là con người sở hữu bộ mặt dễ nhớ nhất thế giới. Mô tả ngắn gọn nhất - đồng thời khó có thể đầy đủ hơn mà tôi muốn quý vị lưu ý chính là cái hình dung mang tính hội họa sau đây:

- Một viên gạch vuông, mỗi cạnh 25 xăng ti mét, nung quá lửa nên bị sùi vài chỗ, trong khi vài chỗ khác hóa sành.

- Một viên gạch lục - như cách gọi của dân gian - (nếu ai không biết thì có thể tra Google), xếp dọc, một cạnh liền vào với cạnh của viên gạch vuông, sao cho trục của viên gạch lục nằm chính giữa cạnh của viên gạch vuông.

- Một cái chum đựng tương của làng cổ Đường Lâm hay Hương Canh, hay Thổ Hà đều được, chỉ nhớ quay miệng xuống dưới.

- Hai quả bí đao trồng trên đất tốt, tức là có bốn phân chuồng.

- Một đôi giày thủ công màu nâu đỏ của hãng Berluti.

Cứ thế xếp theo thứ tự vừa kể ta sẽ có một chân dung không thể đặc sắc hơn về con người mà rồi quý vị sẽ thấy, luôn chiếm tâm trí tôi vào mỗi ban đêm. Sở dĩ có chuyện đó là vì thái độ của bố tôi khi gặp ngài. Lần này thì may thay, bối cảnh của cuộc làm quen, tôi lại nhớ một cách hoàn hảo. Đó là vào dịp gặp gỡ đầu xuân của những người thành đạt. Trong một căn phòng khổng lồ của khách sạn hạng năm sao, tất cả những thứ gì sang trọng bậc nhất đều có dịp để hội tụ. Bố tôi lọt thỏm giữa những đại gia lớn hơn ông gấp bội. Nhưng qua dịp hưởng sái đó, lần

đầu tiên tôi ước đoán được tầm cỡ của bố tôi. Ông không lớn nhưng không hề nhỏ, ở tầm trung. Những cái bắt tay, những lời chào hỏi, thái độ của đám nhân viên... đều ngầm ý nói lên một điều gì. Khi đó tôi đã là sinh viên, đã có đủ kiến thức cho vài cuộc trao đổi trong chủ đề hẹp, chẳng hạn những yếu tố có thể gây rủi ro tài chính, vấn đề nợ xấu và hiện tượng cho vay dưới chuẩn. Rồi các hình thức hợp đồng đang thịnh hành... Bố để mặc tôi tự do tìm người nói chuyện. Và khi tôi đang cố gắng vận dụng hết những gì đã học, đã đọc để làm một cuộc phản biện mini với tay chuyên gia trẻ là giảng viên một trường đại học hàng đầu về kinh doanh, thì mọi người đều quay ra cửa, nơi có một đám đông đang dịch chuyển. Phải nói là dịch chuyển, bởi nó rất chậm và cả khối cùng nhích. Một lúc sau thì mọi người nhận ra ngài C, con người có hình dong cổ quái hơn những gì tôi vừa mô tả. Ngài có cái mặt to quá cỡ, với cái cổ khá tương xứng để tạo ra trụ đỡ đáng tin cậy và hài hòa về thẩm mỹ. (Nghe nói Chúa là một kiến trúc sư tài ba, trước khi rõ ràng nghề chính của ngài là nặn tượng). Ngài mặc quần đeo dây vì không thể tìm ra cái dây lưng nào vừa với cỡ bụng ngài. Như một sự chú ý mang tính đùa vui, chân của ngài quả thật giống như hai quả bí đao cỡ đại, cong queo ở chỗ đầu gối. Và lạ Chúa tôi, cái hình dung lấp ghép ngẫu nhiên của tôi hóa ra lại rất khớp mới thú vị chứ: ngài diện một đôi giày màu boóc đô bóng như có thể soi gương được. Ngài không thể tự đi, nên phải dìu. Mà cần tới những bốn người mới có thể dìu được. Vì thế tôi mới có cảm giác như mô tả lúc đầu.

Kể từ khi ngài xuất hiện, chẳng còn bất cứ kẻ nào trong hàng ngũ bạn bè, đối tác của bố đáng để người ta kể tên. Tất cả vụt tắt như những ngọn nến gặp cơn gió mạnh. Mọi sự chú ý đều hướng về con người không thể tự đi trên hai chân của mình. Mà ngài chưa hề nói một câu nào, mới chỉ giơ tay hua hua chào chung đám đông. Thế rồi lần lượt những người có mặt đều kính cẩn lết đến trước mặt ngài bằng màn ra mắt cực kỳ bài bản. Tất nhiên rồi cũng đến lượt bố. Ông dắt theo cả tôi đến, lưng khom xuống khẽ chào:

- Tiểu đệ hèn mọn hôm nay đem cả con trai đến chào đại ca.

Ngài C, như cách đánh thứ tự mang tính số học thuần túy của tôi, chiếu cái nhìn trắng dã vào con trai Mr. Nam. Tôi có cảm giác mình vừa bị ánh mắt của con mãng xà tinh phóng thẳng vào tim bằng những tia nọc cực độc. Toàn thân tôi - và có thể cả bố tôi - mất hết cảm giác là mình đang đứng trên mặt đất.

- Thằng bé ngộ quá - ngài đáp, hơi phóng ra từ cổ họng. Có thể dùng cách của ngài để tạo ra tiếng bão tố và tôi cam đoan là không ai nghe qua băng thu âm có thể phát hiện.

Xong màn chào hỏi và từ đấy đến khi bố và tôi rời khỏi căn phòng sang trọng, không có thêm lần nào chúng tôi tìm được cơ hội để gần ngài. Nhưng có lẽ chỉ cần như vậy, cũng đủ để mỗi khi nghĩ về tương lai, tôi lại thấy cặp mắt, khuôn mặt và cái thân hình rất khó quên của ngài.

Ngài là ai vậy? Hoàn toàn ngài có thể là Mr. Đại lắm chứ!

...

Ngài... F:

Như đã nói, do hoang mang, để lấp đầy khoảng trống về tinh thần trước khi gặp Mr. Đại, tôi chỉ ngẫu hứng nhớ lại vài chân dung mà tôi nghĩ một trong số họ có thể chính là ngài, người đang nắm trong tay tương lai của tôi mặc dù tôi chưa hề một lần được diện kiến tôn nhan. Hóa ra họ không hề dễ tìm kiếm trong mớ ký ức chưa quá lộn xộn của tôi. Khó bởi vì, so với hình dung của tôi về Mr. Đại, thì số người ngang cơ với ngài không nhiều, thậm chí rất ít. Trong khi đó bộ sưu tập của tôi lên tới hàng trăm. So với ngài, phần lớn là nhãi nhép! Sau khi rà soát lại từng người một, tôi dùng phép loại suy để bỏ ra ngoài những nhân vật ít có khả năng đóng vai trò lớn mà nếu kể ra cũng chỉ làm mất thì giờ vàng ngọc của quý vị. Nhưng cuối cùng, dù đã nâng lên đặt xuống vài lần, tôi vẫn cứ phải nhắc đến một đại nhân nữa, tạm gọi là ngài F. Xin không suy diễn hiểu lầm với ký hiệu về giống lợn lai, trong đó F là thế hệ bố mẹ, F1 là giống lai được tạo ra giữa hai giống lợn nái Móng Cái và lợn đực ngoại giống Yorkshire hoặc Landrace. Mô tả về giống lợn này rõ ràng như sau: *Ngoại hình có tầm vóc trung bình, màu lông trắng rải rác có bớt đen nhỏ trên mình và đốm đen nhỏ ở*

vùng quanh hai mắt. Thân dài vừa phải, lưng hơi võng, bốn chân chắc chắn. - Lưu điểm: Số con đẻ ra nhiều, tỷ lệ nạc đạt 42-46%. Như một câu thơ trữ danh của Tố Hữu: "Lịch sử thường đi những lối không ngờ", biết đâu trước mắt tôi hồi đó là Mr. Đại mà tôi đang tìm hiện nay thì sao.

Về ngài F, tôi có kỷ niệm khá thú vị với ngài.

Trước hết vẫn phải nhắc đến ngoại hình của ngài một chút. Ngài trông phần nhiều giống như người có máu lai, giữa châu Á và châu Âu hoặc châu Mỹ. Vì thế tầm vóc của ngài khá là ngoại cỡ so với chuẩn châu Á nói chung và người Việt nói riêng. Lưng ngài hơi dài hơn bình thường, so với cặp chân ngắn nhưng cực kỳ vững chãi. Những người thân cận khẳng định ngài có một cái bốt nửa đen, nửa trắng ở lưng, vì thế rất ít khi ngài cởi trần, kể cả những khoảng thời gian riêng tư nhất. Ấn tượng đặc biệt ở ngài khiến bất cứ ai cũng phải thu mình lại khi đứng trước ngài chính là cặp lông mày. Nó vừa to, vừa rậm, vừa cứng và lại uốn thành hình móc câu kéo gần đến vạch nhân trung. Mỗi khi ngài biểu lộ cảm xúc, dù vui hay buồn, cặp lông mày đều biến hình khiến như cả một đội quân sắp sửa ào ra từ đó, súng ống, giáo mác tua tủa. Ngài kết hôn bảy lần, cả thấy con chính thức và rơi vãi lên tới 42 đứa (đó là theo tin đồn nhưng việc ngài là con rơi thì là tin chính thức).

Tất cả đều trưởng thành và trên mức trưởng thành.

Bố tôi gặp ngài trong một lần ông có vinh hạnh được tháp tùng ngài đi nghỉ tại một bãi biển nổi tiếng miền Trung. Vì chuyến đi mang tính chất riêng tư nên ngài cho phép bố tôi đưa theo vợ con, để tăng tính gia đình, tạo cảm giác gần gũi giữa ngài với dân tình bên ngoài. Vì thế tôi có thời gian khá dài để quan sát và chứng kiến những hành động của ngài. Trước hết ngài là người rất nhiệt tình trong ăn uống. Thực đơn của từng bữa đều phải đầy ắp các loại hải sản mà ngài ưa thích. Đồ uống cũng phải đủ phong phú để ngài lựa chọn. Tất cả những yêu cầu đó hóa ra lại là dễ thực hiện nhất. Ngài thích cầm chiếc phước-sét bằng bạc, loại to bản, cắm phập vào lưng con tôm hùm và làm phoi ra thứ thịt trắng muốt. Ngài đưa vào miệng những miếng lớn, nhai ngon lành cùng với từng ngụm rượu vang trắng có vị chát rất ma mị, kén mua từ những hầm rượu nổi tiếng của Pháp

hay loại rượu vang làm từ những vườn nho trăm tuổi xứ Tây Ban Nha. Khi sang châu Âu, thỉnh thoảng cũng được mời tham dự một số bữa tiệc kiểu Hà Lan nhưng chưa bao giờ tôi thấy bóng dáng của những chai rượu huyền bí ấy. Có vẻ như chúng chỉ dành riêng cho một số người.

Càng có cơ sở để tôi tin lời đồn lung ngài có bớt khi quả thực suốt mấy ngày nghỉ, tôi không thấy ngài xuống biển lần nào. Ngài luôn mặc bộ quần áo bằng lụa màu vàng kiểu vua chúa, may theo lối các xénh xáng Tàu ưa thích. Sáng và chiều, sau bữa ăn thịnh soạn không trùng thực đơn ngoại trừ món tôm hùm bông nấu theo kiểu Nhật, ngài lại thông dong ra biển, trong sự ngưỡng mộ sâu sắc của những người dân địa phương. Đôi lần bố tôi được đi theo ngài. Ngài thường xoa đầu tôi, cười hiền hậu bảo: “Bố nào thì rồi con cũng phải thế nhé”. Tôi để ý trên bàn tay ngài có mấy cái nhẫn gắn kim cương và đá quý, như đóng đai quanh những ngón tay béo múp. Có cảm giác khi dói chỉ cần mút những ngón tay ấy cũng đủ no. Chính đám nhẫn này lại khiến ngài trở nên gần gũi với chúng tôi hơn. Chả là ngài rất thích có người để khoe những vật được biếu tặng. Nghe đồn (qua những người bạn có khiếu hài hước của bố) mỗi khi có khách đến nhà, bất cần biết vì việc gì và cho dù nó có cấp bách đến đâu thì cũng cứ thông thả, thông thả là triết lý sống của ngài. Trước hết hãy để ngài khoe đám đồ vật cái đã. Cái bình này chính hiệu Á Rập, nhìn vàng viền quanh cổ của nó đi, nguyên bản lấy từ kho báu của các Pharaon đấy nhé. Còn đây là một trong những viên đá quý mà chỉ các Sultal thời Đế chế Ottoman mới được dùng. Chai rượu kia lấy ra từ một hầm rượu thuộc hàng quốc bảo của Ucraina, có thể còn lưu lại dấu vân tay của Sa hoàng Nicolas đấy, không dưới trăm năm đâu nhé. Còn chiếc ghế kia, có biết nó bằng gỗ gì không, là gỗ dùng để đóng ghế ngồi cho các tổng thống Mỹ đấy.

Đại loại sau một vòng, đủ để ngài thấm mệt, thì mọi việc chẳng còn gì quan trọng hơn bữa ăn đã dọn sẵn. Thế nhưng ngài rất được việc. Chưa có đề xuất nào của những người như bố tôi bị ngài sấm soi, thay đổi. Khi đó, vẫn theo lời những người bạn của bố, trông ngài thật phúc hậu. Thích gì cứ mở miệng xin, ngài ban cho hết. Ngài sinh ra để không phải lo bất cứ việc gì -

đấy là số phận và cũng là câu trả lời gần trọn vẹn cho những ai thóc mách muốn biết ngài có vai trò gì. Nếu để trọn vẹn hoàn toàn, thì chỉ cần thêm vào: nhưng ngài can dự vào mọi chuyện. Vì thế chân dung của ngài không gì tiện hơn là lấy ngay hình ảnh của ông Di Lạc bụng uõn ra, cười hết cỡ miệng, vai đeo một bọc tiền vàng, vô lo, vô nghĩ và có thể là vô duyên nữa, nhưng hóa ra lại hướng về vô lượng tương lai.

Một người như vậy, nếu là Mr. Đại lừng danh thì có gì không ổn? Thậm chí tôi nghĩ, nếu bỏ phiếu bình bầu những vị mà tôi vừa phác chân dung xem ai xứng đáng là Mr. Đại hơn cả, tôi tin ngài F thuộc loại đạt cao phiếu. Tôi thì có phần chắc chắn là sẽ bầu cho ngài.

Quý vị đừng hỏi các bậc đại nhân ấy làm gì, bởi hỏi như vậy là quý vị đang tự biến mình thành kẻ ngoài lề. Nếu cần họ phải làm gì, thì Chúa đã biết cách để chọn một loại đất sét khác.

TƯỜNG THUẬT - XI

Thật cứ như là giữa ông Sinh và tôi có thần giao cách cảm. Trong khi tôi đang cố hình dung về Mr. Đại và sốt ruột cho cuộc diện kiến cực kỳ quan trọng với ngài, thì nhận được điện thoại của ông Sinh, giọng đầy xúc động, yêu cầu tôi có mặt ngay tại cái địa điểm hôm đầu tôi gặp ông. Tôi chỉ mất chưa đầy nửa giờ để đến điểm hẹn.

Hôm nay trông bộ dạng của ông Sinh rất khác. Nó không còn cái vẻ khệnh khạng, khinh khỉnh như lần đầu. Nó cũng không còn giống như ông đang đi thực hiện một phi vụ kiếm tiền, như cái động cơ mà ông nói ra mồm khi chúng tôi gặp nhau. Mặt ông rõ ràng là đang phản ánh một tâm trạng nào đó mà tôi chưa thể giải mã. Thậm chí nó khiến tôi lại muốn hỏi: Ông ta là ai? Ông ta có thực sự chỉ muốn kiếm tiền hay còn có mục tiêu nào khác? Ngay cả khi tôi đã ở rất gần, ông vẫn chưa nhận ra. Sau đó ông cứ đăm đăm nhìn tôi khá lâu mới như nhớ ra rằng chính ông chủ động hẹn tôi. Nó khiến tôi nhớ lại tia sáng xanh lét phóng ra từ mắt ông hôm nào trong ngôi biệt thự bên bờ biển.

- Tôi có tin quan trọng đây - giọng ông rõ ràng là gượng gạo và không giấu chút mệt mỏi - Sau hôm bê mặt với anh, tôi nhờ người điều tra thì biết, cái lão đại gia kênh kiệu và xôi thịt ấy - nhìn lão sao mình lại không nhận ra ngay là lão rất tởm nhỉ? - chỉ là nhãi nhép so với Mr. Đại. Nhãi nhép, không hơn không kém. Rửa chân cho ngài cũng không đáng! Anh có để ý mặt lão ta lúc nghe điện thoại không? Nó tái mét đi như đít nhái, lối sợ của kẻ nô tài trước chủ nhân đầy uy quyền nào đó. Loại tiểu nhân hạ tiện thường giống nhau ở điểm ấy. Trước mặt những kẻ yếu hơn mình thì hống hách, hợm hĩnh, nhưng gặp cấp trên thì

anh chúng kiến đấy. Trông thảm quá. Chỉ trách mình sao lại hồ đồ, ngu muội đến mức quỳ cả trước mặt cái thằng cha chỉ đáng làm đầu sai cho Mr. Đại. Mất oan của anh một món. Tôi sẽ bù lại sau nhé!

- Chuyện đó không còn quan trọng nữa - tôi an ủi ông Sinh - Ai chả có lúc nhầm. Vấn đề của ông và tôi là phải bằng mọi cách để gặp được Mr. Đại. Chỉ cần gặp được ngài, qua ngài chúng tôi có thể xin được cái quyết định cấp phép đầu tư, mọi thứ rủi ro khác chỉ đáng là con tép - tôi đã kịp học được chút ngôn ngữ của dân đánh quã bất động sản - cứ coi như vụ hôm nọ là mình vô hụi con mỗi đi.

- Nhưng tôi biết là đã gây ra thiệt hại cho anh, tôi là người sòng phẳng, không muốn ai vì mình mà thiệt hại.

- Chuyện vặt. Nó giống như mình mua vé máy bay hạng thương gia nhưng vì lý do gì đó, tắc đường chẳng hạn, đành xé bỏ, coi như rủi ro. Ai chả có lúc lâm vào những hoàn cảnh như tôi vừa nói. Mất tiền là chưa mất gì cả. Ông quên chuyện nhỏ ấy đi nhé.

- Cảm ơn anh đã đại lượng bỏ qua. Nhưng chả lẽ anh nghĩ tôi hẹn anh gấp gáp thế này chỉ để than thở lật vặt như vậy sao? Tôi không muốn trở thành kẻ ba hoa trong suy nghĩ của anh.

Ông Sinh kể rằng, phải mất rất nhiều công sức, qua thêm nhiều mối trung gian, ông mới tìm ra con đường gần nhất đến với người có nhiều khả năng là Mr. Đại. Ngài đang ở trong tầm tay. Ngài ngay bên cạnh. Chỉ một bước nữa thôi là tóm được vào vạt áo của ngài. Lần này có thể gặp may, không bị nhầm. Xung quanh ngài luôn dày đặc các loại người, vì thế chắc chắn chúng tôi phải rẽ ra mới mong nhìn thấy, chưa nói đến diện kiến ngài. Tức là không đơn giản chút nào. Ông Sinh cũng cho biết sơ qua về thời gian, thói quen, sở thích của nhân vật mà ông tin chắc là Mr. Đại. Kẹt nhất là thời gian của ngài tính bằng giây. Nhưng nếu biết kiên nhẫn và có niềm tin, thêm một chút may mắn, thì vẫn có thể thành công như kinh nghiệm đã dạy ông.

- Vậy chương trình, kế hoạch của ông thế nào? - tôi hỏi - Tôi cần phải làm gì và ông có thêm điều kiện gì không?

- Trước hết, tôi muốn biết cụ thể về cái dự án mà anh đang theo đuổi? Đành rằng tôi biết anh đang làm sân gôn, đang cần

có một cơ sở pháp lý để cùng với huyện ra tay quét sạch đám nông dân ương bướng và nghĩ ngẩn. Nhưng tôi muốn nắm so qua về quy mô đầu tư, tình hình kinh tế, xã hội của địa phương mà các anh cần giải phóng mặt bằng? Bản chất của công việc anh đang theo đuổi là gì? Anh đầu tư sau đó khai thác, bán sản phẩm đã hoàn thiện, nhượng quyền cho đối tác khác kinh doanh hay chỉ là người chạy dự án rồi sang tay cho những nhà đầu tư khác? Theo thiển nghĩ của tôi, căn cứ vào những dự án khác mà tôi can dự, thì các anh theo đuổi kế hoạch B. Tức là dùng quyền lực ép mua đất giá rẻ của nông dân, thổi phồng tài sản lên bằng những bản vẽ quy hoạch trên giấy có đảm bảo của một tên tuổi nào đó, rồi bán cho kẻ khác. Nhưng anh làm gì tôi không quan tâm, vì đây là việc của anh. Tôi chỉ cần hoàn thành việc của tôi là giúp anh như đã hứa. Vì vậy tất cả những thông tin ấy sẽ giúp tôi hình dung ra mình phải nói gì ngắn gọn và dễ hiểu nhất với Mr. Đại, nếu chúng ta có phúc gặp được ngài. Nói khác đi là anh tạo điều kiện thuận lợi cho tôi bằng việc cấp những thông tin ấy. Bởi vì tôi nghe nói Mr. Đại rất ít thời gian, tai lại có chút nghẽn ngãng. Thậm chí ngài chỉ đủ thời gian để lắc hoặc gật. Người ta nói nghiêm túc với tôi như vậy đấy. Vì thế, chúng ta phải chuẩn bị thật kỹ trước khi vào cuộc.

Tôi nhìn nhanh vào mặt ông Sinh rồi quay đi để che giấu mối ngờ vực. Thực chất ông ta đang muốn gì? Ông ta đang thực lòng giúp tôi có cái giấy phép đầu tư như một người làm dịch vụ ngầm, hay là một kẻ ăn cắp thông tin chuyên nghiệp để bán cho khách hàng nào đó đặt ông ta? Một kiểu gián điệp kép, ăn cả hai mang? Hay còn có mục tiêu gì bí ẩn mà ông quyết phải đạt được? Không ít đối thủ của chúng tôi tìm mọi cách để ngáng công việc kinh doanh, làm mất uy tín, hoặc đơn giản chỉ là biến chúng tôi thành những kẻ trắng tay khi đã leo cau gàn tới buồng? Những mảnh khoe làm ăn này thường diễn ra bên dưới bề mặt cuộc sống nhưng lại chi phối phần lớn thế giới của chúng tôi. Tất cả đều rất khốc liệt nhưng giữ bộ mặt im lặng. Tôi đã kịp được bố truyền dạy một số miếng mỏ để vô hiệu hóa đối thủ hay thoát hiểm trong những trường hợp bị đối phương giăng bẫy. Nhưng thực tâm tôi không muốn phải dùng đến. Tôi muốn mọi việc diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật.

Mối ngờ vực của tôi về ông Sinh không chỉ do bản năng sinh tồn mách bảo, mà còn căn cứ trên những suy đoán tâm lý. Trong mọi giả định mà chúng tôi đưa ra, không có tình huống mà tôi đang đối mặt. Tại sao ông Sinh phải vòng vo dài dòng đến thế khi chỉ cần nói rất ngắn gọn, về một việc rõ ràng là đơn giản? Về mặt tâm lý, có thể do tính thiếu minh bạch của đề nghị đó chi phối ông. Giả dụ ông đang lừa tôi vào bẫy, mà lại chưa đủ lão luyện, bản lĩnh chưa thuộc hàng thượng thừa, hoặc đơn giản là còn chút lương tâm để áy náy trước những ứng xử tao nhã của tôi? Mọi chuyện đều có thể xảy ra tại xứ sở này. Đó chính là điều nguy hiểm nhất cản trở sự phát triển. Trước bất cứ công việc gì, dù mang lại lợi ích nhãn tiền cho cả cộng đồng, vẫn có nguy cơ bị bóp méo bởi một bàn tay vô hình nào đó, thò ra từ bất cứ góc ngách nào đó mà người ta không thể biết. Chúng tôi gọi đó là bàn tay của quỷ sứ.

Liệu có bàn tay của quỷ sứ trong đề nghị của ông Sinh với tôi?

Tôi bỗng cảm thấy mình quá nhỏ bé trước những hiểm họa xung quanh. Giờ thì tôi biết, để có thể trở thành một người lão luyện như bố không hề đơn giản. Bố ít nói, rất kín đáo, thậm chí đến mức bí hiểm. Nhưng có cảm giác không gì qua nổi mắt ông. Những quyết định ông đưa ra thường không được ông báo trước, hoặc luôn gây bất ngờ cho các đối thủ ngang tầm của ông. Cuộc cạnh tranh khốc liệt đòi hỏi phải biết thắng và thua đúng lúc. Bởi vì trên cái sân khấu đầy bóng tối, những gì thực sự đang thể hiện nội dung vở diễn lại thường khi không phải do diễn viên, mà là những tay nhắc vở không bao giờ lộ mặt, đứng bên trong cánh gà bày ra.

- Nếu cậu không muốn lộ thông tin thì cứ việc giữ lấy, tôi sẽ phải tính theo cách khác - ông Sinh bảo với tôi.

- Vấn đề không phải như ông đang nghĩ, mà là tôi chẳng biết diễn đạt thế nào để ông hiểu. Nó giống như mọi chuyện khác, nói thế mà không phải thế.

Ông Sinh không hỏi gì thêm. Ông chỉ nhắc tôi là trong vài ngày tới đừng đi đâu. Ông cần lúc nào lập tức tôi phải có mặt. Gặp một nhân vật như Mr. Đại, không khó nhọc, vất vả mới là chuyện lạ.

Chúng tôi chia tay với một bầu ngực đầy áp tâm trạng.

Trong khi đó, món quà mà ông Huyện trưởng úp mở hứa tặng tôi quả là cũng có giá, khiến đem lại an ủi phần nào: Các cơ quan chức năng mẫn cán của huyện, thực hiện chỉ thị của Huyện trưởng, vừa lập một thành tích xuất sắc: phát hiện ra thời hạn trong hợp đồng thuê khu hồ Sao của anh em ông Miện đã hết. Huyện sẽ không gia hạn hợp đồng nữa và thế là xong. Quá đơn giản. Chỉ là chuyện chấm dứt hợp đồng kinh tế. Hợp pháp và hợp lý. Chẳng có tí chính trị hay tí động cơ lợi ích, động cơ tranh đoạt nào dính vào. Miễn mọi thóc mách của dư luận.

Khi nói với tôi như vậy ông Huyện trưởng làm vẻ mặt buồn khổ bảo:

- Tôi sẽ mang tiếng là thất đức đây. Để có được cái hồ như hiện nay khiến nó vô giá với cái sân gôn, anh em con cháu người ta đã phải đổ cả tấn mồ hôi chứ ít gì. Nay cái hồ đó lại đang tạo công ăn việc làm cho hàng trăm người. Cả một vùng mênh mông người ta ăn cá nhờ vào cái hồ đó. Rồi còn trăm lợi ích khác. Giờ chả còn ý nghĩa gì nữa, ngoài giá trị tạo cảnh quan cho cái sân gôn! Vì các anh mà tôi sẽ mang cái tiếng ấy đấy, liệu có đáng không nhỉ. Câu trả lời là của anh đấy nhé.

- Gái có công, chồng nào nữ phụ - tôi cười to để xua đi cái mùi tanh tanh của tiền bạc mà tôi không muốn ám ảnh lúc này.

- Cứ nói thế chứ nào mấy ai làm thế. Không phụ nhưng bao giờ mới bù trừ thì chả ai biết.

Ông Huyện trưởng cũng cố cười to như là ông cũng đang đùa cho vui chứ không có ẩn ý gì, một thủ pháp quen thuộc lão luyện của ông. Làm như chợt nhớ ra, ông hỏi:

- Thế cái giấy phép đầu tư về đến đâu rồi? Ít ra cũng phải có tia hy vọng nào lóe lên ở chân trời đầy mây đen chứ? Cứ lao đầu vào húc nhau với đám nông dân, ngang húc vào đá tảng, nhưng rốt cuộc chỉ là công cốc nếu không có cái tờ thông hành đến thiên đường ấy đấy nhé. Tôi cứ phải nhắc anh liên tục như vậy để anh nhớ. Việc gì làm được thì tôi đã làm và sẽ làm, còn việc gì không trong tầm tay tôi thì anh phải tự xoay xở lấy. Chúng ta cùng phối hợp hành động. Anh thừa biết vấn đề quan hệ với nông dân vẫn luôn là vấn đề khó nhất của mọi triều đại cai trị.

Tôi căn cứ vào lời của ông Sinh, đáp:

- Nó đang trong tầm tay chúng tôi. Nó rất gần rồi. Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Tôi hy vọng là trong vài ngày tới.

- Thế thì được. Vậy thì tôi sẽ làm tới bến với anh em thằng chủ đầm. Kế hoạch của tôi thế này: sẽ đề nghị cơ quan chức năng của huyện mời anh em lão ta lên gặp, giải thích cho họ về thời hạn thuê đầm ghi trong hợp đồng. Nay huyện không gia hạn thêm thời gian, muốn thu hồi lại cho những dự án lớn hơn, vì vậy đề nghị anh em ông ta thu xếp để bàn giao lại mặt bằng cho huyện. Tiền bồi thường mình sẽ ghi hậu hĩnh cho họ một chút, để họ hết đường cãi lý. Chúng tôi không chỉ dùng lý, mà rất nặng tình, hãy cho họ hiểu thông điệp ấy thật rõ vào nhé.

- Huyện trưởng nghĩ ông ta sẽ lập tức trả lại à, ngay cả khi số tiền bồi thường gấp đôi quy định? Tôi thì không nghĩ thế.

- Đương nhiên tôi còn biết rõ hơn anh, là anh em lão chủ đầm còn lâu mới thuận theo. Họ biết thừa huyện thu lại không phải vì huyện, không phải vì lợi ích quốc gia to tát nào, mà vì một số người trong đó có cả tôi, nhĩ - ông Huyện trưởng cười đầy ngụ ý - Nói trắng ra là ăn cướp của người ta rồi chia nhau. Còn quá cả ăn cướp ấy chứ. Mình còn biết thế thì sao anh em lão lại không biết hơn thế. Vì vậy, anh em ông ta sẽ chống lại mọi quyết định từ chính quyền huyện là tình huống không cần phải giả định.

- Tôi đồng ý chuyện đó là điều không phải bàn cãi. Vấn đề là bước tiếp theo sẽ thế nào? Họ quyết chống thì ta sẽ làm gì?

- Tôi đã vắt óc cả tuần nay để nghĩ trước rồi - ông Huyện trưởng không giấu vẻ hãnh diện của người nhìn xa trông rộng - Tiền nó khiến người ta thông minh ra nhanh lắm. Huyện sẽ tiếp tục làm rấn, không nhượng bộ. Cứ pháp lý mà giả! Nhất định anh em ông Miện cũng sẽ sử dụng đến công cụ pháp lý, theo cách của ông ta, cuối cùng là kiện chính quyền ra tòa. Cứ để họ kiện. Kiện đâu thì rồi cũng về căn phòng này cả thôi. Về nguyên tắc thì tòa sẽ phải nhận hồ sơ. Tức là sẽ có điều tra, xác minh, hòa giải... Tất tần tạt những chuyện đó chúng tôi thuộc lâu, thuộc như các anh biết trong tài khoản có bao nhiêu tiền Việt, tiền Mỹ, tiền châu Âu... Bởi vì cho dù là ba bốn năm sáu

cơ quan thì cũng vẫn chỉ là do tôi đạo diễn, nói theo giọng của tôi... Và chỉ cần tôi đưa ra chỉ đạo. Anh thấy từ "chỉ đạo" dùng trong trường hợp này có tuyệt vời không?

- Ông tự tin đến thế kia à? Là tôi nói ông có chắc các cơ quan ấy làm theo kịch bản của ông, với tư cách là người đạo diễn?

- Anh hỏi thế là tôi biết anh chưa thể làm lãnh đạo đúng nghĩa được. Nếu để xảy ra chuyện đó thì tôi còn ngồi đây làm gì? Cứ thử anh nào nói chệch khỏi định hướng của tôi xem...

- Vậy thì tôi yên tâm rồi. Bước tiếp theo sẽ là gì?

- Thì cứ để cho tòa xử. Tòa sẽ xử anh em ông ta thua, đó là kết quả thấy trước, thực ra là kết quả mà tôi chỉ đạo. Tập thể nhất định phải thắng! Tức là việc huyện chấm dứt hợp đồng thuê mặt nước của anh em ông ta là làm đúng pháp luật, đúng đạo lý khi cho anh em ông ta thời hạn và hỗ trợ kinh phí thu hoạch - Anh thấy tôi chi tiết, kín kẽ chưa. Tất cả đều đã được tính đến.

- Cảm ơn Huyện trưởng. Nhưng xin cho tôi đưa ra một tình huống: Nếu ông ta tiếp tục kiện lên trên, nơi rõ ràng là ngoài tầm tay của ông, thì ông có thể làm gì?

- Ha ha, giỏi, giỏi lắm - ông Huyện trưởng cười sáng khoái - tôi tưởng chỉ mình tôi cáo già, hóa ra là anh cũng ghê gớm thật đấy. Nhưng anh hoàn toàn yên tâm mà kiếm tiền, bởi vì mọi cánh cửa qua khỏi huyện tôi đều cho bịt kín rồi. Còn thứ gì lọt qua thì cũng mau chóng quay trở lại địa phận cai quản của chúng tôi. Nhưng trong trường hợp của anh em ông chủ đầm cá mà anh gọi là hồ Sao, chúng tôi dự kiến sẽ làm rất nhanh. Tòa xử xong, anh em ông ta kháng án. Nhưng trước khi kiện đi đâu tiếp thì với tư cách một bên tại tòa đại diện cho lợi ích tập thể - anh thấy từ "tập thể" cũng rất được việc đấy chứ - chúng tôi sẽ thực hiện việc đảm bảo lợi ích cho số đông bằng cách tạm thu hồi, để không xảy ra việc tàn phá hiện vật. Nếu là cá nhân với nhau thì khó, nhưng trên danh nghĩa tập thể thì chả có gì sai cả. Cứ thu hồi cái đã.

- Nghĩa là sao?

- Anh có thật chậm hiểu không hay là cố ý bắt tôi phải nói ra? Nhưng vì nó chả có gì nguy hiểm cả, nên tôi cho anh biết

luôn: Chúng tôi sẽ huy động lực lượng cưỡng chế, dưới danh nghĩa để đảm bảo tài sản của công được bảo vệ trước khi tòa cấp cao hơn ra quyết định cuối cùng. Chúng tôi sẽ lập luận thế này: Nếu không tạm thu hồi, giả sử trong thời gian chưa ngã ngũ, anh em ông Miện mạnh động thả thuốc độc xuống hồ rồi vu vạ chính quyền thì sao! Cứ để anh em ông ta muốn kiện đến đâu thì cứ kiện, nhưng liệu có kiện được mãi, khi mà quyền sử dụng khu hồ Sao - mẹ kiếp, tôi vẫn chưa quen với cách gọi hoa mỹ này - không còn do anh em ông ta toàn quyền nữa. Đến sắt thép cũng phải mệt mỏi với chúng tôi, một khi chúng tôi quyết tâm làm. Việc đó là sở trường của tôi. Anh em lão chủ đầm cá... à quên hồ Sao, liệu có gì để mà chống lại cả một bộ máy quyền lực của huyện?

Tôi im lặng, trong khi ông Huyện trưởng thì có vẻ đang vô cùng đắc ý. Bỗng ông trở nên tâm trạng, đứng dậy đi đi lại lại, một tay áp lên trán như suy nghĩ nung nấu điều gì đó. Rồi ông mở tủ lấy ra hai cái ly cao chân, rót cả cho tôi một ly rượu tây, nhìn vào mắt tôi, nói khẽ:

- Anh hãy là bạn của tôi, hãy làm chứng cho tôi là tôi làm tất cả những việc kinh khủng này vì sự nghiệp chung.

- Tôi muốn được coi gan ruột với Huyện trưởng, chả hiểu ông có phật ý không?

- Ơ kìa bạn tốt, đồng minh của tôi, nguồn sống của tôi, sao bạn lại xa cách, khách sáo thế nhỉ?

- Làm thế liệu có sợ mang tiếng là chính quyền và doanh nghiệp liên kết để chiến đấu với người dân không?

- Anh bạn đa cảm quá. Đừng nghĩ bi quan thế. Đừng tự đẩy mình vào chân tường. Nhân dân đang rất hạnh phúc! Hãy để họ luôn cảm thấy họ đang hưởng thái bình. Chừng nào còn làm được điều đó, chúng ta cứ kê cao đầu mà hưởng thái bình cùng họ, nhưng theo cách của mình, tất nhiên.

Ngừng lại thăm dò thái độ của tôi mấy giây, Huyện trưởng nói như đang giảng bài về nghệ thuật cai trị trước một lớp học viên dự nguồn:

- Điều quan trọng nhất là phải khiến cho mọi người biết khiếp sợ, trước khi dẫn dắt họ đi trên con đường mình muốn. Làm chính trị không thể đa cảm như anh bạn được đâu. Thôi, cậu cứ làm kinh doanh cho nó lành.

Chúng tôi cùng dốc ngược ly rượu, như thỏa thuận mỗi người hãy tự đưa ra cho mình sự lựa chọn. Qua chân chiếc ly, tôi thấy ông Huyện một mắt nheo lại như để ngăn bót những tia cực tím, những tia chết chóc, từ mắt ông phóng thẳng vào tôi khi chưa phải lúc.

TƯỜNG THUẬT - XII

Một việc bất ngờ xảy ra, nằm ngoài mọi dự liệu của chúng tôi và tôi chỉ được xem qua *video*, do người của Huyện trưởng cung cấp. Ông đã bố trí người quay bí mật với thiết bị ghi âm từ xa, để làm bằng chứng khép tội tuyên truyền chống chính quyền cho kẻ phá ngang, nếu cô ta không chịu dừng lại. Mặc dù chất lượng quay không được tốt, mọi thứ vẫn rất rõ ràng trước mắt tôi. Tôi nhận ra ngay khuôn mặt cô ta. Đó chính là Diệu, con gái của ông Bích. Giờ thì tôi đang xem cô ta diễn thuyết trước hàng trăm người dân làng Đông. Luôn bên cạnh cô là một gã con trai. Tôi thấy nóng hết cả mặt, muốn biết ngay lập tức quan hệ của họ là thế nào. Thậm chí ý muốn này còn mạnh hơn cả việc cần phải biết nội dung cuộc diễn thuyết và tìm hiểu xem mục đích của Diệu là gì, duyên cớ nào lại gắn cô nữ sinh viên trường luật với cái làng Đông hẻo lánh kia? Mỗi khi khuôn mặt gã con trai đi cùng với Diệu hiện lên cận cảnh, trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực để sau đó có cảm giác nó bị một bàn tay thô bạo bóp nghẹt, cố giữ lại.

Thật sự tôi chưa bao giờ sống với thứ tình cảm khó chịu đó. Trong thời gian du học ở Anh, tôi luôn ý thức rằng nhiệm vụ quan trọng nhất của mình là học. Tranh thủ mọi cơ hội để học. Học cho bản thân và còn vì danh dự gia đình. Vì thế, thời gian dành cho những nhu cầu khác rất ít. Thỉnh thoảng một nhóm các bạn trai, gái rủ nhau lang thang theo xe buýt lên miền Bắc nước Anh, chọn một khu hoang dã nào đó để cắm trại, thì chủ đề của chúng tôi chỉ xoay quanh việc kể lại những kỷ niệm thời thơ bé. Rồi nướng thịt và uống thứ rượu có màu vàng cánh gián óng ánh, sặc mùi khói than bùn của dân địa phương. Tất cả đều vô cùng hồn nhiên và trong sáng.

Tuy thế tôi cũng đã trải qua hai cuộc tình và nó đều đổ vỡ, mỗi lần theo một cách khác nhưng không để lại đau đớn. Đó là điều mà tôi thấy rất kỳ lạ từ chính bản thân mình. Tôi biết mẹ luôn mong sớm có cháu. Vì thế, tôi yêu rất nghiêm túc, yêu để kết hôn. Tôi chỉ quyết định tỏ tình khi đã tìm hiểu khá kỹ về người bạn đời tương lai. Cô là An, con một trí thức lớn, dòng dõi khá danh giá. Cha mẹ cô thừa hưởng một nếp sống của người Hà Nội cổ, nhẹ nhàng, kín đáo và thanh lịch. Những gì tôi mong được thấy ở một phụ nữ, thì An của tôi gần như có đủ.

Chúng tôi rất ít khi to tiếng với nhau. An thích nói về những việc nội trợ của người phụ nữ, hơn là những việc khác. Bản thân cô cũng rất có khiếu nấu nướng, sắp xếp trật tự các đồ vật, cắm hoa và biến một không gian bẽ bộn thành tinh khôi chỉ trong thời gian ngắn.

Vậy mà trong một chuyến đi sang Hy Lạp, từ đầu đến cuối chúng tôi chỉ tranh luận về lịch sử. Nguyên nhân lại bắt đầu từ một gã người Nhật có khuôn mặt đặc chất Phù Tang. Khác với đa số người Nhật, gã nói tiếng Anh cực kỳ lưu loát. Hôm đó tôi suýt đánh nhau với gã mặc dù gã cao to, chỉ vì lòng tự ái quốc gia mà gã vô tình khơi lên trong lòng tôi. Chuyện bắt đầu có vẻ hơi trẻ con. Khi tôi và An thuê khách sạn hạng sang, thì thấy gã đứng nhìn sang từ ban công của một nhà nghỉ bình dân. Gã có vẻ rất tò mò về chúng tôi, trong khi chúng tôi thì muốn có một gã châu Á để đỡ lạc lõng. Vì thế, chỉ ngay sau đó nửa ngày, chúng tôi đã thành bạn thân. Gã đi một mình và không giấu ý định tìm một ả Hy Lạp, dòng Slav tóc vàng rực, mắt xanh màu nước biển. Tôi thì thích gã ở cách nói chuyện thật thà, hơi hấp tấp nhưng đầy năng lượng. Nhất là khi chúng tôi cùng tranh luận về một vấn đề gì đó. Tôi bảo rằng tôi ngưỡng mộ tính kỷ luật, ngăn nắp và sự can đảm của người Nhật. Tưởng gã sẽ tự hào đến phồng mũi lên. Nào ngờ, gã nói một thôi về những tính xấu của người Nhật. Gã làm tôi ngạc nhiên khi khẳng định người Nhật thuộc sắc dân rất hèn nhát. Trên đầu giường mỗi người dân Nhật đều có một đôi dép để sẵn sàng chạy khi có động đất. Chẳng qua vì họ sợ đủ thứ, vì thế mà phải tìm cách để không tự ti với thiên hạ. Tôi bảo đó là tính cẩn trọng. Gã bảo vậy thì tôi cần phải sang Nhật sống một thời gian. Tôi quyết định mời gã uống vài vại bia.

Như một món quà làm quen, tôi mang những đặc sản văn hóa của mình ra khoe, rằng chúng tôi là một dân tộc hiếu học, trọng chữ nghĩa, có trường đại học từ hàng ngàn năm trước để lựa chọn hiền tài. Nghe vậy, thay vì hào hứng như một phép xã giao thì gã người Nhật làm tôi thêm một lần nữa bất ngờ, khi gã tỏ vẻ rất coi thường thú tôi vừa khoe. Gã kể lại chuyến đến Việt Nam trong chương trình khách mời của một tổ chức thanh niên, gã được đưa vào thăm kinh thành Huế, cũng gặp những người thích khoe mẽ như chúng tôi. Ông ta chỉ vào bài thơ chữ Hán, huyền thuyên bằng tinh thần tự hào rằng, tổ tiên của ông ấy (cũng tức là tổ tiên của An và tôi), từ mấy trăm năm trước, đã có thể làm ra loại thơ mà đọc ngược hay xuôi đều có nghĩa. Giờ nó được chạm khắc, mạ vàng, lồng khung kính treo ở khắp nơi, như ghi dấu những nét vàng son của lịch sử dân tộc. Nghe xong lời thuyết minh, gã bảo luôn: “Cùng vào thời gian trên, nước Nhật của chúng tôi đang tìm cách đóng tàu sân bay để làm chủ Thái Bình Dương”. Chuyện chỉ dừng lại ở đó thì sẽ chẳng có vấn đề gì đáng nói. Nhưng sau đó anh bạn người Nhật nói thêm với An và tôi: “Trên thế gian, có những dân tộc chỉ quen ngồi tự sướng với nhau bằng chữ nghĩa, chuộng thứ danh hão, một kiểu tự kỷ về văn hóa, mẹ hát con khen hay rốt cuộc họ chỉ đáng đi làm thuê làm mướn để hưởng chút cơm thừa thôi. Họ không bao giờ thuộc nhóm những nước được chia của. Bởi vì họ mãi mãi là những đứa trẻ không biết lớn. Đáng lẽ đám con cháu phải đau đớn, xấu hổ, thì đời này sang đời khác cứ lấy đó làm điều tự hào”. Tôi cảm nhận sự nhiếc móc đó rõ ràng nhằm vào mình, đã dẫn cốc bia xuống bàn, định nhào sang thụi thẳng vào mặt thằng cha xú Phù Tang lão toét, con cháu của những tên phát xít, một quả đấm để gã nhớ đời. Nhưng nhờ có An mà mọi chuyện chỉ dừng lại ở câu chữ thôi.

Khi về lại khách sạn, tôi nằm như chết rồi, đầu óc quay cuồng. An cố làm mọi cách để tôi quên đi chuyện với gã người Nhật. Cô pha cà phê, trở tài bày biện rồi ngồi hát một mình. Khi tất cả những việc đó đều không kéo được tôi ra khỏi cơn buồn chán, cô bèn đánh thức tôi theo kiểu của phụ nữ: vật ngựa tôi ra và mò mẫm một cách thích thú. Nhận được chút tín hiệu, cô khóa thân nằm áp vào bên cạnh tôi. Tôi vẫn ngay đơ như một khúc gỗ. Rồi cô lau bầu kết tội lịch sử, vốn đã tù mù, lại thích

làm khó hậu sinh khi can dự không đúng lúc một chút nào. Thế là tôi được có vùng dậy cãi nhau với An về những chuyện của hàng chục thế kỷ trước. Cô bạn gái của tôi nghiêng hẳn về ý kiến của gã người Nhật, trong khi tôi chưa thể quen được có ai đó nói xấu tổ tiên mình.

Kể từ hôm đó giữa chúng tôi thường xuyên xảy ra cãi nhau, toàn những chuyện liên quan đến lịch sử, đến truyền thống văn hóa, đến những thói hư tật xấu mà người Việt đang mắc phải. An nhất định cho rằng, mọi thứ hỏng từ trong cội nguồn. Một người Việt thuộc điển cố Trung Hoa, lại được coi là có tài, là hiền nhân của dân tộc, làm sao đất nước chẳng tụt hậu. Một gã cán bộ được đào tạo qua hết trường này trường khác, chỉ làm duy nhất việc luôn qua các loại cửa để lo chạy dự án bằng âm mưu và nói dối, nịnh nọt, cầu cạnh để thăng tiến. Rồi khi có tí quyền trong tay thì tận sức bòn vét, *ăn của dân chẳng từ một thứ gì*⁽¹⁾. Và cuối cùng gã ta cũng được coi là cán bộ có năng lực, được khen thưởng, trở thành người có công, làm gì đất nước chẳng nghèo và hèn. Cô cho rằng, bề ngoài người Việt bài xích tiền nhưng trên thực tế người Việt coi tiền cao hơn cả đạo đức. Cao nhất trong mọi thứ giá trị. Không tin cứ thử suy ngẫm mà xem: không một nghi thức thiêng liêng nào của người Việt mà không sục mùi xôi thịt. Vì thế nó ngấm vào con cháu con thèm khát tiền bạc và họ luôn phải giả vờ giấu đi một cách khổ sở. Như tiện miệng, cô bảo: “Anh cứ thử làm thống kê mà xem, đa phần những kẻ giàu có ở nước mình là do ăn cướp mà có. Ăn cướp dưới mọi hình thức. Hình thức thịnh hành nhất là tẩu tán, biến thủ tài sản quốc gia bằng hệ thống chính sách do họ thao túng. Sáng tạo của họ chỉ bó hẹp trong việc nghĩ ra cách rút tiền từ két Nhà nước, vô cùng thiên biến vạn hóa. Đó là những con khủng long bạo chúa trước ngày tuyệt chủng kéo theo sự tan hoang của rừng vàng biển bạc! Nếu cứ chấp nhận để cho họ như vậy, thì đám con cháu xứng đáng chỉ là những kẻ làm thuê, chẳng oan ức nổi gì”. An chỉ nói vu vơ thế thôi, với chút cay nghiệt không phải là bản tính của cô, nhưng tôi cứ thấy bị chạm tự ái thay cho bố mình. Cứ như trong số những kẻ ăn cướp mặt hạng theo cách nghĩ của An, có cả bố tôi, người

1. Lời của bà Nguyễn Thị Doan, Phó chủ tịch nước từ 2011-2016. (BTV).

đầy khả năng sẽ là ông nội của con cô ta. Tuy sau đó chúng tôi bỏ lại sau lưng những chuyện như vậy vì cảm xúc của chuyến đi, nhưng rồi chúng tôi cứ tự nhiên xa nhau dần, tình cảm nguội lạnh một cách vô phương cứu chữa mà chẳng đứa nào biết bắt đầu rạn nứt từ đâu.

Vào năm cuối cùng của chương trình thạc sĩ, tình cờ tôi gặp một cô bạn sinh viên cũng từ Việt Nam sang du học, trên chuyến tàu đêm đưa chúng tôi vượt eo biển Manche sang Pháp du lịch. Sau mối tình thứ nhất đổ vỡ, tôi sống khép mình trước phụ nữ. Hình như họ bí ẩn và nguy hiểm hơn tôi tưởng rất nhiều. Vậy mà tôi lại bị cuốn hút từ cái nhìn cởi mở, thân thiện của cô bạn chẳng có gì ấn tượng. Chắc chắn là cô không đẹp, ít ra như An. Nhưng cô có khả năng thôi miên người khác khi bắt đầu cất tiếng. Chúng tôi có cùng một chủ đề quan tâm là lớp trẻ Việt Nam nên sống như thế nào, khi (hoặc để) thoát khỏi cái bóng của cha anh. Cô bạn rất sôi nổi, đưa ra những ý kiến mà tôi thấy khá gần với ý nghĩ của mình. Cô nêu quan điểm rằng, giáo dục thụ động, theo khuôn mẫu cứng nhắc, là tác nhân chính gây ra sự thiếu tự tin của lớp trẻ khi tiếp xúc với bên ngoài. Cái gì người lớn cũng muốn con em phải làm theo họ, y như đúc trong một cái khuôn có từ hàng trăm năm. Việc trang bị kiến thức mang tính áp đặt đã không mở ra cho lớp trẻ khả năng sáng tạo, mà hướng họ đến sự an toàn nhưng vì thế mà nhút nhát, mặc cảm, thiếu khả năng tự lập.

Tôi bày tỏ tán đồng với phần lớn suy nghĩ của cô. Có một thứ chúng tôi thậm chí tìm ngay được tiếng nói chung, là quan niệm về sự trinh tiết. Cô bảo, cái xiềng xích đó cho dù bằng vàng, thì cũng phải vứt bỏ. Nó được chế tác bởi những kẻ ích kỷ và đạo đức giả. Chẳng thằng đàn ông nào lại không thích cảm giác phá trinh một cô gái, như khoe một chiến tích. Nhưng nếu gặp cô gái đã mất cái niêm phong ấy thì chính hấn lại quy cho cô ta tội vô đạo đức! Sao hấn không đạo đức trước đi. Như để chứng minh quan điểm của mình, cô nói thẳng với tôi cô đã ném thứ đó của cô đi từ lâu rồi, thậm chí chẳng thèm nhớ khi nào.

Ngay đêm đầu tiên trên đất Pháp, chúng tôi đã làm tình với nhau theo kiểu của người Pháp do chính cô dạy tôi. Màn dạo đầu

trinh tế và bạo liệt, hoàn toàn do cô chủ động. Chúng tôi cùng ý thức rằng mình có quyền to lớn để tận hưởng cơ thể sạch sẽ của nhau mà không phải bận tâm về những lời giáo huấn. Phải nói là cô được giáo dục rất tốt về tình dục. Cô thông thạo những vùng da nhạy cảm trên thân thể bạn tình, đồng thời chủ động hướng tôi đến những miền thiên đường của cô. Cô tỏ ra thích thú được chúng kiến một cậu học trò nhỏ là tôi làm bài thực hành vụng về. Để nhắc tôi làm tốt vai trò, cô luôn nói đến từ hủy diệt.

Nhưng cái gì cũng có ngưỡng của nó. Cho dù là một thanh niên hiện đại, tôi vẫn không thể là một người bỏ qua hoàn toàn mọi chuẩn mực cũ. Sự thành thạo của cô, những thủ thuật, những tư thế mà cô yêu cầu, những biểu lộ nhiều khi thái quá khi chúng tôi ở sâu trong nhau, là điều rồi thì cũng khiến tôi bị ám ảnh. Chúng tôi chia tay nhau sau đó sáu tháng còn vì cả một vài lý do lặt vặt khác. Khi trở về nước, tôi đã nghiêm túc nghĩ đến việc xây dựng gia đình. Nhưng do bố tôi đột ngột qua đời, công việc đổ dồn lên vai tôi, tôi đành phải gác lại ước muốn cháy bỏng của mẹ muốn có một cô con dâu để hàn huyên khi em gái tôi đi du học.

Và ý nghĩ mình cần có một người vợ chỉ chợt lóe lên trở lại trong tôi khi tôi gặp Diệu hôm về thăm ông Bích. Tôi để cao phẩm chất sạch được cảm nhận qua da thịt. Phụ nữ hoàn hảo, đầu tiên phải toát lên sự sạch sẽ. Tôi rất sợ những phụ nữ gieo cho tôi cảm giác bệnh hoạn hoặc dị thường. Những người mẩu để lộ xương sườn, hõm cổ sâu hoắm, với tôi là bệnh hoạn, dù họ có đẹp và nổi tiếng đến đâu. Cảm giác về sự sạch sẽ thường đi kèm với một làn da mịn, sáng, có mùi hương tự nhiên; một cặp mắt đoan chính chất đầy ánh sáng bên trong; một cái miệng - thứ mà tôi quan tâm nhất - cân đối với khuôn mặt và phải đảm bảo rạn rõ, phúc hậu khi cười; một bộ ngực đầy đặn, tin cậy, tinh khiết như nước suối; một gương mặt không có bất cứ nét tà khí nào; một dáng đi mềm mại, vững chãi nhưng không cục mịch... Trong nỗi e dè của tôi với cô bạn gái thứ hai cùng trên chuyến tàu, còn có cả việc hạ thể của cô rất tầm tối. Tôi muốn nó phải cao ráo, sáng sủa, óng ánh trong cảm giác mịn, bí ẩn và mông màu tương phản phải cân đối, không quá âm u nhưng vẫn cần đủ để huyền bí.

Tôi không chắc chắn về tình cảm của mình với Diệu và không biết cô có đáp ứng những gì tôi muốn ở một phụ nữ mà mình sẽ gắn bó, nhưng cô đã khiến tôi bối rối là điều có thật.

Giờ thì cô ta đang hiện lên trước mắt tôi như một vật ngáng trở đáng ghét và rõ ràng là nguy hiểm vào lúc này. Ma quỷ nào đưa đường dẫn lối để cô ta gặp được tay Xã trưởng và những người dân làng Đông? Cô ta có mục tiêu gì ở đó?

- Xin bà con hãy nghe tôi nói - tiếng của Diệu vẫn còn rất đậm đặc chất địa phương, nhất là ở những tiếng có âm chữ o. Nó là khoảng giữa của o và a - Tôi không có bất cứ sự vụ lợi nào trong những việc mình làm ở đây - mắt cô hướng vào khắp lượt mọi người - Điều đó bà con hoàn toàn có thể tin tôi.

Một vài bộ mặt thờ ơ, khinh khỉnh nhìn vị diễn giả trẻ măng rồi bỏ về phía sau. Còn lại phần lớn là chờ đợi xem cô ta nói gì. Đám thanh niên thì rõ ràng rất háo hức, đi lại, cười nói, thể hiện động tác để gây sự chú ý từ Diệu. Không quá khó để đoán ra họ đang nói những chuyện gì khi tất cả cùng ngả nghiêng cười.

- Trước hết, tôi muốn lần lượt cho bà con xem những hình ảnh này.

Diệu giơ cao một chiếc cặp ba dây cỡ đại, nói là mọi bằng chứng kinh khủng đang trước mặt mọi người. Sau đó cô ta bắt đầu lần lượt lấy ra những tấm ảnh. Cô ta giơ từng tấm ảnh lên trước mắt mọi người, đi từ bên này qua bên kia đám đông để tất cả cùng rõ. Người quay *video* tỏ ra khá chuyên nghiệp khi rê máy theo, bám sát từng bước chân của Diệu, đồng thời lấy cận những tấm ảnh mà cô giơ lên lần lượt. Nó là cảnh chết chóc của hàng vạn con cá y như trong một vụ thảm sát bằng thuốc độc; nó là cảnh một khúc sông bị ngập ngụa rác, nước xả thải với dày đặc xác vật nuôi bị chết; nó là cảnh những mảnh ruộng úa tàn, lúa chết cháy hoặc không cho bông; nó là cảnh bầu trời đen kịt bởi khói từ nhà máy thép; nó là cảnh từng mảng váng dầu tràn ra các ao hồ biến nước thành thứ dung dịch chết chóc; nó là cảnh hàng núi than, quặng sắt, những cuộn phế thải đen đúa vút ngổn ngang cả trên những lối đi; nó là ảnh về hàng chục đứa trẻ bị lở loét khắp mình, một vài đứa cạo trọc đầu vì căn bệnh ung thư; nó là hàng chục tấm ảnh về hàng ngàn con vịt bị mù mắt,

lông tơ tả sau trận mưa a xít; nó là ảnh đặc tả phút hấp hối của những người do bị bệnh hiểm nghèo với chằng chịt các loại ống băng gạc. Và cuối cùng, nó là ảnh của cái nhà máy thép đang có nguy cơ thành đồng sắt vụn do thua lỗ, thiết bị lạc hậu, im lìm đen đúa trong cảnh hoàng hôn... Tất cả đều nhuốm một màu thê lương, tuyệt sinh.

Sau khi những tấm ảnh được chuyển tay nhau cho mọi người cùng thấy tận mắt và lần lượt chui trở lại chiếc cặp ba dây, Diệu bắt đầu đi đi lại lại. Không còn có thể nhận ra vẻ mềm mại trong những cử chỉ hôm nào khi chúng tôi cùng vào bếp tại nhà cô. Trông cô giờ đây giống như một chính khách trẻ đang diễn thuyết về chương trình hành động trong cuộc tranh cử điều tôi ít thấy ở những người trẻ khác.

- Khi dự án nhà máy thép này còn trên bản vẽ, người ta nói với dân địa phương là nó sẽ tạo ra ấm no, giàu có, thịnh vượng cho họ. Nó đảm bảo tương lai của con cháu họ. Nó đem lại công ăn, việc làm, tăng thu nhập cho tầng lớp nghèo khó nhất tại vùng thuần nông nghiệp. Vĩ đại hơn, nó, cái nhà máy cán thép liên hoàn đó còn là một phần của công cuộc hiện đại hóa và tăng trưởng quốc gia. Nó là bất cứ thứ gì đáng chờ đợi nhất cho một vùng nông thôn muốn đuổi kịp thành thị.

Diệu dừng lại quan sát những người đang nghe cô.

- Nhưng tất cả đều chỉ là bánh vẽ - cô ta tiếp - Thứ mà cái nhà máy thép, con quái vật ấy tạo ra chỉ là những tai họa mà tôi vừa nêu ra các bằng chứng. Mà mới chỉ là một phần nhỏ. Chúng ta không phản đối công nghiệp hóa. Chúng ta thậm chí đồng ý rằng, chỉ có công nghiệp hóa mới mong giàu có và thoát cảnh con trâu đi trước, cái cày theo sau. Nhưng chúng ta không chấp nhận tàn phá cuộc sống dưới danh nghĩa công nghiệp hóa. Thứ có thể tạo ra trong chục năm, không thể so sánh được với thứ phải mất thời gian cả triệu năm để hình thành nên. Thế mà người ta đánh đổi một cách thô bạo, ép người khác phải đánh đổi theo. Có một bọn người, rất ít thôi, tìm thấy ở cái dự án khốn nạn đó một khoản lợi nhuận khổng lồ với chỉ một động tác: mua rẻ tài nguyên của hàng ngàn người, rồi ỷ vào quyền lực đen, nâng giá bán lại cho một số người mù quáng, được sự cổ vũ còn mù quáng hơn của những kẻ nắm trong tay quyền lực nhưng không có đủ

phẩm giá và tài năng để sử dụng nó. Tôi biết giờ này trong số những kẻ đó có kẻ đang ở những nơi giống như thiên đường, có kẻ đang bò lê la nơi các xó xỉnh vì vỡ nợ, có những kẻ thậm chí đã vào tù hoặc xuống mồ... mà căn nguyên đều bắt nguồn từ nhà máy thép. Nhưng nếu tất cả những con quái vật nghiện tiền, thèm khát vô độ sự giàu sang bằng việc chiếm đoạt tài sản của người khác ấy đều đáng chết, thì hàng ngàn người dân vô tội, đang yên bình sống cùng với trời đất, thừa kế tài sản từ ông cha họ, từ cả ngàn đời nay vẫn hiền hòa, nhân hậu... thì không thể cũng vì thế mà phải chết theo. Vậy mà giờ đây họ đang sống trong nỗi sợ hãi bởi vô vàn tai ương rình rập. Con cái họ không có tiền để đến trường, để chữa bệnh, những căn bệnh quái ác ngày một nhiều. Con cái họ phải bỏ đi kiếm ăn nơi chân trời góc bể vì thất nghiệp, vì người thân đang kiệt quệ do bị nhiễm độc, không còn bất cứ thứ tài nguyên nào để sinh lợi. Thưa bà con, tất cả những gì tôi vừa nói, đang là hiện thực tại một nơi chỉ cách chỗ bà con đây chưa đến nửa ngày đường và nơi đó là quê hương chôn nhau cắt rốn của tôi.

Đám đông im phăng phắc hướng lên cô sinh viên năm cuối trường luật. Có những khoảng lặng xúc động mà bất cứ ai cũng có thể hiểu lý do của nó. Và phải thú nhận một điều: Điều có khả năng thôi miên người khác bằng chính lợi thế trời cho là vẻ hấp dẫn, nghiêm túc của cô. Thứ mà tôi mong muốn thấy ở một phụ nữ mình sẽ chọn làm vợ, thì giờ đây báo hiệu một sự nguy hiểm rất lớn cho kế hoạch của chúng tôi.

- Chúng ta có cần một sự phát triển như vậy không? Chúng ta có cần phải đánh đổi cuộc sống với một giá đắt như vậy cho sự tăng trưởng giả tạo? Vì sao tôi khẳng định nó là giả tạo, bởi nó mang tính chiếm đoạt: Chiếm đoạt tài nguyên, chiếm đoạt niềm tin, chiếm đoạt tương lai của người khác rồi quy ra tiền. Một số người giàu lên, thì rất nhiều người phải lâm vào cảnh bần cùng. Đó chính xác là quá trình tụt sạt. Chúng ta phải đồng lòng để dứt khoát nói không với loại phát triển tà ma đó.

Trong đám đông có chút lộn xộn. Hình như một nhóm thanh niên muốn phá ngang bài diễn thuyết của cô sinh viên. Một trong số đó gào lên:

- Chị nói những điều đó với chúng tôi vì mục đích gì? Chị

là ai, đến đây với tư cách gì? Chúng tôi sẽ tự quyết định cuộc sống của mình.

- Bạn có dám chắc vào điều mình nói không, há anh bạn trẻ điển trai? Tôi rất muốn bạn lên đây, đứng cạnh tôi và bình tĩnh nói to cho mọi người lý lẽ mà bạn có thể dựa vào khi phát biểu những điều đó. Liệu có phải cũng là những lời hứa đẹp như mơ của đám chủ đầu tư, những kẻ máu lạnh giấu mặt đã làm bạn xiêu lòng không? Họ hứa với bạn rằng sẽ có tiền, có xe, có cuộc sống giàu sang chỉ trong một đêm, khi bạn đồng ý để họ tàn phá mảnh đất của cha ông bạn? Tôi đi guốc vào bụng họ không phải do tôi tài ba gì, mà vì tôi chính là nạn nhân. Tôi đang nói tiếng nói của những nạn nhân, của cả những người sẽ là nạn nhân...

- Nhưng, tôi nhắc lại, chị nói những chuyện riêng tư của chị với chúng tôi thì ích gì?

- Tôi muốn người trả lời bạn sẽ là chú Xã trưởng đây, mời chú.

Ông Xã trưởng bước lên. Vẫn cái lối nói rất ngang tai, trước hết ông ta hỏi, những người từng ném cút trâu vào cửa nhà ông mấy hôm trước có đủ can đảm đưa ra lý do trước cả dân làng không? Lý do gì mà các cháu lại hành động như vậy với một người làng của mình, lại là người đã bảo vệ gia đình các cháu? - giọng ông khiến tất cả im lặng. Nhưng chú tha thứ hết, vì các cháu không cố ý phạm tội, mà chỉ là nghe xúi dục. Hãy nhìn vào cô bé sinh viên trường luật đây, bằng ánh mắt thật thẳng thắn, thật trung thực và thử đối thoại với cô ấy xem, các cháu sẽ thấy mình còn thua kém thiên hạ nhiều lắm. Vì sao cô ấy có mặt ở đây? Cô ấy có mặt để hy vọng không có thêm những người nông dân vật vờ vì phải ly hương do mất đất như những người bà con hàng xóm của cô ấy. Cô ấy có mặt ở đây vì cô ấy được học, hiểu biết và có lương tâm. Nếu mọi người cần biết rõ hơn, thì tôi nói cho mà biết: Cô ấy không chỉ là nạn nhân của cái dự án nhà máy thép, mà còn là người sẽ kết án kẻ biến cô ấy thành nạn nhân. Mẹ cô ấy mất sớm, bố cô ấy bại liệt cũng vì cái dự án điên rồ ấy. Cô ấy đã thề sẽ trở thành luật sư để giải mối oan cho dân làng, cho chính cha, mẹ của mình.

Và trời đã đưa cô ấy đến đây với làng Đông. Cô ấy là sứ giả của công lý và tình yêu thương.

Ông Xã trưởng nghẹn ngào bước xuống, nhường lại vị trí cho Diệu.

- Chúng ta phải gắn kết lại thành một sức mạnh, mới mong ngăn được sự xấu xa đang hoành hành ở khắp mọi nơi. Bà con đừng tin vào những lời hứa hươu hứa vượn, của những người đang nóng lòng muốn biến hàng trăm héc ta đất đai trù mật này thành một cái thảm cỏ bị đầu độc không còn khả năng sinh sôi. Họ đã gặm hết đất ở thành phố, biến tất cả thành tiền thành vàng trước khi biến chúng thành những khu đất hoang, những dãy nhà không có người ở. Giờ họ muốn vượn cái vòi bạch tuộc đến những vùng nông thôn, bán sơn địa, bịa ra những dự án khổng lồ để rửa tiền bẩn. Họ biết thừa rằng cần gì phải có thêm những cái sân gôn, khi nó đang dư thừa. Nhưng họ vẫn muốn chiếm đoạt như một cách xí trước, như một thứ bản năng cướp đoạt. Sau khi đuổi hết dân làng đi, họ không cần biết bà con sống chết ra sao, họ chỉ cần biết toàn bộ rừng, ruộng, ao đầm thuộc về họ và tự hào đã nhanh tay hơn những kẻ khác.

Lúc trước tôi chưa trả lời một bạn hỏi tôi rằng, tôi nói những điều này để làm gì. Giờ tôi xin trả lời bạn và bà con: Tôi đến để giúp bà con giữ lại đất đai của mình, giữ lại cho các thế hệ tương lai của làng Đông tài sản cha anh họ để lại khỏi bị nuốt mất bởi những con cá mập tham tàn vô độ mà tôi gọi đích danh là những kẻ phản dân hại nước. Tôi đến còn vì không muốn lại phải chứng kiến hàng ngàn người nông dân như cha mẹ tôi chết trong nghèo khổ, bệnh tật mà không hề biết công lý ở ngay bên cạnh họ. Tôi đến để chỉ cho bà con cái công lý ấy và cách sử dụng nó một cách hữu hiệu nhất.

Đoạn *video* chỉ quay đến chỗ đó thì dừng lại. Nhưng như thế cũng là quá đủ để tôi hiểu mình có thêm một đối thủ không mong muốn. Trời ơi, sao lại là cô ta cơ chứ? Sao lại là chính cô ta mà không phải người nào khác? Có điều gì giống như số phận ở câu chuyện oái oăm này. Giờ tôi không biết mình nên hành động như thế nào? Với những gì tôi chứng kiến ở quê ông Bích, với chút tình cảm vừa nhen nhóm và ngày một rõ nét với Diệu, tôi không muốn đối diện với cô như là những kẻ hai bên chiến tuyến. Bởi phải có một bên gục ngã. Trong trường hợp này thì dù bên nào bị tiêu diệt, tôi cũng là kẻ thất bại.

TƯỜNG THUẬT - XIII

Đúng như ông Huyện trưởng dự liệu, khi huyện mời anh em ông Miện lên thông báo về việc chấm dứt hợp đồng khu đầm cá, anh em ông ta phản đối quyết liệt. Lý do anh em ông ta dựa vào là việc thu hồi không chính đáng khi Nhà nước rõ ràng là không có nhu cầu gì khác hoặc cấp bách với khu đầm đó. Trong khi khu đầm đó đang tạo ra của cải mà cả Nhà nước, doanh nghiệp và người dân đều hưởng lợi qua thuế anh em ông nộp đều đặn và qua việc cung ứng sản phẩm ra thị trường. Rằng, Nhà nước nhất định phải khuyến khích và giúp đỡ anh em ông mở rộng chăn thả, áp dụng khoa học kỹ thuật để tăng năng suất mới công bằng và mới văn minh. Còn thu hồi để trao cho chủ dự án sân gôn thì không phải việc của Nhà nước. Sân gôn không phải là loại công trình cấp thiết, liên quan đến an ninh quốc gia. Trong trường hợp nhất thiết phải thu hồi đất, thì Nhà nước chỉ nên làm trọng tài, còn chủ dự án sẽ phải đàm phán đền bù với anh em ông ta theo luật doanh nghiệp và luật dân sự.

Hóa ra anh em ông Miện cũng không dễ bị bóp mũi. Nghe nói họ có cả một đội ngũ luật sư đứng đằng sau.

Nhưng ông Huyện trưởng thừa mưu mẹo để không chấp nhận thứ lý lẽ đó. Huyện chính là Nhà nước nhỏ. Mọi tài sản đều của Nhà nước. Nhà nước chỉ cho thuê thế thôi, đến hạn thì phải trả. Nhà nước dùng vào việc gì thì anh em ông Miện không có quyền biết cụ thể.

Không kịp cho anh em ông Miện trở tay, huyện lập tức ra quyết định thu hồi đầm cá. Vẫn đúng như kịch bản biết trước, anh em ông Miện phản đối bằng việc gửi đơn lên tòa án nhờ can thiệp. Chưa bao giờ tòa án huyện lại nhanh nhẩu vào cuộc

đến thế. Tòa lập tức đưa ra phán quyết bác đề nghị của anh em ông Miện.

Đó là cơ sở pháp lý để huyện thực hiện biện pháp cưỡng chế như kế hoạch mà ông Huyện trưởng đã nói với tôi.

Mọi việc diễn ra khớp hoàn toàn với kịch bản. Anh em ông Miện đã khờ khạo chui vào bẫy do Huyện trưởng giăng ra.

Một kế hoạch chi tiết do đích thân Huyện trưởng là tác giả, với tư vấn của các bộ phận chuyên môn, được phê duyệt. Vốn là người chưa quên nghề cũ, xuất sắc trong việc tổ chức trấn áp các nhóm anh chị đầu gấu, ông Huyện trưởng tìm thấy cơ hội hâm lại ngón nghề cũ và huy động toàn bộ kinh nghiệm đánh án cho việc thu hồi khu đầm cá. Ông biết rõ đối tượng chỉ có hai người đàn ông và mấy người đàn bà, còn lại là trẻ con, nhưng ông vẫn huy động tới vài chục quân, súng ống, công cụ hỗ trợ đầy đủ, chia làm hai đường thủy bộ hùng dũng tiến về làng Đồng. Ông Huyện trưởng muốn bắn một mũi tên trúng nhiều đích. Ngoài việc cụ thể là xua anh em ông chủ đầm cá ra khỏi lãnh địa để "thu hồi tài sản của nhân dân", ông muốn nhân đó dần mặt những kẻ ngang bướng, âm ỉ nuôi mầm bạo loạn với chính quyền. Ai đó chưa phục ông, thì cũng có dịp mở to mắt ra mà nhìn tài tổ chức, lãnh đạo của ông. Ngoài miệng ông bảo rằng phải cho những kẻ ngang bướng biết sức mạnh của chuyên chính đáng sợ như thế nào. Nhưng trong thâm tâm, ông muốn mọi người biết sức mạnh đó là do ông tạo ra.

Đường bộ gồm ba xe chuyên dụng chở theo vài chục người có vũ trang, mặc áo chống đạn và sử dụng kính nhìn được cả ban đêm, đề phòng sự việc không thể kết thúc ban ngày. Cánh quân này do một cán bộ dày dặn kinh nghiệm chỉ huy, không theo con đường chính, mà chạy xuyên chéo theo đường tắt, ập xuống từ hướng bất ngờ, áp sát mục tiêu đồng thời khóa chặt mọi ngã nối với bên ngoài. Đường thủy là mấy chiếc ca nô, xuống máy cao tốc đã cũ nhưng còn tốt, chạy dọc theo sông Gốm, chở theo khoảng mười "lính thủy đánh bộ". Điểm cập bờ là bến Than. Tại đó đã có sẵn mấy cái xe Xít-đờ-ca chở họ lao thẳng về làng Đồng ở phía sau khu đầm, đề phòng anh em ông Miện gây án rồi rút chạy hoặc có tiếp ứng của những lực lượng gây rối. Trước khi mỗi cánh quân xuất kích, ông Huyện trưởng

đều dặn dò cẩn thận những điều không được sơ suất, không được chủ quan khinh thường đối thủ, bởi vì đây là việc thực thi sức mạnh của pháp luật, quyền lực của nhân dân và nó phải cho thấy khả năng áp đảo khủng khiếp.

Còn lại là lực lượng tại chỗ. Đủ cả ba cánh quân, anh em ông Miện có mà chạy lên trời!

Đúng... giờ ngày... đội thi hành công lý của huyện xuất kích. Chỉ còn thiếu làm lễ tế cờ và uống rượu thề nữa thôi là hoàn hảo một thủ tục trước trận đánh lớn. Hôm đó trời trong xanh, gió nhẹ, mặt trời lên sớm. "Thời tiết này rất thuận lợi cho công tác hành quân và tiếp tế hậu cần" - ông Huyện bảo với tôi như vậy.

Chờ cho cả hai cánh quân của đoàn cường chế ra khỏi cổng huyện, ông Huyện trưởng kéo tôi vào phòng của ông để cùng chờ nghe "mặt trận" báo tin thắng trận. Ông cho thấy mọi tính toán rất hoàn hảo và có phần đặc chí với tôi về khả năng chỉ huy tác chiến từ xa. Ông bảo: "Làm sao mà anh em ông Miện dám chống lại, dù chỉ là bằng hành động nhỏ nhất. Bởi vì liễu mạng như vậy là ngu ngốc và chẳng khác nào tự sát sớm". Giọng ông Huyện trưởng hùng hồn vang lên, khua chân múa tay để phụ họa. Rồi ông đến bên tấm bản đồ hành chính chi tiết của toàn huyện, bật đèn chiếu sáng, gí cái đầu que chỉ vào một điểm, bảo với tôi:

- Họ sẽ hội quân ở đây. Cánh quân bộ và thủy sẽ tiến vào theo hai mũi gọng kìm rồi khép lại. Mỗi cánh quân tôi đều yêu cầu tung ra lực lượng tinh nhuệ nhất, cả hai chỉ huy đều thuộc loại hàng đầu, được rèn luyện tốt và là những cánh tay của tôi. Lực lượng dân quân tại chỗ chủ yếu làm công tác hậu cần và thu dọn trận địa, ứng cứu nếu xảy ra tình huống xấu bất thường. Là tôi lo xa thế chứ mấy gã nhà quê cứng cổ kia chạy đi đâu được. Đúng là đồ thân lừa ưa nặng.

Ông ngả hẳn người ra ghế, khoan khoái nhìn về phía tôi. Lát sau, như mọi bận, ông lại đích thân mở tủ lờ ra một chai rượu *whisky* và hai cái ly. Ông rót gần đầy mỗi ly thứ nước màu hổ phách như có lửa bên trong, đưa tận tay tôi:

- Đáng để tôi và cậu cạn cốc lắm. Tôi đảm bảo với cậu sẽ là một trận đánh rất đẹp, về mọi phương diện. Chai rượu này

của một ông lớn thưởng cho tôi đấy. Nghe nói nó chỉ có khoảng một nghìn chai để kỷ niệm hăng rượu thôi. Mẹ cái bọn Tây mũi lõ, cái gì của nó làm ra cũng hoàn hảo. Cậu có thấy mùi đàn bà trong rượu của họ không? Nghe bảo khi hái nho, bọn đàn bà thường áp vào ngực, nên mới có thứ mùi đó. Tôi thì cứ vài ly vào là thấy có mùi sữa non, loại chiết ra từ nhũ hoa của gái trinh.

Sau đó ông tiếp tục say sưa nói về lĩnh vực chỉ huy, cách bố trí lực lượng, huy động những kiến thức quân sự mới nhất ra để thuyết phục tôi rằng, huyện chỉ thiếu một thứ duy nhất là tiền, còn mọi cái đều trên mức hoàn hảo để ra quân thắng lợi.

- Kẻ thù của chúng ta lại mang bộ mặt và danh nghĩa nhân dân, thế mới là chỗ khó cho chúng tôi. Nhưng đã là kẻ thù thì đều có chung một điểm là phá hoại, là đối địch với chính quyền, là chống lại tiến bộ và đều đáng bị trừng trị thẳng tay. Tôi đang liên tưởng tới mấy con chuột cùng sào thì sẽ thế nào nhỉ? Cậu thử đưa ra một giả thiết xem có đúng với ý tôi không.

Tôi bảo ông Huyện trưởng rằng tôi mù tịt lĩnh vực đó. Là tôi thì không cần phải huy động quá nhiều người như vậy.

- Đúng là cậu chỉ biết có mỗi việc kiếm tiền. Trong quân sự, triển khai tấn công phải theo nguyên tắc ba trên một. Tức là lực lượng tấn công luôn đảm bảo đồng gấp ba lực lượng phòng thủ. Mà cậu có biết chắc anh em ông Miện có bao nhiêu lực lượng không? Không thể chủ quan nói bừa là bao nhiêu được. Vì thế, cứ cẩn tắc vô áy náy. Phải dìm anh em ông ta xuống đáy bùn về ý chí kháng cự để diệt mầm hậu họa và làm gương cho kẻ khác. Bọn nông dân có máu phản loạn cứ phải dẫn mặt trước khi họ manh động làm liều. Lãnh đạo là phải có tầm nhìn trước như vậy.

Tôi ngồi im thể hiện sự thán phục, thực ra là tôi quá mệt mỏi, hoang mang vì không lường tới mọi việc lại to tát và âm ỉ như những gì đang xảy ra.

Kế hoạch được giữ bí mật đến phút chót. Ngoài những người tham gia và cán bộ huyện phụ trách, chỉ mình tôi, với tư cách là đối tác của huyện, được biết thời gian tiến hành việc cường chế. Vì thế, sau này tôi nghe kể lại, hầu hết người dân làng Đồng đều hoàn toàn bất ngờ.

Những gì tôi biết chi tiết là do xem qua băng ghi hình và cuối chiều hôm ấy, cũng do ông Huyện trưởng cẩn thận bố trí người quay để làm bằng chứng, sau này coi đó là thứ công trạng và mời tôi cùng xem. Lần này ông Huyện trưởng không giấu nổi vẻ đắc chí, ngồi duỗi dài trên chiếc ghế kiểu Á Rập, băng mây tre đan được phủ len lông cừu. Tôi ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế xa lông bọc da. Chúng tôi cùng chăm chú dán mắt vào màn hình to bằng một phần ba bức tường, để không bỏ sót bất cứ diễn biến nào. Cảnh quay bắt đầu khi hai cánh quân, với các kỹ năng được huấn luyện kỹ để tiêu diệt kẻ thù nguy hiểm và ngoan cố, đã vào vị trí chiến đấu. Trên màn hình xuất hiện nhiều người dân hiếu kỳ đến xem vô tình lọt vào máy quay. Khi mục tiêu đã bị khóa chặt, trưởng công an huyện, một người đàn ông lùn tịt, mặt đỏ như tổ ong, mới kiễng chân cố cho mình cao lên, kêu gọi bằng loa điện sản xuất tại Trung Quốc:

- Chúng tôi là lực lượng thi hành pháp luật của huyện, theo mệnh lệnh của cấp có thẩm quyền, tiến hành cưỡng chế thu hồi khu đầm cá của ông Đặng Văn Miện và Đặng Văn Mến đã hết thời hạn thuê của Nhà nước nhưng không chấp hành việc thanh lý hợp đồng, chây ì việc giao mặt bằng, đề nghị bà con bình tĩnh và không làm gì ảnh hưởng đến công việc của đoàn cưỡng chế. Ai cố tình ngăn cản gây khó khăn cho việc thượng tôn pháp luật sẽ bị trừng phạt thích đáng. Ai có công sẽ được xét khen thưởng. Đề nghị ông Đặng Văn Miện và Đặng Văn Mến cùng thân nhân, hãy ý thức rõ về hậu quả nặng nề của việc chống lại chính quyền, không nên có bất cứ hành động nào thiếu suy nghĩ, hợp tác với đoàn công tác kiểm kê tài sản hiện có, cung cấp tài liệu hợp pháp, cùng giám sát việc đo đạc lại diện tích đã thuê, khai báo thành khẩn việc lấn chiếm nếu có, đưa ra đề xuất về phương án và thời hạn thu hoạch xong thủy sản hiện có trong đầm...

Tuy chất lượng ghi hình còn có vấn đề về kỹ thuật, thiếu chuyên nghiệp nhưng vẫn đủ để ông Huyện trưởng thỏa mãn ra mặt về tài tổ chức và chỉ huy từ xa của mình. Ông gật gù, nhìn ra xung quanh. Tôi biết là ông đang tìm gì, bèn đứng dậy định lấy chai rượu, thì ông khề gắt:

- Việc đó không phải của anh. Anh cứ ngồi yên đấy mà xem. Ông rút điện thoại gọi cho cô bé phục vụ có lẽ đang ở

phòng bên cạnh, bởi chỉ loáng cái cô ta đã xuất hiện. Ông hát hàm về phía tử rượu, cô bé hiểu ý và lấy ra hai cái ly. Vẫn là chai rượu lúc sáng. Cả ông và tôi cùng cầm ly rượu mạnh trên tay, mắt vẫn dán vào màn hình. Sau lời của trưởng đoàn cường chế, những người thi hành công vụ, nai nịt từ đầu đến chân, giày cao cổ, quần áo rằn ri, mũ chống đạn, người sau cách người trước khoảng ba mét, súng chìa thẳng sang hai bên, giày bám xuống đất nhẹ như mèo, từ từ tiến lên, đẩy cánh giác nhìn ra những vật cở đang vào cũ rất đẹp trồng trên lối đi dẫn đến khu vườn phía trong.

- Thằng thứ ba kia đi sai mẹ nó rồi - ông Huyện nhóm người lên, tay chỉ vào màn hình, giọng đầy vẻ hiếu thảng. Sợ tôi không hiểu, ông giải thích tiếp: Đi thế kia mà gặp kẻ địch thì không kịp quay súng nhằm vào nó mà còn tương vào thằng đi trước không biết chừng. Học mới chả hành thế đấy!

Thấy tôi không phản ứng gì, ông có vẻ mất hứng. Chẳng hề có một tiếng động nhỏ từ trong khu nhà anh em ông Miện, xây tạm bợ ngay sát khu đầm. Vòng bên ngoài của khuôn viên khá rộng trồng ngô và cỏ Mỹ để nuôi bò và cá, chia thành từng ô nhỏ xanh mướt. Qua màn hình vẫn có thể nhận ra nó được chăm sóc và tưới bón rất kỹ. Phía trong ông Miện và ông Mến cho trồng chuối, mấy cây thân gỗ, rồi đến khu vực trồng rau. Cách khu vườn với khu nhà, ở phía giữa, là một cái hào rộng chừng ba, bốn mét. Có hai cái cầu làm bằng tre để người và xe máy qua lại trước khi ra ngoài hoặc trở về. Ngổn ngang những ngư cụ để thu hoạch cá như lưới, thúng, vựa...

Vẫn không thấy có bất cứ động tĩnh nào.

Những nhóm đầu tiên của đoàn cường chế bắt đầu không biết phải làm gì tiếp theo. Họ bèn dừng lại đợi lệnh khiến trong chốc lát có sự ùn ứ. Ông Huyện đập tay xuống mặt ghế nghe bệt một cái: "Dốt thế, sao lại vón cả vào thế kia. May chỉ là mấy thằng nhà quê, hôm nay mà gặp đối tượng khác chưa chắc đã gãi được vào lông chân chúng nó mà còn ăn đòn nặng". Tôi vẫn giữ im lặng. Trong khi đó trên màn hình, trưởng công an huyện lại tiếp tục dùng loa gọi vào phía trong:

- Chúng tôi đề nghị ông Miện, ông Mến và người thân hợp tác, thứ tự ra trình diện để được hưởng khoan hồng. Hoặc có thể

cử đại diện gia đình ra ngoài này thảo luận với chúng tôi.

Vẫn im ắng như không hề có người ở. Đoàn cường chế tiếp tục ai ở nguyên vị trí của người ấy để trưởng công an huyện thuyết phục thêm chủ nhân bên trong. Giọng ông đã có vẻ sắp hết kiên nhẫn:

- Chúng tôi yêu cầu công dân Đặng Văn Miện và Đặng Văn Mến ra bên ngoài này gặp chúng tôi để giải quyết vụ việc.

Đáp lại ông lần này có tiếng chó sủa, mỗi con một giọng. Chúng ẩn trong những bụi cây cảnh rậm rạp nên chỉ nghe tiếng mà không nhìn thấy chúng đâu. Vốn là người được rèn luyện dày dặn và có thể nhận thấy điều đó qua nét mặt, trưởng công an huyện, như sau này cho biết, đoán là anh em ông Miện, ông Mến đang mai phục ở bên trong nhà, rắp tâm toan tính chuyện gây nguy hiểm cho đoàn cường chế, bèn phát lệnh đánh chiến mục tiêu:

- Vì nhân dân phục vụ, các anh em tiến lên! Hãy đánh một trận đẹp mê hồn và kinh hồn!

- Thối quá! - ông Huyện nói và cười váng. - Người mộ mẩu thế kia, con vợ nó dẫn cho suốt ngày, không có tôi thì má mẹ nó chim lâu rồi... Anh mà nhìn thấy vợ nó, anh chết khiếp như tôi cho mà xem. - Tuy nói bằng giọng chế giễu cấp dưới của mình, nhưng rõ ràng ông đang rất hài lòng. Bằng chứng là ông lại dốc cổ chai vào ly và nhìn tôi, như muốn hỏi tôi có làn thêm ly nữa không. Đó là tâm trạng của người đang rất có hứng. - Thành cha này lý thuyết thì thuộc vẹt, còn thực tiễn thì máy móc, hỏi tôi còn là thủ trưởng trực tiếp của hắn, tôi choáng chơ bao nhiêu lần vẫn không nhớ - ông Huyện nói thêm bằng giọng của bậc trưởng lão - May mà mọi việc đều suôn sẻ.

Ở trên màn hình, mấy chục người đồng loạt lao lên từ hai phía. Những người đi đầu tiên vừa chạm vào bờ của hào nước thì một tiếng nổ lớn phát ra từ giữa vườn, khói xanh bốc lên. Tất cả vội nằm rạp xuống ở tư thế tránh đạn. Nhưng một lát sau lại một tiếng nổ nữa và lại một đám khói xanh bốc lên như khói rom rạ. Trưởng công an huyện vùng khẩu K59 bắn chỉ thiên và hét lên:

- Đánh chiếm và vô hiệu hóa mục tiêu!

Lần này thì ông Huyện buông ly lên mặt bàn, cười suýt

thì sặc: “Đúng là mấy thằng người máy”. Nhưng sau đó mặt ông hơi tái đi - một thứ phản ứng bản năng bởi vì đến thời điểm chúng tôi xem băng ghi hình thì ông đã biết rõ kết quả - khi hàng loạt đạn súng AK, súng ngắn vang lên các búp, đều nhằm về phía ngôi nhà nhưng hơi chệch lên, khiến tiếng đạn rít veo veo vào không khí. Sau loạt bắn mạnh mẽ để áp đảo, không còn thấy tiếng nổ nào nữa. Toàn bộ rơi vào im lặng. Đoàn cường chế thận trọng tiếp cận mục tiêu, gỡ bỏ những dây điện dùng để kích ngòi nổ, thu dọn mấy cái xoong nhôm và ống bơ cháy đen rồi tiến sâu vào bên trong. Mọi người, vẫn lăm lăm súng trong tay, lục soát từng góc chuối, xó cửa, gầm ghế, mái nhà, chuồng trâu, cũi chó... nhưng không tìm thấy một ai. Mấy con chó lúc trước cũng biến mất. Làm sao chúng có thể biến đi nhanh đến thế và chúng biến đi đâu? Nhất định đối phương xảo quyệt có âm mưu gì hiểm độc. Vì thế đoàn quân mấy chục người được lệnh tiếp tục rà soát. Lấp ló trong mấy bụi cây là những con bù nhìn rom, con thì nằm ngửa, con nằm nghiêng, con sắp rụng mất đầu, con đứng dựa vào cột... Có lẽ chủ nhân dùng để nghi binh bọn trộm cá ban đêm. Lập tức chúng bị lôi ra, giữ tung để phòng có giấu vũ khí hoặc ám khí! Sau đó đội quân cường chế tiếp tục thận trọng lùng sục khu trang trại. Mãi rồi người ta cũng tìm thấy hai con chó. Ông trưởng đoàn cường chế lộ ra sự thất vọng và lo lắng. Có lẽ do ông đã trót hình dung thấy anh em ông Miện và ông Mến bị lôi cổ lên từ một góc ngách nào đó để hoàn tất hình ảnh về một trận đánh đẹp làm quà tặng Huyện trưởng, như là cái cách phụng sự ông ta hết lòng. Nhưng điều đó lại không xảy ra mới bực mình. Qua băng ghi hình cũng có thể nghe tiếng ông chửi thề:

- Mẹ kiếp, khâu trình sát rõ ràng là có vấn đề. Năm tình hình địch thế thì có ngày chết. Chả lẽ ngàn ấy người, vũ khí đến tận răng, hóa ra chỉ để đánh nhau với mấy con chó ghê kia sao. Tiếp tục lùng sục!

- Chúng tôi ở đây - Có tiếng đàn ông vang lên điểm đàm cuối khu vườn. Lập tức trưởng công an huyện hai tay nắm chặt báng khẩu K59, hất đầu ra hiệu cho đội hình áp sát mục tiêu. Gần như toàn bộ thân nhân của ông Miện và ông Mến ngồi cả ở thửa đất nhỏ bị che lấp bởi đám cỏ lác khuất nẻo cuối khu vườn.

Họ ăn mặc nghiêm túc, ngồi theo kiểu đang xem diễn kịch. Họ nhìn đội quân của ông chỉ huy một cách bình thản, chẳng có vẻ gì là hoảng sợ hay căm uất. Không thấy ông Miện, chỉ thấy đi vợ con ông ta và gia đình ông em là Đặng Văn Mến. Ngay lập tức họ bị áp giải ra bên ngoài...

Đến đây thì người ghi hình không ghi tiếp. Ông Huyện cũng thở trút ra như chính ông vừa thoát nguy hiểm. Mọi tư tưởng về kết quả của cuộc cưỡng chế, tôi biết chi tiết nhờ bác địa phương vào hôm sau và nó không giống với những gì tôi thấy qua màn hình. Theo như thông báo với báo chí, thì anh em ông Miện, sau khi dùng mìn tự tạo và súng bắn đạn hoa cải gây sát thương cho những cán bộ thi hành công vụ, đã định lên thuyền cùng với toàn bộ chó, gà theo con hào bí mật (được ngụy trang bởi những bụi cây trồng hai bên) rút ra bên ngoài đầm và tiếp tục có hành động chống trả. Nhưng nhờ cơ lực lượng phục kích sẵn nên tất cả đều bị tóm gọn, với đầy đủ tang vật. Nếu không chu đáo trong việc chuẩn bị lực lượng, có thể đã xảy ra thương vong lớn. Nhưng đáng khen nhất là việc lãnh đạo huyện đã lường hết mọi tình huống, cảnh giác cao độ nên mọi chống đối tiếp theo bị vô hiệu hóa. Tuy nhiên, hàng loạt báo khác phản bác lại thông tin này, mô tả gần giống như những gì tôi vừa tường thuật. Trong khi chính quyền trung ương còn lưỡng lự đưa ra kết luận, thì mạng xã hội nghiêng hẳn về phía gia đình anh em ông Miện. Một cuộc chiến thông tin chia rẽ dư luận ra làm đôi và cuối cùng, sau một thời gian tất cả đều lắng xuống.

Tuy nhiên tôi chỉ biết sơ sơ như vậy, vì không có thời gian và tâm trạng để bị cuốn vào làn sóng dư luận những ngày sau. Tôi còn phải dồn sự quan tâm cho việc triển khai dự án. Với kết quả có được từ vụ cưỡng chế, chắc chắn việc bàn giao mặt bằng sẽ diễn ra, như lời hứa của ông Huyện trưởng, nhưng phải chậm lại, chờ phiên tòa hình sự xét xử anh em ông Miện. Tôi có thêm thời gian để hoàn tất thủ tục pháp lý. Tôi nhất định phải nhanh chóng có trong tay tờ giấy phép đầu tư. Nó là chiếc phao cứu cùng để chúng tôi không bị chìm mất trong vô vàn rắc rối và rã về tay trắng. Chậm trễ ngày nào, chúng tôi sẽ thiệt hại và đổ thêm máu thêm với rủi ro ngày ấy.

Lần này tôi chủ động gặp ông Sinh, thay vì ngồi chờ ông ta gọi. Tôi khẩn khoản đề nghị ông làm sao để chúng tôi sớm gặp được Mr. Đại bởi thời gian không còn nhiều.

- Thế anh tưởng tôi không sốt ruột à? Tôi làm dịch vụ cơ mà. Tôi đã chịu biết bao rủi ro, như anh thấy đấy. Phải cho tôi thêm thời gian.

Tôi bèn kể ra với ông Sinh hàng chục cái tên, những trường hợp mà tôi đã mạo muội vẽ phác chân dung. Ông Sinh nghe xong bảo:

- Tôi chẳng có ấn tượng gì với những cái tên ấy. Tôi biết cả. Anh nhớ cho là tôi đi tìm họ đã mười năm... - ông Sinh có vẻ như vừa lờ lờ - Tôi không nghĩ một trong số những con gà trụi lông ấy lại có thể là Mr. Đại. Vậy thế anh nghĩ Mr. Đại là ai? Là loại người mà anh có thể ngẫu hứng tưởng tượng ra ư?

- Là tôi cứ nêu ra như vậy, có thừa đâu. Ngài là ai thì nhất định cũng phải có mặt mũi, tai mắt, chân tay chứ.

- Cậu đã nói thế thì tôi không giấu cậu chuyện này nữa. Vì sốt ruột cho cậu, tôi đã thử liều làm thám tử. Cậu đừng nghĩ là tôi chơi mấy tuần qua nhé. Tôi chỉ không nói với cậu là tôi sắp kiệt sức thôi.

Ông Sinh kể:

- Qua một người bạn vốn gần cận với giới bề trên, rất thạo chuyện đi đêm, chúng tôi nhằm vào một cái tên và dinh ninh đó là Mr. Đại. Có đầy đủ các yếu tố và thân thế, vị thế để khẳng định đấy là người tôi vẫn đi... lùng sục - ông lại có vẻ vừa lờ lờ - Anh bạn kia môi giới để tôi được có mặt trong đám khách dự sinh nhật của ngài, như một người thân tín. Tất nhiên là không thể tay không bắt giặc! Khi tôi đến thì thấy cả một đoàn dài đang xếp hàng thành mấy vòng trong khu khuôn viên rộng mênh mông. Tôi trộm nghĩ, chỉ cần lọt được vào đây một lần cũng bỏ việc phải chui rúc cả đời dưới háng người khác. Chúng tôi bèn nhập vào hàng và chỉ còn cách nhích từng tí một. Vì đã được dặn trước, nên tôi cũng chuẩn bị sẵn trong tay một cái phong bì tiền mừng, y như mọi người. Cuối cùng thì tôi cũng đến lượt bỏ cái phong bì vào chiếc hòm gỗ to bằng cái hòm đựng thóc của ông nội tôi xưa kia. Chỉ khác là chiếc hòm không phải làm bằng gỗ sung, mà bằng gỗ gì đó có màu đỏ rực

như máu, chạm trở rỗng phượng, dát vàng dát bạc hoa cả mắt. Hương thơm hăng hắc, đích thị là mùi gỗ quý hiếm. Mắt tôi hoa lên thật, chẳng nhìn rõ mặt ai đang túm túm lại phía trước. Họ còn chờ để được diện kiến chủ nhân mà tôi đoán là Mr. Đại. Nhưng tận khi ra về sau màn ăn uống qua loa, chúng tôi vẫn không thấy ngài đâu. Mọi người thế nào không biết, chứ mắt tôi thì chỉ thấy một cái đồng lùm lùm trùm vái đỏ, tọa ngay giữa chiếc sập, phía sau là một tấm nệm mềm, lọt trong hai tay ngài, kiểu như cái ghế, dùng để đỡ cho cái đồng lùm lùm ấy khỏi đổ. Tôi thề là chỉ có thế. Tôi không dám hỏi người bên cạnh xem đó là thứ gì. Nhưng khi trở ra và cả những ngày sau, ai từng có mặt buổi tối hôm ấy cũng đều râm ran khen chủ nhân khỏe mạnh, tinh anh, tướng mạo vẫn át chúng, lời nói sang sảng... thì tôi đâm hoài nghi chính mình. Họ đang nói về ai thế nhỉ? Làm gì có ai trong suốt bữa tiệc, tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Ngoài đám gia nhân rất dễ nhận ra, thêm vài người nhà nhưng hầu hết đều im lặng, làm gì có ai khác nữa đâu. Chả lẽ lại là cái đồng lùm lùm trùm vái đỏ ấy? Mặc dù bật cười khi nghĩ như vậy nhưng quá thật là tôi thấy sợ. Tôi đã từng tận mắt thấy một đại nhân, phần dưới teo hết, nhưng vẫn ngồi trên giường, quán chiếc chân và nói chuyện the thé. Vẫn sắp đặt chỗ cho người nọ, người kia, bổ thiên hạ làm bao nhiêu mảnh thì tốt nhất trong việc thâu tóm. Chính ông ta khiến tôi tin rằng, nhiều người có thể hóa thạch ngay cả khi đang sống, do quá già, ăn quá nhiều linh dược khiến thịt cũng cứng lại không kém gì xương. Nhưng những người ấy đều thấy rõ hình hài, thấy rõ tai, mắt, mũi, miệng, để khẳng định họ là người bình thường. Còn đây, chỉ là một cái đồng vái đỏ bất động, nhô lên một vật trọc lóc như cái sọ dừa. Có cảm giác nếu gõ vào đó thì nó sẽ phát ra âm thanh. Tôi cố hình dung lại khoảnh khắc mắt mình chạm vào cái vật trùm vái đỏ ấy. Thành thực mà nói, nó rất giống với một cái chum tương ngày khao làng thời ông nội tôi. Ngày ấy, chum tương ra đình cũng phải bọc trong vải điều. Giờ, tĩnh tâm lại thì tôi giật mình nghĩ: Không phải cứ vật gì cũng được tọa trên cái giường quý phái ấy? Tôi quên chưa kể về cái giường. Nó làm bằng thứ gỗ có linh hương, tích tụ từ khí trời đất nghìn năm trên núi cao. Là tôi thấy mọi người thì thậm chí nói vào tai nhau như vậy, chẳng

may cũng lọt vào tai tôi. Đến loại người thường còn khó được tọa trên đó, chứ chưa nói lại là vật gì đó. Bỏ mẹ, rất có thể đó là chủ nhân chẳng. Vậy ngài là ai nhỉ? Toàn thân tôi sớn hết gai ốc bởi câu hỏi ấy. Nó báo hiệu một thảm họa nào đó đang rập rình đổ xuống không chỉ với tôi, mà với tất cả mọi người. Từ hôm ấy tôi không dám hé miệng nói với ai. Tuyệt đối không, vì mới chỉ nảy ra ý định ấy thôi là răng đã cắn vào nhau. Thời bé chúng tôi thường bị người lớn mang con rắn cộc có chân tay, mồm miệng, mắt mũi như người, chuyên nuốt sống trẻ con ra dọa, khiến đứa nào cũng co rúm người lại mỗi khi đi một mình trong đêm. Cứ hình dung một con rắn to cỡ cột đình nhưng ngắn cùn, bụng trắng nhễ nhại, có hai vú lồi ra và một chòm lông hình tam giác ở hậu môn, đi thẳng trên hai chân như chân vịt, miệng bè ra với cặp môi của cá chép thành tinh, hai mắt đỏ ối... thì mở hơi đã đủ thào ra đằm đìa, mất nhiệt trong tích tắc để phải nằm liệt giường rồi. Sau hôm từ cuộc vui sinh nhật ấy ra về, tôi bỗng ám ảnh trở lại nỗi sợ hãi bé và tin con rắn kia là có thật. Nó có thật và có thể vẫn còn sống, đang lẩn khuất ở đâu đó trong những hình hài khác nhau. Giờ đây lại có thêm cái vật trùm vải đỏ ngự trên chiếc giường đóng bằng gỗ quý ngàn tuổi? Liệu có phải chúng là một? Chỉ cần hỏi thế thôi tôi đã thấy ngộp thở. Vì anh thúc bách, tôi buộc phải kể để thanh minh, mong anh giữ kín cho. Anh nghĩ gì về chuyện này?

Ông Sinh hỏi bằng thứ giọng méo đi, nhưng không đợi câu trả lời.

TƯỜNG THUẬT - XIV

Hiệu ứng bài diễn thuyết của Diệu nguy hại hơn mọi sự hình dung của cả Huyện trưởng và tôi. Khá nhiều người dân làng Đồng còn đang lưỡng lự giữa việc ủng hộ hay phản đối dự án sân golf, đều có vẻ quay sang nghe lời cô. Đã xảy ra một vài cuộc cãi vã, ẩu đả trong nội bộ làng, do mâu thuẫn giữa bố mẹ và con cái. Nhiều gia đình bọn trẻ muốn sớm có tiền để ăn chơi, trước đây đã thuyết phục được bố mẹ, nay các bậc phụ huynh chùng chình muốn đổi ý, khiến chúng phản ứng bằng quậy phá và những lời tuyên bố sặc mùi bạo lực.

Tất cả những diễn biến này đều nhanh chóng được các cộng tác viên của chúng tôi cập nhật và báo về. Tôi quyết định phải hành động khẩn cấp, trước khi mọi thứ trở nên quá muộn khi hiệu ứng phản đối trở lại tiếp tục lan rộng ra.

Gặp tôi, thay vì tươi cười đầy hãnh diện về vị trí quyền lực của mình như mọi khi, lần này ông Huyện trưởng có vẻ khá bất an và hỏi ngay cái giấy phép đầu tư.

- Anh nói cụ thể xem bao giờ thì có lá bùa vạn năng đó. Tôi cho anh một tháng, giờ đã gấp đôi thời gian đó rồi, anh định thế nào? Chúng tôi làm hùng hục vì tin rằng rồi mọi cái cũng được hợp pháp hóa và chỉ cần đúng cái tờ giấy ấy thôi. Không có nó là thành lừa đảo hết cả đấy nhé.

Tôi cũng bất an không kém gì ông ta, khi những thông tin về Mr. Đại ngày càng trở nên mù mịt. Thậm chí có lúc tôi đã nghĩ, hay là có kẻ nào đó đang cố tình chơi khăm chúng tôi, quyết giấu nhem mọi con đường đến với vị đại nhân lòng danh kia. Hoặc ngài không có thật, chỉ là một sự thêu dệt nào đó của những kẻ lừa đảo? Nếu ngài có thật, thì ngài phải lộ diện chứ? Nhưng mọi hoài nghi của tôi bị dẹp tan ngay, khi chính

tôi đã kịp nhớ ra đúng là có lần tôi nghe thấy từ miệng bố mình thốt ra cái đại danh bí hiểm ấy? Rồi còn bức điện mà tôi đã kể? Thêm nữa là câu chuyện chính ông Huyện trưởng tường thuật lại. Chả lẽ ông Huyện trưởng, một người rõ ràng là ngoài cuộc, lại cũng vô tình tường tượng ra nội dung mà ông nói nghe được từ miệng bố? Chỉ ngần ấy chứng cứ là quá đủ để tôi không thể nghi ngờ sự hiện diện của ngài. Chỉ cần một cú bấm máy của ngài, một cái gạt đầu, một lời đảm bảo với những người bẻ dưới, thậm chí đôi khi chỉ là cú nháy mắt, một tiếng e hèm... trong ngữ cảnh cụ thể nào đó, là cánh cửa thiên đường sẽ mở toang trước mặt chúng tôi.

Tuy lòng ngổn ngang như cánh nhà cháy, nhất là sau biến cố mang tên Diệu, nhưng tôi vẫn cố làm cho ông Huyện trưởng yên lòng là chúng tôi đang ở rất gần cái lá bùa vạn năng đó. Nghe vậy, mặt ông Huyện trưởng phần nào bớt cau có.

- Đừng có biến công chúng tôi thành công cốc đấy nhé - Huyện trưởng bảo - Việc này chưa xong, đã lại lòi ra việc khác. Chưa thoát thằng Xã trưởng, thì gặp ngay anh em thằng chủ đầm. Thôi, bỏ quách cái tên hồ Sao ám quẻ của anh đi. Giờ lại thêm con bé luật sư luật siếc dở hơi kia. Chắc nó không có kinh nên mới rối hơi thế. Tôi nghe cấp dưới báo cáo lên về cuộc diễn thuyết của nó mà chỉ muốn lộn tiết. Muốn tặng nó cho mấy thằng đầu trâu mặt ngựa để chúng nó đè ngửa nó ra, banh xác nó ra... - ông Huyện vội kìm lại. Mà anh thử cho điều tra xem, cái con bé ấy thực chất là ai, chui ở ao tù đầm lầy nào lên, thế lực nào chống lưng, ý nó muốn gì? Anh phải hành động nhanh lên. Tôi có thể viện lý do con bé phá hoại khối đoàn kết toàn dân, ghép tội tuyên truyền chống chính quyền, nói những điều trái với chủ trương của huyện, kích động bạo loạn, xâm phạm an ninh địa phương để lệnh gô cổ nó lại. Tôi muốn cho không nó vài năm *bóc lịch* quá và thừa khả năng làm điều đó. Nhưng tôi không muốn dùng dao mổ trâu chỉ để giết một con gà nhép, mà lại là gà mái tơ...

Tôi chỉ ghé qua thăm ông Huyện trưởng, tranh thủ nghe ngóng tình hình và tìm kiếm từ ông một chút an lòng. Vì thế tôi không muốn ngồi nghe ông trách móc hay kể công, nên định sẽ đi ngay. Nhưng khi thấy tôi nhấp nhúm đứng dậy, ông bèn ra

hiệu cho tôi chưa thể đi được, ông vẫn chưa nói hết. Tôi cố nhìn vào thái độ của ông để phán đoán xem còn chuyện gì sắp diễn ra. Trước mặt tôi, ở cự ly gần là một bộ mặt rất đáng ngại, xét về mọi phương diện. Nó quá dài và vạt ở phía gần cằm, chiếc mũi gồ lên như một đốt sống trâu bị tật, trong khi chiều ngang, nhất là cái trán lại quá hẹp và bóng như bôi mỡ. Rất ít ánh sáng tỏa ra từ gương mặt ấy. Nhưng ấn tượng thiếu thiện cảm nhất là cái miệng ông Huyện trưởng. Nó khiến người ta liên tưởng tới cái ống nhổ ở các bệnh viện. Cặp mắt của ông thì khiến tôi nghĩ tới loài quạ đen chuyên môn rình xem con vẹt cái nào sắp trở dạ để cướp trứng. Nó, cái cặp mắt khô khốc ấy luôn nhìn người khác như nhìn một con mồi.

Hôm nay ông Huyện trưởng rõ ràng thể hiện một thái độ rất khác. Ông có vẻ đang cân nhắc điều gì. Vì thế, ông đi đi lại lại trước mặt tôi, bật ngón tay, miệng bành ra trong khi tay chân thì cứ vô tình chạm phải mọi thứ đồ vật.

- Tôi định nói chuyện sòng phẳng với anh từ lâu - ông dừng lại như để cân nhắc từ ngữ - Nhưng cứ sợ anh hiểu sai nên tôi vẫn kiên nhẫn chờ dịp nào đó - ông nhìn thẳng vào tôi - Thực ra thì tôi và anh đã thỏa thuận làm ăn bao giờ chưa nhỉ? Chắc chắn là chưa. Chúng ta thiếu chuyên nghiệp quá. Chưa thỏa thuận nhưng cứ như là mọi việc chẳng còn gì phải bàn...

Tôi chưa biết ông Huyện trưởng muốn nói chuyện gì bằng màn rào đầu loanh quanh và trúc trắc như vậy, nên chỉ tỏ ra là đang chăm chú lắng nghe.

- Thực ra chỉ là thế này... À,... mà thôi, có lẽ việc đó để sau, không nên ôm đồm, tính tôi nghĩ sao nói vậy thành thử nhiều khi làm mọi thứ cứ rối lên. Hôm nay tôi chỉ nói một chuyện, chỉ một chuyện thôi, thế nào nhỉ, à, tiện thể, tôi chỉ muốn hỏi một chi tiết vụn vặt, rất vụn vặt nhưng nên rõ ràng. Tính tôi thích mọi thứ rõ ràng. Minh bạch vẫn tốt hơn là mập mờ, anh đồng ý không? Là thế này, anh nghe nhé, khó diễn đạt quá... Mẹ kiếp, kiến thức về kinh tế tập thể thì không ai đùa được với tôi. Cứ tịch thu, quốc hữu hóa cái rẹt. Dễ ẹc! Trán áp, sử dụng công cụ chuyên chính thì tôi là bậc thầy. Thằng nào chống lại cứ cho vài năm tù, bản lĩnh mấy thì cũng mệt mỏi mà bỏ cuộc. Kiến thức về ba dòng thác, ba cuộc cách mạng, hai phe, bốn mâu thuẫn,

tam vô nhị các, làm chủ tập thể, thời kỳ quá độ, bánh xe, đinh ốc, ai thắng ai, thế giới đại đồng... thì tôi thuộc lòng. Khổی đũa đang ở cương vị cỡ tôi nhưng bảo cứ thử nhắc lại ngân ấy thứ, có mà tướt mồ hôi. Thế mà tôi có thể nói vanh vách cả ngày về phát triển công nghiệp nặng, về sản xuất theo kế hoạch, về quyền lợi của giai cấp thợ thuyền, về thặng dư và bóc lột, về sự tàn bạo của bọn chủ tư bản Anh thế kỷ mười chín... À, mà tôi từng thuộc lòng Tuyên ngôn cộng sản đấy nhé, không đùa với tôi được đâu. Thầy Bình luôn xúc động trào nước mắt mỗi khi trang nghiêm hạ bút cho thằng học trò cung điểm tối đa môn kinh tế chính trị đấy. Có thằng học trò như tôi, cũng đáng để hãnh diện lắm chứ. Nói tóm lại, những thứ kinh điển thì tôi có thừa kiến thức để giảng lại cho người khác. Nhưng vấn đề mà chúng ta đang chạm tới mới quá. Toàn những thuật ngữ mà trước đây chúng tôi căm ghét. Nào là doanh thu, cổ tức, cổ phần, lợi tức, tổng mức đầu tư, chiết khấu, thị trường chứng khoán, lãi suất, lãi ròng... là những khái niệm tôi phải học từ đầu, làm quen dần. Ai ngờ thời cuộc đổi chiều như chong chóng thế...

- Ý ông là gì, xin nói thật dễ hiểu cho, chúng tôi và ông là một cơ mà.

- Cảm ơn anh, ít ra tôi cũng đã nghe được điều làm tôi yên lòng. Chúng ta cùng hội, cùng thuyền, cùng chìm cùng nổi nhé. Hứa đi! Tôi rất ghét những kẻ qua sông quay lại đấm... vào sòng! Thôi, ví von làm gì, ý tôi là, các anh định dành cho huyện bao nhiêu phần trăm trong cái dự án sân gôn? Tôi muốn nói, chúng tôi, huyện và tôi, được gì sau khi dự án sân gôn hoàn thành và đi vào hoạt động? Nếu nói đến thế mà vẫn chưa thẳng thì tôi vượt cho thật thẳng thế này nhé: tức là phần của tôi được anh *cấu trúc* vào đâu, vào phần trăm lợi nhuận bình quân qua hàng năm, hay cứ tính đại trên tổng số doanh thu, hay nhận khoán một lần? Sau những gì tôi sống và chết cùng với anh, thì tôi được dự phần thế nào với cái bánh ga tô ngọt ngào và nhiều dưỡng chất này?

- Những gì huyện và cá nhân Huyện trưởng làm cho chúng tôi, chúng tôi xin thanh toán sòng phẳng. Chắc chắn là vẫn chưa đủ, nhưng sẽ không thiếu một đồng. Chúng tôi là những người nghiêm túc.

- Tôi không bảo các anh thiếu nghiêm túc. Quá nghiêm túc là khác. Mà không thế cũng không xong với tôi. Nhưng anh nói vậy nghĩa là sau đây, tức là sau khi các anh có mọi thứ trong tay, thì chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa à? Tôi thành người dung của các anh à? Tôi đứng nhìn các anh cho tiền vào bao tải mang đi à? - Huyện trưởng hỏi bằng thứ giọng cười cười nhưng rõ ràng là ông không đùa.

Hóa ra là ông ta đòi ăn chia theo kiểu ông ta phải có bao nhiêu cổ phần, tất nhiên là hoán đổi từ quyền sang tiền, để là cổ đông vĩnh viễn và vì thế có thể thu lời đến cả đời con cháu, từ cái dự án sân gôn.

- Sao lại không liên quan - tôi cũng cố cười để xóa đi không khí gượng gạo - ngày nào chúng ta chẳng có thể gặp nhau. Khi sân gôn xây xong, tôi hứa sẽ biếu Huyện trưởng một cái thẻ VIP, Huyện trưởng đương nhiên là khách quan trọng nhất của chúng tôi. Tôi làm được điều đó, kể cả chúng tôi bán lại quyền khai thác.

- Cảm ơn anh trước. Nhưng thôi, cái thẻ VIP ấy anh cứ giữ lấy, dành cho đối tác khác. Tôi mà cầm gậy đánh gôn thì khối người võ mặt oan. Tôi muốn sân gôn sau này là *của chung* chúng ta.

Tôi hơi giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay. Hóa ra cái ông Huyện trưởng này cáo già hơn chúng tôi tưởng rất nhiều. Ông ta chờ cho mọi thứ sắp xong xuôi, mới ngả bài. Nếu ngả bài sớm hơn, biết đâu chúng tôi sẽ bỏ cuộc. Ấy là chưa kể nếu dự án không thực hiện được, thì chỉ có chúng tôi mất tiền.

- Tất nhiên chúng tôi sẽ không quên huyện ta và cá nhân Huyện trưởng. Nhưng đặt vấn đề ấy ra bây giờ có sớm quá không? Các cụ ta vẫn dạy, cái gì mà nói trước, khó bước qua.

- Còn bước qua cái gì nữa! Bước thế là qua tất mọi thứ rồi. Cả lời nguyện cũng đã ở dưới háng rồi! Tôi muốn biết, thế anh định bao giờ mới triển khai? Việc khó nhất là thổi bay cái đám nông dân ương bướng ra khỏi mảnh đất của họ, thì chúng tôi làm coi như xong cơ bản. Còn việc gì nữa đâu. Anh tưởng tôi không biết tính phép tính lớn chắc. Tôi tính và đọc được con số tới mười hai số không đằng sau nhanh như máy đấy.

- Thôi được, việc này không thể cứ nói ra là xong. Chúng ta sẽ trở lại sau nhé. Hôm nay chúng tôi muốn thống nhất kế

hoạch đền bù cho những người đã chấp nhận di dời. Tôi muốn huyện cử cho chúng tôi...

- Anh muốn bao nhiêu người chúng tôi cũng có. Cả hệ thống chính quyền của chúng tôi đang vào cuộc phục vụ các anh đấy thôi. Nhưng nếu anh nói vậy thì khi nào các anh trở lại, chúng ta sẽ bàn tiếp. Chuyện hôm nay chỉ nên đến đây thôi.

Ông Huyện trưởng nói xong thì đứng dậy, tỏ rõ thái độ lạnh lùng. Ông thậm chí còn xua tay khi tôi định rút ra cái bọc giống như mọi hôm.

Tôi đành quay về công ty. Tôi nói ca vát, ngồi như rơi xuống ghế, gọi nước uống và dặn to cô nhân viên đang chuẩn bị ra ngoài là hôm nay tôi không tiếp khách, bất kể người đó là ai.

- Nhưng anh chắc chắn là muốn gặp tôi - tôi gần như nhóm người lên trước câu nói đó. Cô ta, vâng, chính là cô ta, người đang khiến chúng tôi đau đầu, đã ở ngưỡng cửa, bất chấp mọi sự ngăn cản của nhân viên, tạo ra một chút giằng co nho nhỏ. Cô ta đã chờ tôi khá lâu, tôi đoán thế. Tôi nhìn thẳng vào mặt người không mời mà đến, thẩm nghĩ nhanh: thực lòng thì mình đang rất muốn gặp cô ta. Nhưng tôi chỉ khẽ đáp:

- Cô tự tin quá đấy... Nhưng, rất hân hạnh - Tôi đứng dậy cho ra dáng một chủ nhà lịch sự, song thực chất là tôi thấy bị ngộp thở - Cô đến rất đúng lúc!

Tôi ra hiệu để mấy nhân viên giúp việc lui ra, mình tôi sẽ "xử lý" cô ta. Sau khi chỉ còn tôi và Diệu, tôi ngồi vào chiếc ghế mà cha tôi vẫn ngồi khi tiếp khách của công ty, chìa tay kiểu cách mời cô ta ngồi xuống phía đối diện.

- Hình như anh đang nghĩ khác điều anh vừa nói về tôi?

- Tôi vẫn nhớ lời hẹn hôm chúng ta chia tay, chỉ cô là quên thôi.

- Tôi xin lỗi anh về sự đường đột. Cũng vừa mới đây thôi tôi biết anh là con trai của Mr. Nam. Tiện đây, tôi muốn chuyển lời cha tôi cảm ơn cha anh.

- Cô muốn nói với tôi điều gì? Cha cô cảm ơn cha tôi về chuyện gì?

- Anh còn chưa hỏi thăm cha tôi một câu, người đã tử tế mời cơm anh khi chưa hỏi anh là ai.

- Tôi xin lỗi, chính cô chả vừa nói là mọi việc quá đường đột. Cha cô vẫn khỏe chứ? Tôi hứa sẽ trở lại gặp ông, tôi cần ông giúp đỡ một vài việc. Tôi đã... - tôi định nói là mình đã đọc hết tập hồi ký của ông Bích nhưng chẳng hiểu sao không thể bật tiếp ra được.

- Hẳn là cha tôi đã rất xúc động. Nhưng không phải bất cứ việc gì mình muốn mà đều có thể làm hoặc nên làm.

- Việc trở lại thăm cha cô hay việc gì khác? Ý cô là gì?

- Nếu tôi không xuất hiện ở làng Đồng, anh có nói với tôi bằng thứ giọng ấy không? Nói thẳng ra là anh rất giận tôi, căm thù tôi, coi tôi là kẻ rối việc chuyên đi phá đám. Một kẻ chọc gậy bánh xe... Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện đó sau.

Bất chợt Diệu chiếu cái nhìn nghiêm khắc vào tôi:

- Con trai của ngài Mr. Nam, anh có muốn biết tất cả sự thật về người cha đáng kính của mình không?

Tôi khẽ nhún vai, tỏ vẻ không hiểu nhưng thực ra là tôi đang cố để giữ bình tĩnh và cho thấy tôi thừa khả năng đối mặt với bất cứ điều gì. Nhưng thú thực vào giây phút ấy, trái tim tôi đang run lên vì vẻ đẹp toát ra từ mọi chi tiết trên gương mặt Diệu. Cô càng tỏ ra nghiêm nghị, thì vẻ đài các, dịu dàng, nhân hậu, thông minh càng nổi bật trên khuôn mặt xinh đẹp gần như hoàn hảo của cô. Không thể có một phụ nữ nào khác khiến tôi chỉ nghĩ đến hương thơm và sự trinh bạch, như cô gái đang không giấu được vẻ căng thẳng trước mặt tôi đây. Mọi thứ làm sao lại thành ra trở trêu với tôi như vậy! Tôi bỗng thốt lên ngoài mọi kiểm soát:

- Tôi đề nghị thế này - tôi đứng dậy, đi gần về phía người đối diện nhưng vẫn giữ một khoảng cách lịch thiệp, giọng trở nên da diết - tôi chưa biết cô định mang đến cho tôi điều gì? Tôi thề là ngay cả đoán tôi cũng không. Nhưng cho dù là chuyện gì, chúng ta không nhắc đến nữa có được không? Những gì đã là quá khứ, thì để nó ngủ yên, có được không? Ý tôi là, cô và tôi có thể nói chuyện khác và chỉ nói chuyện ấy thôi, hôm nay và suốt cả cuộc đời. Những gì tôi chưa biết, coi như chưa xảy ra, những gì cô muốn nói, coi như không có gì quan trọng. Bỏ lại hết, chỉ nói chuyện chúng ta cần gì ở nhau, cần gì cho cuộc đời này. Chúng ta có thể cùng nhau đi một con đường, nói một thứ ngôn

ngữ duy nhất, thứ ngôn ngữ mà nói ngày này sang tháng khác vẫn thấy hứng, không bao giờ nhàm chán, không bao giờ khiến người khác buồn khổ. Thành thực mà nói với em - tôi chuyển xung hô một cách thống thiết và gần như quỳ một chân xuống phía sau cô gái - tôi mệt mỏi với công việc quá rồi. Tôi có nhiều nỗi sợ hơn là mọi người nghĩ. Và tôi muốn thoát ra...

Trong đầu tôi mênh mang một viễn cảnh mà ngay cả những giấc mơ lãng mạn nhất cũng chưa chắc thấy. Những gì tôi đọc được trong truyện cổ tích Bắc Âu, những tiểu thuyết lãng mạn Pháp với cảnh yêu đương đầy mơ mộng, đang hiện hình thành lời qua miệng tôi. Chúng tôi sẽ nói lời yêu nhau, chân thành và mạnh mẽ, cho cả thế giới này nghe thấy. Chúng tôi sẽ yêu nhau như đó là sứ mệnh trời trao cho. Tôi sẽ bỏ lại hết, kể cả cái công ty giàu có mà tôi đang lãnh đạo. Chỉ cần có người phụ nữ xinh đẹp kia luôn ở bên cạnh, là đủ để chúng tôi bay thẳng vào thiên đường.

- Thì anh cứ thoát ra, có ai cấm cản anh đâu - đáp lại lời van vỉ của tôi là một ngữ điệu đầy nhạo báng. Có lẽ chính cô gái này không biết mình nói thế để làm gì. Nhưng cô ta đã nói ra rồi và điều đó khiến tôi như thoát khỏi cơn bóng đè.

- Tôi vừa nói gì nhỉ? - tôi đứng dậy, trở lại chỗ ngồi, nhìn thẳng vào mặt Diệu - Tôi vừa làm tổn thương cô đúng không? Nếu vậy thì tôi xin lỗi...

- Anh vừa nói những điều mà anh chưa chuẩn bị để thực hiện.

- Thôi được - tôi nói bằng thứ giọng của một ông chủ công ty - cô muốn nói gì về cha tôi?

- Trước hết, tôi muốn biết anh định tìm gì khi về làng tôi tới ba lần, gặp bằng được cha tôi? Anh có ám ảnh gì khi sợ hãi nhìn cái nhà máy do cha anh thống thầu xây lắp? Anh nhiều thời gian đến mức có thể ngồi cả buổi nghe cha tôi nói những chuyện chẳng liên can gì đến công việc của anh?

Cô ta cười bằng đầy vẻ tự tin và kiêu hãnh về bản thân, như là cô ta đến đây để đưa ra phán xét:

- Chỉ có thể vì anh đang đi tìm một sự thật nào đó có liên quan đến anh. Và nó có đấy.

Tôi cảm thấy mình đang bị tấn công mà không được đối

phương báo trước. Tôi lạnh lùng hỏi lại bằng ngữ điệu của một lời cảnh cáo:

- Nó có thì sao? Cô đang muốn gì ở tôi?

- Trông anh rất yếu đuối, đừng cố làm ra mạnh mẽ - Diệt khía sâu vào tim tôi một nhát dao đỏ máu và tỏ ra cô đang làm chủ cuộc đối thoại - Điều đó không có vẻ gì giống con trai của một ông chủ giàu có và thành đạt. Hôm nay tôi đến đây không phải vì cái sự thật của anh. Cái sự thật ấy luôn ở trong tay tôi và anh muốn biết lúc nào cũng được. Tôi đến chỉ vì cái dự án sân gôn mà anh đang theo đuổi. Tôi hỏi anh: Anh nhất định phá thủng những bà con nông dân chân lấm tay bùn của làng Đồng hay sao?

Bị chuyển hướng bất ngờ, tôi tỏ ra lúng túng trong khi Diệt cho thấy là cô chưa cho tôi nói, hãy nghe cô nói đã:

- Anh nhất định phải thực hiện cái dự án ấy bằng cách tàn phá cuộc sống yên bình của hàng ngàn người mà trong lòng biết rõ là nó không đem lại điều gì tốt đẹp? Đó không phải là nơi để làm sân gôn! Đó không nên là nơi các anh thi thố tài năng chiếm đoạt. Anh biết rõ không ai cần cái sân gôn ấy vào lúc này. Đất nước đang bội thực đồ xa xỉ chỉ dành cho một số người cũng đang chết ngạt trong bội thực. Anh hãy trả lời tôi: Vùng quê đẹp đẽ và thanh khiết ấy liệu có thể tạo ra được bằng tiền? Anh hãy nhìn ra khắp xung quanh mà xem, người ta chiếm ruộng đất, tàn phá sinh thái chỉ để xí phần cho vài ba chục năm sau. Biết bao nhiêu người sống trong đói khổ để chờ họ mang thiêr đường đến, và phần lớn chết vì suy dinh dưỡng, bệnh tật mà không biết mình chờ đợi cái gì! Kẻ nào cũng muốn mình không phải là người đến sau trút xuống đó đồ phế thải, thuốc độc vớ vẩn tự đắc mình là kẻ may mắn và thức thời? Tôi sẽ cho anh hiểu vì sao tôi xuất hiện ở làng Đồng, tìm mọi cách để ngăn cản dự án sân gôn do công ty của anh là chủ đầu tư. Tôi làm thế vì tôi không muốn thấy hàng ngàn nông dân sắp bị bán cùng hóa, lưu manh hóa và biến mất khỏi cuộc đời này do bệnh tật, do nghèo đói, bị săn đuổi, bị giết chết trên những con đường phố đầy hiểm nguy, nơi họ không có bất cứ sự bảo vệ nào, như những gì đã từng xảy ra với người dân quê tôi, nơi mọi sự thật về người cha của anh vẫn nguyên vẹn trong nhiều gia đình. Rồi đây, khi

tận mắt chứng kiến những sự thật ấy, tôi mong anh không vì thế mà không muốn sống tiếp.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt của cô gái xinh đẹp và ngời sáng khiến tôi không biết phải làm gì. Tôi để mặc cho cô ta khóc, quay nhìn đi chỗ khác sau khi rót thêm nước vào cốc của cô ta.

- Tôi biết có những kẻ lợi dụng thời cuộc để cướp được rất nhiều tiền. Tiền của họ phải chở bằng xe ô tô. Chỉ cần một vụ sáp nhập ma vài ngàn hàng, chỉ cần một cú lèo lái chính sách, chỉ cần một chữ ký vào bản nhượng quyền đầu tư, chỉ cần một cái gật đầu, một câu nói, thậm chí chỉ cần giữ cho ai đó cứ thoi thóp mà đừng vội chết cho đám kền kền làm chỗ dựa... là họ muốn bao nhiêu cũng được đáp ứng. Tôi còn biết có kẻ thối một nửa người, da dẻ mốc thếch, dùng tiền nhồi làm đệm nhưng vẫn ngày ngày ngóng ra cửa xem có ai mang tiền đến. Sự kinh tởm ấy từ đâu mà ra và vì sao cuộc đời này lại đáng sợ như vậy? Anh có khi nào hỏi những câu hỏi như vậy không? Có khi nào anh nghĩ, mình sống thì người khác cũng cần phải sống hay không? Anh không cần phải trả lời những câu hỏi đó. Nhưng tôi và rất nhiều người muốn biết: Họ, những kẻ tham lam vô độ ấy vơ vét nhiều tiền như vậy để làm gì? Họ làm gì với số của cải cướp đoạt dùng cả chục đời cũng không hết? Tôi rất tò mò và hy vọng sẽ được anh cho câu trả lời.

Diệu mím chặt môi để khỏi khóc trở lại và khỏi bật ra những lời nguyên rủa chắc chắn là rất cay độc. Toàn bộ vẻ mặt, ánh mắt cô đang nói lên điều đó. Tôi lại thấy bùng lên ao ước lúc trước. Đừng hỏi nữa, đừng nói gì nữa em yêu quý ạ, đừng kết án ai nữa thiên thần của anh, mà hãy cầm tay nhau rời khỏi nơi này, đến bất cứ đâu. Em bảo tôi đến đâu tôi cũng đến. Chúng ta có tuổi trẻ, có tài năng, có liêm sỉ, có lòng tự trọng và thêm tình yêu vào nữa, một tình yêu nồng nàn, chắc chắn sẽ là như vậy. Chúng ta không sợ bất cứ điều gì. Chúng ta sẽ xây dựng từ hai bàn tay trắng, sẽ sinh ra những đứa trẻ, ngày ngày kiếm ăn để nuôi chúng, thành một thế hệ khác ông bà cha mẹ chúng. Nào, em yêu quý, thiên thần của anh, quyết định đi. Chỉ cần em đưa ra quyết định, mọi sự sẽ được thực hiện trong chớp mắt. Sẽ vất vả, sẽ bị cười cợt, sẽ gặp nguy hiểm nhưng đó mới là cuộc sống

xúng đáng để chúng ta giành lấy.

Tôi muốn quỳ xuống thú nhận hết với Diệu tình cảm đang bốc cháy trong gan ruột mình. Chỉ cần cô nhìn tôi bằng ánh mắt chan chứa yêu thương là quá đủ. Nhưng tôi cứ chỉ ngồi tro tro nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng và hoảng loạn.

Đúng lúc Diệu định bỏ đi thì mẹ tôi hiện ra đột ngột trước khung cửa. Hình như bà đã kịp nghe hết cuộc đối thoại giữa chúng tôi. Bà nhìn cô gái trẻ y như người mẹ có con trai lớn nhìn đứa con dâu mà mình vẫn hằng mơ ước: dịu dàng, thèm khát và tỏa ra sự che chở bao la. Nhưng bà rõ ràng là đang bất lực và đang lo sợ. Hình như không chỉ có thế, còn điều gì đó ẩn khuất trong cõi lòng mênh mông của bà mà chưa bao giờ tôi chạm vào được.

- Đừng đi vội, cô gái xinh đẹp và nhân hậu, tôi xin cô hãy nán lại.

Diệu hơi cúi đầu.

- Con không biết ta, nhưng ta thì biết con từ thời thơ ấu. Chúng ta là những kẻ mắc nợ con. Hãy nhận của ta một lời xin lỗi.

Nói dứt lời, mẹ kéo váy quỳ xuống trước mặt Diệu khiến cả tôi và cô đều sững sờ. Cô ta thì ôm mặt khóc thút thít, toàn thân rung lên bần bật, kiểu khóc của một người phải nén xuống nỗi đau đớn quá lâu vì bất lực, giờ mới có dịp bật ra. Còn tôi thì luống cuống đỡ mẹ dậy. lát sau thì chỉ còn mẹ và tôi, như hai kẻ bị bỏ rơi không biết phải đi về hướng nào: Sau phút giây với tôi thực sự là nỗi kinh hoàng đó, Diệu quyết định bỏ đi, mặc cho mẹ van nài, dùng mọi cách mong cô ở lại nghe mẹ nói.

- Tại sao mẹ phải làm thế? - tôi gằn như gào lên trong sự uất ức và thấy bị tổn thương.

- May là mẹ còn có cơ hội làm thế với cô bé này con ạ - mẹ nói trong nỗi buồn sâu xa - Hồng phúc nhà ta còn lớn, mới cho mẹ có được cơ may ấy. Ông Bích, bố của cô bé chết rồi, có muốn nghe lời cầu xin của mẹ cũng không được nữa.

- Ông Bích? Mẹ cũng biết ông Bích, lại còn biết là ông ta chết rồi. Ông ta liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta, ông ta chết khi nào?

- Ông ta là hiện thân đôn trùng phật mà chúng ta phải

chịu. Bố con không phải là người độc ác. Bố con chỉ làm những gì không thể thoái thác, khi tình thế bắt buộc. Bố con chỉ can dự vào một phần nhỏ cuộc đời bi thương của ông ấy thôi. Nhưng đó lại là nỗi đau khổ mà bố con mang theo mình suốt cuộc đời. Nhiều năm rồi, mẹ không đêm nào yên giấc khi bố kể hết mọi chuyện bố làm để có trong tay quyền xây lắp cái nhà máy thép ấy. Vì lợi nhuận, vì không thể cưỡng lại những mệnh lệnh ban ra từ bóng tối! Bố đã rất muốn dừng lại, bố đã nhiều lần tỏ ý không nên làm cái dự án ấy nhưng không có cơ hội nói thật suy nghĩ của mình. Ở vào cương vị của bố những năm ấy, nói thật vô cùng khó. Thậm chí không được phép. Bố có thể biến mất trong khi các con thì còn bé. Mẹ thì chẳng thể làm gì để ngăn được họ...

Mẹ ngừng lại như bà vừa lỡ lời.

- Bố đã bí mật thanh toán toàn bộ chi phí chữa bệnh cho ông Bích, cung cấp tiền để ông ấy nuôi con gái ông ta, chính là cô bé xinh đẹp vừa rời khỏi đây, nhất là từ khi mẹ của cô bé qua đời. Nhưng mẹ biết chưa phút nào bố được thanh toán. Những gì bố không còn cơ hội làm thì mẹ làm thay. Hôm mẹ nói có việc cần phải vắng nhà, chính là mẹ bí mật đi viếng ông ta, viếng bí mật con ạ.

- Ngoài mẹ ra có ai biết chuyện này không?

- Có, người ấy là bác Tâm già, lái xe và là nghĩa huynh của bố con.

Ngừng một lát, mẹ nói nhỏ:

- Mẹ tưởng vừa gặp một nàng tiên giáng trần, điều đó làm mẹ vô cùng hạnh phúc. Mẹ muốn tất cả mọi may mắn đến với cô bé.

Tôi ngòì phịch trở lại xuống mặt chiếc ghế còn lưu dấu rất nhiều về cha tôi. Đầu óc tôi bỗng như bị xóa trắng, không còn bất cứ một chút ghi nhớ và cảm xúc nào.

Hóa ra chỉ mình tôi là đứng ngoài mọi bí mật, những bí mật mang bộ mặt của định mệnh.

TƯỜNG THUẬT - XV

Tôi quyết định bỏ hẳn một ngày, lang thang ra khỏi thành phố. Tất nhiên là bác lái xe mà tôi gọi là già Tâm đưa tôi đi. Lần đầu tiên chúng tôi như hai kẻ xa lạ. Sau khi hỏi tôi đi đâu và nghe tôi đáp lại cộc lốc, suốt trên đường chúng tôi không nói với nhau bất cứ câu nào.

Đầu tôi hoàn toàn trống rỗng.

Khi còn là du học sinh, những chuyến đi ra ngoài thành phố, thoát khỏi sự huyên náo của xe cộ và những tòa nhà ken vào nhau, luôn cho tôi sự phấn khích khác thường. Nó kích thích trí tưởng tượng của tôi, hướng tôi về những miền an bình. Không gian lạ, quang cảnh lạ, những con người chưa từng gặp mặt nhưng vô cùng thân thiện, rồi đồ uống và những bữa ăn là những tác nhân khiến tâm hồn tôi như được làm mới lại.

Từ khi về nước và ngồi vào cái ghế bố tôi bỏ lại, tôi cũng dần để mất sở thích đi lang thang theo kiểu vô định. Có rất nhiều lý do, chủ yếu từ áp lực công việc khiến tôi không còn hứng thú. Nhưng có lẽ vì tôi chưa tìm lại được cảm giác ngây ngất cần phải có cho mỗi chuyến đi như vậy. Tôi vẫn chưa tìm được người thay vào khoảng trống to lớn mà An để lại. Hàng đêm tôi vẫn rất nhớ cô, từ tấm thân nõn nà đến hơi thở dồn dập và nhất là cảm giác nóng hổi tỏa ra từ da thịt cô mỗi khi chúng tôi lặn sâu vào cuộc đời nhau.

Những lúc đó tôi bị cơn thèm khát đàn bà hành hạ trong đêm ghê gớm. Toàn thân tôi cương lên đòi phải được giải phóng khỏi sức mạnh bên trong. Tôi đã gần ba mươi tuổi, đã sống như vợ chồng với hai người tình, đã biết mùi đời đủ để không thể thiếu nó. Nhưng tôi vẫn quyết nén xuống để chờ đợi một phụ nữ mà tôi có thể lấy làm vợ. Tôi tin rằng một ngày nào đó nàng

sẽ xuất hiện. Tôi muốn dành dụm những cảm xúc mãnh liệt nhất cho lần gặp đầu tiên với nàng. Tôi muốn, dù không phải lần đầu, cuộc trao thân phận vẫn phải hàm chứa những bí mật mang tinh thần thiên giới.

- Đến rồi - già Tâm nói khẽ.

Chúng tôi cùng ra khỏi xe. Tôi đứng nhìn ra thung lũng trước mặt, nơi từng cuộn sương vẫn chưa kịp tan. Phong cảnh tuyệt đẹp nhưng lòng tôi thì ngổn ngang như khu rừng vừa qua một cơn bão lửa.

- Cậu đừng cố hành hạ mình như vậy - già Tâm bất ngờ lên tiếng - Tôi theo cha cậu nhiều năm, thứ tôi học được ở ông là bản lĩnh dám nhìn vào tận tâm can mình. Ông không bao giờ nản chí trong bất cứ cảnh ngộ nào.

- Già nói vậy là có ý gì? - tôi hỏi, không giấu được ngữ điệu bực tức.

- Suốt dọc đường đi tôi thấy cậu cứ phải nén xuống những tiếng thở dài. Qua nét ủ dột trên mặt cậu, tôi đoán cậu đang có chuyện đau buồn về tình cảm.

Tôi đáp lạnh lùng:

- Già đừng suy diễn.

- Tôi có chuyện mà cậu chắc sẽ muốn biết, nếu cậu thích nghe thì tôi sẽ kể.

- Tại sao già lại nghĩ là cháu muốn biết?

- Vì nó liên quan đến cha cậu và những gì mà cậu đang vướng phải.

- Vậy thì già kể đi.

Già Tâm và tôi cùng lần theo bậc đá của một cái thác nước cạn về mùa khô để xuống lòng con suối chỉ còn tro lại toàn sỏi. Chúng tôi cứ men theo lòng suối đi sâu vào trong rừng.

- Một lần, khi đó dự án nhà máy thép đã xong xuôi - già Tâm bắt đầu kể - tôi vào phòng làm việc của bố cậu và thấy ông đang ôm mặt gục xuống bên chiếc bàn ông thường ngồi thưởng trà. Ông bảo tôi cứ về, ông sẽ tự biết cách lo cho mình. Tôi nghe lời bố cậu nhưng không về, mà chui vào một góc nhỏ để theo dõi ông. Tôi tự thấy có bốn phận phải bảo vệ bố cậu. Ngộ nhờ ông đang nghĩ quẩn thì sao? Ấy, tôi cứ phải giả định thật xấu như vậy để biện minh cho hành động lén lút của mình. Mãi theo

đuổi ý nghĩ nào đó, nên ông không để ý, mà góc vách nào của phòng làm việc thì tôi cũng đều biết còn hơn cả ma xó. Sau đó tôi thấy ông trở lại bàn làm việc, kỳ cách gõ bàn phím. Rồi ông in ra một trang giấy đặc chữ. Ông ngồi xem chăm chú, mặt rất đau khổ. Khi đã đọc hàng chục lần, ông bèn cầm tờ giấy xé đôi, vo lại, ném vào máy hủy tài liệu. Ông bật máy và chờ cho đến khi mọi thứ biến thành tro mới thôi.

Sau hôm ấy, tôi nghĩ thầm, có thể bố cậu đang dính vào một chuyện tình ái nào đó. Bốn phận của tôi là phải coi như không biết. Nhưng vì tò mò, xin linh hồn ông dưới suối vàng tha thứ, tôi bắt đầu đóng vai một thám tử tư. Không phải lần nào ông cũng cẩn thận bảo tôi về rồi mới ngồi viết, thêm bớt, cắt xén trên máy trước khi in ra, đọc vài lần rồi lại cho vào máy hủy. Có hôm ông làm điều đó khi tôi ngồi chờ ở phòng bên ngoài. Có hôm ông đọc lại khi đã ngồi sau ghế xe, về văn phòng mới hủy. Có hôm tận khuya tôi mới đưa ông về văn phòng, nhưng khi tôi tranh thủ ăn uống thì bố cậu ngồi viết. Nếu tôi nhớ không lầm thì ngày nào ông cũng viết, sửa chữa, đọc kỹ, in ra rồi lại hủy.

Việc đó kéo dài cho tận tới khi bố cậu bất ngờ đổ bệnh. Không ai nghĩ ông lại gục nhanh thế. Tôi luôn ở bên ông những lúc mọi người đã về hết trong phòng điều trị. Thỉnh thoảng bố cậu rơi vào những trạng thái rất kỳ lạ. Ông tỏ ra hoảng loạn chốc lát, rồi trấn tĩnh lại bằng cách cố hỏi tôi một câu gì đó. Cho đến một hôm, có lẽ biết mình còn rất ít thời gian, ông bảo tôi lại gần và thò tay vào trong người lấy ra một bì thư đã dán kín. Ông thì thào bảo tôi là khi ông qua đời thì tôi có nghĩa vụ đưa cho cô bé tên là Diệu, với địa chỉ ghi rõ trên thư. Ông bảo chỉ mình tôi biết chuyện này và mọi việc phải hết sức bí mật.

- Tên là Diệu? - tôi hỏi trong nỗi hoảng sợ - Già vừa nói cô bé ấy tên là Diệu?

- Tôi biết con nóng ruột của cậu, nhưng cậu cứ nghe hết đã. Tôi cầm lá thư về và cất ở một nơi không ai có thể sờ vào được. Sau khi bố cậu qua đời, tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện thực hiện lời hứa với ông ấy. Tôi bèn lấy lá thư ấy ra. Nhìn địa chỉ ghi bên dưới, tôi biết cô bé đó là ai. Chính mẹ cậu vẫn bí mật thăm nó, bí mật cấp tiền cho nó ăn học qua một người trung gian ẩn mình

nào đó. Là tôi đoán thế thôi, bởi tôi không biết bà gửi tiền cho con bé bằng cách nào. Chả lẽ lại qua chính ông Bích? Và chẳng hiểu sao tôi linh cảm lá thư ấy có quan hệ rất ghê gớm đến cuộc sống của cậu. Tôi đành thấp hương nói với bố cậu là trước sau tôi cũng sẽ làm theo yêu cầu của ông, nhưng việc đó xin cho chậm lại một thời gian. Tôi quyết định cậu sẽ là người thực hiện cái công việc ấy.

- Hiện giờ già vẫn giữ lá thư đó chứ? - tôi không thể kìm lòng mình được lâu hơn.

- Cậu cứ để tôi nói hết đã, vì tôi chỉ nói đúng một lần này thôi. Hôm cậu yêu cầu tôi đưa về quê ông Bích, tôi thầm nghĩ: Đúng là có quý thần thật rồi. Tại sao cậu lại tìm về quê ông ấy, trong khi công trình bố cậu thắng thầu xây dựng và đầu tư thì nhiều vô kể, có mặt ở khắp mọi nơi. Hẳn phải có một sự chỉ dẫn nào đó. Hôm ấy tôi đã thủ sẵn lá thư trong túi, định bụng sẽ bí mật đặt ở nhà ông Bích, chỗ con Diệu vẫn ngồi học bài. Nhưng khi nhìn thấy nó, tôi bủn rủn hết cả chân tay. Tôi không tin nó lại chính là con bé ốm yếu ngày nào. Trời ạ, cậu biết tôi nghĩ gì không? Tôi nghĩ nó sinh ra để làm vợ cậu. Tôi không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy? Nhưng đó là ý nghĩ rõ ràng nhất của tôi hôm ấy. Cậu có thấy nó xinh đẹp không? Nhưng ở cô bé đó còn có thứ quý gấp ngàn lần sắc đẹp, đó là sự thanh sạch. Tôi chưa gặp cô gái nào mà gọi lên cảm giác trong sạch, thơm tho, tử tế như con bé ấy. Người đàn bà như vậy thường sinh ra những đứa bé tài năng và lớn lên thì rất đức độ. Hôm nay tôi nói thật, con bé đó là người mà cả đời cậu nên bỏ công đi tìm về làm vợ. Vì vẫn nghĩ như vậy nên tôi quyết định không đưa lá thư ấy nữa. Tôi không muốn cậu biết mối liên hệ oan nghiệt giữa gia đình ông Bích và bố cậu. Tôi không muốn cậu phí thời gian cân nhắc khiến bỏ mất con bé. Hãy đến và đưa nó về nhà, càng nhanh càng tốt, bởi nếu không thì cả đời này, kiếp này coi như cậu thất bại. Lúc ấy và cả bây giờ, mãi sau này tôi vẫn sẽ nghĩ như vậy. Tôi thề đấy. Tại sao khi gặp bố cậu, tôi quyết định phần còn lại của đời tôi hoàn toàn thuộc về ông ấy. Phải có một duyên kiếp trời định nào đó! Về phần mình, tôi đã làm đúng như lời thề nguyện. Bố cậu chứng giám cho tôi. Giờ tôi nói lại chuyện đó để cậu đừng mất lời hỏi tại sao tôi muốn cô bé làm vợ cậu. Và cô,

cậu sẽ là những người chủ mới của ta. Già Tâm này sẽ mang nốt chút sức tàn ra để hầu hạ cô, cậu.

Già Tâm đưa tay chấm những giọt nước mắt. Tôi ôm vai già, cảm thấy mình vô cùng có lỗi khi trút giận trong im lặng một cách vô cớ lên già trên suốt đường đi.

- Già hãy đưa ngay lá thư ấy cho cháu - tôi khẩn khoản.

- Ta giữ chỉ để đưa cho anh, chớ lẽ ta cứ khư khư cất đi để chịu nổi giày vò một mình ư?

Chắc chắn có một bí mật quan trọng nào đó về cha tôi được tiết lộ qua lá thư mà theo già Tâm, ông đã viết ngày ngày, như là cách thức trừng phạt bản thân. Ngoài điều đó ra, chẳng có lý do nào khác khiến ông phải làm như vậy. Ông lấy việc mỗi ngày ngồi xuống bàn viết, sửa chữa, in ra, đọc đi đọc lại để làm vơi bớt nỗi lòng day dứt của mình.

Lá thư cuối cùng mà ông muốn già Tâm chuyển đến Diệu giờ đang trong tay tôi. Tôi đã háo hức khi nhận nó bao nhiêu, thì lại lưỡng lự và bất an bấy nhiêu khi cứ tự hỏi có nên mở ra và đọc hay không? Tôi có thể không đưa lá thư cho Diệu, vì thế mọi bí mật chỉ mình tôi biết. Nhưng ngay cả khi đã lập luận như vậy, tôi vẫn không đủ tự tin là không có người thứ ba nào nữa biết? Tôi thấy sợ với ý nghĩ ấy. Vì thế, đã hàng tuần mà tôi vẫn không dám mở lá thư ra xem.

Trong khi đó tình hình công ty có thêm những phát sinh rắc rối. Hội đồng các papa tỏ ra đã hết kiên nhẫn với thói úy mị của tôi. Họ yêu cầu tôi phải thể hiện vai trò là lãnh đạo công ty một cách rõ ràng và mạnh mẽ. Nhiều người bóng gió trong cuộc họp, bắn tin sau lưng là tiền của họ đang cháy khói túi một cách vô ích.

Những ai thực sự là các papa - bố già? Bỗng có lúc tôi giật mình với câu hỏi có vẻ ngớ ngẩn và vô lý này. Tôi không biết thì còn ai có thể biết? Nhưng sau một thời gian, tôi phải cay đắng thú nhận đó lại là sự thật. Những người vẫn xuất hiện phía sau cánh gà, với bộ mặt thâm trầm, lạnh lùng, đưa ra mọi quyết định quan trọng của công ty liệu có phải là các papa? Họ có thể và không thể? Không ai biết chắc chắn họ là ai. Giờ thì tôi hiểu vì sao bố cứ phải lao vào hết việc này đến việc khác mặc dù trong lòng có lúc không muốn. Bố đã tự nguyện tạo ra

bộ máy mà ông không phải là người điều hành chính. Không ai điều hành chính trong đế chế của bố. Mỗi người khi đơn lẻ thì nghĩ khác nhau. Nhưng hễ cứ ngồi bên nhau là canh chừng canh giác và để cho an toàn, tất cả nghĩ giống hệt nhau, nói một nội dung. Mọi thứ tuân theo một sự dẫn dắt vô hình nào đó mà ngay người trong cuộc cũng không biết đầu dây điều khiển nằm ở đâu. Tất cả giống như một bóng đêm. Nó trùm lên mọi thứ nhưng không hiện hình cụ thể.

Một trong số những papa nhiều uy lực nhất có biệt danh là Mối Chúa. Không biết ai gọi ngài bằng cái biệt danh đó đầu tiên và vì sao lại gọi như vậy? Có lẽ do hình thể của ngài nung núc những mỡ, y như bụng con mối chúa? Quý vị đã tận mắt thấy con mối chúa? Nếu chưa lần nào thì đó là nỗi may. Bởi quý vị đỡ phải rùng mình sồn gai ốc mỗi khi hình dung cái bụng tròn mọng ấy chứa những kẻ gặm nhấm tàn khốc, có thể nuốt cả thế gian. Hàng vạn hàng vạn bộ hàm như vậy nhanh chóng xóa sổ mọi thứ mà nó càn quét. Nhưng tôi đang nói về papa Mối Chúa. Ngài có một hình thù rất kỳ quái. Mặt ngài tròn bóng như bôi mỡ, với những nốt mụn cá đã thành sẹo từ thời thanh niên. Tổng thể trông ngài như một con gà chọi già, lớp da cổ đủ sức làm áo giáp cho những cú vĩa trời giáng! Điều ấn tượng nhất mỗi khi gặp mặt Mối Chúa là mắt ngài rất ít khi chớp, vì thế nó hơi lồi và khô, giống mắt của loài thằn lằn sa mạc. Không thể đoán nổi ngài đang nghĩ gì, đến nỗi có cảm giác ngài không có cảm xúc. Và đừng có ai đại dột định trấn áp ngài bằng bất cứ loại cương vị và uy tín nào. Ngài sẽ nhanh chóng cho thấy đó là hành động nực cười và vô nghĩa nhất. Thành thật mà nói, chưa bao giờ tôi đủ tinh tâm để tìm hiểu xem ngài xuất thân và trưởng thành từ nghề gì. Ngay cả ý nghĩ ấy, khi mới nhen lên, đã giống như một lời thú tội khinh khi không được phép.

Vào hôm tôi ra mắt với tư cách là tân chủ tịch, papa Mối Chúa đang ngồi bèn lặc lè cái thân hình nặng nề bước ra khỏi vị trí, đến vỗ vào vai tôi:

- Cố lên nhé, chàng thanh niên tuần tú - ngài thở khó nhọc bằng thứ hơi rất nặng mùi, yếm cổ lượn sóng trước mắt tôi, đỏ và nổi sần lên - Nên nhớ là phía sau cậu luôn có cả một chính

quyền thu nhỏ để có đủ quyền lực cho cậu dùng trong bất cứ việc gì.

Lúc ấy tôi chỉ cảm nhận những lời nói đó như một cách động viên của lớp cha chú dày dặn trận mạc thương trường dành cho đám con cháu. Giờ thì tôi hiểu, những lời của Mối Chúa còn giống như những cảnh báo sớm về cái giá tàn khốc của sự thiếu tuân phục. Nói thẳng ra, về mặt nào đó, tôi bị làm con tin ngay từ khi ngồi vào chiếc ghế bố tôi bỏ lại.

Ngài Mối Chúa vừa có cuộc gặp riêng tôi ở văn phòng, khi có mặt cả mẹ tôi. Vẫn bộ dạng nặng nề, ngài hỏi tôi tiến độ công việc và bảo: "Có kẻ đang nhòm ngó miếng mồi đã ở sát miệng chúng ta đấy, cậu hãy cẩn thận. Cậu có thể mất tiền, còn chúng tôi thì mất một xu cũng không được phép. Tôi nói thế mong cậu hiểu. Lòng tốt, rất nên thể hiện, nhưng không có nghĩa là hy sinh người khác. Đế chế này không chấp nhận nguyên tắc đó".

Hôm ấy, khi quay sang bên, tôi nhận ra ánh mắt mẹ sụp xuống. Bà muốn giấu đi sự lo lắng hay chỉ là do bà cố xóa đi sự chú ý của Mối Chúa, cho ông ta cảm giác mẹ đứng ngoài lề?

Ngoài Mối Chúa, một papa nữa cũng thường ám ảnh giấc ngủ của tôi. Ngài có biệt danh là Di Lạc, bởi bản mặt phúng phính, mũi như quả táo với cái miệng rất rộng, luôn cười hết cỡ. Nhưng nhìn Phật Di Lạc cười người ta nghĩ đến an bình và hạnh phúc, còn khi papa Di Lạc của chúng tôi cười thì nhất định một kẻ nào đó sắp bị hạ gục. Với ngài không có bạn bè, mà chỉ có kẻ thù; không có đối tác, mà chỉ có đối thủ. Ngài chỉ vui khi thấy kẻ thù thất bại thảm hại.

Có cả thấy hơn một chục papa như vậy trong công ty của tôi, với một phần vốn đại diện rất lớn. Nhưng lớn hơn nhiều là nguồn vốn quyền lực chỉ họ mới có, thứ tạo ra tiền bạc gấp nhiều lần lợi tức thu từ kinh doanh. Họ giống như hội đồng của viện cơ mật trong một quốc gia. Họ không mấy khi chấp chính, nhưng mọi đường hướng hành động đều từ những góc tối bí mật đưa ra. Những hợp đồng béo bở; những mối quan hệ được thiết lập hoặc hủy bỏ; những thông tin gắn với quy hoạch quyết định chiến lược đầu tư, chẳng hạn như dự án sân gôn mà chúng tôi đang theo đuổi; những chính sách ở cấp độ cao liên quan đến công cuộc làm ăn của công ty... đều do một tay họ lo

liệu, qua cách thức không theo một nguyên lý nào mà chỉ có thể gọi là nguyên lý của bóng tối. Mọi thứ đều bò ra từ bóng tối, như những con rắn đầy nọc độc, hơi thở lạnh buốt và biết tàng hình. Khi nó lộ diện để đối tác nhận ra thì cũng là lúc mọi thứ với họ đã thuộc về quá vãng! Trước kia là cha tôi, giờ đến lượt tôi, chỉ là những người đại diện được lựa chọn do có công khởi nghiệp - như trường hợp cha tôi - và kế vị đương nhiên - như trường hợp của tôi.

Chưa bao giờ tôi dám thò mặt quá vạch giới hạn để nhìn vào phía bên trong những hành động ngầm của các papa. Đó đã là nguyên tắc sinh tử ở nơi chúng tôi, được mặc nhiên công nhận và tuân phục, bất kể người đó là bố tôi, tôi hay một ai khác. Tôi luôn phải nhớ rằng, những gì chúng tôi đang có, sự an toàn của công ty được quyết định ở một nơi nào đó có thể từ tít trong vũ trụ, nơi ngoài Chúa ra, chỉ có cánh tay của các papa vươn được tới. Chúa thì chưa ai thấy, nhưng các papa luôn hiện lên cả trong lúc tôi ngủ, với từng nét như khắc bằng dao, là hiện thân của thực tại mà tôi đang là một phần trong đó. Những hình dung đáng sợ như vậy không bao giờ có ai và chưa ở đâu chuẩn bị cho tôi quen dần. Tôi phải tự thích nghi. Chúng tôi chỉ được học quy luật của ánh sáng, còn ở nơi tôi đang làm việc thì chỉ có quy luật của bóng tối. Một mệnh lệnh vừa phát ra từ chính cái bóng tối ấy: Hãy ngăn chặn con bé sinh viên luật nhãi ranh, bằng mọi cách, trước khi nó gieo rắc tai họa.

Không là lời của ai cả nhưng mọi thứ vang lên bên tai tôi đều rõ từng âm tiết. Tôi thậm chí còn ngửi thấy cả mùi máu.

TƯỜNG THUẬT - XVI

Qua một người không xưng tên, tôi được thông báo đến gặp Ông Sinh gấp, trước khi điều tệ nhất có thể xảy đến với ông. Tính mạng của ông đang nguy ngập từng phút trong một bệnh viện thuộc loại đầu bảng về trang thiết bị. Ông ta bị làm sao nhỉ? Điều gì vừa xảy ra với ông và nó có liên quan gì đến công cuộc hợp tác giữa chúng tôi? Đó là câu hỏi vang lên bên tai tôi suốt trên đường đi. Nó khiến chân tôi chỉ muốn khụy xuống, trong khi tinh thần cực kỳ bất an.

Theo chỉ dẫn, tôi lao ngay về phía phòng cấp cứu. Cửa kính đóng chặt. Tôi tìm mọi cách để lọt vào bên trong nhưng không được. Mãi lâu sau mới có người từ trong đi ra, khẽ lắc đầu. Ông ta hỏi đúng tên tôi và nói: "Bệnh nhân không còn cơ hội qua khỏi. Ông ấy muốn trăng trối điều gì đó với anh".

Tôi ghé sát tai xuống ngực ông Sinh. Toàn thân ông trắng toát, được đặt nằm trên chiếc giường nệm, đầu gối cao cho dễ thở. Bỗng mắt ông mở to khi nghe tôi gọi tên. Ông gật đầu ra hiệu là đã nhận ra tôi. Mọi người đứng yên nhìn ông một cách bất lực. Hình như họ đã làm hết cách trong suốt thời gian người ta đưa ông vào đây và biết rõ điều gì sắp xảy ra. Phải vận hết sức, cuối cùng ông Sinh cũng nói được với tôi bằng thứ âm thanh lào thào:

- Anh... ở lại..., tha... lỗi... cho tôi... vì vì thất... hứa... và vì... tôi... đã... nói dối anh. Đừng, đừng... mất... mất công tìm... tìm... Mr. Đại... nữa. Không... không có đâu... Tôi... đi... tìm... ông... ta rất... rất... lâu rồi, để... để trả thù... cho bố... tôi vì... tôi... tin ông ta là thủ phạm... giết bố tôi... nhưng cuối cùng tôi phát hiện ra ông ta không có trên đời này... Mr... Đ...a...ạ chỉ là cái tên bịa. Chúng nó bịa ra ông ta... để... làm... gì... thì tôi... không... bbb...

iết. Tôi... đã... dùng... đủ mọi... mọi... mưu... mưu... kế, nhưng... nhưng... vẫn... khô... không... tìm thấy tung tích kẻ... giết... cha tôi. Tôi... tôi... cần... phải... nhìn... thấy... tận... mặt để... chắc... chắn... là hắn...

- Vậy ai là kẻ đã ra tay với cha ông? - tôi hỏi trong nỗi kinh hoàng, biết rằng mọi thứ sắp tắt vĩnh viễn với ông ta. Tôi hy vọng biết đâu có thể giúp ông những gì ông chưa làm được.

- Đã... mười... năm, tôi... năm... gai... nếm... mặt... nhưng...

Ông Sinh lắc đầu nhẹ.

- Ông có muốn nói thêm với tôi điều gì không?

- Tôi... T...ô...i...

Ông Sinh cố đẩy hơi qua cổ họng nhưng thần chết đã nhanh tay chặn ngang lời ông. Tôi quỳ xuống vuốt mắt cho ông rồi lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Tôi ra khỏi bệnh viện và bảo bác Tâm phóng thẳng về nhà. Tôi cần phải biết mọi bí mật về cha mình. Thôi thúc bất thường này xuất phát từ linh cảm của tôi về một điều khủng khiếp nào đó sắp xảy ra. Tôi chỉ không dám khẳng định nó đang nhắm vào ai.

Nhưng khi về đến nhà thì tôi không biết mình cần làm ngay điều gì. Rốt cuộc thì cha tôi là ai? Cái chết của ông có liên quan gì đến tất cả những bí mật đang còn nằm trong ngăn kéo của tôi kia? Bức điện ký tên Mr. Đại, thực chất là của ai? Cha tôi tin có Mr. Đại từ khi nào, bởi rõ ràng ông đã mang tên và hình ảnh của ngài đến nhiều nơi, nhét vào ký ức và hình dung của không ít người.

Nhưng ai là người ra tay với ông Sinh và vì lý do gì? Buổi chiều hôm ấy, đồng loạt các tờ báo lớn đều đưa tin về vụ giết người mang tính thanh toán đối thủ. Mỗi tờ đưa ra một thông tin khác nhau. Chỉ có một điểm chung là ông Sinh do cú cố gắng tiếp cận một nhân vật nào đó, gây nghi ngờ cho đám đàn em của ông ta nên họ ra tay sát hại ông để trừ trước hậu họa cho chủ. Một tờ báo có số người đọc lớn chạy hàng tít: *Bị vệ sĩ bắn chết khi chưa kịp ra tay sát hại đến chủ*. Theo mô tả thì ông Sinh bị phát hiện chuẩn bị ra tay giết một nhân vật quan trọng trong giới làm ăn ngầm và ngay lập tức bị vệ sĩ của ông ta bắn nhiều phát vào đầu, vào ngực. Ông bị mất quá nhiều máu khi

đến được bệnh viện vì thế không qua khỏi sau đó mười tiếng đồng hồ.

Một tờ báo khác thì chạy tít: *Oan gia bởi sự tò mò thái quá*. Tờ báo mô tả ông Sinh cứ đòi gặp bằng được một nhân vật cộm cán nào đó trong giới giang hồ nhưng không thành. Ông ta bèn tìm cách tiếp cận bí mật, tức là trà trộn vào giữa những người thân quen với nhân vật kia nhưng bị phát hiện rồi bị vệ sĩ của nhân vật cộm cán bắn chết.

Vẫn với nội dung ấy nhưng có tờ báo đưa ra nhận định, có thể ông Sinh là manh mối thông tin nguy hiểm nào đó và việc giết ông là cách thức bịt đầu mối của kẻ giấu mặt. Theo *logic* ấy, bài báo đặt câu hỏi đồng thời gợi ý các nhà điều tra theo hướng: liệu ông Sinh có là thành viên của một băng nhóm tội phạm bí mật nào đó.

Có tờ báo đưa bài muộn nhất nhưng giống như lời kết luận: *Xã hội đen thanh toán nhằm đồng bọn*. Chả hiểu họ lấy ở đâu thông tin ông Sinh là con của một sát thủ khét tiếng, đã bị đàn em giết trong một vụ thanh toán do ăn chia tiền bạc. Ông Sinh theo nghiệp cha, cũng là một sát thủ chuyên nghiệp. Ông bị chính đồng bọn bắn chết vì tưởng ông làm việc cho một nhóm sát thủ khác.

Ngay lập tức, những hình ảnh về ông Sinh ở mọi thời kỳ, được báo chí, các trang thông tin khai thác triệt để. Có bức ảnh cho thấy ông là một người bí ẩn, có bức ảnh chụp vào lúc ông đang tưới cây, bên cạnh là cả bầy chó giống Đức, trên lối vào một khu biệt thự cổ, trong dáng điệu của một đại gia ẩn danh. Mọi thêu dệt về người quá cố cũng được khai thác tối đa, trong đó không thể thiếu những bóng hồng bí mật.

Vài trang mạng đưa tin giống nhau, lấp lửng rằng, họ có nhiều thông tin về ông Sinh nhưng để phục vụ công tác điều tra tìm hung thủ, nên họ chưa tiện công bố.

Như bất cứ sự kiện nào, cái chết của ông Sinh không đủ hâm nóng dư luận quá một tuần vì nó gắn với xã hội đen. Bọn xã hội đen thì đứa nào chết cũng là có lợi cho xã hội, bởi bớt được đi một kẻ máu lạnh. Vì thế, may ra chỉ còn lại mối quan tâm của những điều tra viên, làm việc theo chức trách. Còn lại, có vẻ mọi thứ chìm đi như viên đá ném xuống nước, chỉ để lại vài cái tăm

sủi lên lúc ban đầu. Cũng không thấy có bất kỳ khiếu kiện, kêu cứu nào từ phía gia đình. Bí mật duy nhất được hé ra từ những lời hấp hối của ông Sinh, thì chỉ mình tôi nghe thấy. Tôi đã thuật lại đầy đủ với cơ quan điều tra và sau đó không thấy ai đến hỏi tôi thêm. Vì thế cái chết của ông Sinh không có bất cứ cơ hội nào để khiến đám đông chú ý trở lại, nếu giả sử ngày nào đó tôi quyết định công bố. Mọi người sẽ cho rằng tôi bịa chuyện, hoang tưởng, tâm thần phân liệt hoặc nguy hiểm hơn có thể bị gán cho đang có âm mưu bôi nhọ nào đó.

Đó có thể là lý do ông Đào Thế Sinh vắng bóng hoàn toàn trong tiểu thuyết *Mối Chúa*.

Nhưng tôi thì sẽ còn dằn vặt bởi những gì tôi biết về ông. Ông Sinh định trả thù ai? Kẻ thù của ông đã gây cho ông những mất mát gì đến mức ông phải dùng khổ nhục kế suốt ngần ấy năm? Hay chính ông cũng mắc chứng hoang tưởng, khi cứ đinh ninh có kẻ tên là Mr. Đại và tưởng tượng ra những thảm họa ông ta trút lên người thân và chính cuộc đời ông?

Nhưng rốt cuộc thì ông Sinh là ai? Câu hỏi tưởng chừng đơn giản nhất trên đời này hóa ra không bao giờ có câu trả lời chính xác trong một cuộc sống mà mọi thứ đều vừa thật vừa giả, thật thật giả giả luôn hoán đổi vị trí cho nhau trong từng tích tắc.

Tôi đã cố nhớ được sự kiện gần đây nhất liên quan đến ông Sinh, khi ông kể rằng, trong một cuộc gặp với các nhân vật ở tầng thượng lưu, bất cứ ai khi xuất hiện cũng khớp với hình dung của ông về Mr. Đại và ông đã đinh ninh với nhận định của mình nếu ra về ngay lúc ấy. Nhưng sau đó có nhiều người khác lần lượt xuất hiện và giả thuyết trước đó của ông bị bác bỏ ngay lập tức. Những tầng bậc của quyền lực cứ cao chất ngất, không biết đến cấp nào thì mới chịu dừng lại. Nhân vật mà ông tưởng là Mr. Đại lúc đầu, hóa ra chỉ là tép riu của nhân vật mà ông nghĩ đấy mới là Mr. Đại, y như vị đại gia chúng tôi gặp ở ngôi biệt thự bên bờ biển hôm nào. Nhưng rồi hóa ra chính ông ta nữa cũng vẫn chỉ là thứ tép riu so với người tiếp theo. Cứ thế, có thể người mà ông đi tìm đang ở phía vô cùng?

Tôi mất mấy hôm để thẳng băng trở lại, sau cái chết của ông Sinh. Tôi sẽ phải quên ông như người ta sắp quên hẳn ông.

Ông chết coi như xong một cuộc đời, không còn việc gì là đạ sự hay tiểu sự. Nhưng tôi thì đang sống và không chỉ sống cho mình. Công việc luôn ngập đầu ngập cổ đòi tôi phải hoàn thành Tình hình làng Đồng, từ sau lần xuất hiện của Diệu, không còn trong tầm tay chúng tôi nữa. Đa số không chấp nhận di dòi kiên quyết bảo vệ đất đai trồng trọt của họ như lời kêu gọi của cô nữ sinh trường luật. Những hình ảnh mà cô đưa ra làm bằng chứng, về chính vùng quê của cô, hóa ra có sức thuyết phục nguy hiểm hơn phỏng đoán của Huyện trưởng và tôi rất nhiều. Chúng tôi nghĩ rằng người dân chẳng mấy để ý đến hậu quả bởi họ quen quan tâm đến những món lợi trước mắt. Nhưng thực tế hoàn toàn khác. Chỉ còn lại một bộ phận những thanh niên có máu ăn chơi hưởng lạc là hăng hái hưởng ứng dự án. Trong số đó có cả người nghiện hút, vay nặng lãi, cá độ... Họ muốn cứ ngay tiền, càng sớm càng tốt. Nếu sử dụng số người này làm đòn bẩy để kích động thì chẳng khác nào gây ông đập lưng ông. Chúng tôi bắt buộc phải tính đến phương án khác.

Nhưng phương án khác ấy thế nào thì chúng tôi chưa tìm ra. Từ hôm có cuộc ngã giá, Huyện trưởng tỏ ra sốt ruột thay cho chúng tôi. Ông bắt đầu lên kế hoạch cho "một trận đánh lớn". Ông cần được đảm bảo thêm một lần nữa rằng, ông đang hành động vì cả chính cái tương lai của ông. Ông muốn thật chắc chắn khi phòng xa cho trường hợp xấu, giả dụ lúc nào đó ông bị hất ra rìa.

Việc ông Sinh mất, tạm thời khép lại con đường đến với Mr. Đại, nếu quả thực ngài có mặt trên thế gian này. Những gì ông Sinh trắng trối đút quăng khiến mọi thứ trở nên mù mịt với tôi. Nhưng tôi không được phép để cho tính bí ẩn của câu chuyện choán quá nhiều thời gian và tâm trí. Mặc dù phải nói thật, qua cái chết của ông, lần đầu tiên tôi hướng suy nghĩ của mình đến sự bày đặt của ai đó, bằng một trò chơi độc ác mà tất cả chúng tôi đều là những con rối.

Như mọi khi, để không rơi vào *stress*, tôi lại tìm đến cách thức cổ điển là "biến mất" mà không thông báo cho bất cứ ai. Nhưng khác với mọi khi, lần này tôi tự lái xe mà không cần đến già Tâm. Tôi cần sự yên tĩnh để sắp xếp lại trật tự của các sự kiện đang có nguy cơ trở nên lộn xộn, mất kiểm soát.

Tôi trở lại chính cái nơi mà bố tôi đưa tôi đến trong lần ông quyết định nói bí mật sự ra đời của ông cho tôi biết.

Vẫn là cái hồ nước trong vắt của mấy năm trước, may mắn chưa bị người ta làm cho hoen ố. Lãng đãng trên mặt hồ im phăng phắc là những cụm hoa súng đỏ rực, điểm xuyết màu trắng tinh trắng nõn của một thứ hoa khác mà bố tôi gọi là hoa trang. Phía bên kia bờ hồ có mấy cái chòi canh cá như vẫn ở đó từ thế kỷ trước. Thỉnh thoảng lại có một con chim nào đó bay vụt lên từ đám cỏ lác, vỗ cánh phản phật trước khi đáp ào xuống mặt nước và mất hút.

Tôi ngồi trên một thảm lá, nhìn như thôi miên vào mặt hồ, nơi ẩn chứa vô vàn bí mật của sự sống. Những gợn sóng được tạo nên khi bố ném thìa lia, vẫn như đang loang ra đến vô cùng trong tâm hồn tôi. Nó sẽ chạy mãi về phía chân trời, nơi mà một ngày nào đó tôi sẽ lại gặp bố. Tự dung nước mắt tôi cứ thế ứa ra. Nước mắt làm cho mọi thứ trở nên lung linh hơn. Sự phối cảnh của thiên nhiên mới tuyệt vời làm sao! Từng mảng màu khác nhau đang tự hòa trộn và biến hóa theo từng khắc một. Trái tim tôi bỗng cồn lên nỗi yêu thương da diết. Tôi cảm thấy rõ mình đang tan hòa vào sự trong suốt và vàng rực với những lời thì thầm bất tận của một bài hát dành cho tuổi trẻ.

Tôi đã ngả lưng xuống thảm lá từ lúc nào. Mắt tôi nhìn thẳng vào trời xanh cao tít tắp như thời bé chúng tôi vẫn đổ nhau xem mình thấy gì. Chẳng thấy gì cả ngoài cảm giác thăm thẳm không cùng. Vào khoảnh khắc siêu phàm ấy, tôi thấy Diệu hiện lên trên mặt nước, tinh khôi và thánh thiện, toàn thân rực sáng như hình ảnh Đức Mẹ vẫn treo trong phòng ngủ của tôi. Tôi vội quỳ xuống cầu xin em tha thứ. Hãy tha thứ cho tất cả chúng tôi, những kẻ đã gieo vào cuộc đời em nỗi oan nghiệt và sự đau đớn. Nhưng Diệu không nói gì. Cô không chấp nhận lời xin lỗi, lặng lẽ bỏ đi. Lát sau, tôi thấy cô bị trói giật hai tay ra phía sau, được dẫn đi bởi mấy gã đàn ông cao to, tất cả đều bịt mặt, bỏ lại sau lưng đám đông bùng bùng phản nộ, đang la hét điên cuồng. Một cánh cửa màu đen từ từ mở ra. Diệu bị đám bịt mặt đẩy vào, nằm sõng soài trên nền đất. Tít trên bậc cao nhất, chiếc ghế bành khê xoay lại để mọi người nhận ra một thân hình bệ vệ với chiếc bụng phưỡn ra. Có cảm giác như đang hiện

lên khung cảnh của một phiên tòa xử kẻ dị giáo thời Trung cổ. Quan tòa mặc áo đen, đeo đai được làm bằng những hạt mã não hình cái đầu lâu xâu lại. Ngài có bộ mặt mà bất cứ ai nhìn vào cũng nghĩ ngay đến địa ngục. Miệng của ngài giống như miệng con hà mã. Ngài chỉ những ngón tay to kỳ dị về phía Diệu và chém một nhát vào không khí: đưa lên giàn thiêu vì tội báng bổ và phá rối.

Khi nói như vậy, mặt ngài vươn về phía tội nhân, lưỡi đưa lên liếm mắt như cách mà con thằn lằn sát thủ vẫn làm và nó khiến tôi rét run toàn thân khi nhận ra, ở khoảng cách rất gần, chính là khuôn mặt của papa Mới Chúa.

Tôi ngồi bật dậy, ngo ngác xác định xem mình đang ở đâu. Hóa ra tiếng nổ mìn của công trường đá cách đó không xa đã kéo tôi ra khỏi cơn ác mộng. Hình ảnh vị quan tòa mặc áo đen, đeo đai đầu lâu vẫn còn chập chờn. Bỗng dưng tôi linh cảm thấy sự thảm khốc đang sắp đổ xuống cuộc đời Diệu. gương mặt cổ quái của Mới Chúa choán gần hết tâm trí tôi. Khi Mới Chúa đã ra tay thì không một con mối nào thoát.

Tôi phải có mặt tại công ty càng sớm càng tốt.

TƯỜNG THUẬT - XVII

Kế hoạch của Huyện trưởng đã được phác thảo rất rõ ràng. Ông sẽ tận dụng mọi cơ hội tổng huy động toàn lực của huyện tiến hành việc cưỡng chế những gia đình chưa chịu nhận tiền đền bù để trao lại mặt bằng cho chủ đầu tư. Bằng bất cứ giá nào, ông sẽ phải xua nốt được những kẻ cứng đầu nhất ra khỏi ruộng vườn của họ. Ông úy lạo những người tham gia rằng, họ không việc gì phải mềm tay bởi "các bạn chỉ thực thi công vụ vì lợi ích của cả cộng đồng".

Để chuẩn bị kỹ lưỡng, ông Huyện trưởng dành thời gian đáng kể ngồi xem đi xem lại băng ghi hình cảnh một cuộc cưỡng chế điển hình trong lịch sử thu hồi đất, xảy ra trước đó ít lâu, được đưa tin tường thuật công khai chi tiết trên hàng loạt tờ báo chính thống. Cả một xã bị xóa sổ để chuyển thành khu sinh thái. Nhiều người dân cũng không nhận đền bù, không giao đất, rào làng ngăn các doanh nghiệp thực hiện việc triển khai dự án vì họ cho rằng đất của họ bị định giá quá rẻ. Trong khi chủ doanh nghiệp thì lý luận mọi loại đất đều của Nhà nước. Nhà nước giao cho họ thì họ có quyền hợp pháp, không liên quan đến giá đền bù. Sau nhiều ngày thương lượng không thành, cuối cùng, vào một buổi sáng, huyện quyết định tiến hành một chiến dịch trấn áp rầm rộ những kẻ cứng đầu, để khẳng định sức mạnh vô đối của chính quyền.

Được sự yểm trợ ngầm từ phía doanh nghiệp, hàng đoàn quân, với hàng trăm người, hùng dũng tiến vào làng, trong tay là mộc và dùi cui, cùng các loại công cụ hỗ trợ hiện đại. Lực lượng bán vũ trang, dân quân tự vệ, dân phòng tiếp ứng, tạo thành thế gọng kìm trong đánh ra, ngoài đánh vào. Tiếng bước chân rầm rập, đều tăm tắp như trong một cuộc duyệt binh

mừng chiến thắng. Đẹp quá, dù là ở phe nào thì cũng phải trầm trồ khen ngợi đội hình của lực lượng cưỡng chế thật hoàn hảo, có kỷ luật, thao tác chuẩn đến từng chi tiết. Đúng là chỉ còn thiếu ban kèn đồng nữa thôi là thành đội quân danh dự. Mũ sắt, áo chống đạn, giày boots cao, mộc bằng kính trong suốt, đoàn quân tấp tểnh tiến từ từ trong sự im lặng đầy sợ hãi của muôn loài. Có cả xe cứu thương, xe cứu hỏa, xe chở phạm nhân. Ngoài ra là hệ thống truyền thông tin liên lạc hiện đại có định vị vệ tinh, xe truyền hình đặc chủng và một lực lượng mặc thường phục lảng vảng khắp nơi, trà trộn vào đám dân tự biến mình thành quân phản loạn, có nhiệm vụ vô hiệu hóa những kẻ manh động. Ngoài ra, nhiệm vụ của lực lượng này là mở rào, phát hiện và khống chế kẻ cầm đầu. Pháp luật không phải đặt ra để ai đó đùa dai!

Đoàn quân tiến thẳng vào nơi đang nhấp nhô hàng trăm túp lều vải mà không gặp bất cứ một kháng cự nào. “Kháng cự làm sao được cơ chứ”, ông Huyện chêm vào. Đám nông dân vòng ngoài, vốn là những gã to mồm nhất trong các cuộc rượt chèn bần chuyện thách thức chính quyền, thấy vậy chạy như vịt. Họ giẫm cả lên nhau mà chạy tháo thân. Quần áo họ toi tả, giày dép bị bỏ lại nằm ngổn ngang khắp nơi. Tưởng thế nào, mới chỉ màn đều bước mà đã tan đàn xẻ nghé! Một người có vẻ là đội trưởng nói nhẹ gì đó với người đi đầu hàng quân. Người này chỉ khẽ liếc mắt nhìn bằng vẻ nghiêm trang mà không trả lời thành tiếng.

Thừa thắng, đoàn quân hộ pháp, từ của ông Huyện trưởng, lạnh lùng tiến lên. Nhưng khi vào sâu vòng trong thì họ phải khựng lại. Tuy biết rằng chỉ là trứng chọi đá nhưng hóa ra đám phản đối cưỡng chế cũng không kém cạnh khi chuẩn bị gậy gộc, côn nhị khúc, gạch đá, pháo cháy và thậm chí cất cả người ghi hình. Họ phân công nhau trong trường hợp người này bị bắt, bị tịch thu phương tiện, thì người khác phải thay thế ngay. Thấy tình hình có thể dẫn đến đụng độ, một việc chẳng bõ bèn, đoàn quân độ lượng nhích lên từng mét một.

Ngồi xem băng ghi hình, ông Huyện trưởng mặt dẫn nở theo những tình huống thực tế. Với ông, đám nông dân không chịu di dời giao đất lại cho Nhà nước đều là bọn vô pháp hết. Đã

vô pháp thì cứ thẳng tay cho ngắm đến ba đời. Ông cũng đóng luôn vai người thuyết minh:

- Nhìn kia, có rèn luyện cũng có khác. Mọi hiệu lệnh đều được ban ra ngắn gọn, rõ ràng. Trong khi cái đám nông dân vô pháp chẳng hơn gì bọn giặc cỏ thì cứ tru tréo lên mỗi khi hô nhau xông ra trận. Quen thói vu vạ, đấy, xem kia, họ gào lên là bị ăn cướp! Ai ăn cướp, láo. Nhà nước nào lại làm việc đó với dân? Thế mà lại kia nữa, vài kẻ cứ ngoác miệng đến tận mang tai. Rõ ghét quá đi mất. Người ta làm cho sướng lại không biết điều, thích khổ hả? Đấy, dơ cái mặt chưa? Máy thằng cha kia còn mặc cả quần thụng đít mới nấu chứ. Định bôi xấu ai đây. Xấu chàng thì hổ đứa nào? Chim cò phơi ra lũng lảng thế kia không biết ngượng. Nhìn cái đám kia có khác gì lũ ăn mày, đầu bù răng bựa. Hình như bọn vô pháp nào cũng thế. Thật là bẩn mắt so với đội quân chính quy. Nấu quá đi mất! Đánh đám gì cái lũ ấy. Chả bỏ để phải làm cho tan tác chim muông bằng một trận sạch không kinh ngạc!

Khi đoàn quân tăm tắp tiếp tục đều bước, ông Huyện trưởng gằn như reo lên:

- Phải thế chứ! Xem họ kia, đội hình đâu ra đấy, kỷ luật tác chiến đạt đến độ hoàn hảo, nghĩ lại trận hôm nọ với anh em lão Miện, quân tướng nhà mình bát nháo, thấy xấu hổ quá!

Huyện trưởng nói bằng giọng có phần cay đắng, tay vỗ trán tiếc rẻ và tự trách mình còn có phần chủ quan, quá tin vào cấp dưới.

Trong khi đó trên màn hình, cuộc cưỡng chế vẫn đang tiếp tục. Một bên tiến trong trật tự, nhường nhịn, trong khi một bên vừa chạy tóe ra bốn phía vừa la ó. Khi còn cách khu lều một đoạn, các lực lượng chính quy dừng lại, trước để kiểm quân, chỉnh đốn lại đội hình, sau là có ý tạo cho đám nông dân vô pháp ngoan cố cơ hội cuối cùng. Nếu họ nhận ra lẽ phải, buông dao, quay đầu vào bờ, chịu thực thi pháp luật, ngoan ngoãn giao nộp đất cho chủ đầu tư thì họ sẽ an toàn. Bằng không, mọi thứ sẽ bị san phẳng. Để xem kẻ nào to gan lớn mật dám đùa giỡn với chính quyền!

Tiếng loa kêu gọi các nhóm chống đối đầu hàng bắt đầu vang lên.

- Gọi làm gì cái đám đầu đất ấy, cứ cho nó một mối lửa là yên chuyện. Nhìn tương quan lực lượng kia! Có khác nào châu chấu đá voi. Bọn này chắc chưa được thưởng thức nghệ thuật hun chuột. Ôi dào, mấy móng bọ, đánh rắm một cái là bay chu cầm cự được bao lâu.

Huyện trưởng nói trong vẻ sốt ruột khi nhịp độ tiến quân có vẻ chững lại. Ông bảo nếu ông ở cương vị chỉ huy, thì mọi việc đã xong xuôi lâu rồi. Xóa vèo một cái là phẳng lì chứ khúc khản gì đâu. Nhưng trên màn hình thì lực lượng cường chế vẫn chống lá chắn trong suốt chờ lệnh tiếp theo. Ông không biết đó là chiến thuật nhử tên cầm đầu. Thế nào kẻ cầm đầu cũng phải xuất hiện. Hãy cho những kẻ chống lại luật pháp chút ác tướng về sức mạnh và vị thế để chúng nó huênh hoang, từ đó lộ ra sơ hở. Kia rồi, cuối cùng thì kẻ cầm đầu cũng xuất hiện. Và đó là một con mẹ nạ dòng tầm hơn 50 tuổi. Mẹ ta ăn mặc xộc xệch, y như vừa từ phòng ngủ ra và vừa bị chồng vắn cho toi bời, bởi cúc áo còn có cái chưa cài nhìn rõ cả một bên vú thông xuống như quả mướp già. Mẹ ta ra vẻ hiên ngang cầm chiếc loa nói to:

- Hãy cử người ra nói chuyện với chúng tôi. Chúng tôi phản đối cường chế sai luật. Chúng tôi đòi công lý... và tôn trọng Hiến pháp!

- Lại một con giặc cái nữa ở đâu ra thế kia! Đúng là già mồn ăn vạ. Con mẹ này xem ra chả biết cao biết thấp là gì - Huyện trưởng tỏ vẻ bực lây với thái độ của những người đi cường chế. Đừng có phí lời với mẹ. Mềm tay với bọn vô pháp là tự hại mình.

Đúng lúc ấy thì cô tạp vụ bước vào, đem theo cả tập giấy tờ để Huyện trưởng ký. Ông hất hàm bảo cứ để đó, tiện tay tắt màn hình. Vì tôi đã từng xem băng ghi hình cuộc cường chế nổ tiếng ấy nhiều lần, nên biết rõ từng chi tiết, vì thế khi cô tạp vụ quay ra, tôi bảo ông Huyện không cần phải mở lại. Tưởng ông chưa biết kết cục, tôi đề nghị được kể nốt một cách vắn tắt đoạn sau cho ông. Ông cười nhếch mép, phẩy tay bảo:

- Tôi xem nát cả đĩa rồi. Trước khi quyết định hy sinh cho các anh, tôi muốn soi lại đường đi nước bước để xem có học hỏi được gì cho cuộc cường chế sắp tới không. Nhưng mà chẳng học được gì ngoài cái phải làm sao để có đội hình đẹp. Song nghĩ kỹ

lại thì đẹp có mài ra mà ăn được đâu. Họ sách vở quá, lại không am hiểu tính nết mấy anh nông dân, nên liên tục bị lúng túng. Kém! Duyệt binh trên quảng trường may ra thể tất được! Còn để mà đánh trận, thì anh thấy đấy, chả ra sao. Nếu xuất hiện tình huống tương tự, tôi sẽ không đối thoại. Đối thoại dễ nhòn. Tôi có cách khác hay hơn.

Tôi không muốn hỏi cách hay hơn của ông Huyện trưởng nó như thế nào, vì biết trước là ông không nói. Ông luôn khiến người khác phải đoán già đoán non. Ông để mặc tôi ngồi, hí hoáy lục tìm trong ổng đĩa CD, lọc ra một cái, lịch kịch thao tác nhét nó vào khe chiếc máy tính, qua máy *slide* chiếu lên màn hình lớn và bảo tôi ngồi sát lại phía ông:

- Tôi cho anh xem cái này, để anh biết chơi với những người tử tế nó đáng tiền đáng của thế nào.

Tôi thản nhiên nhìn lên màn hình. Lát sau, tại đó hiện ra cảnh một đội lính vũ trang, nai nịt gọn gàng, súng ống đầy mình, đầu đội mũ sắt kéo xuống gần nửa khuôn mặt, đứng thành hàng cực kỳ ngay ngắn. Họ đang thao luyện những tình huống giả định cho một cuộc trấn áp. Đối tượng cần trấn áp giả định là một nhóm thanh niên ngổ ngáo, trong đó kẻ cầm đầu tầm tuổi trung niên. Khi đội quân hộ pháp yêu cầu nhóm thanh niên giải tán, thì gã trung niên uốn ngực bước lên, nói những điều mang hơi hướng hiệu triệu của một thủ lĩnh, mà chỉ nghe qua khẩu khí tôi nhận ra ngay ông Xã trưởng ngang bướng của làng Đông. Lập tức lực lượng cường chế trà trộn sẵn trong đám đông xông ra khóa tay ông ta, dùng băng keo dán miệng ông ta lại, đẩy lên xe bịt mũi. Mất kẻ cầm đầu, tận mắt thấy cảnh đồng bọn bị xé nát chạy toi tã, những thanh niên còn lại vội tìm cách tháo thân.

Tình huống giả định tiếp theo là nhóm thanh niên khác dùng gạch đá, bom xăng, cút trâu từ phía trong các hàng rào tấn công thẳng vào đội quân hộ pháp của huyện. Một vài người bị thương. Có người loạng quạng ngã xuống. Nhưng đội quân không hề có dấu hiệu rối loạn. Họ được rèn luyện, thao dượt để bình tĩnh tạo thành thế bao vây, dùng loa kêu gọi những kẻ chống đối đầu hàng sẽ được hưởng khoan hồng. Đám thanh niên vẫn ném đá, hô hào, chửi bới. Lập tức có khói bốc lên, rồi tiếng lửa réo ù ù. Sau đó là tiếng người kêu cháy. Như chỉ chờ

có thể, đội quân hộ pháp nổ súng chỉ thiên và lao vào những kẻ đang bỏ chạy tán loạn vì hoảng sợ. Tất cả bị còng tay hoặc bị khống chế trong chớp mắt.

Ông Huyện trưởng bấm nút dừng và giải thích cho tôi:

- Đây mới chỉ là tình huống đơn giản nhất được giả định để anh em chúng nó luyện tập. Cách xử lý tôi vẫn chưa thật ưng ý lắm. Giả dụ sau khi bắn chỉ thiên, bọn chúng không chạy mà bu vào, một sống một chết, thì đối phó thế nào vẫn chưa có trong kịch bản? Rồi những phát sinh bất ngờ. Đôi khi chỉ do con trâu nào đó hoảng loạn vì tiếng súng, chạy lồng lên một cách vô hướng, thế là vỡ trận. Thực tiễn nó phong phú lắm. Nó quyết định lý luận cơ mà! Nhưng không sao. Chúng tôi có khoảng mười ngày huấn luyện, trong đó đưa ra hơn chục tình huống giả định và ngàn ấy biện pháp hóa giải. Ngoài ra trông chờ vào sự linh hoạt, quyền biến của chỉ huy. Thành chỉ huy hôm nọ lần này tôi cho ngồi xem qua màn hình, để mà trắng mắt ra. Tôi còn có trong tay những người dày dặn kinh nghiệm đối phó với nông dân. Tôi nhiều quân bài hơn anh tướng đấy. Bí nhất vẫn là xử lý tình huống con bé sinh viên luật diễn thuyết, lôi kéo những kẻ chống đối. Lần trước nó khiến chúng tôi công cốc thế nào, anh biết rồi chứ. Chỉ qua những lời nó nói, đa số dân làng Đồng tỏ ra khinh khỉnh với các phương án chúng tôi đưa ra. Xử lý con bé không khéo dễ gây tác dụng phụ lắm. Vì nó là nữ giới, lại đang ở tuổi sinh viên. Lại đẹp như tiên thế, chả may phải cụ nào nữ thích nó khi nhìn thấy, thì không khéo mình đi tong trước? Tôi đang nghĩ đến tình huống xấu nhất...

Ông Huyện trưởng bỏ lửng câu nói nhưng tôi có thể đoán ra là ông ta sẽ cho kẻ côn đồ nào đó chủ động làm nhục Diệu trước đám đông. Ví dụ một pha đánh ghen, lột đồ. Ông ta chỉ cần cô sinh viên luật không thể có mặt tại thời điểm nước sôi lửa bỏng là ổn. Sau khi xong việc, cô ta muốn làm gì thì cứ tha hồ.

- Thế nào, anh có cao kiến gì không?

Ông Huyện hy vọng ít ra cũng nhận được thái độ cảm động hoặc biết ơn của tôi, bởi việc ông đang làm là vì chúng tôi. Vì thế ông gằn như há hốc mồm khi tôi đề nghị ông hoãn cuộc cưỡng chế lại vô thời hạn trước khi tìm ra một giải pháp cả hai bên có thể chấp nhận trong hòa bình.

- Sao, anh có nói nhầm trong con mơ ngủ không đấy. Anh ít thực tế quá. Anh nghĩ là có thể thuyết phục được cái đám nông dân như những con lừa kia ư? Anh không nói đùa đấy chứ! Anh mà nói thật là tôi cạch mặt anh luôn. Anh tưởng chúng tôi vô công rồi nghề nên anh sai bảo gì cũng phải nghe theo. Anh thử vào cương vị của tôi xem, anh sẽ thấy chuyện này không nói chơi như vậy được đâu.

- Tôi muốn có thêm thời gian để cân nhắc mọi khía cạnh...

- Anh hối hận rồi chứ gì. Bọn trí thức các anh đúng là chẳng làm nên trò trống gì! Có nhà chính trị nào đó bảo trí thức giống như con cu, lúc cứng lúc mềm, lúc ngoặt bên này, lúc ngả bên kia chả theo một nguyên tắc nào cả, quá là chí lý. Chưa chi đã thụt vùi lại. Đáng chết *đầu tiên* là phải lắm! Nhưng anh bạn yên tâm, chúng tôi làm *vì chúng tôi* là chính, chứ không còn chỉ vì các anh.

Ông Huyện bóng gió đến việc chuyển mặt bằng cho một đối tác khác. "Họ, ông nói một cách phách lối, những kẻ khôn ngoan rách giời và không hề kém đứng đắn vẫn đang chầu chực chờ chúng tôi cả bấy. Nhưng chúng tôi là những người biết giữ lời, nên mới chịu đủ thiệt thòi. Anh không phải lo cho chúng tôi. Nếu anh muốn rút ra thì chúng tôi chỉ còn biết chân thành cảm ơn anh mà thôi".

Ông Huyện trưởng nói không hề úp mở. Một cảnh báo như vậy cũng đã được các papa đưa ra trong cuộc họp hội đồng quản trị mới nhất. Nhưng giờ đây chuyện đó không còn quá quan trọng với tôi nữa. Kể từ khi Diệu xuất hiện, có nhiều điều trong suy nghĩ của tôi đã thay đổi mà chính tôi cũng ngỡ ngàng. Tôi cần phải bảo vệ cô khỏi mọi nguy hiểm, dù phải trả bất cứ giá nào. Đó là ưu tiên *đầu tiên* của tôi. Tôi linh cảm có một mối nguy hiểm đang thút lại quanh Diệu. Vì thế, tôi cần thời gian để tìm ra kế sách thoát hiểm thích hợp nhất cho cô.

Trước khi ngồi xem băng hình với Huyện trưởng, tôi đã có cuộc gặp bất ngờ với papa Mối Chúa. Đúng ra là tôi bắt buộc phải gặp ngài. Ngài vào phòng tôi khi trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ thùng thình. Nhìn vào dáng đi bệ vệ của ngài, tôi tự thấy mình quá nhỏ bé và yếu đuối. Nhưng ngài đọc ngay ra điều đó nên nhanh chóng giải thoát cho tôi khỏi mọi lễ nghĩa dài

dòng, mà vào việc luôn. Sau khi hỏi qua loa về kế hoạch sắp tới, ngài nhắc tôi là không được mềm lòng. Kinh doanh cũng như đi đánh trận, non tay, mềm lòng là bị đối tác thọt ngay. Làm cá mập, trước hết là phải biết nuốt chửng con mồi. Phải thấy máu có mùi thơm. Tôi tự thấy có bốn phạm báo cáo chi tiết những việc đã và sẽ làm cho ngài. Có vẻ papa Mối Chúa không định nghe những gì tôi nói. Ngài chỉ muốn biết thái độ của tôi. Tôi trình bày với ngài về một số khó khăn. Ngài tỏ ra thấu hiểu và thông cảm. “Có cái gì dễ dàng đâu. Dễ dàng thì thiên hạ họ giàu nứt đố hết cả rồi. Không phải tôi nói ra câu đó, mà là của bố anh đấy. Ông ấy đúng là người mà chúng ta sẽ không bao giờ có nữa”. Papa Mối Chúa khẽ thở dài. Lúc gần ra về, làm như tiện thể, ngài mới lôi trong túi áo ra một cái hộp nhỏ, đặt lên bàn tôi, dặn chỉ khi nào về hẳn nhà thì hãy mở.

Mục đích chính của cuộc viếng thăm là cái hộp.

Chiếc hộp đó hiện tôi đang để trên xe. Suốt quãng đường về gặp ông Huyện trưởng, tôi cố quên nó đi để khỏi bị tán loạn tâm trí.

Sau khi nghe ông Huyện nói bằng thứ giọng mẹ mìn, tôi không tỏ vẻ gì là cầu khẩn như mọi khi khiến ông ta chột dạ. Và tôi biết là mình đang ở thế cửa trên khi chào ông ta ra về mà không hẹn sẽ trở lại.

- Này, nói gì thì nói chứ chúng tôi vẫn đang làm theo hợp đồng với anh đấy nhé. Anh vẫn là số một. Cứ đà này trước sau tôi cũng lên tỉnh. Chắc chắn đấy! Lúc ấy anh nhớ chúc mừng tôi nhé.

Ông Huyện muốn tôi hiểu rằng, quan lộ của ông còn dài, hợp tác với ông sẽ còn được nhiều món lợi lớn hơn.

- Cảm ơn Huyện trưởng, tôi chưa bao giờ nghi ngờ chuyện đó mà. Đương nhiên là tôi sẽ nhớ.

Về nhà, đóng chặt cửa lại, tôi bỏ cái hộp papa Mối Chúa đưa cho ra để ngắm nghía. Tôi bỗng linh cảm nó đang chứa bên trong một tai họa khủng khiếp nào đó, hơn là thứ phép màu Khổng Minh hay bùa ngải gì đó giúp tôi vượt qua đận khó. Nó được bọc bằng vải lụa màu vàng, nổi lên những hình thù kỳ quái. Trong lớp vải có thể dễ dàng nhận thấy một cái hộp gỗ hình chữ nhật, vuông đầu sắc cạnh. Tôi sờ nắn từng góc một rồi cứ lưỡng lự với quyết

định mở và không mở. Tại sao Mối Chúa đưa cái hộp cho tôi vào thời điểm này? Tại sao ngài dặn về nhà hãy mở? Vẻ mặt của Mối Chúa nói lên điều gì? Khi tập trung vào những câu hỏi như vậy, tôi bỗng nhớ đến nỗi lo lắng của mẹ mỗi lần phải nhắc đến Mối Chúa. Ngay cả cái biệt danh dân dã ấy cũng không chỉ là một thói quen tùy tiện của ai đó khi đặt cho ngài? Nó ám chỉ người đứng đầu, kẻ trị vì, dĩ nhiên, nhưng còn hàm nghĩa là người có thể hủy diệt bất cứ ai, bất cứ vật nào dám ngáng trở ngài.

Đúng lúc ấy thì mẹ tôi gõ cửa, nói là muốn gặp tôi. Tôi vội nhét cái hộp xuống gầm ghế, vì không muốn kéo mẹ dính vào những việc chắc chắn sẽ khiến bà bận tâm. Mẹ xua tay ra hiệu không cần phải chăm sóc bà.

- Mẹ có chuyện này muốn nói với con, mẹ muốn đưa em con đi du học.

- Vâng, con cũng đã tính như vậy rồi mẹ ạ. Nó sẽ học tại một trường tốt nhất ở đất nước mà nó lựa chọn.

- Mẹ sẽ làm luôn cả di chúc thừa kế.

- Có cần thiết phải làm vậy không hả mẹ? Mọi người sẽ không nghĩ chỉ là chuyện thừa kế đâu. Họ nghĩ chúng ta đang tẩu tán tài sản, sẽ bỏ cuộc. Con không muốn thấy bất cứ một dấu hiệu tan rã nào tại cái công ty mà bố con đã dành cả đời để dựng lên.

- Bố con sẽ rất mát lòng mát dạ khi thấy con trai của ông ấy trưởng thành. Nhưng mẹ thì nghĩ khác, mẹ không muốn phải chứng kiến con nhận cái kết cục như của ông ấy.

Tôi ngồi sát lại gần phía mẹ:

- Có chuyện gì hệ trọng, mẹ nói đi!

- Con thấy có chuyện gì hệ trọng sao?

- Vâng, vì chưa bao giờ mẹ nói với con bằng vẻ mặt lo lắng như con đang thấy. Con cũng đã vài lần muốn hỏi mẹ một chuyện...

- Vậy con hỏi trước đi.

- Thực sự thì các papa là ai, họ gắn bó và chi phối với bố con như thế nào?

- Con không cần biết họ là ai, con chỉ cần biết họ là những người điều hành chứ không phải chúng ta. Họ ngồi trong rèm nhiếp chính, con hiểu chứ. Họ tạo ra lịch sử và vị thế của cái

công ty này. Họ nắm toàn bộ quyền chi phối dù họ đến với chúng ta không một xu dính túi. Họ góp vốn bằng thứ quyền lực ngầm, bằng các mối quan hệ, bằng những cú lèo lái chính sách, bằng cách ăn tươi nuốt sống đối thủ. Nhưng công ty của bố con lớn mạnh được như hiện nay, oái oăm thay, lại đều nhờ ở những thứ vốn liếng kinh khủng ấy. Nếu con cứ ở nước Anh thì không cần phải biết chuyện đó. Nhưng giờ con đang ngồi ở vị trí lãnh đạo công ty, với xung quanh là một bầy kèn kèn, mẹ muốn con biết thực sự con có quyền gì.

- Vâng, thực sự thì con có quyền gì?

- Chúng ta chỉ có quyền nghe sai bảo thôi con ạ. Bố con, sau khi nhận ra sai lầm, đã muốn sửa chữa. Ông ấy đã tìm cách để thoát khỏi thân phận của một thứ con tin. Nhưng ông ấy đã dấn sâu vào thế giới của họ đến mức không còn đủ thời gian và sức mạnh để quay ra.

- Vậy ý mẹ là gì...?

- Đừng dại dột chống lại họ. Mẹ biết con đang có một vài kế hoạch cải tổ công ty. Con muốn sự minh bạch. Nhưng con nên biết, số phận của chúng ta đã an bài. Con không thể làm được gì khác ngoài thực hiện những điều các papa muốn. Khi bố con qua đời, mẹ đã định rút toàn bộ vốn liếng, chịu thiệt một nửa, thậm chí mất nhiều hơn để được quyền tự do chọn nơi khác sống và hưởng tuổi già. Con sẽ làm nghề đúng với chuyên môn của con. Mẹ sẽ lo nốt cho em con. Ngay cả mất gần hết thì chúng ta vẫn có thừa tiền để sống yên bình suốt đời. Chúng ta không thể nghèo khó được nữa... Một cuộc sống bình yên như vậy là mơ ước của mẹ.

- Vậy tại sao mẹ không thực hiện ý định. Mẹ có toàn quyền làm điều đó cơ mà?

- Đấy là mẹ tưởng thế thôi. Mẹ phát hiện ra rằng, ngay cả quyền từ bỏ tài sản chúng ta cũng không có hoàn toàn. Chính vì cái dự án sân gôn mà cuối cùng mẹ đành giấu đi mọi ý định thật, đồng ý cho con ngồi thay vào vị trí của bố. Trước hết để chúng ta được sống an toàn. Mẹ thì không nói làm gì. Con cũng có thể tự lo được cho mình. Nhưng còn em con, còn con bé Diệu...

Mẹ hoảng hốt ra mặt khi nhận thấy mình đã không tìm được, để buột ra điều mẹ không định nói.

- Sao, mẹ nói sao, cô gái tên là Diệu thì liên quan gì đến tương lai của chúng ta? Tại sao chúng ta phải có nghĩa vụ với cô ấy?

- Mẹ hay nghĩ về nó, có thể do mẹ cứ thấy có lỗi với nó, nên nhắc đến tên nó thôi. Không có gì liên quan đâu. Con bé không liên quan gì đến chúng ta cả.

- Mẹ nghĩ là mẹ đang nói thật với con trai mẹ sao? Mẹ có hiểu rằng, chính vì con không biết gì nên mới dẫn đến sai lầm như hiện nay?

- Con nghĩ là con sai lầm?

- Con biết chắc là con sai lầm khi cứ cố lao vào cái dự án sân gôn mặc dù thấy rõ nó gây nên tội ác. Nhưng con không thể từ bỏ chỉ vì con nghĩ đến công sức của bố, danh dự của bố, ý muốn của bố. Nếu con sớm biết sự thật như mẹ vừa nói, con đã hành động khác.

- Con sẽ hành động như thế nào?

- Con sẽ từ bỏ, sẽ quay sang giúp những người nông dân làm giàu bằng chính những thứ họ đang có.

- Nhưng nếu các papa không cho con làm điều đó thì sao?

- Họ không có nhiều sức mạnh như mẹ nghĩ đâu. Họ quá già để có thể chi phối những người trẻ tuổi như con. Thời cuộc cũng đã khác. Chắc chắn con không cô độc nếu đối đầu với họ.

Mẹ ngồi im, hướng ra phía cửa sổ. Lát sau bà thở dài đứng dậy:

- Sẽ có lúc mẹ nói hết bí mật cho con, giờ chưa phải lúc. Mẹ muốn con hãy kiên nhẫn chờ đợi. Mối Chúa đang có cả một kế hoạch khủng khiếp. Không ai thắng được ông ấy đâu. Đơn giản là ông ấy có những vũ khí mà con không thể nghĩ đến chứ chưa nói đến cách sử dụng nó như thế nào. Sau lưng ông ấy là những thế lực không ai có thể nhìn thấy nhưng luôn hiện hữu. Con hãy tỏ vẻ làm theo mọi yêu cầu của ông ấy. Đó là việc khôn ngoan nhất con hãy làm vào lúc này.

- Con hỏi mẹ một điều này thôi: Mẹ có tin là có Mr. Đại không? Ông ấy là ai mà ngay cả bố cũng luôn nhắc đến ông ta như những gì con biết? Mọi người đều kính cẩn mỗi khi nói tên ông ta? Bạn con chết oan vì tìm ông ta suốt cả mười năm - tôi

nghĩ đến ông Sinh - Có đúng là ông ta quyết định số phận của chúng ta như mọi người vẫn đồn thổi thì thâm vào tai nhau?

- Đó là điều duy nhất mẹ không biết con ạ. Mẹ cũng luôn tự hỏi như con, rằng có Mr. Đại trên đời thật không bởi chính mẹ cũng nghe bố con nhắc đến ông ta.

- Thế còn bức điện?

- Con quên nó đi, như chưa từng nhìn thấy. Con sẽ còn phải học cách quên nhiều thứ khác.

Ra đến cửa, mẹ còn quay lại nói nhỏ:

- Tốt nhất là con cứ tin như mọi người đang tin. Có những điều chỉ cần tỏ ra nghi ngờ đã gặp tai họa rồi con ạ.

Chờ cánh cửa khép lại sau lưng mẹ, tôi bèn lôi cái hộp Mối Chúa đưa cho, dùng dao cắt phăng lớp vải bọc. Cần phải mở toang nó ra. Có những thứ không được phép tồn tại bằng tin đồn để cứ mặc nhiên trùm bóng đêm lên cuộc đời người khác. Mẹ lo sợ cho tôi là có lý do, là bốn phận của mẹ. Nhưng tôi thì không còn là cậu bé nữa. Tôi không chấp nhận bị kẻ khác giật dây.

Bên trong hộp gỗ, đập vào mắt tôi là tấm ảnh của Diệu, với hai cái gạch chéo ngang mặt bằng loại bút dạ màu đỏ.

Tôi sập vội nắp hộp lại, ngồi thừ ra trong cảm giác đầy bất an. Bỗng tôi như chợt nghĩ ra điều gì đó vô cùng hệ trọng. Tôi lao đến trước mặt mẹ khi bà đang chuẩn bị đi chùa cầu an. Mẹ nhìn tôi như đã biết trước điều tôi sẽ hỏi:

- Mẹ sắp phải đi rồi, có chuyện gì con nói đi.

- Con bỗng dung hình dung ra thế này: Một hôm của cách nay nhiều năm, mẹ thấy một cái hộp gỗ trong phòng làm việc của bố. Nó được bọc vải lụa vàng, thắt xung quanh bằng dây, cũng là lụa nhưng màu đen. Mẹ tò mò mở ra xem vì nó không còn phong kín nữa. Khi đó mẹ thấy một tấm ảnh người đàn ông, với hai cái gạch chéo bằng bút dạ đỏ ngang mặt khiến mẹ sồn gai ốc. Kèm theo tấm ảnh còn có một tờ giấy, ghi dòng chữ: *Giải pháp cuối cùng*, ký tên NGƯỜI LỚN. Sau đó một thời gian thì người đàn ông trong tấm hình bị khủng bố tinh thần dẫn đến điên loạn, bị vô hiệu hóa và công ty của bố thắng thầu xây dựng nhà máy thép. Việc ông ta không biến mất như mệnh lệnh có thể chỉ là may mắn hoặc do tác động của bố. Rồi một ngày khác, lại cái hộp gỗ y hệt như vậy, nhưng lần này là một tấm

hình khác, có phần chắc là một người đàn ông đã già. Và rồi ông ta cũng biến mất như chưa từng có mặt trên đời này. Nhưng cái hộp ấy chắc chắn chưa phải là hộp cuối cùng... Từ bấy đến nay mẹ cứ bị ám ảnh bởi những phát hiện rùng rợn ấy, không có nổi một ngày mẹ sống bình an nhưng quyết không nói ra, âm thầm chịu một mình. Và con tự hỏi, đã có bao nhiêu cái hộp như vậy tòi ra từ các papa?

Mặt mẹ tái đi. Mẹ nói lắp bắp:

- Vậy là ông ta đã quyết định xuống tay. Hãy cứu lấy con bé, bằng mọi giá. Đồ sập tất cả, mất tất cả cũng phải cứu lấy con bé. Không ai thắng được ông ta nhưng còn có trời. Mr. Đại, ông thật độc ác và kinh tởm!

- Mẹ vừa nói gì? - tôi gần như hét lên, mặt đỏ ra như bị điện giật. Liệu tai tôi có bị loạn âm dẫn đến nhầm lẫn? - Mẹ vừa nói gì, mẹ nhắc lại đi!

- Mẹ đã nói gì à? Con nghe mẹ nói gì? Không, chỉ là do mẹ lầm từ chuyện nọ sang chuyện kia thôi.

- Con thì không nghĩ thế. Mẹ vừa gọi ra cái tên đã ám ảnh con suốt nhiều tháng nay. Ông ta là ai?

- Mẹ đã nói là mẹ lầm rồi mà. Mẹ cũng không biết mẹ nói gì. Mẹ vẫn thường bị như vậy. Con đừng tự làm khổ mình nữa.

- Con thậm chí đoán ra tất cả. Mẹ đang cố gắng bảo vệ con khỏi nanh vuốt của một quái vật ăn thịt người theo cách của mẹ. Mẹ nói đi, có đúng như vậy không? Bố chết là có bàn tay của ông ta, đúng không?

- Không, mẹ không biết. Tất cả đều chỉ là do bố con bị ám ảnh. Nhiều người khác cũng bị ám ảnh. Giờ đến lượt con. Mẹ không hiểu tại sao mọi người cứ cố tin rằng có một người mang tên như vậy, nhưng mẹ thì không tin.

- Mẹ đừng cố nói dối con nữa. Mẹ đừng coi con là đứa trẻ mới tập đi nữa. Con không chấp nhận bất cứ sự an bài nào, nhất là khi nó được tạo ra bởi bóng tối và sự độc ác. Chúng ta cần phải chuộc lỗi mẹ ạ.

- Con nói làm nhầm gì thế? Chúng ta có lỗi gì, với ai mà phải chuộc.

- Với ông Bích, với Diệu, với hàng ngàn hàng vạn người vì sự giàu có của chúng ta mà phải mất quê hương, bị bắn cùng

hóa, chết trong bệnh tật, đói khát. Cô ấy nói đúng, đó không phải là phát triển, đó là tự sát! Với những người tận khi lià đời vẫn chưa thấy công lý, vẫn không biết vì sao mình chết, không biết họ oán hận chúng ta thế nào. Và tại sao lại không cả với bố con nữa? Vì con, vì cái gia đình này mà bố không được sống như bố muốn. Bố chỉ có một thứ duy nhất là tiền, còn lại, bố mất sạch. Phải có kẻ nào đó chịu trách nhiệm về tất cả những việc đó. Và con tin là chính ông ta.

- Ông ta khủng khiếp lắm con ạ - mẹ nói thì thầm, mắt nhìn thẳng vào tôi - Ngoài mọi hình dung của con. Kể cả quái vật nhiều đầu, cũng chưa đáng sợ bằng ông ta. Ông ta có thể làm mọi chuyện. Con không phải là đối thủ của ông ta. Không bao giờ. Con còn trẻ, còn non dại lắm, chẳng ăn thua gì đâu! Con không thể lại cũng biến mất như nhiều người khác. Mẹ không thể để điều ấy xảy ra, mẹ xin con đấy...

- Vậy là con hiểu tất cả rồi. Papa Mới Chúa chính là Mr. Đại, là bóng tối vẫn bao trùm lên chúng ta, là người ra lệnh loại bỏ những kẻ cản đường, là thủ phạm giết bố ông Sinh. Giờ ông ta đang ra lệnh cho con phải thủ tiêu người mà con yêu quý hơn cả chính cuộc đời mình. Ông hãy chờ đấy, con quỷ đội lốt người. Ông không nhiều quyền năng, không nhiều sức mạnh như ông nghĩ đâu.

Mẹ tôi dờ dẩn nhìn tôi như cố xác định xem sau những gì tôi vừa biết, tôi có còn tồn tại thật không và có khả năng thoát hiểm để sống sót không. Mẹ hỏi gần như thì thào:

- Hãy nói cho mẹ biết, bằng cách nào...?

Và lát sau mẹ lắc đầu, mếu máo đầy vẻ lo sợ.

- Chẳng có cách nào đâu con trai ạ. Không ai thắng được Mới Chúa, mẹ chưa từng thấy.

TƯỜNG THUẬT - XVIII

Ngày tiến hành cưỡng chế thu hồi đất cho dự án sân gôn cuối cùng cũng đã được ông Huyện trưởng ấn định, bất chấp đề nghị hoãn vô thời hạn của tôi. Sau này thì tôi biết nó chính là ngày sinh của ông. Ông muốn tạo cảm hứng lãng mạn cho một cuộc đối đầu khốc liệt. Ông bảo cứ bám chắc vào chủ trương, là có đủ cơ sở để hành động, bởi sai đâu đã có người khác chịu. Và cũng phải nhiều tháng sau tôi mới biết, ông Huyện trưởng riết róng làm điều đó bất chấp rủi ro không hề vì chúng tôi.

Nhưng ngay cả khi biết sự thật đó, tôi cũng không có gì hối tiếc. Bởi vì tôi đã sẵn sàng chấp nhận từ bỏ dự án, kể cả phải đối mặt với nguy hiểm dành cho kẻ nhãi ranh dám không nghe lời NGƯỜI LỚN.

Tôi bỗng thấy thương hại ông Sinh. Cả đời ông đi tìm Mr. Đại mà không biết ông ta ở ngay sát bên cạnh, từng là bậc cha chú nghĩa hiệp của ông. Chuyện này dài dòng nên tôi sẽ tạm chưa kể. Chỉ biết rằng, ông Sinh nghi ngờ cái chết của bố ông, một đại gia chiếm giữ lượng cổ phần khá lớn trong công ty chúng tôi, có bàn tay của người có tên là Mr. Đại. Tôi không có bằng chứng về chuyện đó nhưng tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cũng đã từng có một tấm ảnh bố ông Sinh đặt trong chiếc hộp gỗ, bị gạch chéo bằng bút dạ đỏ hai cái ngang mặt.

Tôi gạt công việc sang một bên, tập trung mọi suy nghĩ để tìm kế sách loại bỏ mối nguy hiểm cho Diệu. Tôi không thể nói thẳng với Diệu về một âm mưu sát hại cô đang được ráo riết thực hiện. Cô sẽ không tin lời của kẻ ở phía đối diện. Nhưng giả sử cô có khả năng nhận biết tình cảm thật của tôi, tin rằng có một âm mưu như tôi cảnh báo mà tìm cách đề phòng, chưa chắc đã là điều tốt, chưa chắc đã bớt nguy hiểm hơn. Với một người

lão luyện trong việc loại bỏ đối thủ như Mối Chúa, ông ta sẽ có cả chục tình huống giả định mà nạn nhân không lường tới. Nếu bị lộ, ông ta có thể ra tay sớm hơn dự định, tức là ngay cả kế hoạch của tôi nhằm bảo vệ Diệu từ xa cũng bị vô hiệu.

Hiện tại thì mọi sự vẫn ổn. Một mặt tôi coi như không biết gì về những bí mật mà mẹ cung cấp, chấp nhận diễn một vở kịch để không gây nghi ngờ cho Mối Chúa. Tôi làm ra vẻ đang ngoan ngoãn thực thi yêu cầu của ông ta. Ở các cuộc họp, tôi thể hiện sự hăng hái cao hơn mọi khi trong việc phải giành giật bằng được dự án sân gôn. Tôi tương kế tựu kế, nhấn mạnh đến mối nguy hiểm của ông Xã trưởng và cô sinh viên trường luật để làm kế nghi binh, đánh lạc hướng sự chú ý của Mr. Đại. Hai kẻ ngáng đường này quá nguy hiểm, tôi bảo vậy, có thể làm hỏng toàn bộ nỗ lực của chúng ta, nên không thể nương tay với họ.

Nhưng mẹ tôi nói đúng. Tôi không phải là đối thủ của Mối Chúa, về mọi phương diện. Tôi diễn vở kịch khá tốt nhưng không qua mắt được ông ta. Ông ta thậm chí còn biết cả ý định chúng tôi sẽ từ bỏ công ty vào một thời điểm thích hợp. Điều đó đồng nghĩa với việc quyền lợi của ông, khối tài sản ngăm to lớn của ông bị đe dọa.

Những gì diễn ra sau đó cho thấy Mr. Đại đã đi guốc vào bụng tôi ngay từ khi ông đưa cho tôi cái hộp gỗ đựng kế hoạch cuối cùng. Lúc đó rõ ràng là tôi để lộ ra chút hoang mang của kẻ mềm yếu và điều đó ngay lập tức được bộ óc đầy mưu mô của ông ta mổ xé.

Sự thật là tôi hoàn toàn bị bất ngờ trước đòn ra tay của Mối Chúa với Diệu. Mọi kế hoạch đã được ông trù liệu hoàn hảo đến từng chi tiết từ lâu. Rất may trong số thủ túc của ông, có một người chùn tay vào phút chót. Anh ta muốn hoàn lương và tìm sự che chở của tôi nên đã thú nhận tất cả. Tôi chỉ có chưa đầy hai giờ đồng hồ để hành động.

Lần này thì mẹ tôi đúng, quả là vẫn còn có trời!

Theo lịch hẹn, Diệu sẽ xuất hiện ở thị trấn T., vốn là nơi nhóm bạn bè của cô hay hẹn nhau tụ tập, vào lúc 7 giờ tối. Tại đó cô và nhóm bạn bè sẽ gặp những người trẻ tuổi của làng Đồng trung thành với ông Xã trưởng, để đưa ra những chứng

lý cuối cùng về mối nguy hại của dự án sân gôn, đồng thời tìm cách bảo vệ anh em ông Miến. Nhưng tại đó cô cũng sẽ bị Mối Chúa ăn thịt. Muốn cứu Diệu, tôi nhất định phải có mặt ở thị trấn T. trước khi cô đặt chân tới đó chừng 15 phút. Trời đang đổ mưa như trút. Để đến được thị trấn T., nếu theo đường chính, phải mất hơn hai giờ. Còn nếu muốn rút ngắn thời gian xuống một nửa, thì chỉ còn cách vượt tắt qua khe núi, với con đường mà ngay cả xe tăng cũng không dễ dàng gì để bò qua. Tôi bèn cầu cứu già Tâm. Tôi nói hết với già về tình thế khẩn cấp mà tôi đang gặp phải trong việc bảo vệ Diệu khỏi một âm mưu sát hại. Tôi có thể gọi thông báo cho cô, nhưng biện pháp ấy sẽ chỉ là lựa chọn cuối cùng. Bởi cô chưa đủ kinh nghiệm để thoát hiểm một mình. Ấy là chưa kể, có thể vì hoang mang mà cô tự đưa mình vào bẫy sớm hơn.

Phải không để cho Diệu cũng như bạn của cô biết là chúng tôi đang cứu cô.

Già Tâm hiểu sự việc rất nhanh và trách tôi sao không cho già biết sớm. Sau bao nhiêu năm gắn bó với già, coi già như người cha thứ hai, hóa ra tôi vẫn hiểu rất ít về già Tâm. Già lập tức trở thành một người khác hẳn với vẻ nhu mì hằng ngày chỉ biết mỗi việc là lái xe, vâng lời tuyệt đối và không bao giờ sai hẹn. Già bảo tôi cứ bình tĩnh, chỉ cần coi già là chỉ huy, già bảo gì thì làm theo, còn lại mọi việc là của già. Mặc dù không mấy tin tưởng ở những điều già Tâm nói, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

Chúng tôi lên xe trong khi trời mưa trắng trời trắng đất. Già Tâm đưa tôi đến một khu đất hoang, tại đó có khoảng chục cái xe cũ kỹ. Già bảo tôi ngồi chờ rồi chạy đi đâu đó chốc lát. Già quay lại rất nhanh trên chiếc xe U-oát cổ lỗ, cùng với một người đàn ông cỡ tuổi già Tâm, to cao dị thường mà già bảo là nghĩa đệ của già, là chủ của bãi xe "chiến trường". Hóa ra họ đều từng là lính Trường Sơn. Bạn của già Tâm thuộc biệt đội lính đặc công, khi giải ngũ có thú vui sưu tầm những chiếc xe U-oát chiến trường, từng tung hoành trên những con đường bom đạn, do quá nát nên bị thải loại. Ông gom về rồi sửa chữa mông má lại để thỏa mãn niềm đam mê xe địa hình của người ít tiền. Chúng tôi chỉ kịp bắt tay chào hỏi nhau, rồi tất cả cùng căng

mất hướng về con đường phía trước. Già Tâm và người đàn ông giành nhau cầm lái. Cuối cùng già Tâm thắng. Bao nhiêu sự cẩn trọng, điềm đạm hằng ngày của già Tâm biến mất. Giò đây, trước mắt tôi là một gã cao bồi miền Tây mà tôi vẫn thấy trên phim Mỹ, có thể vừa lái xe vượt qua mọi loại địa hình, vừa bắn súng không chệch một viên. Chiếc xe "chiến trường" gầm rú như xe tăng, do khung gầm đã được gia cố, máy móc được độ lại nên có thể hất tung mọi vật cản trước mũi xe.

Chiếc xe ầm ầm lao đi trong mưa bão, cho tôi chút cảm hứng đầy màu sắc của những kẻ anh hùng hảo hán. Già Tâm được sống lại thời tuổi trẻ, sắc mặt bùng bùng sự háo hức. Già ôm cua, thốc ga, lượn tránh ổ gà kèm theo những câu hú hét hoang dại, luôn nhận được sự phụ họa của đồng đội một thời. Chiếc xe giữ nguyên tốc độ đổi hướng, quật vào một con đường lổn nhổn đá gan gà. Già Tâm quyết định vượt qua khe núi. Vì đã có thỏa thuận nên tôi chỉ còn biết làm theo lời yêu cầu của già Tâm là bám thật chắc vào ghế xe và không được hỏi bất cứ câu gì. Chưa bao giờ trong đời tôi được chứng kiến một người nào lái xe điệu nghệ như những gì già Tâm đang thể hiện. Có lúc chiếc xe nghiêng vượt quá mọi quy định an toàn. Có lúc chiếc xe gặp bức tường thành phía trước và nó gần như phải nhún mình bay qua. Có lúc cả bốn bánh xe quay tít và chiếc xe thì gần như xoay tròn tại chỗ trước khi bật lên như cái lò xo, chỉ cách một chiếc hố có thể nuốt chửng nó chừng gang tấc. Cuối cùng thì chúng tôi cũng sang đến bên kia dốc. Bấy giờ già Tâm mới lấy tay gạt mồ hôi và hỏi xem chúng tôi có bị va đập gì không. Già bảo không bao giờ nghĩ có lúc còn được trở lại cảm giác của hồi lái xe ở Trường Sơn chạy thi với lũ máy bay trực thăng trên đầu vừa bay vừa vãi đạn.

Thị trấn T. trước kia là thị tứ, chủ yếu của những người buôn bán nhỏ. Nó mới được công nhận là thị trấn nên hệ thống đèn chiếu sáng còn chưa có. Theo lời mách bảo của người thanh niên nắm được kế hoạch bắt cóc Diệu, thì cô sẽ xuống chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày chạy qua thị trấn. Vì thế, chúng tôi sẽ phải theo dõi cô từ khoảng cách không quá xa để có thể đưa cô lên xe trong vòng hai phút, trước khi người của Mối Chúa kịp ra tay. Già Tâm cho xe tấp vào lề đường, bật đèn cảnh báo. Bất cứ ai đi qua cũng sẽ nghĩ chiếc xe quá cũ nên gặp trời mưa bị chết máy. Người

của Mối Chúa sẽ không máy may nghi ngờ, nếu họ cũng đang ở gần đây. Từ quá lo việc đến trễ, giờ đây chúng tôi thấy sốt ruột vì sẽ phải chờ khá lâu. Mỗi khi có chiếc xe nào xuất hiện từ xa, cả ba chúng tôi lại hồi hộp dõi theo. Tôi rất sợ không nhận ra Diệu, nếu cô xuống xe với những người phụ nữ khác cùng lứa tuổi hoặc trùm kín bằng áo nilon. Ruột gan tôi bỗng dưng như có lửa đốt. Giờ đây tôi sẵn sàng bỏ lại tất cả, chỉ cần có Diệu trong những năm tháng còn lại của đời mình. Tôi nhất định phải có cô. Cô không thể gặp bất cứ tai họa nào sau những gì chúng tôi đã gây ra cho gia đình cô.

Bỗng già Tâm nổ máy, quay xe chạy ngược trở lại với hành trình chúng tôi vừa vượt qua, nhưng lần này trên đường chính. Già ra hiệu cho tôi ngồi im. Người đàn ông đi cùng thì vẫn gằn như hoàn toàn im lặng từ khi bước lên xe. Tôi muốn thét lên hỏi già Tâm sao già lại hành động như vậy, nhưng nhìn nét mặt đáng sợ của già, tôi không sao mở miệng ra được. Giờ đây già hoàn toàn là con người khác, một kẻ lục lâm mãi lộ, một dân anh chị có số có má. Đang chạy như hóa rồ và đã cách thị trấn T. một đoạn khá xa, già Tâm tạt ngang cho xe đổ vào vệ đường ở nơi cực kỳ hoang vắng. Người đàn ông và già nhảy ra khỏi xe. Họ nói với nhau câu gì đó mà tôi không nghe rõ. Khi tôi ngó ý muốn cùng ra ngoài, thì già quát khê: "Ngồi yên trong xe".

Có một chiếc xe buýt đang đi lại phía chúng tôi. Già Tâm và người đàn ông bèn nhảy ra giữa đường, mũ kéo sụp che kín phần nửa mặt trên, cầm vật gì đó huơ huơ ra hiệu cho chiếc xe dừng lại. Tay tài xế thò cổ ra định nói gì nhưng vội rút lại ngay, ngoan ngoãn tấp xe vào lề đường. Già Tâm và người đàn ông lần lượt lên xe, nhìn vào từng hành khách. lát sau họ kéo xuống một cô gái, bắt chấp sự chống cự, kêu cứu của cô ta. Già nói to già đang đi tìm đứa con gái bỏ nhà đi hoang, không bận gì đến mọi người. Già mắng át cả lời của Diệu, như người bố đang vô cùng tức giận, khiến không ai trên xe nghe rõ cô nói gì. Người đàn ông cao to thì cặp Diệu như cặp một con mèo, mặc cho hai chân hai tay cô khua khoáng loạn xạ. Mọi hành khách trên xe đều ngồi im theo mệnh lệnh của già Tâm và người đàn ông. Sau đó già Tâm ra hiệu cho chiếc xe buýt tiếp tục hành trình.

Diệu bị đẩy lên xe, ngồi xuống bên cạnh tôi. Bấy giờ người đàn ông mới cất tiếng:

- Chú xin lỗi, bọn ta chỉ muốn cứu cháu.

Khi nhận ra tôi, Diệu hơi bất ngờ nhưng trấn tĩnh ngay lại với câu hỏi: "Anh muốn gì ở tôi?" Tôi nói nhanh với cô là chúng tôi muốn cứu cô khỏi một cuộc mưu sát. Dù cô có tin hay không thì cũng cứ tạm thời yêu cầu cô tuyệt đối hợp tác.

- Tôi phải hợp tác với những kẻ bắt cóc mình sao?

Tôi không trả lời Diệu. Già Tâm bắt đầu tăng tốc khiến chiếc xe chồm lên. Diệu gằn như phải bám chặt vào tay tôi để không bị đập vào thành xe. Tôi tìm thấy cơ hội để che chở cho cô bằng cách nắm bàn tay cô thật chặt. Lúc đầu cô thấy khó chịu, muốn cưỡng lại. Nhưng sự da diết của tôi truyền qua làn da nhạy cảm của cô khiến cô có phần dịu lại. Già Tâm đã dự liệu chính xác mọi tình huống. Bởi chỉ hơn chục phút sau, qua gương chiếu hậu, già thấy có chiếc Xuyên lục địa, loại 8 máy, đang vun vút bám theo mình. Người của Mối Chúa cuối cùng cũng biết "hàng" của họ đã bị hót tay trên bởi những kẻ đàn ông đi xe U-oát. Chắc chắn anh tài xe buýt đã khai ra với họ như vậy. Xét về tốc độ, xe của già Tâm không thể nào thoát khỏi bị chiếc xe của những kẻ bắt cóc vượt lên. Họ sẽ ép chúng tôi vào lề đường, sẽ ra lệnh cho chúng tôi trao Diệu cho họ, trước khi bắn vào đầu từng người để phi tang. Thật là một công đôi việc. Con quý Mối Chúa quá kinh khủng. Tôi thấy rét run với ý nghĩ ấy. Và điều đó không qua được sự cảm nhận tinh tế của Diệu. Cô không nói gì nhưng có vẻ như cũng biết rõ sự nguy hiểm đang cận kề cho cả bốn người.

Tôi chỉ còn cố nghe hơi thở và động tác của hai người đàn ông để dò đoán mức độ nguy hiểm thật sự. Dù tối om nhưng tôi cảm thấy chẳng ai trong hai người biểu lộ mấy may sự lo lắng. Cách lái xe ngẫu hứng của già Tâm cho thấy già hoàn toàn làm chủ mọi tình huống, tin vào bản thân. Già vẫn chăm chú nhìn cả trước mặt và qua gương, không mấy bận tâm về tình huống đang diễn ra. Khi chiếc xe phía sau đã ở rất gần, già Tâm bèn dùng tài nghệ lái xe Trường Sơn để không cho họ vượt lên. Một cuộc đánh võng chèn ép nhau giữa hai chiếc xe kéo dài suốt hàng chục ki lô mét. Kẻ lái xe phía sau cũng không phải tay vừa. Mỗi khi già Tâm tạt ngang đầu xe anh ta, lập tức anh ta tận dụng khoảng trống bên kia và phát huy khả năng tăng tốc của

chiếc Xuyên lục địa để vượt lên. Chỉ cần anh ta vượt lên được là chúng tôi bị họ bỏ rọ. Nhưng lần nào kẻ truy sát cũng bị già Tâm bắt bài và chiếc Xuyên lục địa nhiều phen suýt mất lái phải chạy chậm lại để lấy thăng bằng.

Trời vẫn mưa tầm tã làm mặt đường rất trơn. Một sơ sẩy nhỏ cũng có thể khiến chiếc xe lật nghiêng hoặc lao xuống vực. Trong khi đó chiếc U-oát đang chạy chữ chi, rung lắc khủng khiếp. Chiếc Xuyên lục địa đã có lúc tưởng ép được vào sườn xe của chúng tôi. Nhưng lập tức nó đành tụt lại để tránh một cú húc vào tà-luy. Già Tâm càng được thể, vừa hú lên từng hồi đẩy khoái chí, vừa vắn vô lăng xoay như chong chóng theo cả hai chiều. Đến một khúc cua tay áo, già Tâm hét lên bảo chúng tôi bám chặt vào ghế. Rồi già cứ thế cho xe lao thẳng với tốc độ kinh người. Chiếc xe Xuyên lục địa không muốn bị bỏ lại, bám sát ngay phía sau. Đến mép khúc cua, khi chỉ còn một vài mét nữa là chiếc xe lao thẳng xuống vực sâu, già Tâm vắn người bẻ tay lái gấn như vuông góc. Chiếc xe nghiêng hẳn về một bên, trong khi hai bánh phía bên kia bị nhấc khỏi mặt đường. Chỉ có bằng cách ấy xe mới không bị lật hoặc lao xuống vực. Khi xe đã lấy lại thăng bằng, già Tâm mới cho xe chạy từ từ. Chiếc xe bám sát phía sau đã không còn thấy dấu tích đâu nữa.

- Thoát rồi! - già Tâm thở ra nhẹ nhõm - Buông con bé ra đi kéo nó chết ngạt bây giờ! Khổ thân cháu gái.

Tôi vội làm theo già Tâm, như kẻ ăn vụng bị bắt thóp. Hóa ra tôi đã ôm chặt Diệu trong vòng tay suốt từ khi chiếc xe của già Tâm đánh vông để chặn xe bọn bắt cóc và cô chỉ còn biết bám chặt lấy tôi, ngồi im. Mặt tôi tì vào đầu cô để giữ cô không bị va đập. Trong vô thức, tôi đã hà hít đầy lồng ngực thú hương thơm từ mái tóc cô. Tay tôi đã chạm vào những phần cơ thể linh thiêng của cô, để cảm nhận thấy một bầu ngực rắn chắc, đầy sức sống và ấm nóng. Mặc dù đang đối mặt với nguy hiểm, nhưng tôi đã từng muốn cuộc rượt đuổi giữa những kẻ định hãm hại cô với già Tâm kéo dài thêm, để tôi được sống với cảm giác đang che chở cho cô.

- Xin lỗi nhé - tôi nói nhỏ và ngồi dịch ra trên chiếc ghế có mặt da bong tróc nham nhở.

Diệu không đáp lại, vẻ mặt vẫn chưa hết căng thẳng. Cô đã tận mắt thấy mọi việc, vì thế tôi sẽ không cần giải thích gì thêm.

Khi chỉ còn lại già Tâm, Diệu và tôi trên chiếc xe quen thuộc, Diệu quay nhìn ra bên ngoài trên suốt quãng đường về tới thành phố.

- Cháu đừng trách chúng ta đường đột nhé. Nếu ông Nam còn sống mà thấy cháu xinh đẹp, giỏi giang như thế này, hẳn ông ấy sẽ rất hạnh phúc.

- Cháu cảm ơn chú đã cứu mạng. Nhưng cháu sẽ vẫn quay lại cái nơi ấy, cháu chưa xong việc.

- Ta không dám can thiệp vào việc của cháu. Nhưng ta có một đề nghị là cháu hãy ở lại trong căn nhà của ta, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài hôm, rồi sẽ tiếp tục làm những gì cháu muốn.

- Cháu cảm ơn lòng tốt của chú, nhưng cháu có chút việc không tiện ở lại nhà người khác.

- Cháu đừng làm chúng ta buồn nhé. Lòng ta như thế nào, có trời và thằng bé đây chứng giám.

Đến gần khu Diệu ở trọ, già Tâm dùng xe để cô xuống. Tôi lặng lẽ mở cửa xe, đỡ nhẹ lên tay cô. Suốt cuộc nói chuyện của già Tâm với Diệu, tôi im lặng. Tôi chẳng biết nói với cô điều gì. Sửa qua loa mái tóc bị xổ tung khi ngồi trên xe, bất chợt Diệu nhìn thẳng vào tôi nói nhỏ:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với anh. Cháu xin lỗi chú nhé.

- Hai đứa cứ tự nhiên đi.

Tôi báo già Tâm về trước, tôi sẽ bắt taxi về sau. Già Tâm chỉ chờ có thể, nói vài câu an ủi Diệu rồi quay xe.

Bỗng nhiên chúng tôi bị đặt vào tình thế của những kẻ hèn hờ. Trong ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ những bóng đèn mờ của khu công viên gần đó, gương mặt xinh đẹp của Diệu có thêm cả sự bí ẩn.

- Tôi muốn có lời cảm ơn với riêng anh - Diệu nói nhỏ.

- Về chuyện gì? Chính tôi phải cảm ơn cô mới công bằng.

- Anh đừng làm tôi khó nghĩ - Diệu cười buồn, mặt chúng tôi vẫn cùng quay về một hướng - Tôi mắc nợ anh, một món nợ có lẽ tôi khó mà trả nổi.

- Chúng ta không nói thế nữa có được không? - giọng tôi trở nên da diết. Đây không phải là lời đề nghị, mà là sự cầu xin. Tôi cầu xin cô.

Bất giác tôi bước lên, dùng hai tay xoay Diệu quay mặt về phía mình:

- Tôi cầu xin em, hãy cho tôi cơ hội sửa chữa những sai lầm mà bản thân tôi cũng nhúng tay vào. Tôi biết không thể làm cho em tin vào những gì mình nói, nhưng tôi sẽ không bao giờ trách em về điều đó. Cha tôi chỉ là kẻ tòng phạm bất đắc dĩ trong tai họa của gia đình em cũng như của những người đồng hương của em. Tôi cũng mới được biết bí mật này...

- Vậy thì ai mới là chủ mưu? - Diệu hất tay tôi ra, nói bằng thứ giọng của quan tòa - Anh bảo là anh vừa mới biết, vậy anh biết gì? Liệu trong những điều anh biết có chuyện cha tôi thân tàn ma dại bởi những trò bẩn thỉu của cha anh, kẻ giấu mặt đáng nguyên rủa. Liệu có sự thật này trong những điều anh biết: hàng trăm người của làng tôi đã suýt nữa thì chọn cái chết, thay vì sống trong bệnh tật nghèo đói và sợ hãi. Cha anh mang tai họa đến, vợ vét tiền bạc, biến chúng tôi thành một lũ mọi rợ, rồi nhẹ nhàng rũ bỏ chúng tôi như rũ bỏ những vật vô dụng. Đồng ruộng, ao hồ, sông suối của chúng tôi bị đầu độc, không sinh vật nào còn lớn lên nguyên lành được nữa. Tương lai của chúng tôi hoàn toàn bị cha anh đem ra thế chấp cho lũ kền kền khát tiền như khát máu. Liệu tội ác ấy có thể tha thứ chỉ bằng vài lời xin lỗi? Tôi lưu ý anh, giữa chúng ta không có bất cứ tình bạn nào hết. Anh là kẻ đi vợ vét giàu nứt đổ đổ vách, còn tôi chỉ là đứa cả đời còng lưng dọn dẹp những thứ các anh bỏ lại vung vãi. Tôi không đáng để anh mất thời gian nói những điều mà bản thân tôi cũng cảm thấy rất xúc phạm. Tôi quen với cuộc sống của mình rồi, dù nó nghèo khó nhưng là của tôi, do tôi lựa chọn và không đánh đổi với bất cứ thứ gì...

- Nếu tất cả những gì em vừa nói không đúng sự thật thì sao, hoặc chỉ đúng một phần? Nếu có sự bất công trong những lời nguyên rủa của em thì sao? Lịch sử đã đánh lừa cả em và tôi. Tôi không chuẩn bị để chạy tội, nếu quả tình tôi có tội. Chúng tôi không thể trả cho em những thứ đã bị cướp mất. Đó là sự thực không thể chối cãi. Nhưng còn có cả những sự thực khác, không giống như em đang nghĩ thì sao? Tôi chỉ muốn chúng ta hãy cùng nhau tạo ra tương lai cho mình, theo cách mà cha anh chúng ta đã bỏ lỡ.

- Anh càng nói tôi càng thấy mình cần phải làm bằng được những việc mà tôi chưa làm xong. Anh không cần phải ban phát lòng tốt, hãy giữ lấy mà dùng. Tôi và anh sẽ còn đối mặt nhau trong cuộc chiến đấu sắp tới, anh cứ tha hồ mà ra đòn.

- Sẽ không còn cái trận chiến ấy nữa - tôi quay mặt đi, nói nhỏ - Tôi đã quyết định bỏ cuộc. Những gì xảy ra tiếp theo sẽ không có mặt tôi nên em chẳng còn cơ hội để rửa xả nữa đâu. Tôi thành thật xin lỗi. Mong em giữ gìn. Mối Chúa còn sống, mọi tai họa vẫn có thể ập xuống. Cần gì em cứ nói.

Tôi đau đớn kéo lê từng bước chân. Tôi ước giá mà mình khóc được. Khóc thật to, rống lên như hồi bé mỗi lần mẹ mắng oan. Tôi cảm thấy vai mình bị đè xuống bằng cả một khối đá khổng lồ.

Khi tôi có linh cảm Diệu đang nhìn theo bước chân loạng choạng của tôi, lòng tôi cồn lên một đợt sóng dữ dội. Đi được một đoạn, tôi quay đầu, lao như tên bắn trở lại nơi Diệu đứng. Tôi quỳ thụp xuống trước mặt cô, cầm hai tay cô cùng áp vào mặt của mình. Diệu để yên tay cô trong tay tôi, nói nhỏ:

- Tôi tin là anh chân thành, nhưng chúng ta không thể. Còn có những sự thật kinh hoàng mà anh chưa biết. Anh sẽ không chịu nổi khi đối mặt với những sự thật ấy đâu.

- Anh yêu em, đấy là sự thật duy nhất. Ngoài điều ấy ra, không cần thêm thứ gì trên đời này nữa. Anh có thể chờ cho đến khi nào em đổi ý. Mối Chúa là thủ phạm. Chính cha anh cũng là nạn nhân. Và còn nhiều người khác nữa. Có thể sau em là đến lượt anh bị ông ta biến thành con mồi. Ông ta là bóng đêm vĩnh cửu, cái máy cạp đất bất lương vĩnh cửu, sự độc ác vĩnh cửu. Ông ta là tàn dư của một sự lầm lạc khủng khiếp mà lịch sử tạo ra. Nhưng anh đã quyết chiến đấu, thay vì cam phận và chịu chết tức tưởi như cha anh. Sẽ là cuộc chiến đẫm máu giữa một con mãnh thú già với một kẻ đầu xanh tuổi trẻ bất tuân các luật lệ tàn bạo. Trong cuộc chiến sinh tử ấy, anh cần có em. Hãy cho anh thêm sức mạnh.

Diệu không đáp lại những lời tôi nói. Cô cho thấy có một sự lưỡng lự giữa mũi lòng và không chấp nhận.

Tôi đứng dậy, từ từ buông tay Diệu ra. Lần này thì tôi chủ động bỏ đi, để mặc cô một mình đứng im như pho tượng.

TƯỜNG THUẬT - XIX

Thực ra từ lâu tôi đã âm thầm thu thập hồ sơ về những tội ác của Mối Chúa. Nếu tôi không làm, sẽ chẳng có ai dám làm chuyện đó và chúng tôi cứ mặc nhiên chấp nhận vai trò là con rối của ông ta.

Đầu tiên tôi nói rõ với mẹ về việc tôi sẽ làm. Tôi muốn chính mẹ nói cho tôi những gì mà bà biết về Mối Chúa. Lúc đầu mẹ lưỡng lự. Nhưng khi thấy tôi khẩn khoản yêu cầu và tỏ rõ sự mạnh mẽ, mẹ quyết định nói hết cho tôi những sự thật về ông ta.

Mối Chúa trưởng thành từ một công nhân đập đá, nơi bố tôi phụ trách bộ phận kỹ thuật vì có bằng kỹ sư xây dựng, chuyên ngành vật liệu. Lợi thế duy nhất của ông ta là có một cơ thể cường tráng. Vì thế, ông ta luôn dẫn đầu về khối lượng công việc trong một ca làm khoán. Sự thăng tiến bắt đầu từ đấy. Như một cái mốc thời đó, cứ người nào được coi là lao động giỏi, có danh hiệu chiến sĩ thi đua, là được lên làm lãnh đạo công đoàn. Mối Chúa tất nhiên không nằm ngoài thông lệ đó. Vì học hành lỗ mỗ, nên mọi văn bản giấy tờ, cũng như những cách ăn nói, đi lại, cử chỉ... Mối Chúa đều phải nhờ đến bố tôi bày cho. Mẹ kể, có lần ông ta cần phải đọc một bài phát biểu ngắn trong hội nghị công nhân viên chức, ông ta bèn nhờ bố tôi viết giúp. Sau đó ông sai người đánh máy. Cô nhân viên đánh máy kẹp ba bản giấy than, cho ra ba tờ văn bản y hệt nhau về nội dung. Cô đánh máy cứ theo thói quen đưa cả ba bản trình lên Mối Chúa. Chả hiểu sao ông ta lại tưởng bài phát biểu dài ba trang. Khi lên bục phát biểu, ông cứ say sưa đọc đi đọc lại ba lần của cùng một nội dung mà không biết mình đang lặp y nguyên. Mọi người từ kinh ngạc, chuyển sang buồn cười nhưng chỉ dám

cúi mặt xuống cười giấu với nhau. Lãnh đạo công đoàn cũng nhiều quyền lắm, nên mọi người đều sợ ông ta trả thù. Lúc tan cuộc họp, ông gặp và trách bố tôi soạn cho ông bài phát biểu quá dài! Bố tôi không nỡ nói ra sự thật, âm thầm chịu để ông ta trách móc.

Mối thâm tình giữa Mối Chúa và bố cũng bắt đầu từ đó. Mối Chúa cần cái đầu của bố, trong khi bố thì cần uy tín cứ tăng vùn vụt của ông ta. Một lần được ăn tươi, có chén rượu vào sau cả tháng thiếu thịt, bố coi bỏ gan ruột, kể hết với Mối Chúa về nguồn gốc xuất thân thật sự của mình. Mối Chúa khuyên bố tôi chớ có nói cho thêm bất cứ ai, chỉ mình ông ta biết là đủ. Nhưng kể từ đó, bố trở thành một thứ con tin của ông ta. Vào thời của bố, chỉ cần chút mờ ám về thân thế, có thể mất hết mọi cơ hội thăng tiến, thậm chí thân bại danh liệt. Trong khi đó Mối Chúa nhanh chóng được cất nhắc làm cán bộ tổ chức. Khi bố nhận ra mối nguy hiểm tiềm ẩn từ một phút nông nổi của mình, thì tất cả đã muộn. Mối Chúa đã có trong tay chiếc vòng kim cô để có thể khống chế bố bất cứ lúc nào.

Tuần tự, như điều gặp gió, Mối Chúa thăng tiến vù vù. Mặc dù chỉ là một quan chức hạng ruồi, nhưng là người nhiều mưu mô, ông ta trở thành một kiểu bố già trong giới tài phiệt, nhờ có những mối quan hệ làm ăn ngầm với các nhóm quyền lực. Khi bố được giao thành lập và phụ trách công ty, lúc đầu còn là công ty trực thuộc một viện chuyên nghiên cứu vật liệu xây dựng, phục vụ việc xây cầu cống sau chiến tranh, dưới sự quản lý của Nhà nước, thì Mối Chúa trở thành người làm cầu nối cho các thương vụ ngầm. Sở trường của ông ta có cơ hội được phát huy tối đa. Lợi dụng những kẽ hở trong quản lý, Mối Chúa đưa công ty của bố tôi vượt qua các loại cửa ải để tiếp cận độc quyền những lợi thế béo bở tạo ra bởi sự lỏng lẻo của chính sách. Tài sản của công ty cứ phình ra như có phép. Đó là thời kỳ nếu nắm được thời cơ, chỉ trong một đêm người ta có thể trở thành chủ sở hữu của một khối tài sản kếch xù mà trước đó chả ai để ý.

Có tiền, có sự tiếp tay ngầm từ giới quyền lực, công ty của bố tôi bắt đầu thôn tính các đối thủ. Khi Nhà nước có chủ trương cổ phần hóa công ty theo luật doanh nghiệp, bố tôi, nhờ một tay lèo lái của Mối Chúa, đã mua lại với giá rẻ mạt phần

vốn chia cho người lao động. Danh sách cổ đông của công ty cứ ngán lại theo từng năm, khi công ty không ngừng thua lỗ do vung tiền mua lại khối tài sản lớn của các công ty nhà nước giải thể. Thực ra, đây là một bước đi đầy toan tính, của những người nhìn thấy trước xu thế thời cuộc. Công ty của bố tôi, nhờ sự gia tăng giá trị bất động sản, vốn được định giá sai trước đó, mà nhanh chóng trở thành một ông lớn trong lĩnh vực xây dựng. Mối Chúa và khoảng hơn một chục người khác, trong đó có bố tôi chiếm giữ quyền chi phối nhờ nắm giữ phần lớn cổ phần.

Bố tôi, trên danh nghĩa là chủ tịch hội đồng quản trị, kiêm giám đốc điều hành, nhưng mọi kế hoạch kinh doanh, chiến lược đầu tư, chiến lược thâm tóm... đều do một hội đồng cố vấn, mà rồi mọi người gọi là hội đồng các papa, do Mối Chúa đứng đầu quyết định.

Rồi xảy ra một cuộc đấu đá giữa các thành viên trong hội đồng. Ban đầu chỉ là những mâu thuẫn về chiến lược đầu tư, triết lý kinh doanh, ăn chia quyền lợi. Dần dần mâu thuẫn chuyển sang thành cuộc đối đầu tranh giành vai trò thủ lĩnh giữa Mối Chúa và một papa khác có biệt danh Máy Chém. Máy Chém, như giờ đây tôi biết qua lời mẹ kể, chính là bố đẻ của ông Sinh. Máy Chém có khả năng thanh toán đối thủ thuộc loại vô đối, nhờ ở những đàn em trung thành và không biết nương tay. Cuộc chiến giữa ông ta và Mối Chúa đang đi đến hồi hạ màn, với khả năng thua cuộc nghiêng về phía Mối Chúa, thì Máy Chém bỗng dưng lăn ra chết, ngay trên bụng một mỹ nhân, nhưng thực ra là bị đầu độc.

Sự việc nhanh chóng khép lại nhờ khả năng thao túng giới truyền thông của Mối Chúa. Máy Chém chính thức bị chết do tai nạn. Thời gian đó con trai ông, tức là ông Sinh, đang làm việc nhưng chủ yếu là vung tiền ăn chơi, ở nước ngoài. Khi ông Sinh về chịu tang cha và nhận phần thừa kế của bố, ông suýt bị tai nạn xe hơi. Sau đó ông còn cận kề cái chết thêm vài lần nữa. Chẳng hiểu được ai mách bảo, ông Sinh đồng ý bán lại toàn bộ số cổ phần, bỏ công ty, mua một căn biệt thự cổ và sống an phận cho đến khi tôi biết sự thật không phải thế. Sự thật là ông Sinh dành toàn bộ thời gian âm thầm tìm kẻ nhúng tay sát hại cha mình, mà ông không hề có chút manh mối nào.

Như mãi về sau, khi câu chuyện dài dòng này đã khép lại, tôi mới biết, vào ngày phát tang cha, ông Sinh nhận được một lời chia buồn, bên dưới ký tên Mr. Đại. Căn cứ vào lời văn giống như trích ra từ một cuốn truyện kinh dị của Mỹ, ông linh cảm có mối quan hệ nào đó giữa người gửi thư chia buồn với cái chết oan khốc của bố ông. Nội dung lời chia buồn còn có thể hiểu như một thông báo TA ĐANG Ở BÊN CẠNH. Ông Sinh lập tức bị ám ảnh bởi cái tên Mr. Đại, tin rằng ông ta chính là thủ phạm giết cha ông. Ông đã bỏ khá nhiều thời gian, dò hỏi khắp nơi để tìm xem Mr. Đại là ai nhưng hoàn toàn vô vọng. Vẫn như trong câu chuyện nào đó ông đọc, mọi con đường cứ vừa hé mở ra là rơi ngay vào vô tăm tích. Có vô số sự kiện, chứng cứ, gương mặt chông chéo lên nhau, rối vào nhau, phủ nhận nhau khiến cuộc tìm kiếm của ông giống như đi lạc vào một trận đồ bát quái. Quá mệt mỏi và không muốn phiêu lưu trong vô vọng, thực tế ông đã bỏ cuộc. Cho đến khi, qua một thám tử tư, ông biết tôi cũng đang đi tìm Mr. Đại. Điều đó gián tiếp khẳng định Mr. Đại là có thật, hoặc ít ra những linh cảm của ông không hoàn toàn đơn độc. Ông cần tận mắt nhìn thấy con người bí ẩn ấy, rồi sẽ suy đoán tiếp trước khi đưa ra hành động cụ thể, trên cơ sở các chứng cứ. Chính ông đã bí mật quan sát già Tâm và tôi, hôm chúng tôi tìm đến căn biệt thự của ông. Ông cảm thấy có thêm động lực cho một công việc bị bỏ dở. Ông Sinh nhận lời giúp tôi chỉ là hình thức bên ngoài, thực chất là ông tiếp tục công việc truy tìm kẻ hạ độc thủ cha mình.

Hồ sơ về Mr. Đại cứ dày dần lên trong ngăn kéo của tôi. Tuy nhiên, tôi phải thừa nhận là mình đang húc đầu vào đá.

Vào lúc tôi đang vô cùng chán nản và mệt mỏi vì mọi manh mối về tội ác của Mr. Đại cứ bị mất hút ngay khi tôi tưởng đã chạm được vào nó, thì mẹ tôi đột ngột xuất hiện với một tập hồ sơ và chiếc phong bì trong tay. Bà nhìn tôi đầy lo lắng nhưng rõ ràng với một thái độ hãnh diện không thể che giấu.

- Mẹ không hề nghi ngờ rằng con đã thực sự trưởng thành. Mẹ rất mừng và tự hào về điều đó. Dưới cửu tuyền, hẳn bố con cũng đang ngậm cười. Mẹ muốn hỏi lại con một điều.

- Vâng, mẹ cứ thoải mái đi ạ.

- Con biết gì về những việc con đang làm?

- Thú thực là con chưa biết nhiều mẹ ạ. Con như đang truy đuổi kẻ biết tàng hình. Mọi chuyện cứ rối mù lên.

- Mẹ tin vào cảm giác của con. Chính vì nghe con nói vậy mà mẹ lại có chút tin tưởng để trao cho con những thứ này.

Mẹ đặt trước mặt tôi chiếc cặp chứa đầy các loại giấy tờ, ảnh chụp và một bì thư.

- Bố con đã chuẩn bị tất cả những thứ này, chỉ để bảo vệ con khi ông ấy không còn bên cạnh chúng ta. Con hãy biến nó thành vũ khí để tự vệ, khi cần.

Tôi phải nén cảm xúc xuống để không làm tung tóe tập tài liệu. Khi nghe mẹ nói, tôi đã thẩm đoán ra nó là loại tài liệu gì. Hóa ra bố đã biết trước tai họa không thể tránh. Bố âm thầm thu thập những chứng cứ phạm tội của Mối Chúa không phải để một lúc nào đó đưa ông ta ra vành móng ngựa. Bố quá hiểu trong hoàn cảnh của bố, hành động như vậy chẳng khác nào tung đá lên trời. Bố làm thế hoàn toàn chỉ vì sự an toàn của anh em tôi. Tôi cần có một vũ khí nào đó trong tay khi ở vào thế cùng đường, chẳng hạn như lúc này, để loại trừ mọi mưu toan ra tay của Mr. Đại. Giờ thì tôi hiểu tại sao trong ngăn ấy thời gian, mẹ giữ mọi im lặng khi nói về những bí mật của quá khứ. Mẹ lo tôi chưa kịp mọc đủ lông đủ cánh đã hiểu thảng và có thể bị những con kèn kèn đầu người ăn thịt.

Nhưng tôi hãy tạm xếp những giấy tờ liên quan đến các thương vụ lừa đảo, thanh toán đối thủ của Mối Chúa và thư tố cáo ông ta của bố tôi vào một ngăn tủ bí mật, nơi chỉ có tôi biết và mở được. Tôi cần làm trước việc thay bố đến tạ lỗi với linh hồn ông Bích và những bà con của ông. Lại thêm một công việc không hề dễ dàng đối với tôi. Nhưng đó là công việc trước sau tôi vẫn phải làm.

Từ hôm cùng với già Tâm và bạn của già giải cứu Diệu khỏi cuộc mưu sát của Mối Chúa, đã hai ngày trôi qua nhưng chúng tôi chưa hề có bất cứ liên lạc nào với nhau. Hằng đêm tôi cứ phải dằn lòng mình để không ngồi dậy lấy máy điện thoại gọi cho cô. Tôi đã ngầm bố trí một vài người thân tín bảo vệ Diệu từ xa. Nhưng nỗi bất an chưa khi nào buông tha tôi. Tôi luôn tưởng tượng ra cảnh Mối Chúa xé thịt Diệu thành từng mảnh, máu vẫn tươi rùng, trước khi đóng gói lại và gửi cho những người

thân của cô. Nếu điều kinh sợ ấy xảy ra, liệu có một gói như vậy đặt trên bàn làm việc của tôi? Câu hỏi khủng khiếp có phần ngớ ngẩn này lại mách tôi về một mối nguy hiểm thực sự đang rình rập: Giả sử Mối Chúa biết chúng tôi là những người đã ngồi trên chiếc U-oát buổi tối đầy may rủi đó? Khi ấy ông ta sẽ không cho chúng tôi bất cứ khoảnh khắc nào để đề phòng.

Không phải ngẫu nhiên mà ông ta mang biệt danh Mối Chúa. Nó ám chỉ người có quyền năng lớn nhất trong cái công ty của bố tôi. Ngoài ra, như đã nói, nó muốn hàm ý với mọi người rằng, ông ta có khả năng cho ra đời hàng loạt những kẻ đào tường khoét ngạch, những kẻ có thể găm nát cả thế gian này. Nhưng đó hóa ra cũng vẫn chỉ là lối suy diễn nặng tính văn nghệ. Nếu ai từng bất ngờ nhìn thấy ông ta cỡi trần trùng trục, nằm dài trên chiếc ghế kiểu cổ dành cho hoàng đế Ba Tư, trong một trạng thái mãn nguyện, thì sẽ thấy ông ta hoàn toàn là hình ảnh của một con mối chúa phóng đại. Mọi thứ trên cơ thể ông ta đều căng mọng, nung núc, múp múp và bóng nhoáng. Còn dựa vào vài tấm ảnh mà bố tôi để lại, chụp cận cảnh ông ta đang giao phối với một lúc mấy đàn bà trong cùng thời điểm và cùng một nơi, lần lượt từng người một căn cứ thời gian ghi lại trên ảnh thì cái tên Mối Chúa có thể do những người đàn bà ấy ban tặng như cách bày tỏ sự khen ngợi hoặc kinh hãi với ông ta. Nhìn vào cái vật thể bám ở háng ông ta, dài và to quá cỡ, biểu trưng của một thứ gì đó xấu xí kinh khủng, tôi bỗng liên tưởng tới sự hủy diệt hơn là sinh sôi như chức năng dành cho nó.

Ông ta có khả năng kìm nén cảm xúc đến mức đáng sợ. Một lần, như tôi đã kể, khi bất ngờ bước vào phòng tôi, trên tay cầm mệnh lệnh giết người, nhưng nét mặt thì cho thấy ông vừa từ trong một nhà chứa nào đó bước ra. Nó thản nhiên pha chút uể oải của người mất giấc ngủ trưa vì bị bọn trẻ làm phiền!

Cùng một lúc có hai sự kiện truyền thông thu hút mối quan tâm của tôi. Sự kiện thứ nhất là anh em ông Đặng Văn Miện chính thức bị khởi tố về tội chống người thi hành công vụ, nhưng huyện phải hủy bỏ lệnh thu hồi hồ Sao, tiếp tục để anh em ông ta sử dụng nuôi thả thủy sản. Còn sự kiện thứ hai liên quan trực tiếp đến công việc làm ăn của công ty tôi: Do áp lực của dư luận, Nhà nước tạm dừng tất cả các dự án sân gôn chưa

triển khai, để rà soát theo hướng loại bỏ bớt, vì nó quá nhiều so với nhu cầu.

Tôi nghe thông tin này trên kênh giao thông của đài phát thanh, khi đang trên đường về lại làng của ông Bích. Tôi chẳng bị bất ngờ hay lên cơn sốc như đáng ra phải thế. Trái lại, tôi cảm thấy như vừa trút được một cục gang trong đầu! Khác với lần đi trước, lần này chúng tôi chỉ có duy nhất một việc là đến thắp hương trên mộ ông Bích, chính thức nói lời xin lỗi với ông về những gì chúng tôi đã làm khiến ông khốn khổ. Tiện thể tôi cũng sẽ thanh minh cho bố mình, dù ông không hoàn toàn vô tội. Giờ thì tôi đã biết, kẻ chủ mưu là Mối Chúa, còn bố tôi là kẻ phải ra mặt thay ông ta.

Không quá khó khăn để tôi tìm được đường ra khu nghĩa trang của làng, nơi luôn luôn có những ngôi mộ mới như những nắm đất sơ sài. Tôi chủ định chọn thời điểm chiều tà để tránh mọi mối quan tâm. Một vùng quê vốn trù mật như lời kể của ông Bích, thì nay đìu hiu vắng lặng, nhuộm một màu xám xịt. Đám thanh niên hoặc bỏ làng lang bạt, hoặc đã chúi vào chiếu bạc nào đó, để lại mọi công việc cho những người già. Họ đi lại chậm chạp, lưng còng xuống, đầy cảnh giác khi thấy người lạ từ nơi khác đến.

Men theo một cái dốc, vượt qua vài trăm mét lối mòn cỏ hai bên cao lút đầu người, cuối cùng già Tâm và tôi cũng nhìn thấy ngôi mộ của ông Bích. Căn cứ vào chiếc bia gỗ cắm ngay ngắn, với những hàng chữ viết rõ ràng, thì ông Bích mất sau khi chúng tôi gặp ông tại nhà chưa đầy một tháng. Chẳng biết khi xuống mồ, ông có còn nhớ mang theo những chuyện mà ông đã viết trong tập hồi ký? Tôi bỗng cảm thấy buồn bã kinh khủng với ý nghĩ bất chợt ấy.

Có ai đó vừa thắp hương lên mộ ông. Những nén hương mới cháy được một phần ba, phả ra thứ hương thơm trầm mặc giữa một chiều tà đầy tâm trạng. Tôi để tâm lắng nghe động tĩnh, đưa mắt nhìn ra xung quanh, nhưng chỉ thấy um tùm cỏ lác và tiếng đàn chim sẽ chiu chút nô đùa và gọi nhau về tổ. Tim tôi bỗng cồn lên những nhịp đập khác thường.

Già Tâm nhanh chóng giúp tôi bày đồ lễ lên một chiếc đĩa lớn mà chúng tôi đem theo từ ở nhà. Già cẩn thận chuẩn bị cả

những thứ đồ dùng thiết yếu của người dưới âm như giày, mũ áo, vàng mã, tiền giấy. Trong ánh hoàng hôn heo hắt, nhuộm lên cảnh vật một màu u uẩn, tôi thắp cả bó hương, cắm lên mộ ông Bích mấy nén. Già Tâm làm theo tôi. Sau đó già đem cắm đều lên mỗi ngôi mộ kế cận một nén. Mùi hương lan tỏa vào không gian, kêu gọi những hồi ức xa xưa về những điều bố kể cho tôi trong chuyến đi chơi ngày nhỏ. Theo bố, hồn người chết oan sẽ không thể siêu thoát, mà cứ quanh quất gần nơi làng mạc, nhà cửa để đỡ thấy lạnh lẽo, cô đơn. Nếu có nhiều người thành tâm cầu cho linh hồn ấy, thì nó sẽ dần siêu độ. Có thể linh hồn ông Bích cũng đang luẩn quẩn đâu đây. Vậy thì ông sẽ nhìn thấy và nhận ra chúng tôi. Liệu ông có cảm nhận được sự hối lỗi đến tận đáy cùng tim gan của tôi để chấp nhận những lời mà tôi cầu xin và ban cho sự tha thứ.

Tôi không biết mặt mình nhòe nhoẹt nước mắt từ khi nào. Nhìn sang già Tâm, tôi thấy già cũng dùng tay áo gạt lên ngang mặt.

Chờ cho hương cháy một lúc, cũng là lúc trời bắt đầu sập tối, chúng tôi đốt hết vàng mã, đồ cúng tế bằng giấy, để lại nguyên những thứ khác trên mộ. Chỉ ngày mai bọn trẻ trâu sẽ chia nhau trong niềm hoan hỉ bất tận lộc của ông Bích ban cho - như chúng tin thế. Rồi sau đó, khi đã chén sạch mọi thứ, chúng sẽ hỏi nhau xem ai đã mang những thứ đất tiền chỉ có ở phố ấy về cúng tế ông Bích.

Tôi chấp tay đi giật lùi mấy bước, miệng vẫn lẩm nhẩm những lời cầu xin. Lòng tôi thấy nhẹ nhõm phần nào trên đường trở ra xe. Nhưng vừa được một quãng ngắn, tôi bèn quay vụt lại. Tôi đưa tay vào túi áo vét, định rút ra phong thư già Tâm đưa cho tôi mà tôi chưa mở. Tôi sẽ khẩn xin phép đốt nó luôn trên mộ ông Bích. Hãy để những lời thanh minh của bố tôi, tôi thâm đoán thế, đến thẳng với ông Bích. Họ sẽ tha thứ cho nhau, là bạn của nhau ở thế giới bên kia. Nhưng hành động của tôi không qua được mắt già Tâm. Già cũng lập tức quay lại cùng tôi. Khi thấy tôi quỳ xuống, già Tâm bèn nhắc nhẹ bằng thứ giọng nghiêm khắc:

- Lá thư đó không gửi cho anh!

Tôi như kẻ mộng du bỗng bị một gáo nước lạnh khiến giật

mình tỉnh ra. Già Tâm nói phải, lá thư đó bố tôi gửi cho Diệu. Người nhận là cô ấy chứ không phải tôi, càng không phải ông Bích. Liệu có khi nào bố linh cảm tới sự trở trêu đang xảy ra giữa tôi và Diệu?

- Vâng, già nói đúng, người chủ của lá thư đó không phải là cháu, cháu không có quyền đốt nó.

- Nhưng cái này thì anh nên đốt đi - cả tôi và già Tâm giật mình bởi tiếng nói của Diệu vang lên ở ngay phía sau. Trong vài tích tắc, tôi đã nghĩ đến một sự trùng phạp nào đó. Tôi phóng mắt qua lớp cửa về phía vờn phát ra tiếng nói. Hóa ra ngay sau lưng chúng tôi, chỉ cách một mô đất, Diệu đang đứng im như một pho tượng. Chắc chắn cô đã chứng kiến toàn bộ những việc già Tâm và tôi làm, những điều tôi cầu xin ông Bích trong nước mắt. Trời nhá nhem tối nên chúng tôi không nhìn rõ mặt nhau, để có thể biết thái độ của Diệu. Không quay nhìn tôi, cô đưa cho tôi một cái hộp gỗ nhỏ hình chữ nhật, bọc vải lụa. Có thể cô mang từ nhà ra, đang định đốt nó nhưng chưa kịp thì nhìn thấy chúng tôi, vội cầm theo lánh đi.

- Anh có hai lựa chọn, hoặc đem về, hoặc đốt ngay trước mộ bố tôi, đó là điều duy nhất tôi cho phép.

Tôi run run cầm chiếc hộp gỗ bằng hai tay, không biết trong đó chứa vật gì. Tôi còn đang chưa biết nên làm thế nào với lời đề nghị của Diệu, thì già Tâm vội giật lấy, gạt mạnh tay tôi ra khi tôi có ý định giữ lại. Không nói thêm lời nào, già lập cập vơ nắm cỏ khô, châm lửa, chờ cháy to rồi mới ném chiếc hộp gỗ vào. Già tiếp tục gom lá và cành khô chất lên phía trên, khiến ngọn lửa bốc cao làm sáng rực cả khu nghĩa trang. Trong ánh sáng chập chờn, nháy nhót, tôi thấy mặt Diệu đầm nước mắt. Chúng tôi chờ cho chiếc hộp chỉ còn lại là những mảnh tàn trắng xốp, mới cùng nhau ra về, chẳng ai nói với ai câu nào. Đến ngã ba rẽ ra đường quốc lộ, chúng tôi mỗi người đi về một hướng. Trước khi lên xe, tôi nấn ná chân trong chân ngoài, đưa mắt nhìn theo Diệu đang xa dần, chuẩn bị mắt hút sau lối rẽ về làng. Tôi định lao bổ theo cô nhưng già Tâm đã nhanh tay với sang giữ tôi lại.

- Đừng hấp tấp, không phải là lúc này.

TƯỜNG THUẬT - XX

Tôi cầm cả tập hồ sơ kèm hàng chục bằng chứng buộc tội Mối Chúa, lạnh lùng đặt trước mặt ông ta.

- Cậu bắt đầu rồi à? - ông ta không nhìn tôi, hỏi bằng thú giọng bình thản.

- Ông nghĩ là quá muộn?

- Không, rất đúng lúc. Ngày mai cậu triệu tập hội đồng quản trị đi, chúng tôi sẽ đồng ý để cậu nghỉ. Cậu lấy tiền của chúng tôi rồi ném đi như ném vỏ hến ấy. Cậu chỉ vì một con bé nhà quê hoang tưởng mà hy sinh chúng tôi, hy sinh tất cả công lao của chính bố cậu. Nhưng cậu quên là vỏ quýt dày thì có móng tay nhọn.

- Ông nghĩ mình có quyền làm điều đó sao?

- Cậu quá thông minh để hiểu, kẻ nào có nhiều tiền, kẻ đó sẽ là chủ. Rất tiếc là trong di chúc bố cậu để lại không nói với cậu một sự thật rằng, cái công ty này giống như một tảng băng. Bố cậu chỉ là người được quyền biết phần nổi. Một tí thế này thôi - ông ta nhấn vào đầu ngón tay, giơ lên nhưng không nhìn tôi - Còn phần chìm mới là đáng kể và nó không bao giờ vô chủ.

- Tôi có bằng chứng ông là kẻ mạo danh, lừa đảo, cấu kết với bọn mafia để khủng bố, giết người, đánh cắp tài sản của Nhà nước và nhiều người khác; ông vẫn đang bắt tay ngầm với những tên quan lại tham tàn, bọn buôn nước bọt, bọn cò mồi chính trị để đục khoét đất nước. Ông đúng là chúa tể của loài mối...

- Cậu nói ra vẻ đấy. Đáng lẽ cậu nên chuyển nghề, đi làm chính khách, hoặc ít ra cũng là cảnh sát điều tra xét hỏi. Cậu nghĩ những thú chúa trong cái phong bì chết tiệt kia có thể dọa được ta ư? Để ta đoán xem nhé: lời tố cáo của cha cậu, vài lời làm chứng của những kẻ tán gia bại sản vì ngu ngốc và kém may mắn. Bộ ảnh bố cậu dùng làm vũ khí khống chế ta mới chỉ có vài cái thì còn thiếu nhiều lắm. Để xem

cậu còn những thứ gì nữa chớng lại ta. Chả có gì đáng kể. Cậu bảo ta tổ chức giết con bé luật sư, giết bố cái thằng Sinh chuyên vây vo với lũ đàn bà, xứng đáng là đồ ăn tàn phá hại, vậy chú bằng chứng đâu? Cậu làm sao mà có được, trừ phi chính cậu cũng đi gặp Diêm vương để hỏi. Tiện thể ta thông báo, cái dự án sân gôn không cần đến cậu, vì cậu sẽ không có tên trong số những người sắp làm chủ nó. Cậu tự thấy mình có quá nhiều tiền, muốn làm phúc thì cứ làm. Cậu cứ việc đi đường cậu. Cái công ty này sẽ cấu trúc lại. Sẽ sang nhượng phần lớn những dự án đang thực hiện. Nếu cậu không muốn mất sạch thì về nhà bàn với mẹ bán lại toàn bộ số vốn cho chúng ta. Ta sẽ trả giá hơi vì tình thân với bố cậu. Nó sẽ nằm ở đâu đó một nửa so với giá trị thực. À không, chỉ một phần ba thôi. Thế cũng là quá tử tế với cậu rồi. Còn hơn là mất sạch! Nếu cậu không chấp nhận, thì ta đành phải mang tiếng nhân tâm vậy. Ta sẽ lấy không của cậu và ta không bao giờ nói chơi. Mối Chúa cơ mà! Thế nào, cậu còn gì nữa? Hết rồi à? Hết rồi thì đi chơi để ta làm việc. Thằng ranh con! Hôn!

Tôi nghĩ một cách cay đắng: Giờ thì mình bắt đầu ngấm lời của mẹ. Mình không phải là đối thủ của Mối Chúa.

Tôi lặng lẽ bỏ đi, cố gắng không để lộ ra là mình yếu đuối. Nhưng khi tôi vừa quay gót thì Mối Chúa nhồm người dậy, làm như chợt nhớ ra, lôi một hộp gỗ vuông hình chữ nhật, y hệt cái hộp gỗ mà Diệu đưa cho tôi lúc ở mộ ông Bích, đẩy qua bàn về phía tôi:

- Ta đã giữ nó hàng chục năm, tặng lại cậu đây. Cậu có muốn biết thứ gì trong đó không? Cậu cứ mở ngay trước mặt ta.

Tôi nhìn vào cái hộp, thoáng chút tò mò.

Mối Chúa gõ tay xuống bàn. Người giúp việc lập tức xuất hiện. Ông ta hát hàm về phía gã ta:

- Mở ra giúp cậu ấy.

Tôi nhìn như thôi miên vào tay người giúp việc của Mối Chúa. Chiếc hộp giống một cái quan tài thu nhỏ, phía bên trong đặt một hình nộm mà chỉ nhìn thoáng qua cũng nhận ra là bố tôi với một chiếc kim đâm xuyên qua mắt sang sau gáy.

Tôi thấy mặt mày sây sẩm, nổ đom đóm mắt.

- Cậu choáng rồi à? Bàn lĩnh cậu kém thế mà cậu định chơi ta thì liệu có quá chủ quan không?

Tôi mím chặt miệng nhìn ông ta bằng cặp mắt khinh thường. Tuy thế, toàn thân tôi chỉ muốn run lên bởi sự ớn lạnh.

- Cậu rất muốn hỏi ta là cái hộp này ai làm, vì sao lại có trong tay ta? Hôm nay ta sẽ nói hết cho cậu biết. Những người nông dân mất đất cho cái dự án nhà máy thép họ làm thế để nguyên rửa bố cậu đấy. Với họ cái tên Nam, tên bố cậu ấy, là tên của một con quỷ không tim, lúc nào cũng hau háu thèm tiẽn. Không nhà nào mất đất ở cái nơi chết tiệt ấy lại không có một cái hộp chứa hình nộm bố cậu. Họ quy cho bố cậu chủ mưu việc bức hại họ. Nhưng mà khổ thân cho bố cậu, bởi vì thực thà mà nói thì ông ta bị oan. Tất cả là do ta. Nhưng chả lẽ ta lại nói rõ ra với mọi người. Mà có nói thì họ cũng không tin. Vì thế, ta đã rất tử tế khi cố thanh minh cho bố cậu nhưng hoàn toàn vô vọng. Cuộc đời nó oái oăm thế đấy. Kẻ chủ mưu là ta nhưng họ lại cứ trút căm giận lên đầu bố cậu. Ấu cũng là số phận! Cũng như giờ đây, ta đổ cậu xóa được ấn tượng xấu về cậu trong suy nghĩ của người dân làng Đồng, nơi chúng ta đang quyết đầu tư dự án sân gôn ấy và sai cậu đi thế mạng. Cậu cẩn thận kẻo họ đang tìm cách thủ tiêu cậu đấy. À, tiện thể ta nói trắng phớ ra cho cậu biết. Cậu chỉ là kẻ đầu sai dốt nát của chúng ta thôi. Cậu cứ mang tiền của công ty đi mà chạy cửa nọ, cửa kia, tiếp tục những việc bố cậu đang làm dở. Ta khuyến khích và gây sức ép để cậu làm điều đó. Của ta chỉ có một phần nhỏ trong số tiền cậu đổ ra thôi, chẳng đáng kể. Nhưng ta sẽ gạt cái dự án ấy sang chỗ khác, chỗ mà cậu đừng mơ sờ được đến, để vết sạch cá chì lẫn chài. Ta sẽ làm điều đó ở vào phút chót, để cậu không kịp trở tay, lại chẳng thể trách được ai. Ta thừa sức làm như vậy nhé. Cứ ngồi đấy mà chờ cái giấy phép đầu tư. Nó chỉ đến tay cậu từ tay ta! Bố cậu rất chủ quan khi không nói cho cậu biết những thất bại của ông ta. Bố con cậu vẫn luôn chỉ là một lũ kiêu ngạo nông nổi thôi.

- Ông là kẻ thật đáng sợ! Tôi kính tởm ông. Nhưng nếu ông nghĩ tôi cũng sẽ giống như bố tôi thì ông đã nhầm rồi đấy. Tôi có tuổi trẻ, có lương tâm, có cả một chặng dài phía trước, có những cộng sự hoàn toàn chỉ vì tương lai tốt đẹp của đất nước mà làm việc. Còn ông thì đã ở cuối con đường. Trong khi ông không vì ai cả. Người ta không sống mãi được nên phải tìm cách hiện diện ở người khác. Liệu ai có thể đem theo hình bóng đáng kính tởm của ông? Có khi nào ông nhớ ra là ông quá già rồi không, già đến mức sẽ chẳng bao giờ có cơ hội sử dụng một phần nhỏ số tiền mà ông chiếm đoạt được bằng đủ loại mưu mô xảo quyệt, bằng những tội ác trời không dung đất không tha. Thế mà từng giờ từng phút, có bất cứ cơ hội nào là ông lại đục khoét! Ông không

thể dành ra nổi một ngày sống mà không chạm vào những đồng tiền hay sao! Tôi cam đoan ông không thể biết mình có bao nhiêu tiền, cũng như ông không biết gì về cuộc sống thực sự. Ông chỉ đang chết, đang bốc mùi, gieo rắc theo sự kinh tởm. Giờ thì tôi hiểu vì sao người ta gọi ông là Mối Chúa!

- Cậu thử nói ta nghe vì sao?

- Vì ông có thể ăn mọi thứ trên đời, tất tật không chừa thứ gì, cả xác chết, cả những người đang hấp hối và những đứa trẻ còn mới là bào thai chưa kịp sinh ra, ông không để lại bất cứ thứ gì trên đời này!

- Ta như thế đấy, thì đã sao. Tự ngẫm thì ta thấy mình còn hơn chán vạn kẻ khác, những kẻ yêu nước theo kiểu của con khi làm xiếc. Cậu xem xiếc khi rồi chú? Cứ sau mỗi trò, người dẫn dắt lại phải nhét vôi vào miệng nó một cái kẹo, thì nó mới chịu làm trò tiếp. Không có cái kẹo, nó sẽ làm mình làm mẩy, hú hét, phá bình, cắn xé, thậm chí đá vào mặt khán giả, đá luôn cả vào chủ của nó. Cậu thử nhắm tính xem đang có bao nhiêu kẻ như thế! Ta dốt tính lắm, nên chỉ đọc được đến con số vạn thôi, đành nhờ cậu. Ta và cái đám ăn tàn phá hại đấy, cậu sẽ bầu danh hiệu tử tế cho ai? Thôi, cái đó tùy cậu. Ta chỉ muốn hỏi những điều ta nói, cậu nghe có lọt tai không? Chỉ là một công nhân đập đá trưởng thành lên thôi nhé, mà cậu thấy nhân quan của ta đâu đến nổi không đáng được kính trọng?

Mối Chúa há miệng cười rộng lên. Nó như tiếng gầm của con mãnh thú đã chán với việc vờn con mồi. Sau tiếng cười man rợ và đắc thắng ấy, từ đũng quần ông ta ào ạt phụt ra triệu triệu những tên lính chỉ biết tàn phá. Chúng có cặp mắt lơ láo, háo sát với bộ hàm cực khỏe. Mọi thứ xung quanh tôi đang sắp biến mất.

- Cậu nhìn đi, nếu ta muốn thì chỉ trong chốc lát mặt đất này dày đặc những kẻ giống như ta và ta xóa trắng toàn bộ. Ta sẽ ra lệnh cho chúng đục ruỗng cậu trong chớp mắt. Bắt đầu cho cậu ta thấy đi!

- Mối Chúa hát hàm về phía những tên lính mỗi lúc một hung húc.

Nhưng ông ta còn chưa kịp dứt lời, những gã mồi lính đã bu lại quanh tôi. Chúng luôn qua các kẽ hở của quần áo, cắn nát tất cả những gì dính trên cơ thể tôi. Hàng vạn con đục qua móng chân tôi, chui lên óc, xuyên qua hốc mắt, hốc mũi, hốc tai và gặm xương tôi ráu ráu. Tôi nhớ tới chuyện kể của một người từng là bạn chiến đấu của già Tâm, khi ông chứng kiến những con mối rào rào ăn xác đồng đội của ông ở rừng Trường Sơn. Chúng tạo ra thứ âm thanh rì rào cực kỳ

yên bình và ngọt ngào. Nhưng chỉ qua một đêm, hôm sau chẳng còn lại bất cứ dấu vết nào cho thấy đã từng có những con người sinh sống, khao khát được nhân giống nhưng chưa kịp làm gì đã ngã xuống và biến mất. 'Có thể mình cũng đang biến mất. Người đời sẽ chỉ còn thấy một đồng cút mới ngay tại nơi này, trong khi con mới chúa kia sẽ lại kéo quân đi làm thịt những người khác. Mình phải ra tay trước'.

- Đừng vội đắc thắng! Tôi sẽ giết ông!

Tôi hét lên và lao vào Mối Chúa. Tôi sẽ húc thẳng vào giữa ngực ông ta, khiến tim ông ta ngừng đập ngay lập tức. Nhưng hóa ra ông ta không có đầu, cũng chẳng có ngực khi mà rõ ràng đầu tôi va vào một bức tường đá khiến tôi đau đớn đến mức mắt hoa hết cả lên..."

Tôi choàng tỉnh dậy, mới biết là mình vừa trải qua một cơn ác mộng. Tôi nằm thờ đốc để lấy lại bình tĩnh, giữ cho nhịp tim bình thường. Cách đây hơn một giờ, tôi đã biết bí mật đựng bên trong chiếc hộp gỗ mà Diệu đưa cho tôi, bảo tôi có thể giữ lại hoặc ném vào lửa. Cuối cùng mẹ cũng nói cho tôi mọi chuyện liên quan đến mối quan hệ của chúng tôi với gia đình Diệu và dân làng của cô ấy. Tôi đã cố nhớ lại vẻ mặt của Diệu khi đưa cho tôi chiếc hộp. Lẽ nào cô muốn chính tôi sẽ là người khép lại hay giữ mãi quá khứ gắn với mình? Có đúng là cô ấy muốn như vậy? Điều đó có nghĩa cô ấy đã cho tôi đặc ân được tự tay lật sang một trang mới trong mối quan hệ giữa chúng tôi? Chỉ khi người ta tha thứ cho ai, chỉ khi con người mở rộng trái tim mình ra đón nhận tình yêu thương, họ mới làm như vậy. Đột nhiên tôi như vừa ngộ ra một điều gì đó vô cùng quan trọng. Tôi bật dậy, trái tim chỉ muốn cất lời ca hát. Tôi thay quần áo, chọn chiếc ca vát màu xanh dịu, chiếc ca vát mẹ tặng khi tôi đến tuổi trưởng thành, với lời chúc con trai mẹ sẽ là một trang tuần kiệt. Màu xanh là màu độ mạng của tôi. Màu xanh là màu Diệu luôn mơ ước như chính cô nói. Tôi mở tủ lấy ra chiếc hộp gỗ nhỏ, bên trong lót nỉ đỏ, đựng nhẫn kim cương, cũng do mẹ chuẩn bị. Mẹ nói: Con hãy trao chiếc nhẫn này cho người con gái nào mà con yêu thương nhất, yêu thương bằng cả cuộc đời con.

Đây là lúc mà tôi thực hiện lời mẹ.

Nhưng tôi chưa kịp ra khỏi cửa, thì một cậu nhân viên bảo vệ sầm sập chạy đến. Mặt cậu ta tái mét, miệng lắp bắp:

- Thừa chủ tịch, xảy chuyện lớn rồi, có người... chế...chết.

- Cậu bình tĩnh lại đi, nói rõ ngay xem có chuyện gì? - Khi hỏi vậy tôi nghĩ đến một tai nạn nào đó liên quan đến Diệu - Đàn ông hay đàn bà?

- Đàn ông...

Tôi thở trút ra. Tôi đã cố kìm lại nhưng bản năng mạnh hơn mọi thói quen được rèn luyện. Không phải Diệu, đó là điều quan trọng nhất. Nhưng ngay lập tức ý nghĩ của tôi hướng tới ông Xã trưởng. Có thể Mối Chúa thất bại trong việc thủ tiêu Diệu, đã kịp ra tay với ông Xã trưởng, một kẻ ngang đường cũng rất đáng chết theo cách nghĩ của ông ta.

Tôi chạy theo cậu nhân viên. Khi tôi rẽ được đám đông để vào bên trong, thì thấy có hai cái xác được phủ vải, còn một người chưa chết nên đang chờ đưa đi cấp cứu. Máu vẫn lênh láng trên sàn nhà lát bằng loại gỗ đưa về từ những khu rừng già. Chủ nhân của nó đã tìm đến tận nơi, xem xét kỹ, lựa chọn và tự tay khắc tên ông ta đánh dấu quyền sở hữu những cây gỗ nghìn tuổi cực quý hiếm ấy. Giờ thì nó dính đầy máu của chính người đã đưa chúng về căn phòng này, với giá cũng bằng máu!

Xe cứu thương đến. Mối Chúa được các nhân viên y tế đưa vào bệnh viện. Ngay lập tức có cả trăm lời đồn thổi, giả thiết được đưa ra về nguyên nhân của vụ thảm sát. Nhưng tôi không quan tâm. Việc đầu tiên là phải bằng mọi cách cứu Mối Chúa. Tôi lập tức cầu khẩn bệnh viện cử những bác sĩ tốt nhất, với những phương tiện hiện đại nhất để duy trì mạng sống cho Mối Chúa.

Nhưng có vẻ như mọi chuyện đều đã muộn. Mối Chúa không còn cơ hội trăng trối điều gì với người thân. Mắt ông ta trợn ngược hết cỡ, như để tìm xem còn ai có thể hiểu ông. Rõ ràng là ông muốn nói điều gì đó vô cùng hệ trọng. Lưỡi ông cứ đùn ra từng ngụm máu. Ngực ông thoi thóp, nghe rõ cả tiếng gió rít qua cổ họng. Miệng ông há hết cỡ, đến mức không thể tự khép lại được, để lộ ra những cái răng hàm to và chắc, tất cả đều bịt vàng.

Mối Chúa bắt đầu lên cơn hấp hối. Mặt ông trước đó cứ phình to dần, cho đến khi nó xẹp xuống như một quả bóng xì hơi, khiến da tạo thành những nếp gấp cuộn lên trên má, trên

trán. Nó sắp bị hủy hoại để chuyển sang màu xám ngoét. Riêng chiếc bụng trống của Mối Chúa thì chẳng hề hấn gì. Nó vẫn căng mọng, đầy uy quyền như khi ông khệnh khạng đi lại, tay cầm điếu xì gà mạ vàng, cặp mắt tràn ngập hung khí và quyền uy, nói nhát gừng những điều mà kẻ khác cứ phải căng tai ra mà nghe. Giờ đây, nó đang ngày một trương to sau mỗi lần ông quần quai. Lưng ông vì thế cứ phải cong lên, các mạch máu ở cánh tay, ở cổ nổi phồng như những con giun no căng máu. Hơi thở của ông vẫn đổ dồn dập, trong khi cút và nước tiểu bắt đầu thoát ra. Mặt ông nhanh chóng đen sạm lại, y như cái vung nồi ám khói. Bất ngờ, khi mà mọi người cố gắng tập trung cùng nhau giữ ông để cái thân xác khổng lồ không vụn như con trăn no mỗi bị trúng tên độc, thì hai tròng con ngươi của ông bay vọt ra khỏi hốc mắt, chả khác nào hai viên đạn vừa bắn khỏi nòng súng. Nó giống như hai chiếc nút bật khỏi miệng chai sâm panh thì đúng và dễ hình dung hơn. Lát sau, khi mọi người còn đang chưa hết kinh hoàng, thì một tiếng bục khác phát ra ở trong đống quần. Viên bác sĩ, vốn là người nhận nhiều sự hào phóng của Mối Chúa mỗi khi đến khám tại nhà, quỳ xuống trong cái tư thế của một lương y chính cống, trịnh trọng thò tay vào bên trong quần và xác nhận: bìu ông vừa bị nổ tung, làm văng ra hai hòn dái to như hai quả trứng ngỗng luộc bóc vỏ, trắng nhễ nhại, mềm và âm ỉm. Chúng trôi theo đùi ông và trước khi rơi tuột xuống nền nhà thì một thủ túc thân cận của Mối Chúa lao ra vồ được, nâng trên hai lòng bàn tay, khom khom nhẹ bước, ý chừng để chúng khỏi vỡ, nguyên vẹn bỏ vào cái hộp, chờ khi liệm thì đưa cả vào quan tài, để xuống âm phủ ông không bị ngạ quỷ đàn bà coi nhòn.

Nhưng Mối Chúa vẫn chưa chết. Bác sĩ dùng tay bắt mạch xác nhận điều đó. Bằng mắt thường cũng có thể thấy sợi tóc vẫn bị thổi nghiêng khi đặt ngang lỗ mũi ông. Ngón chân cái của ông, nếu tập trung toàn bộ tinh lực để nhìn, vẫn có thể thấy nó hơi ngọ nguậy.

Ông vẫn còn muốn nói điều gì đó - tất cả cùng đoán thế.

Sau này tôi nghe kể lại, đến tận chiều muộn hôm ấy, Mối Chúa vẫn được xác nhận là chưa chết hẳn, vẫn trong tình trạng hấp hối dù toàn thân đã bốc mùi khản khản. Những người chờ

tiền ông ở giây phút cuối cùng đều không đủ kiên nhẫn, lần lượt bỏ về. Nửa đêm, nghe tay bác sĩ trực phòng cấp cứu kể lại, bất ngờ Mối Chúa ngồi bật dậy, nơi trước kia là mắt thì lúc ấy là hai cái hốc đen ngòm, hung nhúc giun sán, trong khi môi bắt đầu phồng lên còn mũi thì như bị mối ăn mất hẳn phần cánh hai bên, trơ lại cái lỗ tối om. Từ cái hốc ấy thò ra đầu con rắn mối ở dạng bào thai. Toàn thân ông nhanh chóng bị phân hủy, chỉ riêng cái đầu thì cứ quay quay sang hai bên như con lật đật. Có thể ông vẫn đang tìm thứ gì đó để mang theo? Chẳng biết anh trực ban có thần hồn nát thần tính không, khi bảo rằng, cái thân hình khổng lồ không mắt, không mũi, không tai và chỉ còn độc cái miệng với cặp môi dày vù, vẫn ngồi chồm chồm khi bất ngờ quát lên một câu vang rền: “Tiền của ta...a... t...a...a...” rồi mới đổ vật xuống, thịt da rữa từng mảng.

Người ta hứng được cả một thùng dung tích 30 lít thứ nước màu vàng, đặc sền sệt, chảy ra từ cơ thể Mối Chúa.

THẦN CHẾT TRỞ VỀ TỪ CÔI CHẾT

(Trích tiểu thuyết *Mối Chứa*)

... Để xóa sổ cô sinh viên luật, Mối Chứa quyết định ra tay. Ông không muốn lặp lại trò cũ, vừa gây nhàm, vừa không bố công. Một con bé nhai ranh, cần gì phải bày trận phức tạp, điều mà ông đã thực hiện thành công khi thủ tiêu Máy Chém và những kẻ ngang đường khác.

Việc của các sát thủ do Mối Chứa giao cho là bắt cóc con bé sinh viên luật, rồi tùy tình hình cụ thể mà tạo hiện trường giả của một vụ ngã vỡ đầu do leo núi, hoặc bị tai nạn giao thông.

Đó là lý do chiếc Xuyên lục địa chở theo nhóm sát thủ phải có mặt tại bến xe buýt ở thị trấn T., trước khi cô sinh viên luật xuất hiện để gặp mặt một nhóm bạn bè, bàn chuyện hỗ trợ pháp lý cho những nông dân của làng Đồng, nơi đang xảy ra việc phản đối thu hồi đất liên quan đến dự án sân gôn.

Nhưng người của Mối Chứa đã đến muộn.

Khi biết chắc cô sinh viên luật được những kẻ lạ mặt to gan đưa lên chiếc U-oát, ba sát thủ máu lạnh, trong đó người cầm lái có biệt danh là Thần Chết, bị chạm tự ái nghề nghiệp. Họ bắt đầu nghĩ đến một cuộc chơi tàn khốc theo kiểu của dân anh chị. Khi con mãnh thú biết rõ khả năng của mình trước một con mồi quá yếu ớt không cách nào có thể thoát cú vỗ của nó, thì nó không việc gì phải vội. Nó muốn tận hưởng cảm giác sướng đê mê được chứng kiến con mồi bị dồn vào đường cùng, một khoái cảm sặc mùi máu. Xé xác con mồi xong cũng là lúc hết hứng thú, con quái thú hiểu rõ điều đó.

Hãy nói qua về Thần Chết.

Gã được Mối Chứa thu phục sau một vụ án mạng, lo cho thoát khỏi lao tù nên gã coi như mang nợ suốt đời với chủ nhân.

Chính Mối Chúa tặng cho gã biệt danh đáng sợ đó, bởi bất cứ khi nào gã ra tay, là coi như thần chết xuất hiện. Không một ai có thể thoát! Mối Chúa thường đem theo gã mỗi khi có việc đàm phán làm ăn với những đối tác máu lạnh khác. Những lúc ấy, gã trong vai kẻ hầu cận hiền lành, cầm như hến khi thân chủ chưa cần đến. Nhưng ngay cả một con sư tử cũng phải gờm nếu nhìn thấy gã. Trái lại, gã có thể cúi xuống liếm chân chủ. Bù lại, Mối Chúa ban cho gã rất nhiều đặc ân. Hằng ngày chỉ duy nhất Thần Chết là được tự ý ra vào biệt thất của ngài mà không cần phải báo trước. Mối thâm tình chủ tớ giữa Mối Chúa và Thần Chết có thể so sánh với mối quan hệ phụ tử giữa Đổng Trác và Lã Bố. Cũng giống như Lã Bố, Thần Chết có một cô vợ rất xinh đẹp. Cô ta từng là ứng viên sáng giá ngôi vị hoa hậu, nhưng vì vướng vào một đường dây ma túy, bị truy sát nên đành phải nương vào Thần Chết để không bị giết, lại có tiền tiêu xài thoải mái. Trước mặt Thần Chết, vợ gã một điều gọi Mối Chúa là ba, xưng con, rất nết nết, gia giáo. Nhưng có tin đồn dai dẳng, là từ lâu Thần Chết đem lòng ngờ vực Mối Chúa và vợ gã có quan hệ mờ ám trên giường. Những đồ vật bằng vàng và kim cương đắt tiền vợ gã mang về mỗi lần đến thăm ba nuôi, ngày một nhiều, trong đó có chiếc vòng ngọc hộ mạng hiệu Cartier nghe nói ngay cả những quý bà cao sang cũng không dám mơ, khiến gã thường thảng thốt trong cả giấc ngủ. Gã tìm cách tự giải thoát mình bằng việc gán những tin đồn ác ý ấy cho kẻ thù của Mối Chúa. Ngài là loại rộng lớn, bỏ gì hạ mình với đám tôm tép. Vả lại bên ngài luôn có cả tá người đẹp vây quanh suốt ngày đêm, làm sao có thời gian để ngài quan tâm đến vợ gã.

Nhưng máu ghen của một thằng đàn ông võ biển háo sắc cứ âm thầm bám lấy gã.

Tuy thế, ngày ngày gã vẫn tuyệt đối làm theo bất cứ sai bảo nào của Mối Chúa mà không bao giờ thắc mắc. Với gã, Mối Chúa vẫn mãi là ân nhân. Khi Mối Chúa nói nhỏ vào tai gã ý muốn của ngài là phải thủ tiêu cô sinh viên luật mà không để lại dấu vết, thì Thần Chết lập tức lên kế hoạch thực hiện. Gã hiểu rằng mọi việc phải thật kín, không thể để lộ ra manh mối nhỏ nào. Sau một thời gian kỳ công theo dõi, gã biết rõ ngày giờ cô sinh viên luật sẽ có mặt ở thị trấn T. Gã lập tức hình thành ngay

trong đầu mọi đường đi nước bước của một vụ giết người bịt đầu mối ở mức hoàn hảo. Thoạt đầu gã và đồng bọn sẽ bắt cóc cô, cho lên xe, rồi đem vào một đoạn đèo. Việc đó quá đơn giản. Tại đây, tùy điều kiện cụ thể mà ném cô ta xuống khe núi, hay lợi dụng thời tiết, rình chờ cho chiếc xe *container* đi qua rồi đẩy cô vào bánh sau... Đêm tối và mưa to gió lớn sẽ làm nốt công việc xóa sạch mọi dấu vết.

Không ngờ, có kẻ nào đó đã làm lộ tin ra bên ngoài, gã chắc chắn như vậy, khiến kế hoạch của gã bị phá hỏng. Việc tìm đứa phản bội sẽ tính sau, giờ mục tiêu hủy diệt của gã và đồng bọn là tất cả những kẻ đang ở trong chiếc xe cũ nát kia. Bọn hắn phải chết theo cách mà Thần Chết này muốn.

Trong khi Thần Chết lạnh lùng nghĩ như vậy, tay lái không hề có động tác thừa, thì phía trước, chiếc U-oát rõ ràng là đang rồ ga hết cỡ. Nó phải sử dụng đến lối chạy chữ chi, đánh vòng chèn ép để ngăn đối phương có thể dễ dàng vọt lên hất nó xuống mép đường bất cứ lúc nào.

- Nuốt sống nó đi! - một giọng trầm đục buông ra như bắt đầu chán trò chơi không còn khả năng gây bất ngờ.

- Câm mồm! - Thần Chết quát khê gã đồng bọn trẻ mỗ, cười gằn. Gã lạnh lùng đạp sâu chân ga, đánh mạnh tay lái sang hai bên. Chiếc Xuyên lục địa lao vọt lên như hóa rồng. Nhưng khi tưởng áp vào được hông của chiếc U- oát, thì nó suýt nữa húc thẳng vào thanh sắt gắn ở đuôi xe.

- Thằng chó, khá lắm! - Thần Chết lẩm bẩm - Nhưng mày sắp đi đời rồi.

Nói đoạn, gã lại thốc ga cướp thời cơ những kẻ chạy trốn phải trả đường cho chiếc xe tải chạy ngược chiều, tìm khoảng trống sít sao để vọt lên. Nhưng cả lần này gã cũng phải chuyển ngay sang chân phanh. Chiếc Xuyên lục địa chúi mũi xuống đường...

- Tiên sư thằng chó! - Thần Chết văng tục - Mày có bản lĩnh thì thử làm thế với bố mày lần nữa xem.

Chiếc Xuyên lục địa hai cầu gần như nhảy vọt lên, bốn bánh cùng quay tít miết xuống mặt đường, bốc khói khét lẹt trước khi bám sát chiếc U-oát. Nhưng người cầm lái chiếc U-oát quả là một tay cáo già, khi khiến chiếc Xuyên lục địa thêm lần

nữa lại suýt mất lái hướng vào vách núi. Có vẻ như những kẻ chạy trốn đang câu giờ, chờ ra được khu vực đông dân cư là coi như thoát hiểm. Điều đó kích thích máu điên của Thần Chết. Gã bắt đầu mất kiên nhẫn, sẵn sàng lao thẳng vào đối phương từ phía sau, dúm thẳng nó xuống vực nếu cơ hội cho phép.

Con đường đến đoạn vòng vèo, lại hẹp, nên Thần Chết chưa thể làm tiếp một cú thốc lên tiếp theo. Hai chiếc xe đành cái trước, cái sau chạy thông dong, vòng sang trái, vòng sang phải một đoạn dài, như họ cùng phối hợp biểu diễn một trò chơi vui nhộn mạo hiểm nào đó.

Nhóm sát thủ phía sau thỉnh thoảng lại cười gằn, buông ra những câu đay chết chóc. Họ chỉ được phép thành công, không có quyền thất bại. Mối Chúa rất ghét các thủ túc vò đầu vò tai đưa ra lý do bao biện không hoàn thành công việc nào đó được ngài giao cho. Mà có phải là việc đội đá vá trời gì đâu! Nhiều năm phục vụ Ngài Ngự, họ hiểu rõ cái giá khủng khiếp phải trả, nếu họ khiến ngài thất vọng.

Đoạn đường đèo đã lùi lại phía sau. Nhóm sát thủ bắt đầu sốt ruột. Họ chỉ cần chờ ra chỗ đường thẳng là mọi việc sẽ phải kết thúc. Trước mặt họ có vẻ đang là một đoạn đường như vậy. Dưới trời mưa, lại chạy giữa khe núi, ánh đèn pha sáng quắc của chiếc Xuyên lục địa cũng chỉ giúp Thần Chết nhìn xa qua mũi xe được vài mét. Nhưng gã rất tự tin vào cảm giác của mình. Bỗng gã cười rống lên:

- Mà đến số rồi!

Đó là lúc chiếc U-oát có vẻ tăng hết tốc độ trong tuyệt vọng để thoát khỏi đoạn đường thẳng, nơi nó gần như đang tụt lại trước những kẻ truy sát. Như một con mãnh thú bị coi thường quá lâu, chiếc Xuyên lục địa lao lên bằng tất cả sức mạnh của cỗ máy ba trăm ngựa. Mũi của chiếc xe phía sau ở sát ngay đuôi của xe phía trước. Lần này Thần Chết sẽ chơi đúng luật, bởi rõ ràng chiếc U-oát đã bị cua quá trớn, vào sát mép đường bên phải, rất khó để làm tiếp một cú "cắt đầu" xe phía sau. Nhưng con mẹ chúng mày,... chuyện gì thế kia...! Những sát thủ chuyên nghiệp của Mối Chúa chỉ có khoảng vài giây cười cợt và chửi thề khi chứng kiến chiếc U-oát nghiêng sang một bên, chạy bằng hai bánh như trò ảo thuật thảm hại đến tức cười.

Kẻ cầm lái chiếc Xuyên lục địa chỉ giật mình nhận ra gã bị mắc bẫy vào đúng khoảnh khắc cái vực thẳm đã đen ngòm ở ngay trước mắt. Gã và đồng bọn ngồi trong xe có thêm vài giây để cảm nhận mình đang rơi tự do trước khi mọi thứ trở nên tĩnh lặng tuyệt đối.

Trời vẫn đổ mưa sầm sập.

Những người ngồi trên chiếc U-oát nhận ra mối đe dọa không còn, bèn cho xe chạy chậm lại. Bấy giờ tay lái xe già đời, từng lăn lộn ở Trường Sơn mới khẽ nói:

- Thoát rồi! So với tính toán, lệch mất vài mét.

Người ngồi bên, cao to, hỏi:

- Ông biết có đoạn cua hiểm ấy à?

- Ông quên tôi từng là lái xe Trường Sơn, trước khi vào trận, chúng tôi phải luyện ở cung đường này. Đã hơn bốn mươi năm, dù sau nhiều sửa chữa, mở rộng, nhưng cái cua tử thần ấy vẫn không thay đổi là bao, trừ có thêm mấy thanh hộ lan bằng nhôm. Nhưng với tốc độ 80 km trên giờ, một cái xe nặng gần hai tấn sẽ húc văng nó như húc rặng rào bằng cành tre...

Sau khi tỉnh lại, Thần Chết thấy toàn thân đau ê ẩm. Chân gã nặng như đeo đá, không sao điều khiển được. Mỗi khi gã định cử động, thì răng gã lại phải cắn chặt vào vành môi. Mưa đã tạnh, để lộ ra một chút ánh sáng từ trăng giữa thánng. Tiếng côn trùng râm rì khắp xung quanh. Cách đó một quãng ngắn, hai gã đồng bọn nằm kẹt lại trong xe, chết không kịp ngáp. Do cầm lái nên Thần Chết ôm chặt được vô lăng, nhờ túi khí mà sống sót và văng ra ngoài khi chiếc xe đâm vào tảng đá to như con trâu nằm án ngữ ở lưng chừng dốc.

Việc đầu tiên là gã lục tìm máy điện thoại vẫn nằm sâu trong túi áo, gọi báo tin cho Mối Chúa qua số máy riêng về sự cố lao xe xuống vực, để tuột mất con mồi. Gã là thủ túc thân tín nhất của Mối Chúa nên không dám giấu ngài bất cứ chuyện gì. Ngài có vẻ không vui nhưng cũng hỏi thăm, an ủi gã, tự tay ghi lại địa điểm chiếc xe bị nạn, dặn gã cứ tạm chịu khổ, ngài sẽ cho người đến ứng cứu. Sau đó Thần Chết sờ nắn toàn thân, để xác định xem gã bị thương ở mức độ nào. Không có dấu hiệu gãy xương, mà chỉ đau phần cơ do va đập. Gã bắt đầu thực hiện bài vận khí công để đẩy đau đốn và hàn khí ra ngoài. Là một kẻ võ

nghệ cao cường, thể lực tốt, lại dày dặn sương gió, chỉ một lát sau, Thần Chết đã có thể lê lét được về phía hai gã đồng bọn xem có thể giúp gì được chúng.

Nhưng gã chẳng thể làm được gì hơn là kê cho đầu của hai gã ngay ngắn hơn, lau mặt cho từng gã, rồi ngồi chờ đồng bọn đến cứu. Nhìn ra xung quanh chỉ thấy cây cối âm u, cùng với tiếng gào rú hoang dại của gió rừng, bỗng gã có linh cảm sắp gặp điều chẳng lành. Đây là thứ bản năng tự vệ của kẻ sát thủ chuyên nghiệp, được tôi luyện qua chính nghề nghiệp tàn bạo của gã. Nếu Mối Chúa muốn bịt đầu mối để an toàn, thì tính mạng của gã không phải là thứ quý nhất với ngài. Ý nghĩ này chỉ lóe lên, nhưng cứ khiến gã ròn rợn. Thêm vào đó, những tin đồn về mối quan hệ giữa vợ gã và Mối Chúa chưa lúc nào biến mất trong đầu gã. Vào lúc này chẳng hiểu sao nó cứ gợn lên như bóng ma! Một công, được hai việc, với người tàn bạo và nham hiểm như Mối Chúa, còn thời cơ nào tốt hơn! Không, cứ cần tắc vẫn hơn - gã nghĩ nhanh trong đầu. Nhờ có phẩm chất này mà gã còn lại đến tận hôm nay, trong khi hàng chục thằng bạn gã đều vào tù hoặc bị giết bởi chính đồng bọn.

Thần Chết nhanh chóng vơ cành cây, lá mục xung quanh, nhồi vào chiếc áo *Nato* của gã, trông chả khác gì một thân người, rồi tìm khe hở đặt xuống bên dưới gầm chiếc xe bị bẹp rúm, bên cạnh xác hai gã đồng bọn, y như gã đang bị mắc kẹt từ thất lung trở xuống. Phần đầu thò ra ngoài thì gã vo tròn cành cây rồi úp chiếc mũ lên. Kể cả trong ánh sáng đèn pin, cũng rất khó nhận ra đó là người giả. Xong đâu đấy, gã nhét chiếc điện thoại vào túi áo của vật thể mạng, còn gã thì lê lét chui sâu vào một hốc đá cách đó mấy bước chân. Trước khi tiếp đi vì quá mệt, gã còn kiểm tra cẩn thận khẩu súng ngắn vẫn nằm yên trong quần.

Khoảng quá nửa đêm thì người do Mối Chúa sai đi cứu những kẻ gặp nạn tìm được đến vị trí chiếc xe lao xuống vực, nhờ định vị vệ tinh gắn trên xe. Bọn họ gồm hai người, đều là những sát thủ có khả năng không máy may run tay khi bắn vào đầu người khác. Họ hoàn toàn im lặng. Sau khi tìm chỗ giấu xe, một gã vác theo can xăng. Trời lại bất ngờ trút mưa xối xả, khiến hai gã phải chật vật lăm mồi xuống được tận nơi chiếc xe gặp nạn.

Một gã dùng máy điện thoại bấm số của Thần Chết. Lăn theo tiếng chuông, trong ánh sáng nhòe nhoẹt của đèn pin, hai gã sát thủ nhận ra Thần Chết vẫn đang nằm kẹt dưới gầm xe, trong khi hai thằng còn lại thì toàn thân nát bét. Nhờ tiếng chuông điện thoại mà Thần Chết tỉnh dậy và biết là đồng bọn được Mối Chứa sai đến đã đang ở bên cạnh, chỉ cách gã vài mét. Gã đóng tai nghe động tĩnh, dùng cả mũi để hà hít xem liệu có mùi tử khí? Sau hàng chục hồi điện thoại trong túi đổ chuông mà không thấy kẻ mặc áo Nato động cựa gì, hai gã sát thủ bèn lùi lại mấy bước. Bỗng dưng hai gã đều cảm như hén. Có vẻ như chúng đang phải tính toán xem nên làm gì tiếp theo. Từ trong hốc đá gần đó, với bản năng đánh hơi thính nhạy của một sát thủ chuyên nghiệp, Thần Chết đọc ngay ra được ý nghĩ của hai thằng đàn em kia. Khoảnh im lặng bất ngờ chính là điềm báo của chết chóc sắp trút xuống gã. Gã rùng mình vì suýt nữa đã mất cảnh giác. Răng gã nghiến chặt vào nhau còn tay thì để nhẹ lên báng khẩu súng.

Sau mấy động tác đùn đẩy, cuối cùng một trong hai gã đàn ông miễn cưỡng rón rén lặn đến cạnh cái xác Thần Chết, cách một đoạn, nói nhỏ:

- Tao không biết mày còn sống hay đã chết. Tao cũng không thù hận gì mày. Nhưng Ngài Ngự muốn mày chết, thì coi như mày chết rồi vậy. Đừng oán tao nhé! Mày không chết thì tao phải chết. Đòi nó khốn nạn thế chứ! Tao không nỡ thấy mày đau đớn khi da thịt bốc cháy, nếu chẳng may mày chưa chết, hiểu cho ý tốt của tao nhé. Vĩnh biệt thằng bạn!

Nói dứt lời, gã rút trong người ra khẩu súng ngắn có ống giảm thanh, một tay bám vào thân cây, tay kia run run với ra gí thẳng vào giữa cái mũ, bảo thằng còn lại tắt đèn pin, còn gã thì quay mặt nhìn lên trời rồi bắn ba phát liên.

Ngồi trong hốc đá, Thần Chết có cảm giác rõ ràng đầu gã vừa bị nã ba phát đạn. Tuy nhiên, gã vẫn cố nghĩ mình đang trong cơn ác mộng. Nhưng khi hai kẻ kia vừa chuẩn bị gì đó, vừa cười khùng khục, gọi tên gã bằng vẻ mỉa mai và bảo: "Khổ thân thằng em đại. Ai bảo mày hám sắc. Nó đẹp và đi quá mày ạ. Ngài Ngự còn chết mê chết mệt nữa là bọn tao", thì toàn thân gã như vừa bị giội cả thùng nước đá. Tim gã lạnh buốt, kèm theo luồng ý nghĩ thoát ra còn lạnh buốt hơn. Với bản lĩnh và

khả năng bắn súng vô song của mình, lại ở cự ly chỉ mấy mét, Thần Chết thừa sức kết liễu hai thằng đàn em chỉ trong tích tắc. Nhưng như thế thì cho chúng chết đơn giản quá. Gã muốn bắn bọn chúng y như bọn chúng đã bắn gã, nghĩa là gí súng vào tận mặt rồi mới bóp cò.

Ở bên ngoài, một trong hai gã bắt đầu tưới xăng lên xác đồng bọn, còn gã kia thì loay hoay tìm cách bật nắp bình xăng của chiếc xe gặp nạn. Bị rách da tay khiến gã buông lời chửi thề, nhắc đến cả tên Thần Chết như là nguyên nhân của việc gã phải vất vả. Một lát sau, khi xăng trong xe bắt đầu cháy ồng ộc, gã vội lùi ra và bảo gã kia châm lửa. Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên trùm kín chiếc xe và khu vực xung quanh, soi rõ hai kẻ sát thủ đang bán sống bán chết chạy ngược lên phía trên.

Nhưng Thần Chết còn nhanh hơn. Nhìn và nghe thấy tất cả, gã lập tức trở lại là một tên sát thủ máu lạnh. Mọi đau đớn không còn là vấn đề gì với gã. Gã định nhanh ra kế hoạch trong đầu là sẽ đón lõng sẵn ở phía trên, chờ hai gã kia bò lên, mặt đối mặt là ra tay luôn để được thấy từng thằng hét như bò rống trước khi ngã bật ngựa trở lại thung lũng. Nhưng khi tìm thấy chiếc xe bọn kia giấu trong lùm cây cách đó một đoạn và cửa xe không khóa, thì Thần Chết nghĩ ra trò kịch tính hơn.

Một lát sau thì hai gã đàn em của Thần Chết cũng bò được lên mặt đường. Hai gã cần phải biến thật nhanh khỏi hiện trường theo lời dặn của Ngài Ngự. Mọi việc sau đó đã có ngài lo chu đáo. Nhưng vừa chạm tay vào cửa xe, thì đèn trong xe bật sáng và chúng sững lại khi thấy Thần Chết ngồi lù lù bên ghế phụ, đầu hơi gục xuống. Hai gã chưa kịp há to miệng kinh ngạc, thì Thần Chết hỏi:

- Xong việc Ngài Ngự giao rồi à?

Hai gã tưởng Thần Chết chưa biết chuyện gì, tưởng gã hỏi thật, bèn đưa mắt cho nhau trong tích tắc rồi một gã đáp:

- Tìm mày mãi... Ngài Ngự bảo chúng tao phi tang hai thằng kia, vì đảng nào chúng nó cũng *tạch* rồi. Còn mày thì Ngài Ngự bảo giá nào cũng phải tìm bằng được. Ngài chỉ quan tâm đến mày. Chúng tao vì thế đang lo sốt vó đây. May quá... Mày không sao chứ?

- Xong việc rồi thì lên xe về thôi.

Hai gã nem nép làm theo lời Thần Chết, một đứa ngồi và ghé lái, còn đứa kia ngồi ngay phía sau, ở vị trí có thể nhìn ché để thấy mặt Thần Chết lúc ấy y như được đúc bằng gang.

Xe chuẩn bị nổ máy, thì bỗng Thần Chết nhăn nhó bảo:

- Tự dung tao đau đầu quá, cứ như có ai bắn vào trán ấy. Bọn mày có cảm giác ấy bao giờ chưa? Như là có ai gì súng sá mặt rồi nổ liền mấy phát đạn, như thế này này...

Trong chớp mắt, hai gã đàn ông lĩnh ngay mỗi gã một viên đạn vào giữa trán, không lệch một li. Xong, Thần Chết ké gã ngồi ở ghế lái sang ghế phụ, ấn gập đầu gã xuống chỗ đ chân, rồi cứ thế nổ máy phóng như hóa rồ. Trong đêm tối, trước mắt gã chỉ thấy những vệt đen thẫm của cây rừng mọc hai bên đường lùi lại phía sau vùn vụt, y như những nấm mồ. Đến một khúc đường vắng, lại có móm đất nhô sát bờ sông, Thần Chết cho xe dừng lại rồi toan tính chốc lát. Bốn bề hoàn toàn vắng lặng. Gã quyết định rất nhanh. Gã bèn mở cửa, thò hẳn nửa người ra bên ngoài khi lái chiếc xe cắt chéo sang bên kia đường. Cách móm đất hơn chục mét, gã thốc ga rồi lao vọt ra ngoài, lả mấy vòng trước khi ngồi dậy và ngửa cổ cười rống lên man dại. Gã vẫn còn kịp nhìn thấy chiếc xe nháy chồm chồm trước khi cắm thẳng đầu xuống dòng nước mùa lũ đang sôi sục chảy xiết. Chẳng còn tí dấu vết nào để người ta có thể lần ra manh mối.

Thần Chết mệt mỏi lê bước vào khu rừng ven đường, tìm một chỗ kín đáo rồi ngồi nghỉ. Gã dùng nước mưa lau mặt và những vết máu dính trên quần áo. Gần sáng thì gã tìm đến thu một phòng trọ của cái nhà nghỉ tồi tàn, chuyên dành cho tài xế xe đường dài lỡ độ đường, nằm lảnh trong sườn đồi. Gã vừa tìm cách dưỡng thương vừa nghĩ mưu kế trả thù. Gã cắt đứt mọi liên lạc, kể cả với vợ. Hằng ngày gã chỉ mò ra bên ngoài tìm đi nhấm, mua rượu uống, tranh thủ nghe ngóng động tĩnh. Những lúc nằm tưởng tượng cảnh Mối Chúa phủ tấm thân nóng nín của ông ta lên cơ thể mảnh mai của vợ gã, vò thỏa thích tất thân trắng nõn nà của thị, trong khi vợ gã quần quai, hết cục như nấc nẻ, lại rên rấm, mình cong lên như động kinh, gã lại nghiêng răng kèn kẹt. Gã đã tận mắt thấy cái vật nằm giữa hán Mối Chúa để khẳng định nó chỉ thua của loài ngựa. Gã tự đấm vào ngực mình, cắn răng vào môi, hít từng hơi thuốc dài, với c

chai rượu ngửa cổ dốc thẳng vào cuống họng khiến nó bỏng rát. Gã làm thế để không phải tưởng tượng tiếp...

Tự dung Thần Chết không muốn sống tiếp để cứ phải đối mặt với nỗi nhục nhã ê chề, một phần do gã tưởng tượng ra. Đòi gã chả còn gì để phải luyến tiếc. Coi như mất sạch. Là kẻ giết người không ghê tay, vậy mà có lúc gã gục xuống gối, khóc rung cả bờ vai.

Sau năm ngày biến mất, Thần Chết đột ngột hiện ra trước cửa nhà vào lúc gần sáng, bằng vẻ mặt của người vừa đi đâu đó trở về. Gã tắm rửa sạch sẽ, cạo râu tươm tất rồi nhờ vợ băng lại vết thương, dùng dầu xoa vào những chỗ bị sưng. Mỗi lần vợ gặng hỏi vì sao bị thương, suốt những ngày qua đi đâu mà không cho cô ta biết, gã chỉ cười gằn không trả lời. Vợ gã bèn ra bộ làm mặt giận, bỏ đi nằm. Trời cũng bắt đầu sáng. Gã liên tục xem đồng hồ. Rồi gã lôi ra chai rượu ngồi tu ừng ực. Vợ gã linh cảm có điều chẳng lành, vội trở dậy, về bên ngoài là can ngăn, nhưng trong thâm tâm chị ta muốn mở sẵn cửa để có gì chạy thoát ra ngoài, đánh động hàng xóm ứng cứu. Nhưng Thần Chết biết trước mọi toan tính của vợ. Vừa nhìn thấy vợ trong bộ quần áo ngủ lộng lẫy, vô tình để lộ ra chiếc vòng ngọc đất tiền, gã một tay vẫn cầm cả chai rượu để tu, tay kia rút súng bắn thẳng vào giữa tim vợ. Nhìn vợ quần quại trong vũng máu, Thần Chết nhếch mép, dùng chai rượu uống dõ dốc vào miệng thị, nói nhỏ: "Chén rượu này là để hẹn nhau cùng làm ma. Cô cố chờ tôi và ba nuôi cô rồi cùng đi nhé".

Khi gã nói vậy, mắt vợ gã vẫn mở trừng trừng chưa chịu khép.

Thần Chết lạnh lùng nạp bù viên đạn vào khẩu súng, do chính Mối Chúa tặng, bình thần ra khỏi nhà, nhanh như một bóng ma.

Thông thường một ngày của Mối Chúa luôn bắt đầu từ sáu giờ sáng. Ngài trở dậy, vệ sinh răng miệng, thư giãn bằng hút thỏ sâu và ăn nhẹ chút gì đó bổ béo, dễ tiêu, có khả năng thải độc rất cao. Có thứ ngài đặt mua từ tít bên châu Phi, chỉ có thể mang về bằng đường ngoại giao được miễn kiểm tra an ninh. Có thứ phải sang tận châu Mỹ, vào vùng thổ dân mới mong tìm thấy, thì nó luôn có trong kho thức ăn của ngài. Sau khi bỏ vợ, ngài

quyết định sống độc thân. Tất cả mọi việc sinh hoạt, ngài luôn được sự trợ giúp của một vài người do đích thân ngài tuyển lựa kỹ càng. Nếu như khi trong phòng kín, ngài chỉ cho phép phụ nữ vào, thì giúp việc ngài hằng ngày là những thanh niên khỏe mạnh, giỏi võ, thông thạo lái xe, bắn súng. Bất cứ người lạ nào muốn đến gần bên ngài, đều phải qua kiểm tra bằng mắt, bằng mũi và đôi khi cả bằng tay của họ.

Từ khi cảm thấy đã về già, Mối Chúa rất ít khi đi đâu xa, nếu không có việc gì đặc biệt cần. Ngài muốn dưỡng sức để có thể sống mãi. Trăm tuổi với ngài vẫn chưa đủ để ngài thể hiện tình yêu cái cuộc đời này. Vì thế, ngài chỉ loanh quanh trong khu biệt thự ngoại thành rộng mênh mông, có đầy đủ tiện nghi, kể cả liên lạc vệ tinh, được thiết kế xây dựng theo kiểu cung điện của các hoàng đế Trung Hoa.

Sau khi ăn sáng chính thức mỗi ngày một món, uống trà tiêu mỡ, đi dạo cho máu lưu thông, ngài thực hành một nghi lễ mà ngài rất thích thú. Đầu tiên ngài mặc áo cổn, lấy mô típ từ trang phục của vua thời Nguyễn, được may bằng loại lụa hảo hạng thừa từ Hàng Châu, đi giày mềm kiểu hài gấm, hoặc giày vải cao cổ mũi cong lên, thêu hình rồng bằng chỉ đỏ, mắt rồng là đá xa phía Ấn Độ, thất đai tía dát vàng óng ánh, đội mũ có đính 31 hạt ngọc ruby màu máu bồ câu, kèm theo viên minh châu phong thủy nằm chính giữa, gọi là đá hộ mạng. Khi đã cảm thấy vừa lòng, ngài bắt đầu bước những bước khoan thai trong gian phòng rộng mênh mông được tưởng tượng là cung vua. Dáng ngài bệ vệ, chẳng khác gì dáng quân vương đang chuẩn bị thiết triều. Cũng có tiền hô, hậu ứng, hai hàng lính lệ (là mấy người giúp việc nam), trong đó một người cầm lọng vàng che từ phía sau. Cuối cùng, sau khi có vẻ thấm mệt, ngài đuổi bọn gia nô ra ngoài, một mình tọa trên cái ngai dát vàng, tay ngài khảm ngọc, đặt sâu trong căn phòng chỉ rất ít người được biết. Ngài ngồi trong cấm điện, mắt mơ màng tận hưởng niềm khoái cảm được làm người chỉ dưới trời và ngồi trên muôn vạn, dù là trong tưởng tượng.

Thói quen này bắt đầu từ khi ngài được một lão thầy bói phán rằng, số của ông phú quý vô lượng, nếu ngày xưa, lại gặp vận rồng phượng, thì làm vua là không có gì phải bàn. Giờ tuy

cũng làm vua nhưng không có ngai, ý là quyền lực ngai vô biên. Kể từ hôm đó, ngai cứ luôn ngo ngoắt tiếc mình bất phùng thời. Ngai ngộ ra vì sao người ta ai cũng thích làm vua. Của cải, danh tiếng, xét đến cùng đều là thứ phù vân. Làm vua để tận hưởng tận cùng lộc của trời đất, mới là thứ đáng để mơ. Thế là ngai đành tự thỏa mãn vị trí ngai trời theo cách của mình. Tên của mọi thứ đồ vật gắn với việc sinh hoạt, ngai đều bắt gia nhân thêm chữ “long” đằng trước, mọi việc ngai làm thì thay bằng chữ “ngự”.

Sau khi sai Thần Chết đi thủ tiêu con bé sinh viên trường luật, ngai cũng quên bém luôn. Tối hôm đó ngai vẫn giữ cuộc hẹn gặp mặt kín với nhóm các papa, không phải về chuyện cái sân gôn bé tí tẹo, mà liên quan đến việc thất cố mấy thằng đối tác thuộc tầm cỡ khủng long. Cụ thể ngai và đám thân tín lọc lõi vừa lên một sơ đồ hành động chi tiết để tiêu diệt đối thủ. Kế hoạch của ngai lần này nhắm vào mấy cái ngân hàng đang có vấn đề vừa bị báo chí đánh động là sẽ phải cơ cấu lại. Mọi người nghe ngai trình bày vấn đề tất những bước đi cụ thể, thì đều gật gù phục tài của ngai. Bắt đầu bằng đòn tung hỏa mù gây hoảng loạn, song song với việc thao túng chính sách qua một vài nhân vật quyền lực để dồn đối thủ đến chân tường, buộc phải vào trông. Bước tiếp theo là gặm nhấm từng phần, cắt đối thủ ra thành nhiều mảnh, tiến tới ra đòn siết cổ và cuối cùng con mồi tự ý chui vào rọ ngai đặt sẵn.

Không có kẻ hở nào cho con mồi lách qua để thoát thân.

Vừa về đến nhà, đang trong cơn hưng phấn cao độ thì Mối Chúa - Ngai Ngự nhận được tin kế hoạch thủ tiêu con bé sinh viên luật không thành. Thoạt đầu ngai chưa hiểu ngay ra chuyện gì. Sau đó ngai chỉ hơi cau mày khi thấy rõ giọng hối lỗi của Thần Chết. Bọn ăn hại, có cái việc còn con mà làm không nên. Ngai bỗng thấy mất hết cả hứng. Mặt ngai như báo hiệu trời sắp có giông tố. Nhưng bỗng ngai cười móm móm, hai tay vỗ vỗ nhẹ vào nhau. Thần Chết mà còn thất bại, chứng tỏ con bé kia có chân mạng rất lớn. Cứ tạm để nó đấy. Trong đầu ngai lập tức hiện lên một kế hoạch khác...

Giao việc cho lũ tay chân xong, lúc đó đã gần nửa đêm, ngai mở két lấy ra một cái đồng hồ nữ hiệu Chopard có đính

hạt kim cương, vẫn nguyên trong hộp gỗ hồ đào, lót bên trong bằng nỉ đỏ. Ngài bấm máy gọi và nói khẽ: "Con cứ ở nhà, ba sẽ tự mình đến đón. Ba có quà bất ngờ cho con đấy".

Hôm sau tỉnh dậy, cơ thể hơi đau vì dây chằng bị vặn vẹo quá nhiều, Mối Chúa mới nhớ ra việc ngài giao cho hai kẻ thân tín không biết chúng đã làm đến đâu. Ngài hơi bực mình khi chưa thấy đứa nào thò mặt về. Bỗng ngài có chút bùi ngùi khi nghĩ đến Thần Chết. Dù sao thì gã cũng từng là kẻ thân tín nhất của ngài...

Nhưng Mối Chúa càng mong càng mất. Một ngày, hai ngày, rồi năm ngày chậm chạp trôi qua, mọi tin tức mà ngài muốn biết vẫn bật âm vô tín khiến ngài bắt đầu có cảm giác hơi bất an. Tuy thế, ngài vẫn chẳng buồn xem báo chí để thấy hình mô tả về vụ chiếc xe bị lao xuống vực và bốc cháy. Mọi kế hoạch đều hoàn hảo, làm sao chúng nó có thể sơ suất được.

Cho đến buổi sáng ngày thứ sáu...

Như mọi bận, Mối Chúa - Ngài Ngự vẫn duy trì các nghi lễ bình thường. Nhưng qua nét mặt, dễ dàng nhận ra ngài có chút mệt mỏi. Vẫn nguyên bộ "hoàng bào" rực lên sắc óng ánh của tận cùng phú quý, Ngài Ngự không còn vẻ hào hứng, trông dáng đi oai vệ như mọi khi, mà có phần uể oải. Ngài vừa rời khỏi "long ngai", chưa kịp cất tiếng gọi "bay đâu" ra "hộ giá" thì Thần Chết đã ngật ngưỡng xuất hiện, đứng án ngữ ngay ở cửa chính, trong bộ quần áo dành cho quân nhân Nga giá trị màu cỏ úa, (mọi khi gã vẫn mặc áo dành cho lính Nato, bất kể mùa đông hay mùa hè, trên ngực có đầu lâu hai gạch chéo bằng bạc). Ngài tưởng mình lóa mắt, hơi ớ ra, trong khi gã rồ tài dùng lưng khép cửa lại ngay phía sau. Tình thế cực kỳ nguy hiểm - Ngài Ngự nhận ngay ra điều đó qua cử chỉ lạnh lùng của gã nô tài. Nhưng cũng chỉ mất không quá vài giây lúng túng, Mối Chúa trở lại vẻ thân nhiên của một sát thủ bậc thầy, hỏi:

- Mà vẫn sống à? Máy thẳng ăn hại kia đâu?

Gã nô tài thân tín cười gằn, lạnh buốt như tóa theo bản giá, nhe ra hàm răng ám khói thuốc, mắt vẫn lên những tia đờn ngẫu:

- Ông phải biết hơn tôi chứ! Ông sai họ đi cơ mà. Nhưng nếu thật sự ông không biết thì để tôi nói cho mà biết: họ đang

chờ ông dưới kia... - gã hơi nghiêng mặt, hất hàm hướng chủ nhân nhìn xuống nền nhà - Ông muốn rũ bỏ tôi, chiếm con vợ đi thỏa của tôi, thì cứ bảo tôi một câu, tôi nhường ông rồi tự biến mất, sao phải làm trò độc ác ti tiện mượn tay người khác giết tôi...

Chưa dứt lời và không để Mối Chúa có bất cứ phản ứng phân bua hay kêu cứu nào, gã rút súng nhằm thẳng vào trán chủ nhân. Tiếng nổ đanh và ngọt nhưng rất khó vang ra ngoài vì cửa gỗ lim quá dày. Gã nhằm tiếp vào ngực ngài, tại vị trí của quả tim, nổ phát thứ hai. Phát thứ ba gã nhằm vào hạ bộ ngài, nhưng viên đạn cắm chệch sang đùi. Thần Chết ra tay nhanh tới mức tiếng súng thứ ba nổ được mấy giây, Mối Chúa mới đổ ập xuống nền nhà. Sau đó gã lao sang phòng bên không tiếng động, nơi một chân tay thân tín nhất của Mối Chúa vừa kịp đến mà gã nhận ra qua tiếng bước chân. Cũng chính là kẻ từ lâu đã to nhỏ tư vấn cho Ngài Ngự loại Thần Chết để trừ hiểm họa về sau. Gã lạnh lùng vấy súng nổ hai phát liền nhanh như chớp vào giữa mặt hắn ta mà không nói nửa lời. Hắn ta gục xuống ngay lập tức. Khi Thần Chết định quay ra, thì bất ngờ ông ta vùng dậy, lao thẳng vào gã. Nhưng đó chỉ là phản ứng thực vật, do năng lượng chưa kịp tan hết. Gã không phải phí thêm viên đạn cuối cùng. Mặc xác chết nằm ngay dưới chân, đầu ngoẹo sang bên, máu từ miệng ộc ra nhuộm đỏ nền nhà, gã bình tĩnh, chậm rãi ngửa cổ lên, chỉnh cho đầu nòng súng thật đúng điểm bên trên của cục yết hầu, hơi chếch lên khoảng 30 độ, nuốt nuốt mấy cái để định vị cho thật chắc chắn, rồi thản nhiên bóp cò. Gáy Thần Chết vỡ toác một miếng đủ để sau này các nhà điều tra thò được cả bàn tay vào bên trong... khua khoắng xem có tìm thấy gì thêm.

Tất cả diễn ra chỉ trong chưa đầy ba phút.

VÀI LỜI CUỐI

Tôi không muốn kéo dài tập tường thuật này sau sự kiện Mối Chúa - Mr. Đại - Ngài Ngự bị kẻ thân tín của ông ta hạ thủ. Trong lịch sử, không ít triều đại chấm dứt, tạo ra sự thay đổi đầy hồng phúc cho một dân tộc, thậm chí cả thế giới, lại bắt đầu từ cái chết của một nhân vật nào đó. Với công ty của chúng tôi, coi như triều đại Mối Chúa kết thúc ở đây. Những gì gắn với bề tôi trong phần tường thuật này chỉ còn liên quan đến một người duy nhất, đó là Diệu.

Sau nhiều cân nhắc, tôi quyết định chuyển cho Diệu lá thư của bố tôi gửi đích danh cô. Ông đã viết nó ròng rã nhiều năm trời, chỉ với một nội dung, trong tâm trạng tự sỉ vả mình không thương tiếc, như lời già Tâm kể lại. Giờ đây nó cần phải đến tay người nhận. Nó có thể khép lại cánh cửa cuối cùng của một quá khứ đau đớn chúng tôi không can dự nhưng mãi mãi là nạn nhân, hoặc vĩnh viễn dựng lên tấm bia mộ thù hận đặt vào tương lai của chúng tôi? Tôi chỉ có quyền cầu xin, hy vọng chứ không có quyền đưa ra quyết định.

Hơn một tuần nay, kể từ buổi sáng kinh hoàng đó, chúng tôi không liên lạc với nhau. Mối lo Diệu có thể bị sát hại tạm thời được giải tỏa. Tôi rất muốn gặp cô để nói nốt những gì chưa nói được. Tôi đã cầm máy điện thoại tìm số của Diệu hàng trăm lần nhưng rốt cuộc không dám nhấn vào nút gọi, bởi lo sợ rất có thể đó là nút bấm tạo ra sự hủy diệt.

Tôi sống trong tâm trạng lẫn lộn giữa hồi hộp, thất vọng và mong ngóng, chỉ để chờ đợi hồi âm của Diệu, như chờ một phán quyết từ trời cao.

Vào một buổi chiều muộn, khi tôi chuẩn bị ra về thì Diệu đột ngột xuất hiện ở cửa phòng làm việc của tôi, như cái cách

cô từng xuất hiện trước đó. Chúng tôi không vào phòng, mà đứng rất gần nhau ở cửa, trong ráng chiều đỏ rực bao phủ lên cả thành phố. Diệu bình thần nhìn tôi, ánh mắt không còn cánh giác, lạnh lùng như mọi khi. Cô bảo rằng chỉ đến để chuyển lại cho tôi chính lá thư mà tôi muốn cô đọc.

- Tôi gửi lại anh. Nếu muốn thì anh cứ đọc. Ngoài ra, tôi đến để một lần nữa cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm cho tôi.

Tôi liếc nhìn lá thư vẫn chưa hề bóc, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Anh cứ cầm lại đi - Diệu nói nhỏ - Tôi sẽ cố gắng để quen dần với suy nghĩ cha anh không phải là người xấu... Cho tôi gửi lời chào đến bác gái... Còn điều này nữa, ông Xã trưởng muốn anh biết để yên lòng rằng ông ta hoàn toàn bình an và nhấn với anh là ông ấy sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Anh bảo trọng nhé!

Giọng của Diệu nhẹ nhàng, đủ nghiêm trang nhưng không còn quá căng thẳng, thậm chí có cả sự ngập ngừng khi cô nói những câu cuối. Tôi lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt cô, như nhìn vào bầu trời mênh mông, nói một cách gấp gáp, da diết như đây là cơ hội cuối cùng:

- Em hãy cùng tôi viết một câu chuyện khác, câu chuyện của ánh sáng, của tình yêu thương và sự tha thứ, được không? Mỗi người trong đó, em và tôi, và những người mà chúng ta mang ơn, hàng triệu, hàng triệu đều là những nhân vật chính. Chúng ta có tuổi trẻ, có khát vọng tự do, có lòng tự trọng. Và tôi rất cần có em trong cuộc đời nhiều bất trắc, sự tráo trở nhưng mãi mãi đáng để chúng ta yêu quý này. Em không cần phải đưa ngay ra câu trả lời. Chúng ta còn cả một tương lai ở phía trước. Chỉ cần em tin vào lòng thành thật của tôi. Chỉ cần em cho tôi cơ hội...

Tôi nuốt nước bọt khan, cổ họng khô khốc và cảm thấy lồng ngực mình sắp bốc cháy:

- Những gì mà tôi đang phải chịu sự trừng phạt, hoàn toàn là lẽ công bằng. Nhưng chúng ta không thể sống mãi bằng lòng thù hận do những kẻ khác gieo rắc. Chúng ta không chấp nhận mãi mãi là nạn nhân của một quá khứ được tạo ra bởi những kẻ độc ác và mù quáng. Họ không còn cơ hội ăn cướp cuộc đời của

chúng ta thêm một lần nữa. Cuộc đời đó là của em và tôi, của những đứa trẻ xinh đẹp, thông minh, hồn nhiên và lương thiện mà anh sẽ vô cùng yêu quý...

Ngừng giây lát, tôi nhắc lại câu hỏi bằng thứ giọng chần chừ thành tha thiết:

- Được không em?

Diệu hơi cúi đầu, để mặc tôi lảm nhảm như kẻ sắp phá điên. Thực ra thì tôi sắp phát khóc. Cô có thể thấy rõ điều đó qua những lời tôi nói mà không cần nhìn vào mặt. Có lẽ vì thế mà cô quay sang hướng khác để tránh phải thể hiện cảm xúc - tôi đoán thế. Cô có vẻ lưỡng lự định nói gì đó nhưng kìm lại được, như là chưa cần thiết, chưa đến lúc, chỉ lén trút ra một tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Cuối cùng Diệu cũng đưa mắt nhìn tôi với một chút dịu dàng, rồi, vẫn hoàn toàn im lặng, cô nhẹ nhàng bỏ đi, hai tay áp lên ngực. Tôi tưởng mình hóa đá khi cứ nhìn hút theo và nhắm đếm những bước chân của Diệu. Giờ thì tôi càng tin cô là thiên thần giáng thế để cứu vớt những kẻ tội lỗi vì lòng tham và sự ngu muội.

Suốt một ngày không còn tâm trí đâu để làm việc, khi đã đã nửa đêm, sau khi thấp hương xin phép bố, cầu xin ông phù hộ cho được mạnh mẽ, tôi quyết định lấy hết can đảm một lần mặt đối mặt với sự trừng phạt. Tôi không biết mình đã đọc bao nhiêu lần nội dung lá thư, trong suốt cái đêm dằng dặc ấy. Có lúc mắt tôi nhòe đi không thể nhìn thấy chữ, trong khi miệng khô khốc. Giờ tôi chỉ dám làm phiền quý vị thêm chút nữa bằng đoạn cuối bức thư của bố tôi viết cho Diệu (bởi vì hẳn quý vị đều đoán ra bố tôi sẽ viết về chuyện gì):

... Chú đã trải qua cảm giác bị tổn thương suốt thời thơ bé, bị truy đuổi bởi những kẻ chuyên ẩn mình trong bóng tối, nên chú hiểu nỗi sợ hãi của con trước những bóng đêm mà chú đã góp phần tạo ra. Con có quyền nuôi mãi trong lòng sự căm hận, khinh bỉ và chú xứng đáng bị nguyên rủa. Nhưng con gái ạ, chú hoàn toàn không muốn thế. Chú cũng là nạn nhân. Nói điều đó với con, chú thấy mình thật bi ối, nhưng đó là sự thật.

Chính vì thế mà ngày ngày chú tự trừng phạt mình bằng cách ngồi xuống viết cho con những dòng thư này. Chú viết để sám

hối và để cầu nguyện cho con gái bình an, lớn lên xinh đẹp và đầy lòng bao dung. Mỗi lần ngồi gõ bàn phím là mỗi lần nước mắt hối hận của chú lại nhỏ xuống. Đã là lần thứ bao nhiêu chú không còn nhớ nữa. Nhưng cho dù là lần thứ bao nhiêu đi nữa, thì cũng chẳng nhờ thế mà làm nhẹ bớt nỗi mất mát đang hằn sâu trong trái tim con gái. Chú biết điều đó, như biết rằng, ở một nơi nào kia, luôn có sự phán xét cuối cùng chờ mỗi con người. Giờ đây con có biết niềm mong ước cháy bỏng nhất của chú là gì không? Chú ước giá như mọi chuyện chưa từng xảy ra và sau một đêm ngủ an lành, khi tỉnh dậy thấy con đã là con gái của chú...

Hôm sau tôi lặng lẽ mang lá thư ra trước mộ bố tôi để đốt. Nhìn những mảnh tàn trắng xấp bay lên từ ngọn lửa, tôi cứ thấy trong đó ánh mắt dịu dàng, nhân hậu và tha thứ của Diệu.

Hình như còn có cả một cái gập đầu từ thăm thăm trời xanh, khi tôi thành kính ngược nhìn lên.

Hà Nội tháng 3 năm 2014 - tháng 3 năm 2017

MỤC LỤC

Lời tác giả cho lần xuất bản đầu tiên	7
Vào chuyện	9
Tường thuật - I	15
Tường thuật - II	31
Tường thuật - III	38
Tường thuật - IV	47
Mr. N. và những Mr. Canh Cong	72
Những người từ xa đến	78
Tường thuật - V	97
Đội quân thần thánh.....	119
Tường thuật - VI	125
Tường thuật - VII	141
Tường thuật - VIII	156
Tường thuật - IX	162
Tường thuật - X	172
Tường thuật - XI	183
Tường thuật - XII	192
Tường thuật - XIII	203
Tường thuật - XIV	215
Tường thuật - XV	227
Tường thuật - XVI	235
Tường thuật - XVII	242
Tường thuật - XVIII	256
Tường thuật - XIX	266
Tường thuật - XX	275
Thần Chết trở về từ cõi chết	283
Vài lời cuối	297